

Giới thiệu Nghiện Ngọt (Ngọt Ân)

Số chương: 59 chương + 3 phiên ngoại

Editor: Wioo

Thể loại: Hiện đại, Ngọt sủng, Song khiết, Y thuật, Nhẹ nhàng, Đô thị tình duyên, Ám áp, Duyên trời tác hợp, Chữa khỏi, HE, 1v1

Trên cuộc đời này có thứ có thể khiến bạn say mê đến nỗi nghiện nó trở thành một thói quen khó bỏ, nhưng đôi khi chính thuốc gây nghiện lại cũng là thuốc chữa trị việc đó.

Câu chuyện bắt đầu từ ngày trên mạng nổi lên một chương trình: # Cách tán đổ con gái nhanh nhất #

Weibo của tổng đài internet radio của nam phát thanh viên:

@Zain: Bạn gái nói ‘vừa nghe anh mở miệng nói chuyện là em liền muốn ngủ’ là có ý gì?

Ba năm sau, Nhan Tiêu nghe nhiều thành nghiện. Mỗi đêm cô đều đeo headphone, nghe giọng nói quen thuộc trên radio chúc ‘ngủ ngon’. Sau lại nghe được câu ‘ngủ ngon’ đáp lại ngay bên tai, như chỉ có mỗi mình cô nghe thấy.....

Bạn đang đọc truyện *Nghiện Ngọt (Ngọt Ân)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Xoài phô mai đông lạnh [1]

Nửa giờ trước, Nhan Tiêu bị cấm túc ở nhà, xách dép từ phòng ngủ thẳng một đường đi đến lầu một phòng khách. Hoàn mỹ tránh qua tiếng hát của mẹ ở phòng bếp, vượt qua góc khuất ti vi cha đang xem, cô liên lần một vòng sờ tới chốt cửa, có thể so sánh với đặc công FBI thực hiện một loạt động tác có độ khó cao mà thành công trốn ra khỏi nhà.

Sau khi nghe được sự tích chối lợi của Nhan Tiêu, bạn tốt Nhiếp Sơ Sơ đã sớm cười đến sắp phun sữa: "Cậu học khiêu vũ à? Tài năng này mà không đi Mỹ làm FBI thì thật đáng tiếc!"

Đoạt lấy sữa* trong tay bạn uống một hớp, Nhan Tiêu tức tối: "Chỉ vì tờ qua đêm ở ngoài một tối, mẹ tớ lại giam tớ ba ngày! Cái này là xã hội gì? Chẳng lẽ mỗi ngày đều ở trong phòng thêu hoa bà mồi hải lòng?"

*Vượng từ mẫn

Bởi vì quá kích động, lon nước trong tay cô sắp bị bóp không còn hình thù gì, Nhiếp Sơ Sơ tự giác lui về sau một bước, rất sợ lon sữa bò trào ra ngoài.

Thật ra thì chuyện Nhan Tiêu bị giam còn phải nhắc đến buổi tụ họp học sinh cao trung từ mấy ngày trước.

Ngày đó ăn cơm tối xong, dựa theo thông lệ cả lớp lại cùng nhau uống rượu, vì vui quá, Nhan Tiêu là người chỉ cần ngửi mùi rượu thôi cũng đã say mềm lại uống hai ly nhỏ, kết quả là như heo chết nằm thẳng cẳng trên mặt đất.

Trong lớp cũng có người uống nhiều, ngủ ở mọi xó xỉnh, ngày thứ hai dậy còn nhìn thấy có người ngủ ngời ở trên bồn cầu.

Bất quá bị thảm là, Nhan Tiêu bị mẹ mình đánh thức. Không chỉ vậy, kịch tính hơn là mẹ cô từ một đồng người tìm được Nhan Tiêu sau một lúc lâu, cô đang duy trì tư thế "ôm chân một bạn học nam".

Sau đó, Nhan Tiêu bị bắt về nhà, đương nhiên là bị hiểu lầm. Mặc cô giải thích như thế nào, mẹ cô cũng đều không nghe.

Nhiếp Sơ Sơ sau khi nghe xong phát biểu cảm nghĩ: "Cậu nên thay đổi thói quen ôm gối khi đi ngủ đi".

Nhan Tiêu khóc không ra nước mắt: "Nếu tớ biết đó là chân một người đàn ông, tớ còn ôm sao?"

Đang nói chuyện, điện thoại di động của Nhiếp Sơ Sơ từ trong túi xách đồ chuông, cô bắt điện thoại nói vài câu, lại đột nhiên đem điện thoại giờ trước mặt Nhan Tiêu: "Sao cậu ra cửa không mang theo di động?"

Nhan Tiêu không hiểu động tác của bạn là gì, tùy ý nói: "Mang theo di động tớ cũng không dám mở máy, mẹ tớ sẽ đem điện thoại hét bể...". Vừa dứt lời, từ trong di động của Nhiếp Sơ Sơ truyền ra một tiếng gào thét quen thuộc: "Nhan Tiêu con có tin ta đánh gãy chân con không!!!"

Nhan Tiêu: "..."

Nhiếp Sơ Sơ khóc không ra nước mắt, dùng khẩu hình bày tỏ: "Sorry, tớ cũng không ngờ mẹ cậu sẽ gọi cho tớ!"

Trở về ngôi nhà đầy sóng gió, Nhan Tiêu mặt thảm thương chờ mẹ lái xe tới đón. "Bạn tốt" Nhiếp Sơ Sơ đã chạy mất, đề phòng mẹ bùng nổ khỏi súng ảnh hưởng đến bản thân.

"Nhan Tiêu nếu không phải con đã trưởng thành, mẹ thật muốn đánh con!" Đây là câu nói đầu tiên của mẹ cô.

Nhan Tiêu ngồi bên ghế phụ, xoắn ngón tay nhỏ giọng than phiền: "Hai việc đó có liên quan với nhau à mẹ?"

Nhìn cô còn một bộ dạng bất mãn, giọng mẹ cao hơn lửa; "Hôm nay nói như thế nào? Buổi chiều hẹn kiểm tra răng con quên rồi sao?"

Nhan Tiêu tròn trắng mắt dao động: "Kiểm tra răng xong là mẹ có thể để con ra ngoài chơi sao?"

"Đi ra ngoài chơi? Con đêm qua không về ở, còn cùng nam sinh ôm ấp ngủ chung một chỗ..."

Mất thấy mẹ sắp nói ra lời còn nghiêm trọng hơn, Nhan Tiêu đánh trống lảng, nói sang chuyện khác: "Chúng ta hôm nay đi bệnh viện nào khám răng?"

Mẹ Nhan đánh tay lái quẹo phải, "Bệnh viện trung tâm bên trong thành phố, con trai của dì Lưu làm việc ở đó."

"Dì Lưu?" Nhan Tiêu cau mày suy nghĩ một lát, "Dì Lưu cách vách nhà chúng ta khi trước?"

Tâm tình mẹ Nhan tốt lên một chút, mặt mày hớn hờ: "Đúng vậy, mẹ đến bây giờ mới biết cậu ấy là bác sĩ khoa răng miệng, con có nhớ Hoắc ca ca người chơi đùa cùng con khi còn bé không?"

Nhan Tiêu nào còn nhớ lại chuyện mười mấy năm trước, chỉ cảm thấy có ấn tượng, Hoắc ca ca hơn cô mấy tuổi, thành tích lại rất tốt, sau đó theo người nhà chuyển đi.

Ánh mắt mẹ Nhan nhìn lướt qua như có điều suy nghĩ: "Mẹ cùng dì Lưu nói chuyện, con chờ lát nữa trực tiếp hỏi bác sĩ Hoắc ở nơi nào là được."

Về mặt Nhan Tiêu không biết làm sao: "Nếu trong bệnh viện có tận mấy người họ Hoắc, con làm sao biết người nào là anh ấy?"

"Đúng rồi, mẹ có tấm hình của cậu ấy!" Mẹ Nhan nói xong liền dùng cùi chỏ chỉ túi xách tay, "Mẹ đang lái xe không tiện, con tìm đi, ở phía ngoài cùng tầng kia trong túi xách"

- - Trong hình là thằng bé nhiều nhất cũng không được năm tuổi!

Nhan Tiêu mặt đầy hắc tuyến nhìn phụ huynh đại nhân, "Mẹ để con dựa vào khuôn mặt nhi đồng này tìm người? Người ta bây giờ cũng hơn hai mươi tuổi! Mẹ không có làm chứ?"

Mẹ Nhan cau mày: "Mẹ chỉ có tấm hình này, lúc còn bé và khi lớn lên luôn luôn có mấy phần giống nhau mà..."

Nhan Tiêu lại cuối đầu quan sát bức hình, trong hình thằng bé trai mở to mắt nhìn ống kính, gờ tay chữ V, điểm chính là, vẫn còn mặc tả...

Cầm tấm hình này tìm người liệu còn giữ được khí tiết?

Nhan Tiêu đầu chảy mồ hôi, cô biết mẹ mình không đáng tin cậy, không ngờ còn tới cấp bậc này!

Cô yên lặng đem hình bỏ vào túi xách, xem lời mẹ nói "Dùng hình tìm người" quẳng ở sau lưng.

Chờ cô đến cửa bệnh viện liền dừng xe: "Tự con vào đi, mẹ còn có chút chuyện". Cô oán thăm mấy câu, đóng cửa xe, đi về phía cửa xoay tròn của bệnh viện.

Đi đến trước quầy, Nhan Tiêu nhìn cái cán động nơi mua thuốc, hỏi cô trực quầy: "Xin hỏi bác sĩ Hoắc khoa răng miệng ở lầu mấy?"

Cô y tá cất giọng hỏi thân thiết: "Cô là người hẹn trước bác sĩ Hoắc đúng không?"

Hẹn trước? Hình như mẹ có hẹn trước đúng không nhỉ?

Nhan Tiêu chần chờ gật đầu. Cô y tá chỉ chỉ bên cạnh hành lang, "phòng 102, bác sĩ Hoắc ở bên trong"

Đi tới theo sự chỉ đường, bên trái căn phòng thứ hai viết "102"

Cửa không khóa, bên trong có mấy người mặc áo khoác dài màu trắng đích thị là bác sĩ, không có bệnh nhân, bọn họ đang nói chuyện trời đất.

Gõ cửa một cái, bên trong trong nháy mắt yên tĩnh lại, rồi rít nhìn về Nhan Tiêu đứng ở cửa. Cô hôm nay mặc một bộ JK cổ tròn màu cam đỏ tím, che kín đầu gối, từ bắp chân mảnh khảnh đi xuống là đôi vớ trắng với đôi giày da nhỏ màu đen. Rõ ràng là như học sinh cấp 2.

"Em gái nhỏ tìm ai?" Một người bác sĩ đeo mắt kiếng lên tiếng đánh vỡ yên lặng.

Nhan Tiêu ánh mắt dò xét một vòng: "Tôi tìm bác sĩ Hoắc"

"Bác sĩ Hoắc, cậu còn có bệnh nhân?" Nam sinh mắt kiếng nhìn về phía sau, có mấy người đứng ở phía sau, Nhan Tiêu không biết người nào là người mình cần tìm.

Dầu sao cũng không tính là xa lạ, khi còn bé đã chơi chung, lòng Nhan Tiêu có một chút mong đợi cùng khẩn trương. Bóng người không hiện lại có một chuỗi âm thanh trầm thấp chui vào lỗ tai cô:

"Tôi nhớ là không có hẹn trước bệnh nhân nào."

Giọng nói nhanh mà trầm thấp tinh táo khiến Nhan Tiêu hết sức chú ý. Chốc lát, một cảm giác quen thuộc không cách nào nói được dâng lên... Khi cô vừa nhớ vừa tìm kiếm âm thanh thân quen thì người nọ đã từ ghế cạnh đi tới, thân hình thật cao gầy gò, áo khoác dài màu trắng rộng thùng thình nửa mở, bên trong là cổ áo dựng đứng màu xám tro, quần dài màu đen. Trước sau chỉ hai màu, đơn giản nhưng không mất đi khí chất.

Anh ta vừa cúi đầu điều chỉnh bao tay cao su màu trắng vừa đi tới, tùy ý nâng mắt lên nhìn Nhan Tiêu. Hô hấp của cô chậm lại, bình tĩnh đối đầu với tròng mắt đen nhánh. Nơi này ánh đèn tối, ánh mắt anh ta lại rất sáng, trong trẻo như được gột rửa.

Đuôi mắt nhướng lên trên, gương mặt góc cạnh như gọt, môi mỏng khê nhếch. Không nghi ngờ chút nào, đây là một khuôn mặt rất tinh xảo, đi trên đường tuyết đối thu hút ánh nhìn của nữ sinh, cho dù là nhìn một lần, cũng rất khó quên.

"Cô tìm tôi?" Anh ta quan sát Nhan Tiêu một chút

Nhan Tiêu đột ngột cảm thấy khẩn trương "Ừ"

"Tên gì?" Anh ta cầm lên một tờ đơn

"Nhan Tiêu." Nói xong tên, cô lại có chút mong đợi anh ấy còn nhớ đến mình. Quét mắt từ trên xuống dưới một lần tờ đơn, anh ta lần nữa nhìn về phía Nhan Tiêu: "Cô không có hẹn trước tôi"

Bên cạnh một nữ bác sĩ không nhịn được hỏi: "Chúng tôi sắp tan sở rồi, có phải cô nhầm thời gian không?"

Nhan Tiêu có chút thất vọng cùng khó xử, không phải mẹ đã nói với anh ta rồi sao? Sao anh ta lại không biết? Chẳng lẽ là quên? Suy nghĩ, cô thử thăm dò nhắc nhở: "Bác sĩ Hoắc, anh nhớ lại thử xem."

Hoắc Trạch Tích hơi nhíu mày, có chút khó hiểu, nhưng bình tĩnh giải thích: "Lấy số không phải ở nơi này". Người ở đây quá nhiều, không tiện mở miệng nói ra là có quan hệ, nhưng đến giờ phút này, Nhan Tiêu chỉ đành

"Mẹ tôi không nói cho anh biết?" Bên cạnh không biết là ai đột nhiên cười ra tiếng, bầu không khí lập tức quái dị.

Nhan Tiêu nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngẩn của bác sĩ Hoắc, sau đó cau mày: "Có phải cô tìm nhầm người rồi hay không?"

Nhan Tiêu muốn khóc cũng không được, đành thấy chết không sờn nói: "Mẹ tôi kêu tôi đến tìm anh, bà nói mẹ anh nói..." Lần này toàn bộ người trong phòng ngầy ra, trừ Hoắc Trạch Tích, đều không nhịn được bật cười.

"Thì ra là coi mắt, cậu mau chóng tan làm sớm đi" Nam sinh đeo mắt kiếng vỗ vai Hoắc Trạch Tích, người đang đứng bất động, hiển nhiên ngoài dự tính.

Trong lòng có mười ngàn đầu ngựa hoang chạy qua, Nhan Tiêu đỏ mặt giải thích: "Không phải! Tôi tới khám răng!"

Chung quanh có người ồ ào lên: "Bác sĩ Hoắc mau nhìn xem". Sao lại có cảm giác có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch hiểu lầm...

Nhan Tiêu khóc không ra nước mắt nhìn về phía Hoắc Trạch Tích, "Bác sĩ Hoắc, tôi tới khám răng thật mà"

Tựa như không để ý những lời vừa rồi, anh ta xoay người đi đến ghế bác sĩ, thanh âm nhàn nhạt: "Cô đến đây đi"

Nhan Tiêu nắm chặt túi xách đi tới, trên mặt còn cảm thấy nóng

"Các cậu không còn chuyện gì có thể tan làm" Hoắc Trạch Tích liếc về phía đám đồng nghiệp còn đang chờ xem chuyện vui. Chờ nhóm bác sĩ đều đi hết sạch, Nhan Tiêu mới nắm lên ghế khám bệnh, đưa tay chặn nếp váy

Hoắc Trạch Tích đeo bao tay vào, không nhìn cô, chậm rãi mở miệng: "Cô quen mẹ tôi?"

"Ừ...Không đúng! Là mẹ tôi biết mẹ anh!" Nhan Tiêu giải thích hết sức rõ ràng, về nhà phải tìm mẹ tính sổ

Đèn nha khoa trên ghế bị Hoắc Trạch Tích dời qua, che trước mặt Nhan Tiêu, "Không có lần sau". Âm thanh mỏng manh tinh khiết, ngắn ngủi bốn chữ, tùy ý nói ra cũng rất có cảm nhận

Bị anh ta nói "Không có lần sau" khiến cô thật xấu hổ, muốn giải thích, lại phát hiện không có gì hay, mẹ cô không lấy số là thật, dựa vào quan hệ cũng là thật, lúc này mà nói mình không biết, ai sẽ tin?

Trong lúc nhất thời trầm mặc xuống, trước khi tới Nhan Tiêu còn muốn nhân cơ hội nhận mặt, bây giờ nhìn lại... Thôi cứ từ từ vậy. Cô không thể nào đem người đàn ông trước mắt này cùng với thằng bé trong bức hình gộp lại thành một người. Hơn nữa, nếu cô tự giới thiệu mà anh ta vẫn không nhớ ra được, cô nhất định sẽ lúng túng muốn chết.

Khi Nhan Tiêu còn đang suy nghĩ lung tung, Hoắc Trạch Tích đã đeo khẩu trang, đem đèn mở lên. Không thể thích ứng với ánh sáng mãnh liệt, Nhan Tiêu nhắm mắt lại, khó hiểu khẩn trương.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Quả xoài đông lạnh phô mai (2)

Đèn rất chói mắt, mắt Nhan Tiêu mở hé hé, nhìn thấy Hoắc Trạch Tích cách mình rất gần, ngồi lên cái ghế, dùng bút đèn kiểm tra miệng cô. Về mặt anh ấy rất chú tâm, chỉ lộ ra mí mắt sạch sẽ.

Nhan Tiêu chậm rãi mở to hai mắt nhìn anh, trong lúc lơ đãng, tầm mắt Hoắc Trạch Tích và cô đụng một cái, cô lại vội vàng nhắm mắt lại, ngón tay vô thức túm chặt túi xách trong lòng ngực

Hoắc Trạch Tích đột nhiên mở miệng: "Đừng khẩn trương". Âm thanh tự nhiên thư giãn, giống như tiếng suối buổi sáng róc rách chảy. Âm sắc từ tính, lại dựa quá gần, cảm giác tê dại từ trán thẳng một đường truyền tới sau tai, cả người cô mềm nhũn một chút.

Ý thức được mình phản ứng bất thường, Nhan Tiêu cảm thấy kinh hãi, bản thân không phải là người dễ bị âm thanh thu hút, vậy mà lại nhạy cảm với thanh âm dễ nghe như thế này.

Kiểm tra xong, hắt bỏ khẩu trang xuống, "Răng cô không có vấn đề gì, cô vừa niềng răng xong à?"

Nhan Tiêu cầm túi xách lên, mỗi góc trong túi đều tìm một lần, nửa ngày không tìm thấy, kêu: "Đúng vậy, mấy ngày trước vừa mới lấy ra." Hoắc Trạch Tích đưa cho cô một miếng khăn giấy, đứng lên gỡ cái bao tay xuống: "Thứ tư cô lại đến, bây giờ quá muộn, không kịp kiểm tra lại."

Nhan Tiêu nhận lấy khăn giấy, từ ghế nha khoa đứng lên, nhìn anh thu dọn bao tay cùng máy móc. Hoắc Trạch Tích giương mắt nhìn cô: "Còn có việc gì sao?"

Nhan Tiêu gãi gãi huyệt Thái dương: "Cái đó, không cần thu lệ phí sao?" Động tác thu dọn ngừng lại, ánh mắt nghiêm túc nhìn về phía cô, trong bụng đột nhiên cảm thấy buồn cười: "Ừ, có thu lệ phí."

Nhan Tiêu suy nghĩ một chút, sắc mặt khó xử nói: "Tôi không đăng kí ở ngoài, vậy anh có thể thu phí tôi được sao?"

Hoắc Trạch Tích bình thản nói: "Cô trực tiếp đưa tôi là được rồi"

Nhan Tiêu giật mình nghĩ bụng, bây giờ còn có bác sĩ như vậy? Không sợ bị tố cáo sao? Cô áp ứng: "A? Vậy..."

Nhìn về mặt tin tưởng của cô, Hoắc Trạch Tích không nhịn cười được: "Còn đang đi học?" Cô không biết tại sao đề tài lại dời đi nhanh vậy, nhưng vẫn thành thực trả lời: "Đang lên đại học"

Hoắc Trạch Tích hơi hí mắt: "Nhìn giống như học sinh trung học" Không biết ý anh là gì, Nhan Tiêu cười hai tiếng, đem đề tài kéo trở về: "Việc thu lệ phí, có thể để lần sau hay không..."

"Tôi đùa đấy", Hoắc Trạch Tích thu thập giấy tờ trên bàn, cắt đứt cô: "Bây giờ không còn sớm, cô mau về đi."

Nhan Tiêu sùng sốt một chút, kịp phản ứng thì ra là bị trêu chọc, "A" một tiếng. "Còn có..." Hắn lại lên tiếng gọi Nhan Tiêu: "Nhớ nói cho người nhà biết, xem bệnh phải lấy số"

Nhan Tiêu nghe vậy mặt bắt đầu nóng lên, quy củ gạt một cái, tóc thắt bím đuôi ngựa quét về phía trước một chút, "Cám ơn bác sĩ Hoắc"

Nhìn cô đi ra khỏi phòng bệnh, Hoắc Trạch Tích coi đồng phục bác sĩ xuống, đi tới móc treo chuẩn bị cầm quần áo lên, ánh mắt đột nhiên nhìn thấy một tấm hình rơi trên mặt đất. Chắc là cô gái kia làm rơi lúc tìm đồ

Anh ngồi xổm người xuống nhặt, nhưng khi nhìn rõ được tấm hình, hơi ngậm ngẩn

Nhan Tiêu cảm giác mình là một đường bay thẳng về nhà. Giọng nói của Hoắc Trạch Tích không ngừng lảng vảng trong đầu mình, nhưng lại không nghĩ ra rốt cuộc là lạ ở chỗ nào. Lúc về đến nhà đã là hoàng hôn, cô chỉ húp một ít cháo gà rồi lại về phòng.

Nhan Tiêu khi còn bé một mực muốn học khiêu vũ, đại học cũng là vào khoa nghệ thuật múa, lên đại học tương đối rảnh nên thường đăng lên mạng các video khiêu vũ, một hai năm trôi qua, không ít người hâm mộ, cũng làm quen được rất nhiều người thú vị.

Đối với Nhan Tiêu mà nói, việc ở trên mạng quen được hai ba người bạn cùng nghề hâm mộ là quý báu nhất, cho nên rất nhiều thời gian cô đều dành mọi hi vọng ái nhạc cho thế giới nhỏ này.

Mở quả vật bánh trái ra, cầm lấy cái bánh put-ding xoài, vừa ăn cô vừa nhìn bình luận dưới video khiêu vũ mình vừa đăng hôm qua

Phần lớn những video cô đăng trên mạng đều là tự mình quay lại ở nhà, bởi vì tự mình quay với những điệu khiêu vũ chuẩn rất khác biệt, không đủ chuyên nghiệp. Lúc đầu vì bạn bè lôi kéo bắt nhảy, không nghĩ tới dựa vào lần đó cũng không để tâm đi đăng lên web, sau đó mới từ từ tiếp xúc lâu dài

Đi dạo xong khu bình luận, Nhan Tiêu mới nhớ tới điện thoại di động từ buổi chiều trốn đi đã để ở nhà, mở khóa màn hình, hiện lên hơn 20 cuộc gọi nhỡ. Được rồi, cô hiểu tại sao lúc mẹ đến tìm mình lại giận dữ như vậy rồi. Chẳng qua có hai cái là của Nhiếp Sơ Sơ gọi đến

Cô cầm di động lên gọi lại, điện thoại vang lên hai tiếng đã nghe giọng Nhiếp Sơ Sơ ở đầu bên kia vang lên: "A Tiêu?"

Nhan Tiêu tiêu đang ngậm bánh xoài, thanh âm không rõ: "Cậu còn có mặt mũi gọi điện thoại cho tớ?"

"Oan uống quá! Tớ hoàn toàn không biết đó là mẹ cậu, bà ấy trực tiếp hỏi "Nhan Tiêu có ở đó hay không", tớ không biết gì cả nên chỉ có thể đưa điện thoại cho cậu thôi..."

Nhiếp Sơ Sơ còn chưa giải thích xong, Nhan Tiêu đã cắt đứt: "Được rồi được rồi, tớ biết chỉ số thông minh của cậu có hạn, tha thứ cho cậu đó!"

Nhiếp Sơ Sơ đã sớm quen với tình huống này, cất giọng hỏi, "Cậu đi khám nha sĩ sao?"

Nhan Tiêu đột nhiên nhớ lại dáng vẻ Hoắc Trạch Tích đeo khẩu trang lên mặt, mi mắt chuyên chú, tùy ý nói: "Ừ, bác sĩ ấy khá tốt"

Hai người trò chuyện mấy câu, Nhiếp Sơ Sơ đột nhiên hỏi: "Sao tớ có cảm giác hôm nay cậu nói chuyện không tập trung". Nhan Tiêu bị nói trúng tim đen hoảng hốt chớp mắt một cái, ngón tay sờ sờ tóc bên tai, "Có không?"

"Có, tâm tình cậu không tốt hả?"

Chưa nói tới tâm tình không tốt, sau khi từ bệnh viện trở về, trong lòng cô cứ thấy là lạ. Không đợi cô nói chuyện, Nhiếp Sơ Sơ cười một tiếng, "xem ra cậu lại cần phải đi nghe người đàn ông kia nói chuyện về tâm hồn thôi"

Nhan Tiêu sững sờ, người đàn ông mà Nhiếp Sơ Sơ nói chính là Zain. Giọng nói của anh đã làm bạn với cô được ba năm.

Những năm gần đây nhân khí của Zain rất cao, chủ trì một internet radio, không phải giống như những DJ chủ trì tiết mục cố định, anh ta chỉ cần mỗi đêm truyền lên một đoạn radio ngắn, kể về một câu chuyện hay đơn giản là nói theo ý thích, chia sẻ một ca khúc. Không có thời gian hạn chế, không có khuôn mẫu, nói đến cuối cùng, chúc một câu ngủ ngon.

Radio của anh vĩnh viễn chỉ truyền lên vào lúc 11 giờ đêm. Đêm khuya vắng người đeo tai nghe lên, âm thanh trong suốt từ tính truyền vào lỗ tai, xuyên qua khắp người, có thể khiến người nghe tháo dỡ phòng bị, tiến vào một thế giới khác, mà thế giới ấy là do âm thanh của anh xây dựng.

Cách lần đầu tiên nghe được thanh âm ấy đã qua ba năm, mỗi một buổi tối, dù trời mưa hay trời trong, duy nhất không đổi, nghe một người nói xong lời "ngủ ngon". Nhan Tiêu trước giờ không phải là một người thường duy trì thói quen lâu dài, không ngờ đối với người xa lạ nghe mãi thành ghiền

Tựa như một ngày trải qua nhiều chuyện đi nữa, có âm thanh kia một câu lơ đãng an ủi, tất cả tiêu cực cũng đều biến mất; một câu ngủ ngon, cả thế giới đều đang đợi trời sáng.

Cô đối với Zain tràn đầy cảm tình, đại đa số mọi người đều không thể lý giải, có người thậm chí còn cảm thấy đây là chuyện dở hơi, cũng rất nhiều người ham thích với sự hoạt bát của Mr As. Nhan Tiêu không phủ nhận, chỉ là Mr As mang đến cảm giác kích thích khoái cảm, còn Zain mang đến cho cô cảm giác an toàn.

Nhan Tiêu ở đầu bên này yên lặng, Nhiếp Sơ Sơ không nhịn được xúc động: "Cậu nói xem, nếu cậu đã kết hôn rồi mà mỗi tối trước khi đi ngủ nghe radio theo thói quen, chồng cậu có thể không ngại sao? Cuộc sống có thể mỹ mãn sao?"

Nhiếp Sơ Sơ nói chuyện không có khí tiết, Nhan Tiêu đã cảm thấy quen, không muốn nghe bạn lại nhai nhai: "Tớ không nói chuyện với cậu nữa, cúp đây" Nói xong không đợi Nhiếp Sơ Sơ mở miệng, cô liền tàn nhẫn cúp điện thoại.

Nhìn màn ảnh máy vit tính ngày gần một hồi, cô lại tìm ra bộ phim đã download từ trước, mở "One Day" ra bắt đầu xem.

Cô còn một sở thích không thể lý giải nữa, đó là lúc nhàm chán thích lặn lội xem phim điện ảnh. Sau khi xem nửa đoạn, nữ chính Emma nói với người nam chính mình sắp kết hôn: "Tôi rất yêu anh, vô cùng yêu anh, chỉ là tôi không bao giờ thích anh"

Bên ngoài đèn đóm dần tắt hết, đã gần mười hai giờ.

Cô tắt video đang xem, mở lên trang chủ của Zain, hôm nay kênh radio đã đổi mới, Nhan Tiêu nhét tai nghe vào, đi đôi với bối cảnh mơ hồ, âm thanh trầm thấp truyền ra từ tai nghe. Nhan Tiêu tắt đèn ở trên giường, chui vào trong chăn. Phòng bắt đầu dần dần ấm lên, âm thanh đầu bên kia chậm rãi nói, cảm xúc ấm áp an tĩnh ùa vào

Mỗi một câu cùng một từ ngữ, mỗi một tiếng cười khẽ cũng tạm dừng, ngay cả từ ngữ người ta thích dừng lâu nhất, cô toàn bộ đều biết hết. Vĩnh viễn hoàn mỹ, gần trong gang tấc lại xa không với tới. Bảy phút nói chuyện, dùng một câu ngữ ngon làm hồi kết.

Cho đến khi bên tai yên tĩnh rất lâu, Nhan Tiêu mới gỡ tai nghe xuống. Trong lúc lo lắng, cô đột nhiên nhớ tới ban ngày ở bệnh viện, nhớ lại một câu "đừng khấn trung". Trong đầu đột nhiên lóe lên một suy nghĩ, ở trong bóng tối, Nhan Tiêu phút chốc mở mắt ra.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Matcha (1)

Chưa tới tám giờ sáng, mẹ Nhan từ phòng ngủ đi ra đã thấy Nhan Tiêu tóc tai bù xù vành mắt xanh đen ngồi ở phòng khách.

"Con..." Mẹ Nhan sợ hết hồn, lời còn chưa nói ra hết, Nhan Tiêu đột nhiên hai mắt sáng lên nhào vào người mẹ. Cả người cùng động tác của Nhan Tiêu không khác một con ma là mấy, cho dù là con gái ruột, mẹ Nhan theo bản năng lùi về sau một bước: "Sáng sớm con làm gì vậy?"

Nhan Tiêu ôm cánh tay mẹ, kích động đến lời cũng sắp không nói ra được: "Mẹ! Bác sĩ Hoắc có phải chủ trì kênh radio phải không? Phải không mẹ?"

Không hiểu được lời nói cùng hành động của con gái, mẹ Nhan dùng mu bàn tay ấn lên trán cô: "Đầu óc con có sao không?"

"Làm gì có sao chứ!" Nhan Tiêu cũng muốn khóc

"Con nói bậy bạ gì vậy?" Từ bỏ việc chất vấn mẹ, Nhan Tiêu lay động cánh tay bà, tiếp tục nói lời không có mạch lạc: "Vậy, vậy mẹ có phương thức liên lạc của anh ấy không?"

Vào giờ phút này, mẹ Nhan Tiêu nhìn con gái ruột có chút điên cuồng của mình, hoài nghi có phải đêm qua bị cái gì kích thích rồi không, tinh thần không bình thường.

"Nhan Tiêu con tỉnh táo lại đã, có chuyện gì từ từ nói mẹ nghe!" Mẹ Nhan trấn an vỗ vỗ lưng cô. Cái gì mà bình tĩnh lại, Nhan Tiêu hít sâu hai cái, nghiêm túc suy nghĩ một chút: trực tiếp gọi điện thoại qua cũng không ổn, nếu anh ấy thực sự là Zain, lỡ như cô nghe được hóa đá tại chỗ, quá phần khích sẽ còn để lại ấn tượng xấu cho Zain.

Vì vậy dưới ánh mắt khó hiểu của mẹ Nhan, cô hốt hoảng xông về phòng, mặc quần áo đi ra đánh răng rửa mặt, cả người cứ như là đang đánh tiết máu gà, duy trì trạng thái phấn khởi ra đến cửa thì gặp Nhấp Sơ Sơ.

"Nhan Tiêu cậu bị trúng độc à!"

"Mấy ngày trước tớ đọc được một tin tức không bình thường, một người đàn ông đã kết hôn không dám bạo lực gia đình, liền lấy trái bóng rổ viết tên bà vợ lên, chỉ cần hai người gây gỗ, ông ta liền trút giận lên trái bóng..."

Nhan Tiêu nghe xong không nhịn được cắt đứt: "Tớ với chuyện này thì có liên quan gì?"

Nhấp Sơ Sơ nói tiếp: "Điểm chính là sau đó, vợ ông ta nhìn thấy người khác chơi bóng rổ thì sợ, cảm thấy trái bóng rổ kia là mình." Nhan Tiêu thiếu chút nữa cười sặc, Nhấp Sơ Sơ sờ tai nhìn cô: "Cậu không cảm thấy bây giờ cậu với bà ta có suy nghĩ giống nhau à? Chỉ vừa nghe âm thanh tương tự như Zain đã phấn khởi một đêm không ngủ được, phản xạ có điều kiện cảm thấy người đó chính là hắn!"

"Cậu không hiểu đâu." Nhan Tiêu tự động viên bản thân mình, trong lòng hiện lên một tia mất mát

Nhấp Sơ Sơ nói: "Cứ cho là tớ không hiểu, nhưng cậu có biết một câu là: Tổng thể tốt hơn cục bộ "

Đây là lời thoại bên trong phim "Phanh Nhiên Tâm Động", Nhan Tiêu nghe mà sùng sốt

Nhấp Sơ Sơ tay làm động tác đỡ kiếng trên mắt mặc dù không có gì, cố làm thâm trầm: "Cậu đừng mê luyến một người nào quá" Không thể phủ nhận sự có lý của Nhấp Sơ Sơ, nhưng mà cô không cam lòng. Ở trên radio, lời nói của Zain phần lớn trầm tĩnh ôn hòa, mặc dù chỉ nghe thôi thì không thể phán đoán bản chất của một người, nhưng lời nói truyền ra rất có học vấn, vài ba lời liền có thể biểu lộ nội hàm cùng tư tưởng, dựa vào sự hiểu biết trong ba năm của Nhan Tiêu, anh không thể nào là người đàn ông kém cỏi

Cô say đắm thanh âm của người kia, chỉ vì ngoài thanh âm, không có cách nào hiểu nhiều hơn. Nhưng nếu như, bác sĩ Hoắc là Zain, như vậy cũng không có điều gì khác biệt

Suy nghĩ, Nhan Tiêu không có chút nào báo trước đột nhiên đứng lên, làm Nhiếp Sơ Sơ sợ hết hồn, ngẩng đầu nhìn cô: "Cậu muốn làm gì?"

"Ngày mai tớ muốn đi khám răng, cậu dẫn tớ đi mua vài bộ đồ mới"

...

Bởi vì thời gian làm việc của Hoắc Trạch Tích không nhiều, hẳn lại là bác sĩ ưu tú của khoa răng miệng. Nhan Tiêu cảm thấy đại khái cũng nhờ nhan sắc, nhìn hàng người phía trước thật là nhức đầu, mặc dù đã hẹn khám hai ngày trước, Nhan Tiêu cũng đành xếp hàng chờ tới buổi chiều

Chỉ là sáng sớm kích động, tắm xong lại đánh răng rửa mặt, trang điểm dựa theo mốt trên tạp chí thời trang "trong nháy mắt tỏa sáng thu hút nam thần"

Đầu tư hết sức mấy canh giờ, đem tóc ngắn chỉnh thành dáng vẻ tùy ý lười biếng, buộc tóc lộ vẻ non nớt. Chưa kịp ăn cơm trưa, dưới ánh mắt kì dị của ba mẹ, Nhan Tiêu mặc lên một phong cách hoàn toàn khác so với bình thường, áo đầm màu hồng, giày cao gót cao cổ ung dung đi về phía cửa: "Con đi bệnh viện khám răng!"

Cho đến khi cô đóng cửa lại, ba Nhan mới nghi ngờ lên tiếng: "Ăn mặc long trọng như vậy đi bệnh viện?"

Tới bệnh viện, nhìn thấy bên ngoài phòng khám một đám người, Nhan Tiêu bị ai phát hiện, mình quả nhiên đến sớm. Chỗ ngồi được cũng đầy người, phòng khám cửa đóng kín, Nhan Tiêu đứng ở hành lang, có chút hối hận mình giày mang đẹp mà không chất lượng, bấp chân cùng bàn chân bây giờ đều đau...

Không biết đứng bao lâu, cuối cùng cũng có một ghế trống, Nhan Tiêu vội vàng chạy tới ngồi xuống, cảm thấy thoải mái không ít, nhàm chán bắt đầu lướt lướt chơi game trên điện thoại di động. Cửa ải này chơi hai ngày là có thể vượt qua, đang chơi say mê, Nhan Tiêu đột nhiên cảm giác bấp đùi phía bên ngoài có người sờ mấy cái.

Không phải vô ý đụng chạm, cô có thể cảm giác được đó là cố ý vuốt ve. Nhan Tiêu kinh ngạc quay đầu đối mắt với tên đàn ông bên cạnh, chính hắn là người dán bàn tay lên bấp đùi Nhan Tiêu. Cảm giác chán ghét dâng lên, cô phản xạ có điều kiện đứng lên: "Anh làm gì vậy?"

Âm thanh của Nhan Tiêu không lớn, nhưng ở nơi hết sức yên tĩnh là bệnh viện này, phát ra hết sức đột ngột. Xung quanh có những ánh mắt nghi hoặc nhìn tới, theo tầm mắt của Nhan Tiêu nhìn người đàn ông ngồi trên ghế, đã biết có chuyện gì xảy ra. Có một cô gái trẻ tuổi ngồi dịch ra một chút, dành ra một vị trí: "Cô ngồi cạnh tôi này!"

Nhan Tiêu có chút cảm động, miễn cưỡng cười với người kia một chút, đi tới: "Không sao, cô ngồi đi." Người đàn ông lưu manh trong lúc nhất thời đứng lên, nhìn về phía Nhan Tiêu: "Cô có ý gì?"

Lại còn giả bộ ngu! Nhan Tiêu tròn mắt nhìn hắn: "Tôi có ý gì anh là người biết rõ nhất!"

"Ai! Ai ở trong bệnh viện làm ồn?" Một nữ phụ tá từ trong phòng khám đẩy cửa đi ra, nhìn về phía Nhan Tiêu. Bị tên lưu manh kia làm nổi giận, Nhan Tiêu không kiêng kỵ nói ra: "Có tên lưu manh xâm sỡ người!"

Bốn phía rối rít bàn tán, nữ phụ tá nhất thời ngấy ra. Động tĩnh trong hành lang quá lớn, ở trong phòng truyền ra một giọng nói: "Bên ngoài sao vậy?" Nhan Tiêu tựa như bị điện giật đứng ngây ngẩn – là âm thanh quen thuộc kia.

Tức giận này giờ bay biến hết, giờ phút này Nhan Tiêu cực hối hận: Vừa rồi làm ra động tĩnh lớn như vậy, nhất định là quấy rầy đến anh ấy... Nữ phụ tá quan sát người đàn ông lưu manh, rồi nhìn về phía Nhan Tiêu, ho khan một cái: "Vậy cô đi vào trong kia ngồi đi"

Nhan Tiêu tròn to hai mắt, khản trương: "Như vậy... Có được không?"

"Bên trong có chỗ ngồi" Nữ phụ tá vừa nói vừa nhường đường cho cô. Niềm vui tới quá đột ngột, Nhan Tiêu hoảng hốt, chậm rãi đi vào cửa.

Phòng khám bệnh chừng mười mấy mét vuông, ánh đèn màu vàng lợt, có một cô bé đang nằm trên ghế, đứng bên cạnh là hai nữ phụ tá cùng người nhà bệnh nhân, còn có... người đứng quay lưng về phía Nhan Tiêu là Hoắc Trạch Tích. Anh xoay người, bất ngờ nhìn thấy Nhan Tiêu đang đứng nép người ở đó.

Nhan Tiêu khản trương đến mức nhịp tim nhảy lên 180, không biết làm sao gục đầu nói: "Xin lỗi đã quấy rầy!"

Hoắc Trạch Tích nhìn về phía nữ phụ tá bên cạnh, cô ta xích lại một chút, nhỏ giọng nói cho Hoắc Trạch Tích biết sự tình, Nhan Tiêu đoán được là đang nói về chuyện mình gặp lưu manh ở ngoài. Hai ngón tay Nhan Tiêu xoắn xít vịn tới vịn lui, cô không muốn cho anh biết chuyện mình bị xâm sỡ...

Hoắc Trạch Tích không phản ứng gì, nhìn về phía Nhan Tiêu, giọng bình thường: "Cô ngồi tạm ở góc nào đi" Nhan Tiêu gật đầu, bước về phía cái ghế ngồi xuống. Thở phào nhẹ nhõm, cô len lén nhìn Hoắc Trạch Tích: Anh ấy đeo khẩu trang, ngồi xuống ghế, cúi đầu khám cho bệnh nhân. Nhan Tiêu chỉ có thể nhìn anh từ góc bốn mươi lăm độ, người ngắn ra. Khi đàn ông nghiêm túc quả nhiên là đẹp trai nhất!

Hơn nữa, cô càng ngày càng cảm thấy, giọng nói của Hoắc Trạch Tích chính là âm thanh truyền ra từ kênh radio cô nghe mỗi đêm... Chỉ là phỏng đoán

mà Nhan Tiêu đã kích động đến mức luống cuống tay chân, siết chặt điện thoại di động, khoe miệng không kiềm được nhoen lên nụ cười.

Đề người nhà bệnh nhân nói vài câu, Hoắc Trạch Tích ngồi dậy, cúi đầu lâu làm cổ có chút mỏi, tay vịn cổ xoay xoay một chút, lơ đãng bắt gặp đôi má ửng hồng, không hiểu nổi nụ cười trên mặt Nhan Tiêu. Lúc này, cô ấy ngẩn ra nhìn mình, hình như đã nhìn chăm chú rất lâu rồi.

Hoắc Trạch Tích đột nhiên nhớ tới tấm hình cô làm rơi ngày đó, nghi ngờ hiện lên. Cô có tấm hình khi còn bé của hắn, chẳng lẽ lúc trước họ biết nhau? Nhan Tiêu nhìn thấy ánh mắt của Hoắc Trạch Tích nhìn mình liền vội vàng cúi đầu xuống, làm bộ nghịch ngón tay.

"Cô tên là gì?" Hoắc Trạch Tích đột nhiên lên tiếng

Nhan Tiêu ngẩng đầu lên, anh đang nhìn mình. Lần trước cô có nói ra tên mình, chắc là anh không có ấn tượng nên quên mất rồi.

"Nhan Tiêu. Tiêu trong cây trúc" Nhan Tiêu vừa nói vừa khua tay múa chân trong không khí một cái. Hoắc Trạch Tích chậm rãi gật đầu, tỏ ý hiểu.

Nhan Tiêu suy nghĩ mình vừa làm động tác gì, nháy mắt cảm thấy mình thật ngu xuẩn. Cô liền khăn trương muốn chết, làm động tác gì đều cảm thấy thừa thãi, rõ ràng là học khiêu vũ, tại sao thời khắc mấu chốt tay chân lại vụng về như vậy?

Nhìn ánh mắt quẩn quít của cô, Hoắc Trạch Tích hơi nghi ngờ. Mẹ của cô bé mình đang chữa răng lên tiếng nói cảm ơn, anh bình tĩnh trả lời một câu khách khí, một bên tìm kiếm trong trí nhớ...

Vẫn là không nhớ nổi, trừ lần trước, khi nào thì mình gặp qua cô gái này.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Matcha (2)

Thời gian đợi ở phòng khám bệnh rất nhanh đã tới số của Nhan Tiêu. Nằm ở trên ghế, tim Nhan Tiêu đập bịch bịch, Hoắc Trạch Tích bụng thiết bị đi tới, Nhan Tiêu ko nhìn được nhìn anh nhưng anh chỉ nhìn môi nàng trong chốc lát, nhàn nhạt mở miệng: "Lau môi son đi"

Hôm nay Nhan Tiêu son môi, cố ý dùng sắc đẹp hạ gục nam thần, nhưng cô lại quên thoa son sẽ ảnh hưởng tới việc khám bệnh, bây giờ hối hận muốn chết...

Cô vội vàng móc từ túi xách ra miếng khăn giấy ướt lau sạch môi, lại yên lặng nằm xuống. Hoắc Trạch Tích ngồi ở phía sau cô, không có bất kỳ động tác gì, đột nhiên mở miệng nói chuyện: "Lần trước cô có làm rơi một tấm hình ở đây"

Nhan Tiêu nghe vậy bối rối một chút, nhớ lại cũng không biết mình rơi mất cái gì, chần chừ mở miệng: "Tấm hình gì?"

Hoắc Trạch Tích hơi cúi đầu đến gần cô, hạ thấp âm thanh: "Hình tôi." Chần chờ hai giây, trong đầu đột nhiên nổ cái ưỳnh, Nhan Tiêu mặt đỏ lên, cô nhớ ra rồi, là tấm hình Hoắc Trạch Tích khi còn bé lấy từ chỗ mẹ. Lại bị anh nhìn thấy?!

"Cái đó, cái đó là mẹ cho tôi, không phải tự tôi..." Nhan Tiêu vội vàng biện minh. Nhìn cô đột nhiên bối rối, Hoắc Trạch Tích khó hiểu nhưng cũng không có nói gì, làm sao mà như hắn dọa cô sợ?

"Không có gì, tôi chẳng qua có chút tò mò, lúc trước chúng ta có quen biết nhau không?" Giọng ôn hòa hỏi tới, nhịp tim Nhan Tiêu chậm rãi ổn định lại. Quá giống, giọng nói ôn nhu như vậy cùng với giọng của Zain hoàn toàn giống nhau như đúc

"Tôi ở phố Thanh Hòa, hoa viên Úc An, anh có nhớ không?" Nhan Tiêu dò xét hỏi. Hoắc Trạch Tích suy nghĩ một chút, hơi nhíu mày nhìn Nhan Tiêu: "Cách vách?" Nhan Tiêu giăn chân mày ra, trong lòng vui mừng, may quá, anh vẫn còn nhớ.

Cô cười nói: "Ừ, sau đó nhà anh dời đi" Hoắc Trạch Tích suy nghĩ điều gì gật đầu, trầm mặc hồi lâu, trở về lại chủ đề: "Há miệng."

Nhan Tiêu không phản ứng kịp, sững sờ: "Cái gì?" Hoắc Trạch Tích khẽ cười một tiếng: "Không phải cô đến đây để khám răng sao?"

...

Thời điểm Hoắc Trạch Tích kết thúc công việc là đã hơn 6 giờ, thay đi bộ quần áo màu đen khi khám bệnh, lại đột nhiên thấy một bóng váy hồng ngoài hành lang. Là Nhan Tiêu. Nhan Tiêu đang nhìn về phía bên này, anh dừng bước, nửa người chìm trong bóng tối

Tim đập một cái, Nhan Tiêu gãi gãi cổ: "Anh tan làm rồi à?"

Hoắc Trạch Tích hơi kinh ngạc: "Cô đợi tôi?"

Nhan Tiêu gật đầu: "Ừ, cái hình đó..." Cô nói được một nửa, Hoắc Trạch Tích dường như đang nhìn cô, đến gần: "Muốn tôi trả lại cho cô?"

Người trong hình là anh ấy, nếu muốn lấy lại hình thì có lẽ không phải phép lắm. Thật ra lí do cô chờ anh rất đơn giản, chỉ là muốn gặp anh, nói mấy câu cũng tốt

Nhan Tiêu mãnh liệt lắc đầu: "Không phải, tôi muốn hỏi..." Cô vừa cắn răng vừa khẽ nói, "Anh nhớ ra tôi thật không?"

Chờ mình lâu như vậy là để hỏi việc này? Hoắc Trạch Tích khẽ vuốt cằm: "Có ấn tượng"

Nhan Tiêu âm thầm cười một tiếng, lại phát hiện vấn đề, anh không nói tiếp nữa, cô cũng không muốn làm trễ thời gian của anh, không thể làm gì khác hơn là tạm biệt: "Vây... Tôi về đây"

Hoắc Trạch Tích đang muốn lên tiếng đáp lại, đột nhiên nhớ tới cái gì, xoay người lại gọi Nhan Tiêu: "Cô về bằng gì?" "Xuống lầu đón xe" Cô biết điều đáp lại.

Bây giờ là giờ tan làm của cao ốc Cao Phong Kỳ, taxi trong trung tâm thành phố khó bắt, có thể ngồi tàu điện ngầm hay xe buýt. Hoắc Trạch Tích nhớ tới cuộc nói chuyện với phụ tá lúc trước [chuyện Nhan Tiêu bị xâm xở], dứt khoát nói: "Một mình cô không an toàn, để tôi đưa cô về."

Nhan Tiêu theo bản năng lễ phép từ chối: "Không cần, trước giờ tôi đều đi một mình..." Nói được một nửa, cô chợt nhớ ra mình đang cự tuyệt một cơ hội hiếm có được ở cùng Hoắc Trạch Tích, kịp thời dừng lại đổi lời: "Anh có thuận đường không?"

Cùng đi vào bãi đậu xe, Nhan Tiêu phát hiện xe của Hoắc Trạch Tích là xe Tesla màu đen. Mặc dù cô không biết giá thật của chiếc xe này nhưng biết đây là chiếc xe hơi đứng hàng đệ nhất. Xe hơi bảo vệ môi trường vô cùng tốt nhưng ở trong nước không hề thông dụng, giá cả cũng đắt, không phải vì đề ủng hộ việc bảo vệ môi trường chắc cũng không có người nào mua.

Cô ngồi lên ghế phụ, nghi ngờ mở miệng: "Xe anh làm sao sạc điện?" Hoắc Trạch Tích thắt dây an toàn, "Gần đây có trạm sạc điện."

"Vây thì không tiện đi đường dài?"

"Ừ, bình thường chỉ đi bên trong thành phố." Hai người vừa hỏi vừa đáp, lễ phép vừa phải đúng lúc. Bên trong xe yên tĩnh lại, bên trái Nhan Tiêu là Hoắc Trạch Tích, cô không nhận được liếc qua mấy lần, Hoắc Trạch Tích cầm tay lái nhàn nhạt nhìn về phía trước, đường nét sườn mặt trầm tĩnh đẹp mắt

Đối với người không quen thân, yên lặng làm tăng cảm giác xa lạ. Hoắc Trạch Tích vừa lái xe vừa mở cửa sổ, tiếng chỉ dẫn của GPS nhất thời phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, trái tim Nhan Tiêu cũng treo lên, đột nhiên dâng lên xung động mãnh liệt. Cô thật muốn hỏi anh có phải là Zain hay không

Suy đi tính lại, nếu như anh thật sự là Zain, lúc này hỏi thì sẽ quá lỗ mắng. Đặt mình vào trong hoàn cảnh của người khác, dựa vào giọng nói của mình trở thành nhân vật của công chúng nhất định sẽ không thích người khác hỏi về cuộc sống cá nhân của mình. Zain cũng rất ít tiết lộ về cuộc sống thật của anh, không thích người hâm mộ hỏi quá nhiều về vấn đề riêng tư.

Lời đã đến cửa miệng bị Nhan Tiêu nuốt xuống, cô yên lặng nhìn ra khung cảnh thành phố đang vụt dần qua. Lái qua một khu phố bán thức ăn ngon, mùi thơm từ ngoài bay vào, cái bụng trống rỗng của Nhan Tiêu đột nhiên thấy đau. Cô không ăn cơm trưa, bây giờ lại tối rồi, mùi thơm thức ăn đang hành hạ cô. Thật là nhớ món lẩu tôm nấu với cá ma lạ nóng quá...

Nhìn con đói bụng xuống, cô thu hồi tầm mắt dò xét hỏi: "Bác sĩ Hoắc, anh thích ăn cay không?" Nhan Tiêu nhớ tới việc Zain đã từng nói anh không ăn cay. Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt mở miệng: "Không ăn cay"

Càng tin chắc hơn Zain là bác sĩ Hoắc, Nhan Tiêu không nhận được nở nụ cười. Hoắc Trạch Tích không biết lời hân hân thân nói ra lại khiến cô gãi gãi cạnh vui tới mức nào.

Im lặng một lúc, Nhan Tiêu lại không nhận được vòng vo hỏi: "Bác sĩ Hoắc, anh thường ăn tối chung với ai?" Hoắc Trạch Tích quay đầu nhìn Nhan Tiêu đang thấp thòm đợi câu trả lời, anh có thể nghe được, trọng tâm là ở chữ "Ai".

Hoắc Trạch Tích ngừng một chút, trả lời: "Một mình không được sao?"

"Không ăn cùng với bạn gái?" Nhan Tiêu cắn răng hỏi

"Tôi độc thân"

Nhan Tiêu kiểm chế tâm trạng vui vẻ, lại mơ hồ nghi ngờ. Anh ấy rõ ràng ưu tú như vậy, không chỉ có nhan sắc mà còn tài giỏi, con gái bây giờ thích nhất là những chàng trai như anh, không có bạn gái thì thật là không tưởng tượng được. Có phải là mới chia tay hay không..

Hoắc Trạch Tích đột nhiên mở miệng: "Cô ăn cơm tối cùng ai?"

Lúc này Nhan Tiêu hỏi anh ta vấn đề, thực chất là muốn biết anh có bạn gái hay chưa. Bây giờ anh ấy hỏi ngược lại mình, vậy ý là...

"Tôi chưa có bạn trai!" Cô không hề suy nghĩ nhiều, bật thốt lên

Hoắc Trạch Tích sững sờ hai giây, ngay sau đó cười: "Ý tôi là nếu như tối nay cô không có hẹn, vậy tôi mời cô đi ăn cơm"

Nhan Tiêu ngẩng người ra, hồi lâu mới phản ứng được " Có thật không?"

Hoắc Trạch Tích quẹo vào đậu xe ở ven đường: "Tôi thấy cô cứ nhìn chăm chăm vào tiệm bán lẩu."

Cô rõ ràng như vậy? Nhan Tiêu lặng lẽ dời mắt ra bên ngoài cửa kính, không nhìn được mỉm cười. Xuống xe Nhan Tiêu lặng lẽ đi theo anh. Vóc dáng Hoắc Trạch Tích rất cao, Nhan Tiêu đứng chưa tới bả vai anh. Vóc người thật tốt! Nhìn bóng lưng anh Nhan Tiêu lặng lẽ nghĩ

Hoắc Trạch Tích bước chậm chờ Nhan Tiêu đuổi theo, hơi cúi đầu nói: "Cô nói cho người nhà một tiếng để tránh bọn họ lo lắng."

Nhan Tiêu ngoan ngoãn ồ một tiếng, lấy điện thoại di động ra, cúi đầu gửi tin nhắn cho mẹ Nhan, đột nhiên một người bùng chảo dầu chiên cá đi tới, Hoắc Trạch Tích kéo tay cô tránh khỏi người ta, "Cẩn thận."

Nhan Tiêu bị hành động bảo vệ đơn giản của Hoắc Trạch Tích làm rung động, tay chợt run một cái, tin nhắn chưa gõ xong đã vô tình gửi đi.

Vừa ngồi vào chỗ bên cửa sổ, mẹ Nhan nhận được tin nhắn lấp lửng liền gọi tới cho cô. Nhan Tiêu cầm điện thoại, cười xin lỗi một tiếng.

Nơi này hơi ồn ào, Nhan Tiêu che một lỗ tai, âm lượng tăng lên: "Con ăn cơm bên ngoài... quán lẩu... cùng bác sĩ Hoắc... mẹ nói bác sĩ Hoắc nào à? Chính là Hoắc ca ca..."

Nghe được ba chữ "Hoắc ca ca", ánh mắt nhìn thực đơn của Hoắc Trạch Tích ngưng một chút, ngừng đầu nhìn Nhan Tiêu, cô vừa cúp điện thoại, cười với anh rồi nói: "Mẹ tôi cứ coi tôi là con nít vậy, không yên tâm."

Hoắc Trạch Tích cười nhạt: "Cô cũng rất giống con nít"

Nghe lời nói của anh, Nhan Tiêu tròn to hai mắt: "Tôi cũng hơn hai mươi rồi nha!"

"Việc này cùng tuổi tác không có liên quan"

"Vậy cái gì mới có liên quan?" Nhan Tiêu nháy nháy mắt

Hoắc Trạch Tích hí nửa mắt, suy nghĩ một chút: "Dựa vào cảm giác."

Nhan Tiêu bị câu trả lời đẩy lên lòng hiếu kì: "Vậy anh cảm giác tôi là gì?"

"Bé gái". Hoắc Trạch Tích nói không một chút do dự

Nụ cười Nhan Tiêu dần dần tắt, làm như không có việc gì nhìn vào thịt trong nồi, đè nén cảm giác thất vọng xuống

Lúc ăn lẩu Nhan Tiêu phát hiện Hoắc Trạch Tích không ăn nhiều, đại khái là anh không hay ăn lẩu, đi ăn là theo mong muốn của cô.

Hoắc Trạch Tích ôn nhu thân thiện, hoàn mỹ không có một điểm xấu nào cả, nhưng Nhan Tiêu biết anh đối với mọi người cũng như vậy, lễ phép nhưng hơi hột.

Trong lúc im lặng, Nhan Tiêu nhớ tới chuyện khi còn bé, bắt đầu tìm đề tài: "Khi còn bé tôi thường hay xuống lầu tìm anh chơi, mỗi lần đều là mẹ Lưu mở cửa, anh không làm bài tập thì cũng đã đi học thêm."

Hoắc Trạch Tích hơi nhíu mày: "Nghe cô nói như vậy, làm sao tôi có cảm giác... trước kia tôi rất nhàm chán?"

Nhan Tiêu mò thức ăn trong nồi, một bên lắc đầu: " Không có, khi đó tôi cảm thấy Hoắc ca ca anh rất lợi hại!"

Hoắc Trạch Tích không nhìn được cau mày, cô gọi anh là "ca ca", nghe có chút ý vị không rõ, anh chán chừ mở miệng: "Cô biết tên tôi không?"

Nhan Tiêu cắn một khối bánh mì, ngây ngốc. Cô đúng là không biết tên anh thật.

Nhìn cô phản ứng mờ mịt, Hoắc Trạch Tích nói chậm lại: "Hoắc Trạch Tích, đầm nước trạch, phân tích tích."

"Hoắc... Trạch Tích?" Cô dò xét đọc một lần.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Ăn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Bánh nướng kiểu pháp (1)

Nhìn trần nhà, Nhan Tiêu nằm hình chữ "Đại"* trên giường.

*Đại 大

Đồ trang sức đã tháo sạch sẽ, tóc cũng bị búi thành một búi lộn xộn, nghĩ tới hôm nay cùng nam thần ba năm ăn cơm tối, cô cảm thấy như đang nằm mơ.

Mặc dù Hoắc Trạch Tích đối với mình rất tốt, để cô cảm thấy thụ sủng nhược kinh*, nhưng cô có thể nhìn ra, người này rất biết cách đối nhân xử thế, quan hệ tình cảm nam nữ một chút cũng không có.

* Được sủng ái mà lo sợ

Chẳng lẽ ở trong mắt anh, cô chỉ là một cô bé? Còn nhấn mạnh chữ "bé" nữa...

Nhưng mà có ai thích làm cô bé đâu! Cô rút cuộc chỗ nào bé? Cúi đầu xuống, quan sát một lần: Đường như... hơi bé thật...

Ôm chần lẩn lộn một hồi, Nhan Tiêu âm thầm hạ quyết tâm, phải thoát khỏi danh hiệu "Thiếu nữ có vòng 1 nghèo nàn"!

Ở trên mạng tìm kiếm một hồi, Nhan Tiêu biết Hoắc Trạch Tích một tuần làm bốn ngày, vậy nên anh mới có nhiều thời gian online radio?

Thừa dịp còn mấy ngày nghỉ, cô phải nắm chặt thời gian tạo hảo cảm trước mặt nam thần. Cô muốn hiểu về anh nhiều hơn một chút, trước tiên là nhờ vào giọng nói

Rửa sạch trái táo, Nhan Tiêu đem toàn bộ tóc mái kẹp lên đỉnh đầu, mở điện thoại ra lên WeChat.

Sau khi đăng nhập thành công liền hiện ra vô số tin nhắn, cô mở mấy cái, đều là hẹn cô ra ngoài chơi, người không quen trực tiếp loại ra một bên, chỉ mở ra tin của bạn tốt.

Có người thúc giục cô ra clip khiêu vũ, cô suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Tôi gần đây phải làm một chuyện vô cùng quan trọng, chuyện đăng clip một thời gian nữa mới tính."

Vẫn là Nhiep Sơ Sơ tò mò trước: Cậu đang cưa anh đẹp trai còn nói là có chuyện quan trọng

Nhan Tiêu có chút kích động trả lời: Không thiếu nữ nào có thể kháng cự lại sự hấp dẫn của nam thần

Nhiep Sơ Sơ: Chờ cậu trở thành thiếu phụ liền có thể chống cự nam thần dụ hoặc sao?

Nhan Tiêu:... Cậu đó!

Nhiep Sơ Sơ: Bác sĩ Hoắc là Zain sao?

Nhan Tiêu: Chắc chắn

Nhiep Sơ Sơ: Tần công Bác sĩ Hoắc dễ không?

Nhan Tiêu suy nghĩ, Hoắc Trạch Tích không phải dạng người hoàn toàn lãnh đạm, tiếp xúc với anh sẽ cảm thấy rất thoải mái, nhưng nghiêm túc suy nghĩ một chút, anh ấy ôn hòa nhưng hơi hột, dường như càng khó gần hơn...

Nhan Tiêu trả lời: Đường dài lại gian nan! [icon thở dài]

Lúc Zain không online, Nhan Tiêu thường coi lung tung ở phần bình luận.

Cô mở ra tin Weibo mới nhất, bình luận đứng đầu thật là không nhớ nhìn, tất cả đều là lời tỏ tình trần trụi

Trà Đoàn Từ: Lỡ tai sinh ra con khi {???

Gấu Ăn Hàng: Ghẹo ta không ngủ a [doge]

Một Ly Không Khí: Muốn nghe nam thần đóng vai bạn trai xấu hổ

.....

Dưới tình huống như vậy Nhan Tiêu sẽ không trả lời, sau đó sẽ yên lặng nhìn bình luận, trong lòng kích động một chút, thấy bình luận đồng tình sẽ tán thưởng.

Đang lướt Weibo, một cái Weibo mỹ thực đột nhiên hấp dẫn sự chú ý của cô:

"Muốn bắt được người đàn ông trong lòng, trước hết phải bắt được dạ dày của anh ta"

Suy nghĩ một chút thì câu này rất có đạo lý, hơn nữa Zain thường xuyên đề cử trong radio những món ăn ngon, vậy thì đối với những cô nàng biết làm cơm sẽ có ấn tượng tốt.

"Mẹ! Mẹ cùng mẹ của bác sĩ Hoắc rất thân phải không mẹ?" Nhan Tiêu lao ra khỏi phòng lên giọng hỏi

Ba mẹ Nhan Tiêu đang ngồi trước TV xem phim truyền hình, mẹ Nhan liếc con gái một cái: "Cũng thân, thỉnh thoảng sẽ gặp mặt... Con hỏi cái này để làm gì?"

Nhan Tiêu không biết mở miệng như thế nào, ngoắc ngoắc ngón tay gọi mẹ lại gần, nhỏ giọng: "Mẹ có thể hỏi dì Lưu giúp con được hay không, bình thường bác sĩ Hoắc thích ăn cái gì?"

Bà nghi ngờ nhìn cô, đương nhiên biết cô hỏi là có ý gì: "Con muốn theo đuổi nó?"

Nhan Tiêu có chút ngượng ngùng: "Mẹ cứ đi hỏi dì ấy là được, đừng nói cho dì ấy biết là do con hỏi."

"Mẹ bỗng dưng vô cớ hỏi con trai người ta thích ăn gì, người bình thường cũng sẽ hoài nghi chứ? Con trả lời mẹ, có phải con muốn theo đuổi nó hay không?" Mẹ Nhan vào thẳng vấn đề.

Nhan Tiêu gãi gãi mặt: "Mẹ đừng nghĩ nhiều như vậy, tóm lại cứ hỏi giúp con..."

"Ài, tiểu tử kia bây giờ đáng đáp thế nào?" Mẹ Nhan cảm thấy vô cùng hứng thú với Hoắc Trạch Tích.

Nhan Tiêu biết mình không trốn thoát nổi, do dự trả lời: "Vô cùng tốt."

"Chưa bao giờ thấy con theo đuổi nam sinh nào, sao bây giờ lại chủ động vậy?"

Nhan Tiêu không nghĩ nhanh như vậy liền bại lộ chuyện mình thích Hoắc Trạch Tích, không tính nói với mẹ nghe: "Mẹ đừng nói bậy bạ, tóm tại cứ giúp con đi đã."

Sau khi nhờ mẹ, Nhan Tiêu lại chui về phòng.

Nghe Zain phát Radio xong, cô cũng không còn tâm trạng để ngủ nữa.

Ban đêm khiến tâm trạng người ta lắng đọng lại, trong đầu cô đều là hình ảnh mỗi buổi tối ba năm gần đây. Chuyện thích Zain này cô cũng cảm thấy không chân thật, giống như một giấc mộng, là một giấc mộng đẹp.

Hiện tại cô không thể không chế mình cảm giác muốn được biết thêm nhiều về anh.

....

Sáng sớm ngày thứ hai, Nhiếp Sơ Sơ một mực muốn biết nhan sắc nam thần mà Nhan Tiêu coi trọng, sống chết kéo Nhan Tiêu mang cô theo đến nơi Hoắc Trạch Tích làm việc.

Đầu tiên Nhan Tiêu từ chối: "Hôm qua tớ mới tới đó, không có lý do đi nữa."

"Cậu không phải là đang theo đuổi anh ta hay sao? Đó chính là lý do!"

Nhan Tiêu cắn môi, quần quýt: "Nhưng tớ không muốn để anh ấy biết tớ thích anh ấy"

"Có người nào theo đuổi người khác như cậu sao? Chưa ra quân đã chết rồi!" Nhiếp Sơ Sơ lộ vẻ không thể nào hiểu nổi suy nghĩ của Nhan Tiêu.

Nhan Tiêu cau mày giải thích: "Bây giờ tớ với anh ấy còn chưa quen thân, cậu cảm thấy anh ấy sẽ chấp nhận tớ sao?"

Nhiếp Sơ Sơ chậm rãi gật đầu, lại nghĩ tới cái gì: "Cậu nói thẳng thích anh ta ba năm, mỗi tối đều nghe giọng của anh ấy trên radio mới có thể ngủ, tớ không tin anh ta không có cảm giác."

"Không được không được! Tớ không nói đâu!" Nhan Tiêu cho tới bây giờ còn chưa tỏ tình nam sinh nào, sao có thể lập tức nói ra những lời này?

Nhiếp Sơ Sơ muốn quỳ, cái gì cũng không được, Nhiếp Sơ Sơ chưa bao giờ thấy Nhan Tiêu dè dặt như vậy với ai, xem ra lần này là thật lòng.

"Như vậy đi, chúng ta cài trang một phen, lên chạy vào bệnh viện nhìn anh ta một cái, không làm gì khác." Nhiếp Sơ Sơ quả thật không nhịn được lòng hiếu kỳ.

Nhan Tiêu bối rối cắn ngón tay, một lúc lâu mới nhìn Nhiếp Sơ Sơ, hoài nghi: "Có thể đảm bảo không bị phát hiện sao?"

"Có thể! Tóm lại cậu cứ nghe tớ chỉ huy là được" Ánh mắt Nhiếp Sơ Sơ lóe sáng.

Nhan Tiêu suy nghĩ, cảm thấy mình đáp ứng lời thỉnh cầu của Nhiếp Sơ Sơ thật là bị ma quỷ ám ảnh.

Cô nghe theo sự chỉ huy của Nhiếp Sơ Sơ, mặc lên bộ đồ thể thao màu xanh da trời rộng thùng thình, còn đeo một cái mắt kính không có tròng chỉ có gọng màu đen, thắt tóc bím buộc đuôi ngựa.

Nhiếp Sơ Sơ nhìn Nhan Tiêu một bộ dạng không thể hài lòng hơn, đánh ngực bảo đảm: "Bộ dạng này của cậu tớ còn không nhìn ra, cậu yên tâm đi!"

Để phòng ngừa, Nhan Tiêu còn đeo khẩu trang lên che mặt. Vì vậy, cô vũ trang toàn thân đi cùng Nhiếp Sơ Sơ vào cửa bệnh viện.

Đi vào bệnh viện, Nhan Tiêu kéo Nhiếp Sơ Sơ chạy thẳng tới cuối hành lang, phòng một lẻ hai.

Hôm nay người đến khám cũng rất nhiều, phòng khám đóng chặt cửa, Nhan Tiêu không thể làm gì khác hơn là kéo Nhiếp Sơ Sơ ngồi vào hàng ghế bên cạnh.

Nhan Tiêu nói cho Nhiếp Sơ Sơ biết chiến lược: "Chờ lát nữa cửa mở ra, cậu liền tiến tới nhìn, người đẹp trai nhất chính là anh ấy."

Nhiếp Sơ Sơ buồn cười: "Có thể chỉ cần kẻ hơn không? Tớ lại không cảm thấy người đẹp trai nhất là anh ta!"

"Tóm lại chính là đẹp trai nhất, đặc biệt đẹp trai, một cái là có thể nhìn ra!"

Nhiếp Sơ Sơ cười không nói, mới vừa quay đầu, cánh cửa kia đã mở ra. Không đợi Nhan Tiêu kịp phản ứng, Nhiếp Sơ Sơ đã cất bước xông tới, nhìn vào bên trong.

Động tác Nhiếp Sơ Sơ khoa trương, Nhan Tiêu khản trương đi tới kéo cô: "Nhanh lên một chút!"

Nữ phụ tá rõ ràng bị cái nhìn của Nhiếp Sơ Sơ dọa sợ, cuống cuồng khản trương. Không ngờ bên trong truyền ra một giọng nói quen thuộc: "Cô tìm ai?"

Không có ai so với Nhan Tiêu rõ ràng hơn ---- đây là giọng của Hoắc Trạch Tích!

Nhan Tiêu không nhịn được nữa, cảm thấy mình mà nhìn tiếp nữa nhất định sẽ cùng đồng đội như heo Nhiếp Sơ Sơ làm bại lộ, vì vậy vội vàng tránh sang một bên, bắt đầu chạy ra khỏi hành lang.

Thấy Nhan Tiêu vội vàng chạy trốn, Nhiếp Sơ Sơ cũng chạy theo cô. Vì vậy dưới con mắt của mọi người, hai con người lén lút đột nhiên chạy ra khỏi bệnh viện, mọi người ngồi ngoài hành lang liền vội vàng nhìn vào túi xách mình xem liệu có bị mất thứ gì hay không.

Không biết là ai đột nhiên la lên: "Điện thoại di động của tôi mất rồi!"

Bảo vệ hành lang nhanh chóng chạy theo bắt lại hai cô nàng.

Nhiếp Sơ Sơ vừa muốn đuổi kịp Nhan Tiêu, sau lưng truyền tới một tiếng "Đứng lại", cô sợ hết hồn liền vội vàng quẹo cua, chui vào nhà vệ sinh nữ.

Nhan Tiêu không may mắn như vậy, chạy đến trong hành lang dừng lại thở hồng hộc, đột nhiên bị đẩy một cái, sau đó hai tay bị buộc cố định sau lưng, truyền tới âm thanh đàn ông tục tằng: "Không được nhúc nhích! Cô lấy trộm cái gì?"

Nhan Tiêu: "???"

Gi?

"Tôi không lấy cái gì cả!" Nhan Tiêu bị người đàn ông siết chặt tay làm đau, "Đại ca anh không bắt nhầm người chứ?"

Người kia không để ý tới cô, bắt đầu nói lớn giọng vào bộ đàm: "Một người đàn bà che mặt đã bị bắt, một người khác đang trốn trong nhà vệ sinh nữ."

....

Vào giờ phút này mười ngàn con thảo nê mã liên tục chạy qua trong đầu Nhan Tiêu *

* Câu chửi thề

Bạn đang đọc truyện *Nghiện Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Bánh nướng kiểu pháp (2)

Nhan Tiêu khóc không ra nước mắt: "Đại ca, anh bắt lầm người! Chúng tôi không phải ăn trộm!"

Bảo vệ không quan tâm tới, tiếp tục túm lấy cô lôi đi. Xung quanh người vây lại ngày càng đông. Nhan Tiều nhỏ nhẹ nói: "Anh là đàn ông à, lôi kéo tôi như vậy không mất mặt hay sao?"

Bảo vệ do dự một chút rồi tiếp tục kéo Nhan Tiều ra ngoài: "Cô không lừa được tôi đâu!"

Nhan Tiều cảm thấy vui mừng vì mình còn đang mang khẩu trang, nếu không cô thật muốn đập đầu tự tử ngay chỗ này.

"Anh lục soát đi. Tôi không có lấy gì cả"

"Vậy ở trên người bạn của cô!"

...

Nhan Tiều không giải bày nữa, yên lặng đi theo tới phòng bảo vệ. Một phút sau, Nhiếp Sơ Sơ từ trong nhà vệ sinh bị bắt đi ra đã thấy Nhan Tiều ngồi thẫn thờ, sau lớp khẩu trang là sắc mặt tỉnh mịch.

Nhiếp Sơ Sơ nức nở: "Mặt cậu như vậy nghĩa là thế nào? Mau giải thích đi"

"Tớ giải thích, bọn họ không nghe"

Bảo vệ không để ý tới hai người bọn họ, lục soát toàn thân ra được một số đồ đạc một lúc lâu mới gọi người đã đánh rơi điện thoại tới nhận, kết quả dĩ nhiên là không có.

Nhan Tiều giận đến mức trợn mắt: "Bây giờ chúng tôi có thể đi rồi chứ?"

Bảo vệ kiên định lắc đầu: "Hai người nói một chút, tới bệnh viện làm gì?"

Nếu như Nhan Tiều là người qua đường nhất định sẽ cảm động vì sự trách nhiệm của anh bảo vệ này, nhưng lúc này người bị hiểu lầm là mình, Nhan Tiều rất muốn khóc: "Chuyện này mà anh cũng quản?"

"Cô tới bệnh viện, một không khám bệnh, hai không thăm bệnh, cô nói xem cô tới để làm gì?" Người bảo vệ truy hỏi bọn họ không tha.

Nhiếp Sơ Sơ tranh trả lời: "Ở đây có người quen của cô ấy."

Nhan Tiều nhất thời luống cuống, kéo Nhiếp Sơ Sơ lại: "Cậu nói bậy gì vậy" Nếu để cho Hoắc Trạch Tích biết chuyện này, cô không muốn sống nữa.

Nhiếp Sơ Sơ đã biết tâm tư của Nhan Tiều, nhưng bây giờ không khai ra Hoắc Trạch Tích, hai người bọn họ không thể nào thoát khỏi nghi ngờ

"Nhan Tiều, cậu suy nghĩ một chút đi, nếu không làm vậy chuyện này sẽ to hơn!"

Nhan Tiều còn đang đấu tranh, lời của Nhiếp Sơ Sơ đã ra khỏi miệng: "Chính là bác sĩ Hoắc nổi tiếng nhất ở đây, không tin anh để cho hắn tới đây đối chất"

Vừa dứt lời, Nhan Tiều hoàn toàn luống cuống, giọng cảnh cáo: "Nhiếp Sơ Sơ"

Bảo vệ hơi ngại người, nhưng vẫn chân chừ gọi đến phòng khám 102

Đã tới bước này thì không thể làm gì khác hơn, Nhan Tiều không biết làm gì để đối mặt với anh, trong bụng hốt hoảng, vành mắt cũng đỏ theo.

Thấy cô khóc, bảo vệ lặng im, Nhiếp Sơ Sơ lắc lắc tay anh bảo vệ: "Anh thấy chưa, anh làm người ta khóc rồi đấy!"

Mình cũng là nguyên nhân gây ra chuyện này. Nhiếp Sơ Sơ liếm môi, vỗ bả vai Nhan Tiều an ủi: "Vui đến nỗi muốn khóc sao?"

Nhận được điện thoại của bảo vệ, Hoắc Trạch Tích đến rất nhanh, chưa kịp cởi áo bác sĩ. Nhan Tiều nhìn bóng người phía xa, lòng càng khó chịu. Cô không biết làm sao đối mặt với vẻ mặt hốt hoảng của anh, bỗng dưng cảm thấy ỳ ạch.

"Bác sĩ Hoắc, anh cuối cùng cũng tới! Anh nhìn xem hai người này có quen không?" Đại ca bảo vệ vội vàng hỏi

Hoắc Trạch Tích quay người nhìn về phía hai cô gái: một người đứng cạnh bàn, nhìn chăm chăm hắn, còn một người gục mặt xuống bàn không biết là ai

"Không biết" Hoắc Trạch Tích trả lời quả quyết.

Nhiếp Sơ Sơ vỗ vỗ Nhan Tiều: "Cậu ngẩng đầu lên cho tớ!"

Giằng co mấy giây, Nhan Tiều mới chậm chạp ngẩng đầu, ánh mắt cùng chớp mũi đỏ ửng, nhìn là biết cô vừa khóc xong.

Thấy rõ mặt cô, Hoắc Trạch Tích kinh ngạc, nhíu mày: "Sao cô lại ở đây?"

Vừa nghe giọng nói anh, Nhan Tiêu lại sụp đổ, thút thít nói: "Tôi không phải ăn trộm... bọn họ không tin"

Bộ dạng Nhan Tiêu khóc thật là không thể dùng hoa thơm để hình dung, nhất định là một cái tháp sụp đổ.

Nhiếp Sơ Sơ áy náy sờ mũi, lại đem mũi dùi hướng về phía bảo vệ: "Các anh làm việc đáng tin hơn được không? Đã giải thích không phải là ăn trộm, cũng đã bị xét người rồi, còn bị đổ oan nữa."

Hoắc Trạch Tích rút mấy tờ khăn giấy đưa cho Nhan Tiêu: "Bây giờ không sao rồi, đừng khóc." Lúc đang đau lòng mà nhận được sự an ủi đương nhiên sẽ cảm thấy rất oan uất.

Hoắc Trạch Tích an ủi khá tốt, Nhan Tiêu lại càng không kiềm chế được, bả vai rung lên rung xuống, muốn ngừng khóc cũng không được.

"Đều là tại tôi! Cô gái đừng khóc nữa!"

Thấy cô khóc quá đau thương, bảo vệ đại ca cảm thấy như mình vừa làm ra chuyện vô cùng ác độc, cảm thấy rất có lỗi.

Hoắc Trạch Tích bình tĩnh, mặc dù không biết chuyện xảy ra như thế nào, nhìn Nhan Tiêu bộ dạng ủy khuất, có chút không đành lòng, nâng cổ tay nhìn đồng hồ: "Vây đi, cô chờ tôi một chút, tôi còn một bệnh nhân đang chờ, chờ một chút tôi tới tìm cô."

Nhan Tiêu hít thở sâu để bình tĩnh một chút, nhìn Hoắc Trạch Tích khoác áo bác sĩ bên trong túi còn cái bút đèn, chính là bộ dạng đang bận bịu, trong lòng áy náy.

"Anh đi làm việc đi, không cần để ý tới tôi..."

"Chờ tôi." Hoắc Trạch Tích lặp lại một lần nữa.

Nhan Tiêu hít mũi, ngẩng đầu nhìn tròng mắt đen nhánh, gạt đầu một cái.

Chờ cho đến khi chuông đồng hồ chỉ 12 giờ, thời gian bác sĩ ăn cơm nghỉ ngơi.

Nhiếp Sơ Sơ vô cùng biết thân biết phận, Hoắc Trạch Tích vừa mới đi, cô liền chuẩn bị lách người, trước khi đi không quên cười một cái "Bác sĩ Hoắc thật đẹp trai nha! Tớ cũng không làm kỳ đà cản mũi đâu!"

Nhan Tiêu bộ dạng không quan tâm xì mũi, phất tay với Nhiếp Sơ Sơ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Nhan Tiêu còn đang suy nghĩ nếu Hoắc Trạch Tích hỏi cô tới bệnh viện làm gì thì phải trả lời thế nào, không ngờ đã thấy bóng của Hoắc Trạch Tích quẹo cua hành lang đi tới.

Cô đứng bật dậy, không biết ánh mắt nên đặt ở đâu nên giả bộ nhìn đông ngó tây.

Một bảo vệ khác không rõ tình huống, lại không dám hỏi Nhan Tiêu, chờ Hoắc Trạch Tích bước vào mới lên tiếng: "Hôm nay thật ngại, có một người trùng hợp bị rơi điện thoại, không làm rõ tình hình, khiến bác sĩ Hoắc cùng cô gái này khó xử."

"Không sao", Hoắc Trạch Tích nói, lại nhìn về Nhan Tiêu: "Đi ra thôi."

Hoắc Trạch Tích đứng ở cửa, áo khoác dài màu trắng bên ngoài áo len mỏng xanh da trời, khí chất sạch sẽ.

Nhan Tiêu đột nhiên nhớ tới cách ăn mặc hôm nay của mình, chân nhanh nhện đi theo anh, miệng lẩm bẩm trách Nhiếp Sơ Sơ cái trang để không bị chú ý, rõ ràng là càng bắt mắt hơn...

Đi ra khỏi phòng bảo vệ, Nhan Tiêu cúi đầu đi theo hấn, do dự mở miệng: "Cái đó..."

Hoắc Trạch Tích hơi quay đầu, chờ cô nói tiếp. Nhan Tiêu do dự một hồi: "Hôm nay thật xin lỗi!"

"Tại sao phải nói xin lỗi?"

Nhan Tiêu nghe vậy ngẩng đầu, hấn đứng ở phía trước bất động nhìn cô, bóng người cao lớn, ngược sáng không thấy rõ mặt.

"Quấy rầy công việc của anh, lại gây phiền toái cho anh..." Giọng nói Nhan Tiêu rất nhỏ, mang một chút giọng mũi.

Chẳng qua đây là chuyện nhỏ, nhưng dáng vẻ áy náy của cô giống như con nít đang làm sai chuyện gì, tràn đầy vẻ ủy khuất khiến Hoắc Trạch Tích không nhịn được, cuối cùng bất đắc dĩ cười: "Vây cô tính bồi thường như thế nào?"

Nhan Tiêu kinh ngạc ngẩng đầu, biết là Hoắc Trạch Tích đang đùa nhưng vẫn sưng sờ chốc lát, dò xét mở miệng: "Vây... Tôi mời anh ăn cơm?"

"Buổi trưa tôi không thể rời bệnh viện."

"Vậy tôi... Mời anh ăn cơm ở căn tin?" Nhan Tiêu dè dặt hỏi hần.

Yên lặng chốc lát, Hoắc Trạch Tích tựa như vừa cười, cho tay vào túi áo khoác, cúi đầu đi khỏi phòng bảo vệ: "Vậy đi thôi."

Nhan Tiêu cảm thấy một trận váng đầu hoa mắt, không biết phải vì ngồi quá lâu óc chưa hoạt động mà bị nụ cười của hần mê hoặc, đi theo bên cạnh Hoắc Trạch Tích tới căn tin.

Tới giờ ăn cơm của bác sĩ, trên đường gặp phải đồng nghiệp chào hỏi Hoắc Trạch Tích, ai cũng tò mò nhìn Nhan Tiêu.

Nhan Tiêu cười có chút lúng túng, đối với đồng nghiệp của hần gật đầu.

Thẳng đến căn tin, Hoắc Trạch Tích bỗng dừng trở thành trung tâm của sự chú ý, Nhan Tiêu chỉ cảm thấy chung quanh ánh mắt của các cô gái như tia X, đem cô đốt cháy sạch sẽ.

Mím môi cúi đầu, chỉ lo đi theo bước chân của Hoắc Trạch Tích, anh đột nhiên dừng lại khiến Nhan Tiêu không phản ứng kịp, suýt nữa đụng vào lưng anh, phải lui về sau mấy bước kéo dài khoảng cách.

"Ăn cái gì?" Hoắc Trạch Tích bình thản hỏi cô

Nhan Tiêu tùy ý nhìn thực đơn, dờ dờ mắt kính gọng đen: "Vậy... gà Cung Bảo đó cũng được."

Hoắc Trạch Tích nhìn đi căn tin gọi đồ ăn, Nhan Tiêu tìm trong túi xách tìm tiền lẻ, lại nghe tiếng quẹt thẻ, ngay sau đó là giọng nói Hoắc Trạch Tích chọn món.

Nhan Tiêu: "..."

Bị gạt rồi! Chỗ này ăn phải quẹt thẻ cơm a!

Đã nói là mời người ta rồi...

Cô chột chột cánh tay Hoắc Trạch Tích, chờ hần nghiêng đầu nhìn cô, mới quần quít mở miệng: "Không phải là nói tôi đền bù cho anh à?"

Hần sững sốt một giây, hơi nhú mày: "Cô cùng tôi ăn cơm, coi như là đền bù."

Nhan Tiêu thật muốn khóc, âm áp quá, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, cô còn phải đối đầu với bao nhiêu tình địch đây...

Di làm ở căn tin quan sát cô, kinh ngạc hỏi Hoắc Trạch Tích: "Bác sĩ Hoắc, bạn gái của cậu à?"

Hoắc Trạch Tích ở trong bệnh viện được phái nữ coi là nam thần, nhưng mà nam thần này quá khiêm tốn, cuộc sống tình cảm vô cùng mơ hồ, trong bệnh viện truyền ra một vài lời đồn; nào là bác sĩ Hoắc đã kết hôn rồi, còn nói hần thật ra thích đàn ông...

Lần này đột nhiên lại mang theo một cô gái lạ tới ăn cơm, đây thần kinh bát quái của mọi người liền hoạt động hết công suất.

Dọc theo đường đi không ngừng có người thắc mắc về Nhan Tiêu, Hoắc Trạch Tích đều nói là bạn, Nhan Tiêu lúng túng, không nghĩ mọi người lại quan tâm đến vấn đề tình cảm của hần như vậy.

Tìm được một chỗ cạnh cửa sổ, Nhan Tiêu đặt đĩa thức ăn xuống, liếc trộm sắc mặt của Hoắc Trạch Tích. Mặt anh vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt dò xét của mọi người.

Ăn thức ăn ở trường học hơn mười năm, Nhan Tiêu không trông mong gì nhiều, nhưng vừa ăn mấy đĩa cơm, cô phát hiện ăn khá ngon, kinh ngạc nói với Hoắc Trạch Tích: "Thức ăn ở căn tin bệnh viện ăn cũng ngon thật!"

Hoắc Trạch Tích tùy ý cười với cô một cái. Lần trước cùng nhau ăn cơm, Nhan Tiêu khản trương muốn chết, căn bản không dám nhìn hần lâu; lần này quang minh chính đại nhìn mấy lần, cô phát hiện cách Hoắc Trạch Tích cầm đũa rất khác mình, ngón tay cong cong rất đẹp mắt.

Lơ đãng giương mắt, Hoắc Trạch Tích đối diện với ánh nhìn chăm chú của Nhan Tiêu, người kia chột dạ cúi đầu lùa cơm, ăn như hổ đói che giấu sợ bị phát hiện.

Hoắc Trạch Tích đang định nhắc Nhan Tiêu ăn từ từ thôi thì đột nhiên có người vỗ vai hần một cái.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Bánh nướng kiểu pháp (3)

Nhan Tiêu nhận ra người đàn ông đeo mắt kính này, đây là người cô nhìn thấy đã ở cùng trong phòng khám bệnh của bác sĩ Hoắc.

Bác sĩ đeo mắt kính nhìn chòng chọc Nhan Tiêu mấy lần, lại chuyển hướng Hoắc Trạch Tích: “Hai người là thật?”

Nhan Tiêu đang nuốt com thiếu chút nữa là sặc, ho khan mấy tiếng, Hoắc Trạch Tích vẫn còn bình tĩnh, hơi mắng: “Cậu đùa gì vậy?”

“Vậy vị này là?” Mắt kiếng nháy nháy mắt đánh giá Nhan Tiêu

“Bạn” Hoắc Trạch Tích nói sang chuyện khác: “Ăn com không?”

“Tớ không có người đẹp cùng ăn com nên đã ăn xong lâu rồi!” Mắt kiếng chưa cam tâm, ngồi cạnh Hoắc Trạch Tích, hỏi Nhan Tiêu: “Nói về cô gái này đi, cô thật là bạn bình thường của cậu ta?”

Nhan Tiêu đâm đầu vào đĩa com, mang chút miễn cưỡng cười: “Ừ”

Cô nhìn ra người đàn ông này cùng Hoắc Trạch Tích quan hệ không tệ, đôi mắt với bạn của anh, cô vẫn sẽ hơi khản trương.

“Tôi tên là Luru Du, ở cạnh phòng khám của bác sĩ Hoắc, cô rảnh có thể tới tìm tôi!” Luru Du vừa nói vừa nhoen lên nụ cười sáng lạn, lộ ra hàm răng trắng nõn.

Nhan Tiêu không phải là người chủ động, nhưng mà anh ta là người quen của bác sĩ Hoắc, cô sẽ tương đối thân thiết một chút: “Chào anh, tôi tên Nhan Tiêu.”

“Thực ra thì lúc trước nhìn cô, thấy cô rất quen, như là đã gặp ở đâu rồi...” Luru Du vừa nói vừa cau mày nhắm mắt lại, suy tư: “Nhưng lại không nhớ nổi!”

Nhan Tiêu hoài nghi có phải anh ta thấy mình trên video khiêu vũ hay không nhưng cũng không nhắc tới, chỉ cười cười đáp lại.

Nhưng mà những lời này vào tai người khác lại hiểu thành cố ý bắt chuyện, Hoắc Trạch Tích không mặn không nhạt mở miệng: “Cậu không thấy chiều này hơi cũ sao?”

Luru Du đang muốn kêu oan uống, đột nhiên nhớ tới cái gì, nhỏ giọng cười: “Thật là bạn bình thường sao?”

“Khi còn nhỏ có quen biết.” Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt giải thích

Bọn họ đang nói cái gì một câu Nhan Tiêu cũng không rõ, chỉ thấy Luru Du cười có chút khoa trương: “A, em gái a! Nhan Tiêu cô mấy tuổi rồi?”

“Tôi hai mươi” Nhan Tiêu nói xong nhìn Hoắc Trạch Tích một cái.

“Đang học đại học phải không?”

“Ừ”

“Học cái gì?”

“Khiêu vũ”

Người này giống như đang tra hỏi vậy, Nhan Tiêu trả lời từng cái, lại không nhận được liếc trộm Hoắc Trạch Tích, anh giống như không thích ăn hành, đĩa hành một chút cũng không đụng tới.

Nhìn thấy Nhan Tiêu tâm viên ý mã*, Luru Du đứng dậy, “Vậy hai người tiếp tục ăn đi, tôi đi trước.”

* ý chỉ Nhan Tiêu đang nói chuyện với Luru Du mà chỉ chú ý Hoắc Trạch Tích

Hoắc Trạch Tích không ngẩng đầu, Nhan Tiêu ngược lại lễ phép cười vẫy tay: “Hẹn gặp lại.”

Luru Du đột nhiên cúi đầu nhìn cô: “Nhan Tiêu đúng không?”

Nhan Tiêu trở mắt một chút, gật gật đầu.

“Lần sau trò chuyện tiếp nha!” Luru Du vừa nói vừa cười, đi về phía xa

Nhan Tiêu thu hồi ánh mắt, bất ngờ đụng phải tầm mắt của Hoắc Trạch Tích, cô đột nhiên giật mình, cúi đầu hoảng hốt gấp thức ăn.

Một cục thịt thỏ, hai cục thịt thỏ, ba cục thịt thỏ...

Chờ một chút!

Hình như cô gọi đồ ăn... Làm gì có món thịt thỏ chứ?

Vậy cô gấp là...

Nhan Tiêu sùng sốt hai giây, đĩa còn gấp một miếng, lặng lẽ thả lại đĩa đối diện.

Wtf!!!

Lỡ gấp thức ăn trong đĩa của anh ta rồi!

Nhan Tiêu à có phải đầu óc của mày bị nước vào rồi không...

Mặc dù trong lòng đã tự đâm mình 180 đao, nhưng ngoài mặt cô vẫn giả bộ ổn định, dưới ánh mắt của anh uống một hớp nước, cười khan mấy tiếng: “Có hơi cay ha ha ha...”

Hoắc Trạch Tích dường như đang cười, quay đầu nhìn hướng khác, che giấu ho một tiếng.

Nhan Tiêu đỡ trán, nhắm mắt một cái: Thật sự là quá mất mặt...

Qua mấy giây, giọng nói Hoắc Trạch Tích đột nhiên vang lên: “Đưa đĩa cho tôi.”

Nhan Tiêu còn đang bận mắt mặt không phản ứng kịp, kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Hoắc Trạch Tích: “Hả?”

Ánh mắt hắn tỏ ý cần đĩa của cô.

Nhan Tiêu không rõ cho nên vẫn nghe lời đem đĩa đưa cho anh.

Sau đó cô nhìn thấy, Hoắc Trạch Tích đem tất cả thịt thỏ gấp lên cho vào trong đĩa của cô, nhân lúc đầu óc cô đang hỗn độn lại đem đĩa trả về: “Xong rồi.”

.....

Sau một hồi ăn mà không biết có ngon hay không, Nhan Tiêu cùng Hoắc Trạch Tích đi ra khỏi căn tin, cô lên tiếng dò xét: “Bác sĩ Hoắc?”

Hắn hơi cúi đầu: “Ừ?”

“Sao anh không hỏi tôi sao hôm nay tôi lại tới đây?”

Hắn hôm nay cái gì cũng không hỏi, cũng không tò mò sao cô bị vu thành ăn trộm, làm cho Nhan Tiêu cảm thấy kỳ quái.

Hoắc Trạch Tích cho tay vào áo khoác dài màu trắng, giọng tùy ý: “Nếu như cô muốn giải thích, sẽ tự mình nói.”

Hắn lựa chọn khoảng cách thích hợp, không gần không xa, không hỏi cô bất kì chuyện gì, cũng không tiết lộ chuyện của mình.

Như vậy ở chung sẽ vô cùng nhẹ nhàng, Nhan Tiêu lại nhủ mi: Giống như khoác lên mình một cái áo khoác, bất tri bất giác từ chối người khác.

Nhan Tiêu trầm mặc một hồi, dừng bước lại: “Hôm nay cảm ơn anh.”

Hắn cũng đứng lại, ánh mắt trời quá chói, hơi hí mắt: “Đừng khách khí.”

....

“Sau đó thì sao? Mấy ngày nay cậu cũng chưa gặp lại hắn à?”

Bạn cùng phòng vừa nói vừa cắn miếng khoai tây vang lên rôm rốp, ngồi xếp bằng trên giường Nhan Tiêu, vẻ mặt không thỏa mãn.

Nhan Tiêu dựa vào vách tường, thờ dãi: “Cậu nói xem tớ còn mượn được cơ gì để đi gặp anh ấy?”

Nữ sinh phía trên giường Nhan Tiêu lộ ra cái đầu: “Cậu cứ tỏ tình đi, tiếp tục như vậy thật tổn sức.”

Mặc dù có câu nói là “Nữ theo đuổi nam, cách một tầng vãi”, nhưng đối với Nhan Tiêu, nếu như cô đơn thuần có cảm tình với nam sinh nào đó rồi đi tỏ tình, thất bại rồi tiếc nuối thì không có gì, đằng này lại là Hoắc Trạch Tích đối với cô có một ý nghĩa nào đó, nếu hắn cự tuyệt cô, cô không dám tưởng tượng mỗi đêm nghe thấy giọng hắn qua radio thì tâm tình của cô sẽ như thế nào.

Cô chìm đắm trong thế giới của hắn thích hắn ba năm, nhưng hắn không biết gì cả.

Cô không dám mạo hiểm, Trong phòng ngủ mấy nữ sinh bát quái cứ thì thào thì thầm, cho dù tắt đèn vẫn không im lặng, lại cùng nhau trò chuyện quên trời đất.

Tâm trạng Nhan Tiêu từ từ lắng xuống, mở điện thoại di động lên radio, đeo tai nghe vào, lần nữa giọng nói chậm rãi truyền vào.

“Tôi hiểu một loại tình cảm thâm trầm nhất, như trong [Leon], trong lòng cô gái có tình cảm: Sau khi xa nhau, tôi tự mình sống thành dáng vẻ của anh; đi ngang qua nhau, nhìn anh đi xem phim, nhưng chỉ dám hỏi anh một câu, anh có khỏe không?”

Cô có nghe tôi nói không? Cô bây giờ có khỏe không?”

Giọng nói truyền qua còn có thể nghe thấy tiếng hít thở của hắn, kéo dài mấy giây, hơi ngừng lại.

Không có hỏi thăm sức khỏe, không có câu chúc ngủ ngon, chỉ có ngắn ngủi hai phút.

Nhan Tiêu trong đầu trống rỗng: Anh... là đang nói với người nào đó sao?

“Tiểu muội muội, không nghe cậu lên tiếng, đã ngủ chưa?”

Trong phòng có mấy người phát hiện nãy giờ Nhan Tiêu không nói gì, giường ngủ cũng không có ánh sáng điện thoại, bình thường Nhan Tiêu đều là con cú mèo, bây giờ chưa tới mười một giờ rưỡi, có khả năng là cô chưa ngủ.

Thanh âm từ trong chăn truyền ra, mang cảm giác mộng lung: “Tớ hơi mệt.”

Vẫn là Tiểu Giai hiểu cô nhất: “Tâm tình không tốt?”

Cô không lên tiếng, qua một lúc mới chui đầu ra: “Nam thần của tớ... hình như thích người khác rồi.”

Bởi vì sự rối rắm này mà cả ngày thứ hai tâm trạng của Nhan Tiêu không yên, xong giờ học khiêu vũ, buổi chiều liền hẹn Nhiếp Sơ Sơ đi trung tâm thành phố uống cà phê.

Gọi một phần Brownie Cupcake cùng một tách cà phê matcha, Nhan Tiêu ngồi bên cửa sổ chờ Nhiếp Sơ Sơ lấy điểm tâm ngọt.

Cửa sổ bị sương làm mờ, cô dùng ngón tay tùy ý vẽ lên, lại theo bản năng viết chữ “Z”, còn muốn viết toàn bộ tên tiếng Anh của hắn, Nhiếp Sơ Sơ bung cà phê cùng điểm tâm đi tới: “Cậu đang làm gì vậy?”

Nhan Tiêu kịp phản ứng, vội vàng lau chữ kia, nhận lấy cà phê.

“Tớ không ngăn cản cậu có phải cậu tình viết thư tình lên đó luôn đúng không?” Nhiếp Sơ Sơ mang theo ý chọc ghẹo, thêm đường vào cà phê.

Nhan Tiêu uống cà phê không quan tâm lời giễu cợt của Nhiếp Sơ Sơ.

“Cậu đừng có sầu khổ nữa, chờ chút nữa tớ dẫn cậu đi dạo phố đảm bảo chuyện gì cũng không phiền não nữa.” Nhiếp Sơ Sơ vừa nghe chuyện trên radio tối qua, an ủi.

Nhan Tiêu khuấy cà phê trên mặt, hơi than thở: “Được như cậu nói thật tốt...”

Khi chưa gặp được Hoắc Trạch Tích, Nhan Tiêu cảm thấy anh chỉ là một người xa xôi không với tới, ở trên radio nên vẫn cảm thấy không thật, nhưng bây giờ anh đột nhiên xuất hiện, so với trong tưởng tượng càng tốt hơn, hơn nữa còn là người quen cũ.

Cô lập tức rối loạn, không phân rõ loại này là thích, là vừa gặp đã yêu, hay là ba năm dài vun đắp.

Cho nên vừa mới bắt đầu, cô đã toàn tâm toàn ý, dù là biết kết quả sau cùng, giống như đang chờ một con thuyền ở sân bay.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Bánh khoai từ đậu đỏ (1)

Khám xong bệnh nhân cuối cùng thì cũng đã hoàng hôn.

Làm việc ở bệnh viện tư nhân thì tan làm khá sớm, chỉnh lý xong tài liệu, đóng máy vi tính lại, Hoắc Trạch Tích ngồi trên ghế, mắt nhắm mỗi một xoa xoa huyết Thái dương.

Cửa đột nhiên bị mở ra, Hoắc Trạch Tích cũng mở mắt, nhìn thấy nụ cười không rõ của Luru Du, cau mày: “Không biết gõ cửa à?”

“Không phải là ở bên trong làm chuyện mờ ám, cậu tính toán làm gì?”

Hoắc Trạch Tích không để ý tới anh ta, đứng lên chuẩn bị cởi áo khoác xuống.

Luru Du cầm điện thoại di động lại gần, nhướn miệng cười, mặt đầy gian tính: “Tớ đã nhớ ra người cùng cậu ăn cơm ngày đó là ai rồi!”

Cầm áo của mình mặc vào, Hoắc Trạch Tích đi tới bồn nước cúi đầu rửa tay: “Ài?”

Luru Du đem hình ảnh trên điện thoại đến trước mặt Hoắc Trạch Tích, Hoắc Trạch Tích rửa tay xong cẩn thận lau chùi, xoa đều nước khử trùng lên tay rồi mới ngẩng đầu nhìn về màn hình.

Là bìa của một video, nữ sinh đứng dưới tàng cây hoa anh đào, mặc cái váy màu hồng.

Nhan Tiêu

Hoắc Trạch Tích tùy ý dờn tầm mắt, mặt không cảm giác lau tay.

Luru Du nhìn dáng vẻ vô tình của Hoắc Trạch Tích, thất thanh: “Cậu đã biết từ sớm rồi?”

“Biết cái gì?”

“Nhan Tiêu chính là Tiểu Nhan.” Luru Du có chút kích động.

Hoắc Trạch Tích dừng một chút, sau đó ngẩng đầu, dùng biểu tình “Cậu có bị bệnh không” nhìn Luru Du

Nhìn phản ứng của Hoắc Trạch Tích có lẽ còn chưa rõ, chắc còn hiểu lầm, Luru Du sắp xếp lời nói, giải thích: “Nhan Tiêu là người phát những video khiêu vũ trên mạng, Tiểu Nhan là tên cô ấy dùng trên mạng, hiểu không?”

Không hiểu, cũng không có hứng thú muốn nghe, Hoắc Trạch Tích chọn trọng điểm nhân nhạ hỏi: “Rất nổi tiếng?”

“Đúng vậy, có rất nhiều trạch nam tơ tưởng cô ấy, thật là, không những đáng đáp dễ thương mà còn có chân dài eo đẹp...”

Nghe lời Luru Du càng nói càng không đứng đắn, Hoắc Trạch Tích hơi nhàu mày: “Được rồi.”

“Chờ một chút, cho cậu nhìn video khiêu vũ của cô ấy, đặc biệt dễ thương.” Luru Du vừa nói vừa mở video, là cái tối qua Nhan Tiêu vừa đăng [Tôi đã rơi vào bẫy tình], mới chưa được một ngày lượt xem đã hơn mười ngàn, bình luận kín đến nỗi gió thổi cũng không lọt.

Từ trong video hiện lên một vóc dáng nhỏ bé khác với bên ngoài, Hoắc Trạch Tích không thích ứng với cô nàng nhảy nhót ở trên mạng này, lại cau mày: “Đây là cái gì?”

Luru Du: “Cậu không hiểu đâu! Trạch nam rất thích xem!”

Hoắc Trạch Tích nhìn qua mấy cái bình luận:

“Đôi chân này ta có thể chơi một năm!”

“Đây là bạn gái ta”

“Chớ đụng vào vợ ta”

.....

Thu hồi ánh mắt, Hoắc Trạch Tích không tính nhìn nữa, cầm chìa khóa định đi ra ngoài.

Luru Du kéo lại: “Ai ai, cậu không muốn nói gì à?” Bên ngoài là một cô gái hiền lành, hay trên Internet là người được yêu mến.

Hoắc Trạch Tích rũ mắt sửa lại cổ tay áo, giọng nói bình thường: “Nói gì?”

Luru Du thần phục với sự lãnh đạm của Hoắc Trạch Tích: “Nhan Tiêu a!”

Dừng hai giây, Hoắc Trạch Tích tùy ý mở miệng: “Là cô em gái nhỏ.”

Luru Du giống như muốn cười: “Cô ấy nhỏ hơn cậu năm tuổi thôi, chỗ nào giống em gái nhỏ?”

“Chỗ nào cũng giống.”

Lùi lại câu “chỗ nào cũng nhỏ”, Luru Du tựa như bình tĩnh, lắc đầu chắc chắn: “Tớ biết tiểu tử cậu thích loại ngực lớn, có phải hay không?”

Động tác chỉnh cổ áo của Hoắc Trạch Tích ngừng lại, không giận ngược lại cười: “Cậu cho là ai cũng như cậu?”

“Hắc, Tớ chính là người không thích ngực to ấy, tớ chỉ thích kiểu người nghèo nàn vòng một như Nhan Tiêu, hơn nữa còn học khiêu vũ, tay chân mềm mềm kiêu gì cũng có thể...”

“Đừng có ở trước mặt tớ nói bậy bạ như vậy.” Hoắc Trạch Tích cảnh cáo cắt đứt lời của Luru Du

Luru Du nhướn mày: “Vậy cậu giới thiệu cô ấy cho tớ đi.”

Hoắc Trạch Tích lấy đồ đạc đi tới cửa, giọng nhạo báng: “Tớ sẽ không đem tiểu cô nương đẩy tới hố lừa.”

“Ngọa tào*! Ai là hố lừa?”

* Câu chửi thề

...

Thứ bảy về nhà, Nhan Tiêu ngủ cả một buổi trưa, tỉnh lại phát hiện trong nhà không còn người nào.

Cô xoa tóc đi nhà bếp tìm kiếm đồ ăn, ngay cả bữa sáng cũng không còn.

Gọi điện thoại hỏi, cả hai lão ông lão bà đã đi đám cưới, buổi tối mới có thể về.

Dù sao đã là buổi trưa, không cần ăn sáng, chờ tí nữa gọi Pizza ăn đỡ vậy.

Suy nghĩ, Nhan Tiêu chỉ tùy ý rửa mặt một cái, tóc vênh lên cũng lười chỉnh, ăn mặc xuề xòa xuống lầu mua đồ ăn vặt.

Bởi vì thường xuyên ghé, Family Mart dưới nhà đều biết Nhan Tiêu, gật đầu chào hỏi.

Nhan Tiêu ngoắc ngoắc tay, cười nói mấy câu rồi đi vào siêu thị lựa đồ.

Cô chọn đồ ăn không cần đun nấu, trực tiếp thấy đồ ăn ngon là quét qua bỏ vào giỏ.

Ở trước tủ lạnh lựa sữa chua, cô lùi về phía sau hai bước, đột nhiên cảm giác như đụng vào ai đó, đang muốn xoay người nói xin lỗi bỗng dưng nhìn thấy người đằng sau thì lập tức sợ ngây người.

Hoắc Trạch Tích?

Cô tròn to hai mắt, đầu óc cũng ong lên một tiếng.

Hoắc Trạch Tích mặc áo khoác chống gió mỏng, tóc vén tùy ý, mặc dù phối hợp hết sức đơn giản nhưng lại rất có khí chất, khiêm tốn mà không mất tính xảo.

Xoay người nhìn thấy Nhan Tiêu, mắt Hoắc Trạch Tích thoáng qua vài tia ngạc nhiên rồi rất nhanh biến mất, lại rất mau phản ứng: “Nhan Tiêu?”

Đã hơn một tuần lễ không nhìn thấy anh, không chút chuẩn bị mà gặp được, Nhan Tiêu cảm thấy như đang mơ, ngạc nhiên mừng rỡ lại khản trương, cô muốn hỏi “Sao anh lại tới đây”, lại muốn nói rõ “Nhà tôi rất gần chỗ này”, cuống cuồng, hỗn loạn nói ra: “Anh làm sao lại tới gần nhà tôi?”

Hoắc Trạch Tích bị cái vấn đề nhà ở không giải thích được, theo thói quen liếm môi, chậm rãi nói: “Ba mẹ tôi vừa dọn nhà tới gần đây.”

Nhan Tiêu gật đầu một cái: “À, vậy anh cũng ở gần đây?”

“Mỗi cuối tuần tôi sẽ đến chơi.”

Cô không nhịn được cười vui tươi, thì ra là nhà ba mẹ anh ấy ở gần nhà cô, giống như có câu “Gần quan được ban lộc”...

Cô vẫn còn đang mặc bộ đồ ngủ tai thỏ hồng, tóc mái vênh lên mấy cọng, không biết gì tự đứng cười đến ngơ ngẩn.

Hoắc Trạch Tích nhìn cô, cười một cái: “Cuối tuần không cần đi học?”

“Ừ, không bận rộn thì về nhà.”

Nhan Tiêu chú ý tới Hoắc Trạch Tích chỉ lấy một hộp kẹo mềm và một chai nước suối, đang tò mò không lẽ anh còn thích ăn ngọt, đột nhiên nghe được ngoài cửa có người kêu tên hẳn.

Là giọng của phụ nữ.

Hai người cùng nhìn về phía cửa, là một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi, một tay ôm thằng bé khoảng hai, ba tuổi, người đàn bà kia nhìn thấy Hoắc Trạch Tích đứng bên cạnh Nhan Tiêu thì nhìn cô vài giây, ánh mắt cả hai người đều tìm tòi nghiên cứu.

“Tại sao lâu như vậy?” Người đàn bà kia cuối cùng cũng dời tầm mắt, hỏi Hoắc Trạch Tích.

Giọng rất tùy ý, Nhan Tiêu ý thức được chuyện gì, đáy lòng lạnh băng.

Nhìn rất giống một nhà ba người cùng đi siêu thị.

“Gặp được bạn.” Hoắc Trạch Tích nói không nghe ra giọng gì

Người phụ nữ kia nhìn Nhan Tiêu cười phải phép nhưng cô cười không nổi, cứ đứng đờ ở đấy.

Thằng bé trong ngực người phụ nữ đột nhiên khóc ré lên, hai cái tay bé nhỏ cứ vung trong không trung, Hoắc Trạch Tích đem hộp kẹo đưa cho thằng bé, nó ôm hộp kẹo trong tay liền nín khóc, khóe mắt còn long lanh.

Nhan Tiêu giống như bị sét đánh, đứng lặng ở chỗ đó, trong đầu một mảnh trống không.

Người phụ nữ nói với Hoắc Trạch Tích nói mấy câu, đột nhiên đem đứa con nít cho hắn bế rồi xoay người đi.

Hoắc Trạch Tích ôm thằng bé đứng ở cửa, vừa quay đầu đã nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của Nhan Tiêu.

Hoắc Trạch Tích nghi ngờ cau mày, gọi Nhan Tiêu.

Nhan Tiêu phục hồi tinh thần, xách giỏ đi tới, không biết trên mặt mình là biểu cảm gì, cũng không biết mình đang nói gì, bật thốt lên: “Sao lần trước anh nói mình còn độc thân?”

Giọng của cô không nhỏ, mấy người bên trong siêu thị nghe tiếng quay đầu nhìn bọn họ, Hoắc Trạch Tích cũng ngơ ngẩn.

Như rơi vào trong sương mù, Hoắc Trạch Tích trầm mặc một hồi mới chân chừ lên tiếng: “Ý cô là sao?”

Thằng bé trai căn bản không để ý bọn họ nói gì, chỉ quan tâm hộp kẹo trong ngực, khui nửa ngày mà chưa ra, đem hộp kẹo giờ ra nhờ giúp đỡ: “Cậu...”

Cậu... Cậu?

Nhan Tiêu lần nữa cứng ngắc, một lúc lâu sau mới bừng tỉnh, thần kinh căng thẳng dần xụi xuống.

Cô quá bất ngờ, cái gì cũng không nói nổi, tiềm thức cũng cảm thấy mình sợ nhất là câu trả lời.

“Xin lỗi, vừa rồi tôi...” Cô không biết giải thích thế nào, phản ứng vừa rồi của cô không hề che giấu, hoàn toàn mất khống chế sợ Hoắc Trạch Tích sẽ nhìn ra.

“Không có gì.” Hoắc Trạch Tích rũ mắt nhìn xuống

Xách túi đồ vừa mua, cả hai rời khỏi siêu thị. Trải qua chuyện vừa rồi, bầu không khí có chút mất tự nhiên, cô chủ động nói chuyện với Hoắc Trạch Tích: “Anh có chị hay là em gái?”

Hắn mở lon kẹo ra cho đứa bé, nhân nhạ: “Em gái.”

Cô nhớ khi còn nhỏ chưa từng nhìn thấy em gái của anh, tò mò: “Em gái ruột?”

“Ừ, khi còn bé ở với bà nội, sau đó mới ở chung”

“Chị ăn kẹo ~” thằng bé trai đột nhiên lấy từ trong hộp ra một viên kẹo màu hồng, nắm trong bàn tay đưa cho Nhan Tiêu.

Nhận lấy viên kẹo kia mà Nhan Tiêu cảm thấy thụ sủng nhược kinh, lúc này mới phát hiện dáng dấp của thằng bé rất khả ái, lông mi thật dài, mặt tròn, mắt to, giống như búp bê.

“Con tên là gì?” Nhan Tiêu hơi cúi đầu, đến gần cánh tay Hoắc Trạch Tích, mở miệng cười hỏi đứa bé.

“Gia Gia, năm nay ba tuổi.” Thằng bé đáp một tiếng, lại chú tâm vào hộp kẹo.

Nhan Tiêu không nhịn cười được, Hoắc Trạch Tích đem hộp kẹo trong tay đứa bé lấy ra, giọng nói dạy bảo: “Hỏi tên con, sao con không trả lời?”

Thằng bé bị lấy mất hộp kẹo, nói gấp gáp: “Con tên Lục Tư Gia.”

Bầu không khí gượng gạo bị tiêu từ kia nháo lên, trở nên hòa hoãn hơn một chút

Nhan Tiêu bị chọc cho bật cười: “Gia Gia, gọi đi là đi Nhan đi.”

Mới vừa rồi nó kêu cô là chị, cô thấy thật ngại, kêu Hoắc Trạch Tích là cậu mà kêu cô là chị, vậy không phải là cô nhỏ hơn Hoắc Trạch Tích một bậc sao?

Gia Gia không nháy mắt nhìn chằm chằm Nhan Tiêu, có chút chần chừ, cuối cùng vẫn: “Chị”

Nhan Tiêu lắc đầu, lặp lại: “Đi”

Hoắc Trạch Tích nhìn dáng vẻ kiên định của cô, khẽ cau mày: Nữ sinh đều mong người khác kêu mình trẻ, cô lại cố chấp muốn mình già đi.

“Chị” Gia Gia vẫn cố thủ gọi chị

Nhan Tiêu cắn cắn môi, một chữ đánh vắn: “Đi —— “

Cảm giác như nhìn hai đứa trẻ cãi nhau, Hoắc Trạch Tích không nhịn được đôi cánh tay ôm đứa trẻ, kẹp thằng bé cùng Nhan Tiêu cách xa nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Bánh khoai từ đậu đỏ (2)

"Gia Gia, con kêu đi là đi đi, đi cho con miếng socola này!"

Nhan Tiêu vừa mua miếng socola sữa bò Thụy Sĩ, lấy ra trước mặt thằng bé quơ quơ. Theo lý thuyết, trẻ con cái gì cũng không biết, một chút ngon ngọt là có thể dỗ dành. Nhưng Gia Gia cũng chỉ do dự một chút, ngẩng đầu nhìn cậu: "Cậu, mẹ nói không thể ăn đồ người xa lạ cho."

Không nghĩ tới còn nhỏ mà đã rất có ý thức phòng vệ, Nhan Tiêu suy nghĩ nên làm biện pháp gì tiếp theo, Hoắc Trạch Tích đã mở miệng: "Đi Nhan Tiêu không phải người xa lạ"

Nhan Tiêu còn đang cầm socola trong tay, chỉ một câu nói mà đã khiến cô cảm thấy ngọt hơn cả khi ăn socola, không nhịn được nở nụ cười.

Cô hài lòng đem miếng socola nhét vào tay thằng bé.

Mở thanh socola ra ăn, đứa bé mở miệng đầy ắp socola cười, có chút ngượng ngùng, ngẩng đầu dùng tiếng Anh hỏi Hoắc Trạch Tích: "I give her a kiss?"

Hoắc Trạch Tích nghe vậy nhìn về phía Nhan Tiêu, cô kinh ngạc nhếch môi: "Dĩ nhiên có thể rồi."

Thằng bé không chỉ hôn một cái vào gò má của cô mà còn ôm bả vai cô muốn ôm, Hoắc Trạch Tích đang chần chừ, Nhan Tiêu đã nhận lấy thằng bé ôm vào trong ngực.

Ôm ước lượng, Nhan Tiêu xúc động: "Gia Gia không mập một chút nào, tôi có một đứa cháu sắp lên bốn đã gần năm mươi cân*, mỗi lần ôm lấy nó cứ như cử tạ vậy."

* 1 cân bằng ½ kg

Giọng cô phập phồng mãnh liệt, Hoắc Trạch Tích cúi đầu cười.

Bên ngoài siêu thị là một cây thường xanh bóng râm, ánh nắng sáng sớm mỏng manh trong suốt, một hai tiếng chim hót xuyên qua.

Nhan Tiêu đột nhiên muốn thời gian ngừng vào lúc này, anh cùng mặt trời đều ở đây, chậm chạp đi chung với nhau, không nói lời nào cũng không cảm thấy lúng túng.

Con đường này đi về nhà ba mẹ Hoắc Trạch Tích, Nhan Tiêu cứ như là quên mất mình đang làm gì, chỉ như vậy đi theo anh, một bên nói chuyện trêu chọc Gia Gia.

Vẫn là Hoắc Trạch Tích mở miệng hỏi: "Cô đi đường nào về nhà?"

Nhan Tiêu sững sờ một chút, trong đầu nghĩ hôm nay mình biểu hiện rõ ràng quá, lúc này nói đi thì có vẻ kì quặc. Do dự chớp mắt: "Tôi ra đi dạo một

chút, đường nào cũng có thể về nhà."

Nhan Tiêu chỉ ôm Gia Gia đi mấy chục thước, Hoắc Trạch Tích liền đem đứa bé đón trở về, Nhan Tiêu nhìn thấy anh dang cánh tay ôm đứa bé về mà nội tâm lộ vẻ xúc động, cảm thấy hấp dẫn không chịu được.

Anh ấy sau này sẽ là một người cha rất tốt. Cho dù là lên suy nghĩ Nhan Tiêu cũng cảm thấy mặt mình nóng ran, lấy bàn tay đưa lên mặt hạ nhiệt.

Đang trầm mặc, thằng bé trong ngực Hoắc Trạch Tích đột nhiên nghĩ tới gì đó, non nớt hỏi: "Dì Nhan Tiêu cũng là con gái của bà ngoại sao?"

Hoắc Trạch Tích giọng nhàn nhạt: "Không phải, là bạn của cậu."

"Bạn gái?" Gia Gia mặt đầy mờ mịt nghĩ ngợi.

Nhan Tiêu trong lòng nhảy nháy vài cái, cái nóng trên mặt đã vơi dần đột nhiên trở lại, ánh mắt lặng lẽ nhìn Hoắc Trạch Tích.

Anh không nói gì, không nhìn ra biểu tình gì, hơi cúi đầu nhìn thằng bé: "Con biết bạn gái nghĩa là gì à?"

"Bạn gái... Chính là bạn là con gái." Gia Gia suy nghĩ hồi lâu, lời nói ra tự nhận là vô cùng có lý.

Nhan Tiêu sững sốt, không nhịn cười được, con nít quả nhiên là con nít.

Không ngờ Hoắc Trạch Tích lại nghiêm trang uốn nắn: "Không phải như vậy."

"Vậy là cái gì ạ?"

Nhan Tiêu cũng vểnh tai, muốn nghe Hoắc Trạch Tích làm sao giải thích cho đứa bé ba tuổi này hiểu.

Âm thanh Hoắc Trạch Tích ôn hòa: "Giống như mẹ con đối với ba con đó."

Giải thích như vậy có vẻ sơ lược, mặc dù là vì để cho người bạn nhỏ này hiểu, suy nghĩ kỹ một chút thì lại có vẻ nghiêm trang lẫm mẫm.

Nghe như vậy Gia Gia bừng tỉnh, giòn giã trả lời: "Chính là có thể ngủ chung với nhau?"

Thế giới yên tĩnh hai giây

Hoắc Trạch Tích: "Ai nói cho con là như vậy?"

Gia Gia bị biểu tình lạnh lùng của Hoắc Trạch Tích dọa sợ, giải thích: "Bởi vì ba mẹ buổi tối đều ngủ chung một chỗ, không ngủ cùng con, cũng không ngủ cùng ông bà..."

Nhan Tiêu: "Phốc ha ha..."

Thấy mấy vạch đen xuất hiện trên trán Hoắc Trạch Tích, cô không nhịn cười được.

Thành thật mà nói, đứa trẻ này nói cũng có vẻ đúng, chỉ là bác sĩ Hoắc thái độ quá cấm dục...

Đi chưa được mấy bước, Gia Gia lại cầm điện thoại của Hoắc Trạch Tích nhả loạn, bấm gọi bà ngoại, mồm miệng không rõ bi bô nói, ba mẹ ra ngoài làm việc, cậu mang Gia Gia ra ngoài ăn.

Hoắc Trạch Tích muốn rút tay về tự mình nói, người bạn nhỏ còn không cho, tiếp tục lải nhải: "Dì Nhan Tiêu cho con ăn socola..."

Nhan Tiêu không nghĩ mình lại bị khai ra, đang kinh ngạc, người bạn nhỏ lại che miệng cười: "Là bạn gái của cậu, rất xinh đẹp."

Nhan Tiêu: Bạn gái?!!!

Lần này di động rút cuộc cũng bị Hoắc Trạch Tích lấy đi, để ở bên tai, giọng nói tùy ý: "Mẹ à... không có... Nó nói vậy..."

Nhan Tiêu một bên yên lặng nghe, đột nhiên cảm thấy... Thật là bất tiện.

Luôn bị hiểu lầm là bạn gái anh, có phải anh cảm thấy không thoải mái.

Nhan Tiêu cúi đầu đếm khối gạch xanh lá dưới chân, đột nhiên nghe Hoắc Trạch Tích kêu một tiếng, ngẩng đầu nhìn, đem điện thoại di động đưa cho cô: "Mẹ tôi muốn nói chuyện với cô."

Nhan Tiêu kinh ngạc sững sốt, nhanh chóng nhận điện thoại từ tay Hoắc Trạch Tích, thấp thỏm mở miệng: "Dì ạ?"

Không nghĩ gì thì không kham trương, mẹ anh chẳng qua chỉ là chào hỏi Nhan Tiêu một tiếng, lại thân thiết hỏi: "Nghe nói con ở đại học X học khiêu vũ hả?"

"Dạ"

"Nếu không hôm nay tới nhà đi chơi đi? Chờ lát nữa đi gọi điện thoại nói mẹ con một tiếng?"

Nhan Tiêu liếc Hoắc Trạch Tích một cái, lễ phép từ chối: "Dì à, chuyện này..."

Đầu kia giọng mẹ Hoắc đã định: "Buổi chiều nếu con có việc, đi để Hoắc ca ca đưa con về, con đưa điện thoại cho nó đi."

Nhan Tiêu hai tai đều nóng lên, lại yên lặng đưa dt cho Hoắc Trạch Tích.

Đi tới nhà anh? Không phải là quá nhanh rồi chứ?

Nếu không phải bây giờ Hoắc Trạch Tích còn ở bên cạnh cô, có lẽ cô sẽ nhảy vài cái để ổn định tâm tình.

Chỉ nghe Hoắc Trạch Tích ừ mấy tiếng, rất nhanh cúp điện thoại.

"Dì..." Nhan Tiêu không biết mở miệng thế nào, vừa nói đã dừng lại.

Hoắc Trạch Tích chần chờ hai giây: "Cô có rãnh không?"

Nhan Tiêu hơi cúi đầu: "Rãnh, rãnh."

"Thật ra không cần miễn cưỡng, tôi nói với mẹ một tiếng là được."

Nhan Tiêu vội vàng khoát tay, cất lực lắc đầu: "Hoàn toàn... Không có miễn cưỡng."

Người bạn nhỏ Gia Gia cuối cùng cũng lên tiếng, hoan hô: "Dì Nhan Tiêu có thể về nhà cùng chơi với cháu rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Bánh khoai từ đậu đỏ (2)

Đi theo Hoắc Trạch Tích về nhà của anh, hồi lâu Nhan Tiêu mới choáng váng suy nghĩ lại. Cô còn đang mặc bộ đồ ngủ có tai thỏ!

Làm sao mà mỗi lần gặp anh bộ dạng cô đều rất chật vật?

Một đường yên tĩnh, cảm giác như Hoắc Trạch Tích thật khó đoán, Nhan Tiêu cũng yên lặng, một là sợ anh nói cô nói chuyện nhằm chán, hai là... quá thật không tìm được đề tài để nói.

Đi thẳng đến tiểu khu, đi tới cửa nhà, Hoắc Trạch Tích đem thẳng bé trong ngực để xuống, quay đầu nhìn Nhan Tiêu đứng sau lưng một thước, lên tiếng: "Tới đây đi"

Nhà anh là một hoa viên độc lập, Nhan Tiêu quan sát một cái, do dự một chút, dùng ngón tay đụng tay Hoắc Trạch Tích.

Hoắc Trạch Tích quay đầu, nhìn cô muốn hỏi có chuyện gì

Nhan Tiêu chần chờ hỏi: "Bác sĩ Hoắc, nhà anh có ai vậy?"

Anh nhìn ra Nhan Tiêu có vẻ khẩn trương, lui về một bước đứng ngang với cô: "Bây giờ cũng chỉ có ba mẹ tôi."

Nhan Tiêu khẩn trương cau mày, làm sao lại có cảm giác khủng hoảng như đang đi ra mắt phụ huynh vậy nè? Nhưng mà cô cùng Hoắc Trạch Tích không có quan hệ gì cả.

Nhan Tiêu cảm thấy hối hận, đã tới đây rồi cũng không thể trở về, chỉ có thể hít sâu tiến về phía trước.

Cửa mở ra, Nhan Tiêu ngừng thở, mới vừa cười chào hỏi mẹ Hoắc, liền bị kéo vào cửa: "Đề đi nhìn một chút! Khi nhỏ ta thấy con nhất định là tiểu mỹ nữ, quả thật bây giờ lại là một đại mỹ nhân!"

Được khen nên hơi sững sốt một chút, Nhan Tiêu ngượng ngừng cười, ánh mắt nhìn về phía Hoắc Trạch Tích, anh không biểu tình gì, tự nhiên đi đến phòng khách rót nước uống.

Nhan Tiêu đi vào phòng khách, chào hỏi ba của Hoắc Trạch Tích, lại bị mẹ Hoắc kéo đến ngồi trên ghế salon: "Dì vừa cùng mẹ con nói chuyện, con yên tâm ở đây đi, muốn ăn cái gì đi làm cho con?"

Bầu không khí ung dung, khẩn trương trong lòng Nhan Tiêu cũng biến mất, cô cười ngọt ngào: "Con ăn cái gì cũng được, đi làm cái gì con đều ăn"

Mẹ Hoắc nắm tay Nhan Tiêu không buông, vừa cười tán dóc mấy câu tình trạng gần đây.

Một bên Gia Gia chân ngắn đi tới, muốn dắt tay Nhan Tiêu tách ra khỏi bà ngoại, "Dì Nhan Tiêu nói sẽ chơi cùng con!"

"Con bao lớn rồi còn đòi đi chơi cùng? Đi chơi đồ của con đi!" Mẹ Hoắc vung tay lên chỉ đồng hồ xếp hình bằng gỗ của thằng bé.

Không dám cãi lệnh của bà ngoại, Gia Gia nhăn mặt đi ra, lại lạch tạch chạy tới Hoắc Trạch Tích, bắt mắt tố cáo: "Cậu, dì Nhan Tiêu gạt người, còn nói sẽ chơi cùng con..."

Nhan Tiêu xấu hổ, đang muốn nói sẽ chơi cùng thằng bé một lát, đột nhiên bị mẹ Hoắc kéo lên: "Đi, chúng ta vào phòng bếp một lát!"

Thái độ thân thiết của mẹ Hoắc khiến cô hơi sợ hãi, nhưng những lời nói tiếp theo của bà Nhan Tiêu có mơ cũng không nghĩ tới.

Kéo cô vào trong bếp, mẹ Hoắc lén lút nhìn ngoài cửa một cái, sau đó nhỏ giọng hỏi: "A Tiêu, có phải con thích Hoắc ca ca hay không?"

Nhan Tiêu: "..."

"Dì nghe mẹ con nói, con muốn biết nó thích ăn gì."

"..."

"Dì và mẹ của con trò chuyện một chút, đều cảm thấy phụ nữ bây giờ không thể cứ dè dặt mãi, chủ động cũng rất tốt."

Nhan Tiêu từ trong khiếp sợ tỉnh lại, trong lòng rối rắm, không nhận được giải thích: "Dì à, con không có theo đuổi..."

"Không sao cả, dì là người đặc biệt sáng suốt, dì ủng hộ con!" Ngắt lời giải thích của cô, mẹ Hoắc nắm tay giờ tay tạo tư thế cổ vũ.

Mặc dù có chút cười không ra nước mắt, nhưng mà chuyện này nghĩa là cô được cha mẹ anh công nhận?

Nhan Tiêu lo lắng gật đầu một cái, lại lo lắng hỏi: "Dì, anh ấy biết chuyện này sao?"

Hoắc mẹ buông tay: "Dì không có nói cho nó biết đâu."

Nhan Tiêu thở phào nhẹ nhõm, mẹ Hoắc khích lệ vỗ vai cô: "Dì rất coi trọng con!"

"..."

Ra khỏi phòng bếp, mẹ anh còn nháy nháy mắt với cô để cô biết hai người là đồng minh, có chút buồn cười.

Khi biết mẹ anh và cô bây giờ là người cùng chiến tuyến, Nhan Tiêu cảm thấy tự tin hơn rất nhiều, tâm trạng lo được lo mất cũng ít đi, nhưng khi nhìn thấy Hoắc Trạch Tích, Nhan Tiêu cảm thấy mẹ Hoắc ở một bên với mình, tâm tình hơi phức tạp.

Cùng nhau nấu cơm đương nhiên là sẽ tán dóc, Nhan Tiêu ở trước mặt người lớn rất được ưa thích, là điển hình cô gái ngoan ngoãn, mẹ Hoắc càng ở chung càng có cảm tình với cô, không nhận được mở lời: "Không phải dì tăng béc, dì cảm thấy con trai dì rất tốt, từ nhỏ đến lớn người thích nó xếp một hàng dài"

Nhan Tiêu một bên làm đồ ăn một bên cười: "Con cũng cảm thấy anh ấy rất tốt."

"Bất quá cũng có lúc, tâm tư của nó rất kín đáo, dì hy vọng nó có thể mở lòng một chút..."

Động tác của Nhan Tiêu chậm lại, lại nhớ đến một việc liền hỏi: "Bạn gái trước của anh ấy, quen nhau rất lâu sao?"

Cô nhớ lần trước ở trên radio nghe được, không rõ ý gì nghe anh nói một câu "Em có khỏe không"

Mẹ Hoắc đi ra cửa nhìn một cái, chắc chắn không có ai mới nhẹ giọng nói: "Hai đứa nó quen nhau khi du học ở nước ngoài."

Ưu tư khó hiểu trầm xuống, Nhan Tiêu tiếp tục: "Vậy sao lại chia tay ạ?"

"Cô gái kia muốn ở lại Nhật Bản, Trạch Tích muốn về nước phát triển, ý kiến không hợp, bên kia liền nói lời chia tay." Mẹ Hoắc vừa lắc đầu vừa nói: "Cô gái đó muốn giữ con trai dì, nói chia tay mà còn muốn nó ở bên, Trạch Tích trở về nước liền trách dì buộc nó về nước, con nói xem làm gì có chuyện như vậy được?"

Mẹ Hoắc càng nói càng tức, lắc đầu một cái: "Không nói nữa."

Nhan Tiêu tiếp tục nấu thức ăn nhưng tâm tư dần treo ngược.

Nhan Tiêu không yên lòng bụng một đĩa tôm xào hướng dương đi ra phòng bếp, không ngờ lại đụng vào Hoắc Trạch Tích, đầu cô đụng nhẹ vào ngực của anh, thức ăn trong tay mém rơi xuống, được Hoắc Trạch Tích đỡ: "Cẩn thận."

Anh cầm cổ tay cô, lại rất nhanh buông ra.

Nhan Tiêu hơi sững sờ, lại đứng thẳng, nói cảm ơn rồi đi về phía phòng ăn, đem đĩa đặt lên bàn.

Thói quen khi ăn cơm của mỗi nhà không giống nhau, nhà Nhan Tiêu thích trò chuyện trong lúc dùng cơm, còn Hoắc gia là "khi ăn không nói", mọi người cũng ít nói chuyện, ngay cả Gia Gia cũng cảm thấy nhẽo của mình vì đầu ăn.

Nhan Tiêu ăn ít, mẹ Hoắc còn định giúp cô gấp thức ăn, Nhan Tiêu từ chối: "Dì cứ ăn đi ạ, đừng để ý con."

Mẹ Hoắc do dự một chút, lại kêu Hoắc Trạch Tích: "Con ngồi bên cạnh A Tiêu nha, sao cứ chỉ lo ăn một mình vậy?"

Nhan Tiêu càng quăn: "Không sao dì ạ, tự con..."

Lời còn chưa dứt, Hoắc Trạch Tích đã bắt đầu gấp thức ăn cho cô.

Bác sĩ Hoắc rất nhanh, chén của Nhan Tiêu đã chất thành một núi nhỏ.

Nhan Tiêu nhỏ giọng cảm ơn, Hoắc Trạch Tích tùy ý cười.

Cơm nước xong, cuối cùng Nhan Tiêu cũng chơi cùng Gia Gia, người bạn nhỏ rất kích động, kéo Nhan Tiêu đi lên lầu của nó chơi một chút.

Nhan Tiêu cầm con gấu lên, cùng chơi chung với thằng bé, chơi tàu lửa với nó một hồi, Nhan Tiêu bắt đầu hỏi thăm chính sự.

"Gia Gia, con rất thích cậu con hả?"

Gia Gia chuyên tâm nhìn vào xe lửa băng qua đường hầm, "Thích ạ"

"Cậu con có tốt hay không?"

"Có lúc tốt, có lúc không tốt."

"Lúc nào không tốt?"

Gia Gia lấy xe đưa cảm lên: "Vào lúc tức giận thì không tốt, lúc khác đều tốt."

Nhan Tiêu cười hai tiếng, Gia Gia xoay đầu lại: "Dì thích cậu con sao?"

Ánh mắt người bạn nhỏ sáng ngời, tròn mắt sạch sẽ, cô gật đầu một cái: "Thích"

"Mọi người đều thích cậu," Gia Gia vừa nói vừa lấy cờ-lê vắn vắn: "Bà ngoại ông ngoại, ba mẹ, dì Từ chú Từ dì Nhan Tiêu..."

Càng nghe càng không rõ, sắc mặt Nhan Tiêu tối đi: "Tốt lắm, con tiếp tục chơi đi!"

"Con còn có một chiếc xe màu vàng mà?" Gia Gia đột nhiên đứng lên tìm đồng tìm tây.

Nhan Tiêu đảo mắt một vòng, "Phải xe hàng màu vàng không, ở đây có một cái?"

"Con biết rồi!" Gia Gia đột nhiên chạy ra khỏi phòng, Nhan Tiêu muốn đuổi theo, nhìn ra không có bóng người.

Có chút không yên tâm, Nhan Tiêu ra khỏi phòng nhỏ giọng kêu: "Gia Gia?"

Không có ai trả lời.

"Gia Gia con đang chơi trốn tìm với dì sao?"

Vẫn không có ai đáp lại.

Cô đảo mắt một vòng, ngoài hành lang có ba căn phòng theo thứ tự, trừ phòng này, còn có một phòng khép hờ cửa.

Nhất định là trốn ở đây!

Nhan Tiêu nửa đẩy cửa ra, thấy người bạn nhỏ quả nhiên ở trong đây, đang ngồi dưới đất chơi xe.

Cô không suy nghĩ nhiều, thẳng tắp đi vào: "Nền đất lạnh lắm, Gia Gia..."

Nửa đoạn sau bị cô nuốt trở lại, bởi vì một màn trước mắt cô, rất kích thích...

Trong phòng, một người đàn ông đang thay áo, thân trên chỉ khoác nửa cái áo sơ mi trắng.

Cái gọi là mặc một nửa chính là chỉ mặc lên thôi, một cái nút cũng chưa cài.

Từ cổ đến xương quai xanh rồi đến cơ bụng rõ ràng, Nhan Tiêu theo ánh mắt đi xuống chạy một vòng, theo bản năng nghĩ may quá anh có mặc quần.

Nếu không ở trước mặt nam thần bị phụt máu, cũng không chỉ là lời đồn nữa.

Trong phòng đột nhiên có người lạ, Hoắc Trạch Tích sững sốt, Nhan Tiêu cùng anh đổi mặt mấy giây, chỉ thấy máu toàn thân đang trào lên mặt, ánh mắt liếc thấy Gia Gia như là bắt được cọng rom cứu mạng: "Tôi, tôi tới tìm Gia Gia!"

Hoắc Trạch Tích cúi mắt tiếp tục cài áo, không bày tỏ cái gì, cũng không che giấu cái gì.

Anh không nói lời nào trách cô tự tiện xông vào phòng, Nhan Tiêu càng lúng túng như không thể nói chuyện được, chậm rãi quay đầu, tay chân cứng đờ đi về phía Gia Gia, lưng quay về Hoắc Trạch Tích ngồi chồm hổm xuống.

Từ góc độ Hoắc Trạch Tích nhìn qua, cô đang cùng Gia Gia chơi đồ chơi, mà từ góc độ của Gia Gia nhìn

"đi Nhan Tiêu, mặt đi đỏ lấm nhá!"

Con gấu con này có thể im lặng cho dù chút mặt mũi được không!

Nhan Tiêu nhắm mắt lại, khó khăn: "Gia Gia, trên nền lạnh lắm, chúng ta ra ngoài đi!"

Gia Gia bất động, giống như nhìn thấy cái gì thú vị: "Cậu ơi nhìn này, mặt đi Nhan Tiêu đỏ lấm luôn ấy, giống như Patrick Star vậy!"

...

Người bạn nhỏ! Nhìn thấy người khác đỏ mặt, chuyện này rất vui hay sao mà phải chia sẻ vậy?

Còn có! Giống như Patrick Star là cái quý gì?!!

Đây là Patrick Star:))

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Bánh khoai từ đậu đỏ (4)

Cứ tưởng là người bạn nhỏ có thể giải vây cho mình, không ngờ càng bôi càng đen.

Nhan Tiêu đứng dậy, trong mắt lại xuất hiện bóng vật áo màu trắng, Hoắc Trạch Tích đã mặc xong áo sơ mi đi tới, nửa ngồi chồm hổm xuống hỏi Gia Gia: "Con chơi một mình à?"

Gia Gia lắc đầu: "Còn có đi Nhan Tiêu nữa ạ."

Giọng nói anh tự nhiên: "Vậy sao con bỏ ra ngoài chơi một mình?"

Nhan Tiêu mím môi, anh rất hiểu làm sao để dạy dỗ con nít, còn giúp cô thuận lợi giải vây nữa.

Anh dạt dào tình cảm, không giống những người đàn ông khéo đưa đẩy Nhan Tiêu đã gặp, anh tỏ ra tự nhiên chân thành, có thể dễ dàng nhận được ấn tượng tốt từ người khác.

Nếu có thể sống chung, anh là một người đàn ông tốt.

Gia Gia thừa nhận sai lầm, nháy mắt đem xe hàng nhỏ đưa cho Nhan Tiêu, ý là: cho đi chơi.

Nhan Tiêu nhìn Gia Gia cười cười, lắc đầu: "Cảm ơn con, đi không chơi."

Lúc Hoắc Trạch Tích ngồi xuống, tay Nhan Tiêu rũ xuống bên bả vai anh, giống như chỉ cần đưa tay ra là có thể sờ vào mái tóc mềm mại này. Cái ý niệm vừa tưởng tượng ra, Nhan Tiêu cầm chặt ngón tay, sợ mình thủ tính bộc phát, không nhịn được sờ lên thật.

Hoắc Trạch Tích đem cánh tay ôm thẳng bé, khi anh đứng thẳng lên, ánh mắt Nhan Tiêu cũng hạ xuống, lui về phía sau một bước.

Hoắc Trạch Tích nhìn Nhan Tiêu, trên mặt cô vẫn còn vài vết hồng hồng, vóc dáng nho nhỏ đứng trước mặt anh, hơi hạ mắt, lông mi cong khê nhúc nhích.

Yên lặng chớp mắt, nói: "Tôi phải ra ngoài một chút."

Nhan Tiêu nửa mờ mịt ngẩng đầu, hiểu ra những lời này, vội nói: "À!" Lại bổ sung một câu: "Vậy khi nào anh quay về?"

Không biết là do mình suy nghĩ nhiều hay không, cô nói xong trong bụng liền đập một cái, cảm thấy cảm giác này giống như người vợ đang hỏi chồng.

"Chắc là buổi tối." Hoắc Trạch Tích vừa nói vừa nghiêng đầu nhìn Gia Gia, dặn dò: "Ở nhà nhớ ngoan đó."

Hoắc Trạch Tích mặc áo sơ mi trắng mỏng, quần tây đen, lưu bát sạch sẽ. Cộng thêm thân hình cao ráo làm cho người khác có cảm giác cảm dục.

Nhan Tiêu yên lặng si mê, cô đã sớm nghe người ta nói áo sơ mi trắng là để kiểm nghiệm tiêu chuẩn soái ca, bây giờ những lời này là vô cùng chính xác.

"Để tôi ôm Gia Gia cho", Nhan Tiêu quan tâm đưa tay tới nhận Gia Gia

Đem đứa nhỏ đưa cho cô, cầm lên cái chai bên ngoài nhân toàn tiếng Anh, nhỏ mấy giọt vào lòng bàn tay, xoa xoa.

Nhan Tiêu thần thờ nhìn động tác của anh, Hoắc Trạch Tích vừa nhắc mắt đã thấy Nhan Tiêu nhìn chăm chăm lòng bàn tay mình, không nhịn được mở miệng: "Dung dịch khử trùng, cô muốn dùng không?"

Nhan Tiêu sưng sốt, chưa bao giờ thấy người đàn ông nào có thói quen sử dụng khử trùng, hèn gì cứ nghe người khác nói bác sĩ có bệnh sạch sẽ.

"Không cần đâu" Cô lắc đầu.

Nhan Tiêu nhìn Hoắc Trạch Tích đi ra khỏi phòng rồi mới thu hồi ánh mắt.

Hôm nay cùng mẹ Hoắc ở lại trò chuyện, đến buổi chiều, 6 giờ mới nhận được điện thoại của mẹ, nói là đã ở cửa nhà Hoắc, lái xe đến đón cô về. Bên này mẹ Hoắc cùng Nhan Tiêu đi ra cửa, thuận tiện cùng mẹ Nhan tán dóc mấy câu rồi mới về nhà.

Vừa lên xe, Nhan Tiêu cảm nhận không khí hơi lạ, mở miệng hỏi người tương đối ôn hòa là cha mình một câu: "Ba, sao hôm nay hai người có lòng đến đón con vậy?"

"Không đến đón con thì con tính ở nhà tiểu tử kia một đêm à?" Giọng của cha bình thường nhưng Nhan Tiêu nghe hơi lạnh lạnh.

Mẹ Nhan mở miệng giải vây: "Mọi người đều là người quen, có gì đâu?"

Nhan Tiêu bắt được trọng tâm trong lời nói của cha, giận: "Cái gì là 'tiểu tử' kia?"

Nghe được lời Nhan Tiêu, ba Nhan vừa lái xe vừa giận dữ: "Chữ bát còn không có phẩy một cái* mà con còn hung dữ với cha, ta nuôi con gái để làm gì đây?"

* ý nói mọi việc còn chưa đến đâu

Sau hôm nay, tâm tình Nhan Tiêu cực kì tốt. Xem một hồi kịch mỹ nam trắng trẻo mỏng manh, nằm ngửa trên giường hai chân dựa vào tường, một bên treo ngược còn một bên ngâm nga, hồn nhiên không biết mình đang hát cái gì.

Điện thoại di động đột nhiên rung hai cái, Nhan Tiêu lấy giờ lên xem, thấy rõ là lời mời kết bạn trên WeChat.

Tùy ý nhấn vào xem, tên của người này là - Cuộc sống vui vẻ

:A Tiêu, là dì nè.

Nhan Tiêu sợ hết hồn, nghiêm túc phóng to avatar lên, đúng là mẹ của Hoắc Trạch Tích!

Cô vội vàng thêm bạn, sửa đổi chú thích, lại thật nhanh gửi đi "Chào dì ạ [mặt trời]"

Mẹ Hoắc: A Tiêu hôm nay ở nhà đi chơi có vui không? [mỉm cười]

Nhan Tiêu nhìn thấy cái icon, cảm thấy khiếp sợ, đều tại dì châm chọc cô.

Nhan Tiêu: Rất vui ạ! Dì nấu com thật ngon qaq!

Mẹ Hoắc: qaq là gì?

Nhan Tiêu đỏ mặt hời: Chỉ là một cái icon thôi dì ạ... ha ha...

Me: A a, thật thú vị! [mỉm cười]

Nhan Tiêu: "..."

Có phải là mẹ Hoắc nghiêm túc nói chuyện với cô không, sao cứ thấy sờ sợ?

Vượt qua khoảng cách tuổi tác, Nhan Tiêu khó khăn trò chuyện với Mẹ Hoắc, cảm thấy cả người đều mệt mỏi. Up mặt nằm trên giường, cô vừa mới thở phào nhẹ nhõm để điện thoại xuống, lại nghe hai âm thanh nhắc nhở.

Lần này lại có thêm người gửi lời mời kết bạn, tên là - Mẹ Gia vui về...

: Em là em gái của anh ấy

Nhan Tiêu:...

Đoán liền biết là ai, không chỉ là cái tên, ngay cả thêm bạn cũng không bình thường?

Em gái của anh ấy? Cái này không vô nghĩa!

Nhan Tiêu vạn phần rối rắm thêm bạn, đầu kia nhanh nhảu tới một tin "Hi"

Nhan Tiêu nhấn lại: hi!

Mẹ Gia vui về: Nghe mẹ em nói chị đang theo đuổi anh của em?

Nhan Tiêu bị dọa sợ, điện thoại đang ở trước mặt trượt một phát, rơi thẳng vào mặt cô...

Bị đập trúng lỗ mũi, cô ngồi dậy, trừng to mắt nhìn cái tin nhắn kia.

Cho nên từ ngày hôm nay, cái bí mật cô thích Hoắc Trạch Tích đều bị mọi người biết sao?

Nhan Tiêu không biết trả lời thế nào, trầm mặc hồi lâu, đầu kia lại nhảu tới: Mẹ em nói rất thích chị!

Nhan Tiêu chậm chạp nhấn lại: Chị cũng rất mến dì!

Mẹ Gia vui về: Gia Gia cũng rất thích chị.

Nhan Tiêu: Con trai em rất là dễ thương đó.

Một hỏi một đáp hết sức khách sáo, Nhan Tiêu chân chừ một chút, gõ chữ: " Anh của em về nhà chưa?

Mẹ Gia vui về: Mới vừa về, đang ở trong thư phòng.

Chắc là đang ghi âm...

Nhan Tiêu đang suy đoán, đầu kia lại nhảu tới: Nếu như em nói cho chị biết, anh em là sắc, nam chủ bá đạo, chị có sợ không?

Thấy " sắc, nam chủ bá đạo", Nhan Tiêu cười ngã xuống giường, hồi trước trên Internet đã nghe người ta nói, bây giờ lại bị em gái chỉ ra, cảm thấy kỳ diệu mãnh liệt.

Nhưng cô giả bộ rất ung dung: Chị biết.

Gặp anh ngày hôm đó, cô cũng biết anh là Zain rồi.

Mẹ Gia vui về: Sợ không sợ không!?

Nhan Tiêu: [cười khóc] Không sợ!

Cùng em gái anh trò chuyện rất vui vẻ, Nhan Tiêu nhớ tới buổi sáng có gặp em ấy, em ấy thật xinh đẹp, không nghĩ là một người hài hước như vậy.

Lại trò chuyện mấy câu, Mẹ Gia vui về: Ngày mai chị có thời gian không? Cùng nhau đi uống trà chiều đi!

Nhan Tiêu hơi kinh ngạc: Ủ, có thể.

Mẹ Gia vui vẻ: Vậy ngày mai liên lạc, chồng em gọi đi ngủ.

Nhan Tiêu: [gấp lại] ngược cầu FA, coi chừng bị trừng phạt.

Mẹ Gia vui vẻ: Ha ha ha ngủ ngon!

Gửi xong hai chữ "ngủ ngon", Nhan Tiêu nằm xuống, nhìn trần nhà ngẩn người, lại hề hề bật cười.

Trong đầu cô đột nhiên nhớ ra câu văn hồi bé rất thích viết: Cỏ cây trở về màu xanh, vạn vật hồi phục, nguyên nhân là do mùa xuân đến.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Bánh dâu tây (1)

Hẹn em gái của Hoắc Trạch Tích vào lúc hai giờ rưỡi chiều, địa điểm là quán trà bên trong cao ốc Không Trung.

Nhan Tiêu mặc đồ tương đối bình thường, trang điểm nhẹ nhàng, tự nghĩ trong đầu phong cách này chắc sẽ thu hút ấn tượng tốt từ các cô gái trẻ.

Nhan Tiêu đi thang máy lên, không nghĩ tới em gái Hoắc Trạch Tích đã chờ ở đó, đang cúi đầu nhìn điện thoại di động.

Nhan Tiêu cười đi tới vỗ vỗ bả vai em ấy: "Hi!"

"Ai vậy?" em gái Hoắc Trạch Tích ngẩng đầu lên, cũng nhoẻn miệng cười: "Chị Nhan Tiêu?"

Nhan Tiêu ngồi xuống đối diện, để túi xách lên ghế, vừa cười nói: "Quên hỏi tên em, không biết nên gọi em thế nào?"

"Em ghét nhất màn giới thiệu tên ấy!" Cô ấy cười thờ dãi, đưa thực đơn cho Nhan Tiêu: "Chị gọi ít đồ trước đi."

Nhan Tiêu nhận lấy thực đơn, đã đoán được: "Tên em rất lạ hả?"

Theo lý thuyết thì chắc không đâu, dù sao tên của Hoắc Trạch Tích không tệ mà?

"Là do mẹ em đặt đấy, gọi là Hoắc Bình Quả, gọi tắt là trái táo." Hoắc Bình Quả nói xong thái nhún nhún vai

Nhan Tiêu không nhịn được cười ra tiếng, Hoắc Trái Táo? Tên này sao quá tùy ý vậy?

Hoắc Bình Quả nhìn cô cười, lại cau mày giải thích: "Là 'Bình thủy tương phùng'* 'Bình', không phải là trái táo. Cái này cũng là tại mẹ em, năm đó bị dì Quỳnh Dao ảnh hưởng, mê mẩn cái gì mà Lục Bình Y Bình, suy nghĩ sinh con gái ở trong tên phải thêm chữ 'Bình', ghi xong tên mới nhớ tên em đọc gần giống trái táo, em liền bị bạn học trêu chọc cả nhiều năm trời."

* Tinh cò gặp gỡ

Không ngờ mẹ Hoắc đã từng như vậy, Nhan Tiêu không nhịn được cười, trong đầu thầm nghĩ Hoắc Bình Quả từ cách nói chuyện đến vẻ ngoài so với cô cũng không lớn hơn bao nhiêu, vậy mà đã có con trai lớn như vậy rồi!

Nhan Tiêu kêu điểm tâm gồm bánh ngọt cùng một ly trà chanh, ánh mắt liếc thấy Hoắc Bình Quả đang quan sát mình, chờ Nhan Tiêu xoay qua, cô ấy lại lơ đãng cúi đầu như đang uống cà phê.

Bầu không khí yên tĩnh một lúc, Hoắc Bình Quả chợt phát hiện cái gì, ngẩng đầu hỏi Nhan Tiêu: "Chị thích anh em chỗ nào vậy?"

Trước khi tới đây đã nghĩ rằng sẽ có câu hỏi này, Nhan Tiêu dùng ống hút khuấy khuấy lát chanh mỏng trong ly, "Chị biết anh ấy từ rất lâu rồi, sau đó vô tình gặp lại, liền..."

Nhan Tiêu không nói gì thêm nữa, Hoắc Bình Quả tỏ ra rất sáng suốt gật gật đầu: "Anh ấy chính xác là một người rất đào hoa."

Nhan Tiêu miễn cưỡng cười một cái, Hoắc Bình Quả lại tự bỏ sung: "Thật ra thì đối với người khác tương đối kỳ quái, đối với phụ nữ cũng không tồi."

Nghe đến chỗ này, Nhan Tiêu khẽ cau mày.

Hoắc Bình Quả nói tiếp: "Chẳng qua anh ấy rất ít thích ai, đối với người anh ấy thích thì sẽ không khách khí quan tâm, sẽ cư xử tùy ý thoải mái hơn."

Trong lòng âm thầm suy tính một cái, Hoắc Trạch Tích đối với cô rất khách khí, nhất định là... Không có cảm giác gì?

Mặc dù cũng biết là không nhanh như vậy mà anh có cảm tình với mình, nhưng trong nháy mắt cô cũng không thể không thất vọng. Nhan Tiêu gật đầu: "Cảm ơn em đã cho chị biết."

"Mẹ em nói chị đang theo đuổi anh ấy, sao em cảm thấy không giống!" Hoắc Bình Quả dùng nửa xiên một miếng dâu tây ăn, vừa nói.

Nhan Tiêu sững sờ, lại lên tiếng: "Chị không biết... Làm sao theo đuổi..."

Hoắc Bình Quả hơi ngược đầu suy nghĩ, cũng lắc đầu: "Em cũng không biết."

Bầu không khí hơi trùng xuống, Nhan Tiêu đổi đề tài: "Chồng em có lớn tuổi hơn em không?"

Cô không trực tiếp hỏi tuổi của Hoắc Bình Quả, lựa chọn hỏi chồng em ấy trước.

"Lớn hơn hai tuổi, bằng tuổi với anh em, em cũng gặp anh ấy ở nước ngoài, sau đó du học nửa năm thì em sinh con" Giọng cô ấy có chút cười, "Có phải chị cảm thấy em làm mẹ khi còn quá nhỏ không?"

Nhan Tiêu lắc đầu: "Không có, chị cảm thấy rất hạnh phúc, sinh con sớm cũng dễ dàng hồi phục hơn."

Cô không nói cho qua loa lấy lệ mà thật lòng cảm thấy như vậy, tìm được tình yêu chân thành lập gia đình cảm thấy sẽ rất hạnh phúc, huống chi Gia Gia còn thông minh dễ thương như vậy, Nhan Tiêu cảm thấy cuộc đời của Hoắc Bình Quả đã rất thành công rồi.

Chẳng qua, lời của Hoắc Bình Quả có một câu "cũng gặp ở nước ngoài" bắt được sự chú ý của cô, tại sao lại là "cũng"?

"Em biết được rất nhiều người khi ở nước ngoài sao?" Nhan Tiêu không nhịn được hỏi

Hoắc Bình Quả kịp phản ứng câu nói của mình có vấn đề, dùng một hồi mới chậm rãi nói: "Mặc dù không biết anh em thích cô gái như thế nào, nhưng... em có thể kể chị nghe về bạn gái cũ của anh ấy."

Bạn gái cũ?

Ngày hôm qua cô đã nghe mẹ Hoắc nói về chuyện này một lần, hôm nay em gái anh lại nhắc tới, nếu như không phải cố ý, vậy thì chắc chắn người bạn gái kia đã từng rất quan trọng với anh?

Nhan Tiêu nhẹ nở nụ cười, nghiêm túc gật đầu.

"Anh em ra nước ngoài học y, cô gái kia là bạn học, bọn họ quen nhau chưa được một tháng thì xác định quan hệ, sau đó vẫn đi học chung một chỗ. Cô gái kia tính cách rất dịu dàng, nhưng không biết sao lúc tốt nghiệp cô ấy muốn ở lại Nhật Bản mà anh em lại không đồng ý, hai người bởi vì chuyện này mà cãi nhau." Hoắc Bình Quả vừa nói vừa uống một hớp cà phê, dừng lại.

Nhan Tiêu truy hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó bọn họ chiến tranh lạnh, anh ấy muốn hòa giải nên tự mình làm bữa tối cho cô gái kia, em nghe bạn anh ấy nói, chính bữa tối đó cô gái kia đã nói lời chia tay." Hoắc Bình Quả càng nói càng cảm phẫn.

Nghe đến đây, nói không có cảm giác gì thì chính là giả, Nhan Tiêu khẽ cau mày: "Sau đó, anh em về nước, cô gái kia lại gọi điện thoại trách mẹ em?"

"Chị biết chuyện này à?" Hoắc Bình Quả kinh ngạc

"Hôm qua chị có nghe dì nói mấy câu." Nhan Tiêu không cười nổi, cúi đầu uống nước chanh.

Cô cứ tưởng khi nghe được câu chuyện của anh, cô sẽ thất vọng hoặc khổ sở, nhưng đến bây giờ, Nhan Tiêu lại cảm thấy... Rất đau lòng.

Hoắc Bình Quả dùng nửa chọc một khối Brownie, nhàn nhạt: "Sau đó ở trong nước một năm, anh ấy đều không có bạn gái, em hỏi anh ấy có phải do còn tình cảm với chị ấy hay không, anh ấy phủ nhận, nhưng xung quanh anh ấy nhiều cô gái như vậy mà không lẽ không có người nào thích hợp!"

Nhìn khối Brownie kia, Nhan Tiêu có cảm giác mình là nó, đang bị đăm đăm chọc chọc đau hết cả lòng.

Cũng không biết dừng khí từ đâu tới, Nhan Tiêu chần chừ lên tiếng: "Vậy em có cảm thấy, chị có cơ hội hay không?"

"Em cảm thấy chị vô cùng tốt." Hoắc Bình Quả dùng ánh mắt lấp lánh khích lệ tinh thần cô, "Thật ra thì rất nhiều đàn ông thích phụ nữ chủ động, chị đừng nên kín đáo quá."

Kín đáo sao? Hình như cô cũng có chút cảm giác mình dè dặt thật.

Từ sau khi trò chuyện với Hoắc Bình Quả, Nhan Tiêu về nhà nói lại tình huống với Nhiếp Sơ Sơ, Nhiếp Sơ Sơ cũng bày tỏ cô quá dè dặt, dạy cô mặt

dày thêm một chút.

Mặc dù Nhan Tiêu biết "mặt dày" cũng không tốt cho lắm, nhưng Nhan Tiêu thừa nhận lời của Nhiếp Sơ Sơ có vẻ đúng.

Tối chủ nhật trở lại trường, Nhan Tiêu đeo khẩu trang đi trên làn đường cho người đi bộ.

Mặc dù có chút danh tiếng nhưng khi Nhan Tiêu ở trường học thì vẫn có nhiều người biết mặt, không muốn bị bao vây chỉ có thể che kín mặt.

Trên đường mua mấy ly sữa chua nếp than về, Nhan Tiêu chạy thẳng đến phòng ngủ, kết quả vừa mở cửa ra, sữa chua chốc lát từ tay cô bay đi, mắt thấy Nhan Tiêu đang nổi giận, bạn cùng phòng lại rồi rít: "Tiểu cô nương đã vượt qua sự nổi tiếng trở về rồi sao?"

Nhan Tiêu bỏ qua lời nói chọc ghẹo kia, liếc một cái, bỏ khẩu trang xuống. "Ngày mai buổi sáng có hai tiếng, các cậu xin nghỉ giùm tớ coi như trả nợ."

Tiểu Giai cắn ống hút cười: "Sao phải xin? Trực tiếp trốn là được mà."

Học sinh Nhan Tiêu luôn luôn chăm chỉ học tập giống như đánh tiết canh bất mẫn: "Các cậu quá không cầu tiến rồi, lần trước có môn học tự chọn, cả lớp có một mình tớ đi."

Nói chưa dứt lời toàn phòng ngủ đều cười, Nhan Tiêu ngồi trên ghế xé một túi lạc ra, "Trắng Trắng, là một chọi một nha."

"Toàn bộ quá trình ông ấy cứ nhìn chăm chăm tớ, còn động một tí đưa ra câu hỏi cho tớ trả lời, như vậy đặc biệt đau khổ lết qua giờ học!" Trắng Trắng hung hăng hóp một hóp sữa chua.

"Thầy giáo chắc cũng rất buồn bực nha, vốn là có thể không cần lên lớp, hết lần này đến lần khác cậu lại đi!" Tiểu Giai cười cười

Khi mọi người bắt đầu nháo lên thì Nhan Tiêu cũng bốt bực mình, cầm quần áo khiêu vũ: "Tớ đi phòng luyện nhảy đây."

Tiểu Giai vội vàng đề di động và sữa chua xuống: "Tớ tập cùng cậu."

Đến phòng luyện tập Tiểu Giai lại đeo tai nghe lên, Nhan Tiêu cố ý đem rút ra: "Không phải cậu nói là tập cùng tớ à?"

"Tớ chỉ nghe một chút thôi!" Tiểu Giai lấy đồ lại, trên mặt còn có nét ửng đỏ chưa tan.

Nhan Tiêu nghi ngờ đem tai nghe gắn vào, bên trong là giọng hát của nam sinh Nhật Bản, không nhận được hỏi: "Cậu nghe gì trong này mà thẹn thùng vậy?"

Tiểu Giai che mặt cười: "Tớ gần đây rất thích nghe giọng người khác, hiểu được tại sao mỗi ngày cậu đều nghe radio rồi."

Nhìn bạn mình đáng vẻ thiếu nữ, Nhan Tiêu chắc chắn vài tiếng: "Người này là ai vậy?"

"Oa Gia đó! Không phải là cùng kênh radio cậu nghe à? Âm thanh của người ta dễ nghe như vậy mà cậu không nhận ra à?"

Nhan Tiêu suy nghĩ một chút, chợt nhớ lại: "Walker?"

Tiểu Giai phát ra một chuỗi tiếng cười, "đúng vậy đúng vậy!"

Nhan Tiêu sờ dĩ nhớ Walker bởi vì đã từng thấy một người bạn lục lại bài hát của người ta, sau đó cô ấy còn gửi video nhạc của Walker cho cô, dưới bình luận lâu lâu cũng thấy nhắc đến.

Mặc dù sau chuyện này Walker có ở trên Weibo nói rõ, để cho fan đừng nhắc tên anh ở những tác phẩm của người khác nữa, nhưng bởi vì chuyện này nên cô cũng không có ấn tượng tốt với anh.

"Tớ cũng không phải là thanh khổng, cậu không cần phải kéo tớ ra so sánh cùng cậu đâu." Nhan Tiêu giọng không tốt lắm

Tiểu Giai cười hi: "Không phải thanh khổng vậy sao cậu lại say mê giọng nói của nam chủ đó?"

"Tớ không chỉ thích giọng nói của anh ấy, tớ còn thích người nữa."

Nói rõ ràng xong, Nhan Tiêu đặc biệt sáng khoái, giống như nói bí mật của mình ra, không còn gánh nặng gì nữa.

Trong nháy mắt, lời của Hoắc Bình Quả cùng Nhiếp Sơ Sơ tràn vào đầu cô

So với việc khổ tâm yêu thầm, Nhan Tiêu càng muốn được bộc lộ ra, giống như hai người kia từng nói.

Cô nhớ tới trước kia đã nghe qua một câu nói: Trong khi cô đang suy nghĩ, tôi và anh ấy đã cùng nhau sống hết đời.

Mới nghe thì có vẻ lãng mạn, nhưng có ai cam tâm nguyện ý chỉ tưởng tượng thôi đã đủ rồi?

Cho nên dù cuối cùng thất bại, còn tốt hơn im lặng một đời...

"Nhan Tiêu?" Tiểu Giai quơ quơ năm ngón tay trước mặt cô

Nhan Tiêu búng tỉnh, chậm rãi mím môi cười, nhìn vào rất giống người đang có bệnh, Tiểu Giai càng lo lắng hơn: "Cậu làm sao vậy?"

Trong lòng hạ quyết định, nắm chặt tay lại: "Từ giờ trở đi, tớ muốn theo đuôi nam thần"

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Bánh dâu tây (2)

Thứ hai, Nhan Tiêu cúp học thực hiện chiến lược theo đuôi nam thần, ngồi xe đi đến bệnh viện của Hoắc Trạch Tích, mua mấy ly cà phê Starbucks mang vào.

Thấp thóm đi vào cửa bệnh viện, không ngờ người bảo vệ bắt cô hôm trước vẫn còn nhớ, ánh mắt kinh ngạc nhìn Nhan Tiêu, tâm tình hôm nay của cô rất tốt nên rộng rãi cười với anh ta: "Tôi đến tìm bác sĩ Hoắc"

Những lời này đều lọt vào tai của mấy y tá đứng gần đó, đồng loạt quay sang nhìn Nhan Tiêu, im lặng dùng ánh mắt trao đổi.

Quả nhiên quang minh chính đại cảm giác tốt hơn nhiều, Nhan Tiêu xách cà phê đi vào phòng khám của Hoắc Trạch Tích, lúc này chắc là anh đã ăn com xong, đang nghỉ ngơi, Nhan Tiêu gõ cửa, đợi một lúc lâu cũng không có ai đáp lại.

Chẳng lẽ không ở đây? Nhan Tiêu đẩy cửa ra, bên trong không một bóng người.

"Bác sĩ Hoắc ở trên lầu tham gia hội nghị, cô tìm anh ấy có việc gì không?" Âm thanh của nữ y tá truyền tới

Nhan Tiêu sững sốt trả lời lại: "A, cũng không có chuyện gì quan trọng."

Nhìn cà phê trong tay cô, nữ y tá mơ hồ mở miệng: "Cô là em gái của bác sĩ Hoắc?"

Cô (y tá) nghe người khác nói bác sĩ Hoắc có một em gái.

Nhan Tiêu lắc đầu: "Không phải, là... bạn."

Nhan Tiêu do dự nói, có vẻ mờ ám, nữ y tá không hiểu sai, không hỏi tiếp nữa, cười một tiếng: "Vậy cô tìm một chỗ ngồi đi, có lẽ mấy phút nữa bác sĩ sẽ xuống."

Nhan Tiêu ngồi bên ngoài phòng khám, trong chốc lát nghe được hành lang đầu kia truyền tới tiếng bước chân.

Hôm nay Nhan Tiêu không mang lens, thấy mơ mơ hồ hồ, chờ đám người kia đi lại gần mới thấy đáng Hoắc Trạch Tích.

Bác sĩ gấp ở căn tin lần trước lại thấy Nhan Tiêu trước, lấy tay vỗ vào cánh tay của Hoắc Trạch Tích, nhắc nhở anh nhìn về Nhan Tiêu bên này.

Hoắc Trạch Tích đi ra giữa đám người, Nhan Tiêu mau chóng đứng lên, nhìn anh mỉm cười.

Đồng nghiệp của anh đều nhớ Nhan Tiêu, ánh mắt nhìn cô cười trộm, tìm tòi nghiên cứu.

"Sao cô lại ở đây?" Hoắc Trạch Tích đi tới trước mặt cô, hơi cúi đầu nhìn cô, nghi ngờ.

Đang đắm chìm trong khí chất trong trẻo lạnh lùng của anh, bị Hoắc Trạch Tích lên tiếng phá vỡ suy nghĩ, Nhan Tiêu không biết trả lời thế nào, lại nhớ tới mình bây giờ đang theo đuôi anh, dứt khoát cắn răng nói: "Tôi đến tìm anh đó!"

Câu trả lời làm anh hơi ngạc nhiên, Nhan Tiêu nhìn chân mày Hoắc Trạch Tích đang nhíu lại, vội vàng giải thích: "Hôm nay tôi không có giờ học quan trọng!"

Hoắc Trạch Tích không trả lời nữa, ánh mắt quét tới cà phê cô đang mang trên tay: "Sao lại mua nhiều cà phê như vậy?"

Nhan Tiêu chỉ chỉ mấy người bác sĩ khác sau lưng anh: "Cho mấy người phụ tá của anh... còn có bác sĩ mất kiếng..."

Lưu Du nhìn thấy ngón tay Nhan Tiêu chỉ về mình, đi tới khoác tay lên vai Hoắc Trạch Tích, cười rạng rỡ: "Nhan Tiêu, đến thăm anh hay bác sĩ Hoắc vậy?"

Căn bản là không nhớ được tên người ta, ngay ngắn sau đó cười khan hai tiếng lấp liếm cho qua, đem cà phê đưa Luru Du: "mời anh uống."

"Còn mua cà phê nữa à? Đổi lại lần sau anh mời nhé!" Luru Du vừa nói vừa nhìn Nhan Tiêu cười.

Nhan Tiêu nhìn Hoắc Trạch Tích, phát hiện vẻ mặt anh không tốt lắm, đang đánh trống trong lòng, Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt nhìn cô: "Cô đi vào đây"

Luru Du muốn đi theo vào phòng khám lại bị ánh mắt Hoắc Trạch Tích ném tới, chặn anh ở ngoài cửa cùng nữ y tá trở mắt nhìn nhau.

Nhan Tiêu ngồi ở ghế bên cạnh nghỉ ngơi, mắt nhìn loạn xạ, lại thấp thỏm ngẩng đầu, nhìn Hoắc Trạch Tích vừa đóng cửa đang từ đi tới.

Cô theo bản năng muốn đứng lên, Hoắc Trạch Tích lại cất tiếng: "Cô ngồi xuống đi."

Cho nên... Bây giờ anh muốn làm gì vậy?

Nhan Tiêu lại từ từ ngồi xuống, gương mặt nhìn thấy anh đang dựa nửa người vào bàn, đối mặt nhìn cô

Nhan Tiêu khẩn trương, theo thói quen khẽ cắn môi dưới, cũng gương mặt nhìn anh.

Ánh mắt của Hoắc Trạch Tích không nóng không lạnh, thanh âm hơi trầm xuống: "Tìm tôi có chuyện gì vậy?"

Giọng của Nhan Tiêu nhỏ đến mức gần như không nghe rõ: "Không, chỉ là... tôi thăm anh một chút."

Hoắc Trạch Tích vừa nhìn ly cà phê trên bàn: "Không cần phải mua nhiều cà phê như vậy."

Nhan Tiêu rũ mắt: "Nếu như anh không thích, lần sau tôi không mua nữa."

Trong lời này có ý tứ, Hoắc Trạch Tích mở miệng: "Không phải vấn đề là tôi có thích hay không."

Dừng mấy giây, lại không nhanh không chậm tiếp tục nói: "Là cô không cần thiết phải làm vậy."

Cho nên anh không thích cô hành động như vậy sao?

Nhan Tiêu chán nản gật đầu một cái: "Tôi biết rồi."

Dáng vẻ lúc cô đồng ý có vẻ sa sút, Hoắc Trạch Tích cũng cảm thấy những lời này của mình quá hà khắc, trước khi cô mua chắc cũng không suy nghĩ nhiều.

Dứt khoát không tiếp tục vấn đề kia nữa, lại hỏi: "Chỗ này cách trường học có xa không?"

Nhan Tiêu lắc đầu: "Không xa, ngồi xe điện ngằm mấy phút đã đến."

"Đừng trở về quá muộn." Hoắc Trạch Tích dặn dò, cách quan tâm trước sau như một.

Mặc dù chỉ là cách quan tâm thường thấy, nhưng mỗi lần Nhan Tiêu nghe được đều thấy ấm áp, anh cho cô cảm giác, mỗi khi ở bên thì không cần sợ hãi, giống như một người anh trai mà cô có thể hoàn toàn lệ thuộc vào.

Nhưng rõ ràng cô biết, cảm giác của cô đối với anh không phải là tình anh em.

Nhan Tiêu lớn gan chủ động tìm đề tài, biết còn hỏi: "Bác sĩ Hoắc, có ai đã nói anh có giọng nói dễ nghe chưa?"

Hoắc Trạch Tích không ngờ Nhan Tiêu lại hỏi đến vấn đề này, chần chừ một lát rồi chớp mắt cười: "Đề tài chuyển đi nhanh vậy."

Nhan Tiêu thấy chân mày của anh giãn ra, tâm tình cũng phần chấn lên: "Không có đâu, tôi cảm thấy như vậy thật mà."

Hoắc Trạch Tích không lên tiếng, đi qua một bên để báo cáo trong tay xuống, cúi đầu tùy ý nói: "Nghe Luru Du nói, trên Internet cô rất nổi tiếng à?"

Lời tiến vào não của Nhan Tiêu trước tiên là: "Luru Du là ai?"

"Bác sĩ đeo mắt kiếng ngoài cửa."

Nhan Tiêu ồ một tiếng, lại nghĩ độ nổi tiếng của em cũng chưa tốt bằng anh đâu, anh lại hỏi lại em như vậy.

Nhưng cô dứt khoát trả lời: "Cũng không tính là nổi tiếng gì."

Hoắc Trạch Tích chỉnh xong báo cáo, lại ngồi xuống uống cà phê, cạn một hớp.

Nhan Tiêu trong lòng cười trộm, cố ý hỏi Hoắc Bình Quả sở thích của anh, biết anh thích Mocha.

Vốn tưởng rằng Hoắc Trạch Tích sẽ hỏi vấn đề về cà phê, nhưng anh lại nói tiếp đề tài lúc trước: "Sau này cô cũng định tiếp tục khiêu vũ sao?"

Anh đối với vấn đề nào cũng đều nghiêm túc, Nhan Tiêu cũng trả lời: "Chắc vậy, dù sao đã học nhiều năm rồi."

Dường như là không còn lời nào để nói, Hoắc Trạch Tích nói một câu: "Vậy cô cố gắng lên!", làm Nhan Tiêu thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Cô không nói là đến đây để làm gì, cũng chưa có ý định rời đi, Hoắc Trạch Tích nhìn số liệu trong máy vi tính, Nhan Tiêu ở một bên bị lạnh nhạt thờ ơ có vẻ hơi lúng túng, cảm thấy nếu cứ trầm mặc một hồi nữa, dù anh không nói, cũng sẽ có ý muốn đuổi người.

Tóm lại đã đạt được mục đích là đi thăm anh, mặc dù không có gì thay đổi, coi như ngày thứ nhất đi thăm dò trước đi. Nhan Tiêu từ chỗ ngồi đứng lên: "Bác sĩ Hoắc, vậy tôi đi trước đây?"

Dời tầm mắt từ máy vi tính qua, Hoắc Trạch Tích gật đầu: "Về cẩn thận."

Vốn tưởng rằng tiểu cô nương này chỉ là trùng hợp đi ngang qua nên ghé thăm mình, nhưng mấy ngày kế tiếp, Nhan Tiêu đều lấy về mặt mỉm cười sáng lạn, tay cầm các loại đồ thăm hỏi khác nhau xuất hiện ở cửa phòng khám bệnh, trong khi nói chuyện cùng anh cũng không thể hiện mục đích gì, ngồi lại nửa giờ, rồi lại rời đi.

Bác sĩ Hoắc không thể không nảy sinh nghi ngờ.

Hơn nữa mỗi ngày đồng nghiệp đều bắt quát chuyện giữa anh và Nhan Tiêu, Hoắc Trạch Tích quyết định phải hỏi Nhan Tiêu rõ ràng.

Thứ sáu là ngày cuối cùng đi làm, Nhan Tiêu cầm tới mấy túi trái cây, mấy ngày nay thành quen khiến cô đối với Hoắc Trạch Tích trở nên tùy tiện hơn trước, đem trái cây để lên bàn: "Tôi mỗi ngày không thấy anh ăn trái cây, vitamin cũng không bổ bằng, mẹ tôi nói những thứ vitamin kia kém hơn cả trái cây tươi."

Nữ phụ tá của Hoắc Trạch Tích cũng dần quen thuộc Nhan Tiêu, mỗi lần Nhan Tiêu mang tới cái gì, các cô cũng đặc biệt tích cực, lần này cũng không ngoại lệ, trực tiếp cầm một hộp Cherry đi rửa, một bên khen Nhan Tiêu.

Hoắc Trạch Tích xoa xoa mắt đứng lên, không nhìn Nhan Tiêu, chuyển hướng nhìn qua hai nữ y tá đang rửa trái cây: "Đừng rửa nữa, hai cô ra ngoài một chút đi."

Tình huống bây giờ có hơi sai sai, các cô yên tĩnh ra ngoài, vừa nhìn Nhan Tiêu nháy nháy mắt.

Bên trong phòng yên tĩnh lại, Hoắc Trạch Tích không nhìn cô, không rõ mặt anh có biểu tình gì.

Nhan Tiêu đem túi xách để xuống: "Sao vậy?"

Hoắc Trạch Tích không nói gì, Nhan Tiêu cũng có thể đoán được, đi tới tiếp tục rửa Cherry: "Không có gì đâu, bọn họ cũng biết tôi không phải người nhà bệnh nhân, cũng không phải tới tặng quà..."

"Không phải", Hoắc Trạch Tích nhẹ giọng cắt đứt, "Tôi cảm thấy cô không cần làm những chuyện này."

Động tác Nhan Tiêu dừng lại, nước chảy ra xối vào bàn tay của cô, theo đầu ngón tay chảy xuống.

Hoắc Trạch Tích không vòng vo, trực tiếp hỏi rồi cự tuyệt, nhất thời Nhan Tiêu không biết phải làm sao: "... Tóm lại là tôi tự nguyện, không có cái cần hay không."

"Làm bất cứ chuyện gì cũng có lí do." Giọng anh trầm thấp, vẫn là ánh mắt không nóng không lạnh, hơi rũ mắt nhìn cô.

Ý tứ lại rất đơn giản: Cô làm vậy là vì lí do gì?

Giọng anh nhàn nhạt, nói một câu lại biến vấn đề trở thành việc bình thường, Nhan Tiêu lại thấy mình lâm vào một tình huống chật hẹp: Lí do là tôi thích anh, nhưng làm sao tôi nói ra được?

Nếu như còn im lặng như vậy, Nhan Tiêu không hoài nghi mặt của mình sẽ đỏ như hệt trái Cherry này vậy.

Cô không dám ngẩng đầu nhìn Hoắc Trạch Tích, tim giống như bị nắm lấy, kìm nén đến khó chịu.

Không có dừng khí tò mò, Nhan Tiêu đứng một hồi, cảm thấy không khí chỗ này quá mỏng manh, không thở nổi, cô chặt vật mà hoảng hốt, cũng như ngày đó chạy trốn ra khỏi phòng khám.

Bạn đang đọc truyện *Nghịen Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Bánh dâu tây (3)

Không dám đem chuyện này nói cho Hoắc Bình Quả, Nhan Tiêu khóc lóc kể cho Nhiếp Sơ Sơ nghe.

Nhiếp Sơ Sơ đúng thật là "bạn thân thân ai nấy lo", không cảm thông mà còn cười nhạo Nhan Tiêu, "Trước khi chạy đi đáng lẽ cậu phải nói là cần đi tiểu đấy!"

Nếu không phải Nhiếp Sơ Sơ đang ở đầu bên kia điện thoại, Nhan Tiêu thật sự có thể nhéo vào mặt của cô bạn rồi, cảnh cáo: "Cậu còn cười nữa, tình bạn của tớ và cậu chấm dứt ở đây đi!"

"Không cười nữa, cậu gặp loại chuyện này..." Nhiếp Sơ Sơ do dự hai giây, "Cũng chỉ có hai con đường có thể đi."

"Hai con đường nào?"

"Một là cậu tiếp tục mặt dày mày dạn để cho anh ta tự sáng suốt lĩnh ngộ, nhưng mà như vậy rất có thể làm cho đối phương không có cảm tình."

Nhan Tiêu sau khi nghe nửa câu, cau mày: "Cái này khẳng định không được, còn con đường thứ hai?"

"Hai là trực tiếp tỏ tình luôn, tớ không tin là hôm nay cậu phản ứng như vậy mà anh ta còn không hiểu." Nhiếp Sơ Sơ giọng tùy ý

Nhan Tiêu dừng lại, tuy rằng ấn tượng của Nhiếp Sơ Sơ trong lòng Nhan Tiêu rất không đáng tin, nhưng mà ở phương diện tình cảm, Nhiếp Sơ Sơ còn có kinh nghiệm hơn cô, hơn nữa Nhiếp Sơ Sơ là người ngoài cuộc đương nhiên sẽ tỉnh táo hơn Nhan Tiêu nhiều, cho nên lời của Nhiếp Sơ Sơ cũng khiến cô suy nghĩ đôi chút, do do dự dự cầm điện thoại tới lui: "Vậy... Ừ, cậu để tớ suy nghĩ một chút đã."

Cúp điện thoại, Nhan Tiêu rót nước vào ly mì, nhớ lại thời điểm mình chặt vật chạy trốn thì càng muốn tự bóp chết chính mình, sao đầu óc lúc ấy lại chạm điện như vậy? Thật là hối hận muốn chết...

"Cậu ăn mì thôi mà sao lại trung ra biểu tình như vậy, khó ăn lắm à?" Tiểu Giai đi tới, chọc chọc vào chân mày của Nhan Tiêu.

Nhan Tiêu sờ chỗ bị chọc, trong lòng thầm hô hồng bét, đứng dậy: "Ngày mai cuối tuần, hôm nay tớ muốn về nhà sớm!"

"Bài múa mừng kỷ niệm thành lập trường cậu đã luyện rành chưa? Còn chưa tới một tháng nữa đâu đấy!" Tiểu Giai chụp cánh tay Nhan Tiêu lại, ngăn cản cô thu dọn đồ đạc.

Tình cảm như phù du, không thể trở nãi chuyện chính!

Nhan Tiêu thở dài: "Được rồi, luyện tập!"

Nhà Nhan Tiêu cách trường học rất gần, bình thường cuối tuần không có chuyện gì thì về nhà, chạng vạng tối Nhan Tiêu mới tập xong, thu dọn một số đồ đơn giản rồi trở về.

Trạm xe lửa cách trường học một đoạn, cô đi thẳng đến trạm xe buýt chờ xe, bây giờ đã hơn tám giờ, người trên xe buýt cũng không có nhiều.

Nhan Tiêu thích ngồi ở hàng thứ hai từ dưới đếm lên cạnh cửa sổ, buông túi xách xuống, cầm lên trà sữa hoa hồng vừa mua.

Ngoài cửa sổ đèn đường sáng lên, cả thành phố có vẻ mê ly không chân thật. Thật ra Nhan Tiêu thích ngồi chuyển xe đêm, ở trong bóng tối nhìn ra phố lớn hèm nhỏ, cảm giác xa lạ nhưng an tâm.

Đột nhiên nghĩ đến Hoắc Trạch Tích, không biết bây giờ anh đang làm gì, đang lái xe trong bóng tối này hay đã về nhà, trong ánh đèn ảm áp, lặng lẽ thu âm.

Anh nhất định không biết, có một cô gái bởi vì thích giọng nói của anh mà thích luôn cả con người anh, rất hiểu anh nhưng chỉ dám để trong lòng, sau đó từ từ đến gần anh, gần thêm chút nữa,...

....

Một chiếc xe Tesla màu đen chậm rãi đậu trước cửa tiểu khu ở trung tâm thành phố, cảm ứng quét đến biển số xe rồi tự động nâng rào chắn lên, Hoắc Trạch Tích đậu xe ở dưới hầm.

Đây là chung cư anh ở, vặn chìa khóa mở cửa, chờ đợi anh là một bầu không khí yên tĩnh mà trong trẻo lạnh lùng.

Lầu mười tám cao chót vót, cửa sổ sát đất hắt lên ngọn đèn sầm uất như là một bức vẽ to lớn.

Không bật đèn, Hoắc Trạch Tích trở tay đóng cửa lại rồi đến gần ghế salon phòng khách, sau khi ngồi xuống, trong bóng tối chỉ còn thấy đường nét mờ hồ cùng với tiếng hít thở nhỏ.

Hoắc Trạch Tích dựa đầu vào ghế salon, nhắm mắt lại.

Một chuỗi những âm thanh từ điện thoại vang lên, màn hình rọi ánh sáng lên khay trà bằng thủy tinh, Hoắc Trạch Tích ngồi dậy cầm điện thoại để lên tai.

"Anh, tuần này anh về nhà không?"

Là Hoắc Bình Quả.

Hoắc Trạch Tích nhắm mắt lại, một tay khác xoa xoa mi tâm giữa hai mắt, giọng nói một mõi lười biếng: "Chủ nhật về."

Hoắc Bình Quả chần chừ chớp mắt: "Anh... nghe nói mấy ngày nay Nhan Tiêu có qua bệnh viện thăm anh hả?"

Động tác ngừng lại, Hoắc Trạch Tích từ từ mở mắt.

Không nghe thấy tiếng trả lời, Hoắc Bình Quả lại kêu một tiếng anh.

"Là ai nói cho cô ấy?" Giọng nói ngang ngang không nghe được tâm tình gì.

Hoắc Bình Quả mờ mịt "A" một tiếng: "Nói cái gì?"

"Có phải em nói cho cô ấy biết sở thích của anh không?"

Nhan Tiêu cầm tới tất cả trái ăn cùng nước uống, đều là thứ anh thích.

Hoắc Bình Quả biết nói dối cũng vô ích, dứt khoát thừa nhận: "Không thể nói sao?"

Đầu này lại yên lặng, Hoắc Bình Quả dò xét lên tiếng: "Anh, anh cảm thấy Nhan Tiêu như thế nào?"

"Cái gì như thế nào?" Hoắc Trạch Tích từ từ cau mày

"Anh biết còn hỏi nữa?" Hoắc Bình Quả uống một hớp nước, còn cười hừ một tiếng

Trong điện thoại chỉ có âm thanh rất nhỏ của thiết bị điện, Hoắc Trạch Tích dừng mấy giây, giọng nói hoài nghi: "Cô ấy thích anh?"

Hoắc Bình Quả bị lời nói dứt khoát của anh trai chọc cười: "Em không biết đâu, anh đi hỏi chị ấy đi! Em đi đắp mặt nạ, cúp máy trước đây, bai bai!"

Cúp điện thoại, đồng hồ điện tử phát ra âm thanh nhắc nhở ngắn ngủi, đã chín giờ rồi, Hoắc Trạch Tích ngẩn ra vài giây, không để chuyện này trong lòng, dùng điều khiển từ xa mở đèn phòng khách, cả phòng liền ấm áp hơn.

Một mõi đứng dậy, Hoắc Trạch Tích cởi áo sơ mi ra đi về phía phòng tắm, một lúc sau, căn phòng chỉ còn nghe tiếng nước chảy...

.....

Buổi tối về đến nhà, Nhan Tiêu tắm rửa trước, đồ xả phòng đầy bồn tắm, xả nước nóng hơn nửa bồn, quấy quấy mấy cái đã thấy rất nhanh bọt bong bóng màu trắng nổi lên.

Ngồi trong bồn tắm, bị nước ấm bao vây, thân thể Nhan Tiêu tự nhiên nổi lên, bên tai yên tĩnh, chỉ có tiếng bọt bong bóng vỡ vụn. Cảm giác này cực kỳ thích, tựa như trong nháy mắt là có thể vui đi một mõi, tốt đẹp đến nỗi có thể tha thứ cho toàn thế giới.

Nhưng sự tốt đẹp ấy chỉ duy trì được năm phút, toàn bộ đèn nhà vệ sinh đột ngột tắt, Nhan Tiêu sửng sốt một chút, từ trong bồn tắm đứng lên, nhấn công tắc điện mấy lần cũng không phản ứng, chắc là bị cúp điện rồi...

Nhan Tiêu nhanh chóng dùng nước lạnh rửa trôi bọt trên thân thể, mặc quần áo ngủ đi ra.

Ba mẹ dưới lầu đang tìm đèn, Nhan Tiêu nằm ở trên lan can: "Làm sao lại cúp điện vậy ạ?"

"Cúp cả tiểu khu, nhưng mà không lâu sẽ có điện lại thôi." Cha Nhan an ủi

Tóc ướt nhẹp, Nhan Tiêu dùng khăn lông xoa khô tóc rồi về phòng, bên trong tối om, chỉ có ánh sáng le lói từ ngoài hắt vào mới khiến cô nhìn rõ đồ vật.

Đèn trên máy vi tính không thể dùng, cô bật cái đèn không cần cắm điện lên, chiếu sáng phòng

Xoa tóc nửa ngày, đến khi không còn giọt nước nào Nhan Tiêu mới bò lên giường.

Điện thoại vẫn còn 90% pin, Nhan Tiêu chơi mấy ván game để bớt chán, lại cảm thấy vô ích liền bật lưu lượng lên lướt WeiBo.

Đột nhiên lại lướt đến một cái avatar quen thuộc, Nhan Tiêu dừng lại, đem điện thoại xít lại gần mặt...

n: Ngủ ngon [hình ảnh]

Click vào tám ảnh, là cảnh thành phố ban đêm.

Nhất định là chụp ở nhà.

Nhan Tiêu lặng nhìn hồi lâu mới nhìn tới bình luận, mới mười phút mà đã có trên trăm bình luận, đều là lời khen:

"Nam thần lộ địa chỉ nha!"

"Ngọa tào! Nhà ta ở gần đó!"

"Có nam thần chúc ngủ ngon ban đêm mới có thể yên tâm."

...

Có bình luận không đúng đắn cũng có cái bộc lộ sự ngưỡng mộ, Nhan Tiêu cảm thấy mình nghèo từ ngữ quá nên cũng không nói ra lời đặc biệt nào. Cô dừng ở phần bình luận suy nghĩ một hồi, chậm chạp đánh chữ: "Thích anh ba năm, không có câu chúc ngủ ngon của anh ngủ không được."

Đây là cái WeiBo đã dùng từ lâu của Nhan Tiêu, cô có một cái khác chỉ dùng để đăng clip khiêu vũ, không dám dùng để tỏ lộ.

Tắt điện thoại, Nhan Tiêu nhìn giá sách trong phòng đến gần ngủ, chán muốn chết, lại rút ra một tập họa lật linh tinh, không đến mười phút, di động truyền tới âm thanh nhắc nhở trên WeiBo.

Cô cầm điện thoại lên, là một cái bình luận:

Trả lời "Quái lực thiếu nữ yx": Ngủ ngon.

"Quái lực thiếu nữ yx" là tên WeiBo của cô, sừng sốt mấy giây mới phản ứng được người trả lời bình luận của mình là Zain.

Mặc sù biết anh chính là Hoắc Trạch Tích, cũng đã nói chuyện qua, nhưng ở WeiBo nhìn thấy anh ấy trả lời, tâm tình rất là khác lạ.

Nhan Tiêu kích động nhìn điện thoại cười thật lâu, tự nhủ trong lòng: Anh chờ em một chút thôi, em nhất định sẽ đuổi kịp anh!

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Bí đao sốt cam (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Buổi sáng thứ bảy trời còn chưa sáng, Nhan Tiêu bị tiếng chuông điện thoại đánh thức như đòi mạng.

Trong mơ, Nhan Tiêu trở về lại lúc thi vào trường cao đẳng, còn mười lăm phút nữa là hết giờ, luận văn còn chưa có chữ nào, Nhan Tiêu đang gấp đến nỗi điên, tiếng chuông hết giờ thi đã reo lên...

Ác mộng tới hồi cao trào thì Nhan Tiêu tỉnh dậy.

Tiếng chuông điện thoại biến thành chuông hết giờ trong giấc mơ, Nhan Tiêu bừng tỉnh, từ trong chăn mỏng lờ ra cái tay nắm lấy điện thoại di động, mơ màng màng để điện thoại lên tai, âm thanh không kiên nhẫn: "A lô, ai vậy?"

Nghe rõ đầu dây bên kia, Nhan Tiêu dừng mấy giây, chợt từ trên giường ngồi dậy, tỉnh táo hoàn toàn: "Đi?"

Là mẹ Hoắc!

"A Tiêu còn đang ngủ à? Di không quấy rầy con chứ?" Giọng nói khách khí

Nhan Tiêu nhìn trời tờ mờ sáng, nhanh chóng trả lời: "Không quấy rầy ạ, con cũng định rời giường."

Lời nói dối ngay cả bản nháp cũng không cần.

"Hôm nay tới nhà dì đi, dì làm đồ ăn ngon cho con nhé?"

Nhan Tiêu xoa tóc rối bời, do dự dậm một tiếng, mẹ Hoắc còn nói: "Nhưng mà Hoắc Trạch Tích không ở nhà."

"Đi à, con không phải bởi vì..." Nhan Tiêu vừa nói đã dừng lại, mẹ Hoắc hiểu ý cô, cười: "Đi biết, tóm lại con cứ tới đây là được rồi."

Ăn điểm tâm, Nhan Tiêu nói chuyện buổi sáng mẹ Hoắc gọi điện cho cô, mẹ Nhan phản ứng không lớn: "Muốn đi thì đi đi."

Nhưng mà ba Nhan: "Con gái à, có chút khí phách có được không?"

Nhan Tiêu ăn một miếng Sandwich, tròn tròn mắt: "Ba, ba có thể không suy nghĩ cổ hủ như vậy nữa có được không?"

Tại sao cô tới nhà Hoắc Trạch Tích thì không có khí phách?

Ba Nhan hừ lạnh một tiếng: "Không thêm quần con nữa."

Thấy Nhan Tiêu không phản ứng gì, ông lại bổ sung: "Con ở trong nhà người khác đầu óc đơn giản, chuyện có hại thì đừng làm."

Biết ba mình là miệng ngấm dao nhưng trong lòng chứa hậu hủ, Nhan Tiêu không cãi ông nữa, nghe lời gật đầu.

Đến Hoắc gia, Nhan Tiêu phát hiện trong nhà chỉ có mẹ Hoắc và Hoắc Bình Quả, đang ở trong bếp nghiên cứu món ăn.

Từ sau khi Hoắc Bình Quả có con thì lột xác thành bà chủ gia đình, sinh con xong thì chạy đến thẩm mỹ viện, thường xuyên ra nước ngoài chơi, bây giờ ở trên mạng làm bà chủ, cuối tuần sẽ về nhà chơi với ba mẹ.

"Chồng em đâu?" Nhan Tiêu giúp cô rửa rau cải, mở miệng bắt chuyện.

Hoắc Bình Quả đang gọt vỏ khoai tây: "Bận bịu lắm, trong công ty nhiều việc, bình thường buổi tối năm, sáu giờ mới về, có khi còn trễ hơn."

"Con không quan tâm nó coi chừng nó ở bên ngoài tìm tiểu tam về nhà đấy!" Mẹ Hoắc lớn giọng nói

Hoắc Bình Quả kích động mém chút nữa là ném luôn củ khoai tây, nhướn mi: "Ảnh dám! Con sẽ cắt luôn đồ chơi của ảnh!"

Nhan Tiêu không nhịn cười được, cười xong giáo dục cô: "Ở trước mặt chị và mẹ thì còn nói được, nhưng đừng nói ở trước mặt chồng em!"

Hoắc Bình Quả cười hai tiếng, lại nghĩ đến: "Mẹ em phải cho chị tố cáo, lần trước em ghé chung cư của anh hai, anh ấy mua mấy hộp thức ăn không để ý là đã hết hạn rồi, tự mang đi chiên lên rồi ăn đó."

Nhan Tiêu nghe được tin tức của Hoắc Trạch Tích, trong bụng nhảy một cái, mẹ Hoắc thở dài: "Con còn để cho nó ăn nữa, làm gì có em gái nào như con?"

"Ăn những loại này lâu dài gây hại cho sức khỏe đó! Vậy mà ảnh còn là bác sĩ nữa!" Hoắc Bình Quả vừa nói vừa nhìn Nhan Tiêu vẫn còn đang rửa rau, chẳng qua là mặt có hơi cứng đờ, chả biết đang nghĩ gì nữa.

Hoắc Bình Quả kéo kéo áo của mẹ Hoắc: "Tối hôm nay con cùng A Tiêu mua thức ăn nấu cơm cho anh ấy nhé?"

Nhan Tiêu chợt quay đầu, kinh ngạc nhìn Hoắc Bình Quả, người kia đang nháy mắt nhìn cô.

Do dự một lúc, mẹ Hoắc gật gật đầu: "Cũng tốt, con gọi điện nói cho nó một tiếng trước."

"Được rồi!" Hoắc Bình Quả ném củ khoai xuống, rửa tay lao ra ngoài gọi điện.

Liếc nhìn bóng lưng của Hoắc Bình Quả, mẹ Hoắc lắc đầu cười: "Đã làm mẹ rồi mà tính tình vẫn còn con nít."

Cơm nước xong, Hoắc Bình Quả cùng Nhan Tiêu đi ra khỏi nhà mua nguyên liệu nấu ăn.

Nhan Tiêu sắp tới nhà Hoắc Trạch Tích nên tâm trạng kích động mông lung, ngồi xe đi cửa hàng tổng hợp mà trí óc đã bay tới đâu rồi.

Đẩy xe đồ, Hoắc Bình Quả nhìn Nhan Tiêu một cái, cười hỏi cô: "Thế nào? Có phải công lực của em rất mạnh không?"

"Ừ", Nhan Tiêu gật đầu, lại không nhịn được cúi đầu cười, nhớ tới cái gì đó: "Đúng rồi, Gia Gia đâu? Sao hôm nay không thấy nó?"

"Đi nhà trẻ rồi, thứ bảy cũng phải đi học, nhưng mà cũng tốt, đỡ phải trông chừng nó." Hoắc Bình Quả vừa nói vừa cầm một hộp mỡ bò, "Cái này làm bánh táo hoa hồng đấy*, anh em có khẩu vị như mẹ, ăn ngọt không ăn cay."

Hoắc Bình Quả bổ sung: "Ở trong mắt chị có phải anh em lúc nào cũng tốt không?"

Nghiêm túc suy nghĩ một chút, Nhan Tiêu lắc đầu: "Mỗi người đều có một khuyết điểm, nhưng mà anh ấy không tốt thì chị vẫn thích."

Nghe xong, Hoắc Bình Quả chắc chắc cười: "Mẹ em mà nghe được lời này nhất định sẽ khen chị!"

Ở khu mua rau cá tôm dưa, lại mua thùng sữa bò và trái bắp, đẩy xe đồ ra khỏi cửa hàng đã là năm giờ chiều, đem đồ để ở cốp xe, lái xe chuẩn bị đi tới chung cư của Hoắc Trạch Tích.

Dọc đường đi, Hoắc Bình Quả kể cho Nhan Tiêu nhiều chuyện lý thú khiến cô cười to, hai người hi hi ha ha xuống xe, cầm đồ lên lầu.

Hoắc Bình Quả có nói sẽ đến cùng Nhan Tiêu nên lúc thấy cô Hoắc Trạch Tích cũng không kinh ngạc, cầm đồ trong tay cô, để cho cô đi vào.

Hoắc Bình Quả sau khi đi vào nhà trực tiếp ngã lên ghế Salon, lại quan sát một vòng nhà: "Quét dọn sạch sẽ như vậy, có phải trong nhà anh có người giúp việc không?"

Hoắc Trạch Tích không đùa giỡn theo cô, nhân nhật trả lời: "làm theo giờ."

Nhan Tiêu có cảm giác không an toàn, đi theo ngồi cạnh Hoắc Bình Quả, cũng bắt đầu yên lặng quan sát nhà --- rất hiện đại, có phong cách, sạch sẽ nhưng thoải mái.

Lơ đãng, Nhan Tiêu đột nhiên thấy cửa sổ sát đất, ngoài cửa sổ có thể thấy cảnh trung tâm thành phố.

Chính là hình ảnh trên WeiBo của anh!

Cảm xúc dần đi lên, Nhan Tiêu tâm tình kích động không lời nào nói nổi, nhìn thấy Hoắc Trạch Tích còn đang ở dưới bếp xếp đồ, chạy nhanh lại lấy đi động chụp một tấm.

Không tính đăng lên, chỉ là chụp một tấm cho đỡ ghiền.

"Một người chụp hình có ý gì! Chúng ta hai người tự chụp!" Hoắc Bình Quả thấy Nhan Tiêu đứng ở cửa sổ chụp hình, đi tới khoát vai cô, lấy đi động ra tự chụp một tấm.

Nhan Tiêu còn chưa kịp phản ứng, nhìn thấy mặt mình mờ mờ ảo ảo trên tấm hình của Hoắc Bình Quả, cười đẩy vai cô ấy: "Em thật có ý đồ phải không?"

Hai người ở một bên cười mắng, Hoắc Trạch Tích đi ra nhìn thấy, hơi thắc mắc, hai người này thân nhau từ bao giờ vậy?

Kéo Nhan Tiêu ngồi chung ghế Salon, Hoắc Bình Quả mở miệng cười: "Anh, hai tụi em từ ngàn dặm xa xôi đến làm cho anh một bữa cơm, cảm động không?"

Hoắc Trạch Tích rót một ly nước, không có biểu tình: "Không có việc gì làm còn kéo người khác dày vò."

Thái độ thật là lạnh lùng...

Nhan Tiêu yên lặng kinh ngạc, Hoắc Bình Quả cười lạnh một tiếng: "Không phải nhìn thấy anh lẻ loi hiu quạnh thì em cũng không thèm đến đâu!"

Hai anh em này đúng là đang châm chọc lẫn nhau.

Nhan Tiêu trong lòng cười.

Hoắc Trạch Tích cầm ly nước lên uống, ánh mắt sâu kín nhìn Hoắc Bình Quả, buông ly nước lại thông thả nói: "Không phải em nói nấu cơm sao? Ngồi đó làm gì?"

"Anh không biết thông cảm chút sao? Hai chúng em vừa mua đồ xong liền chạy tới, cũng phải để em nghỉ ngơi một chút chứ?" Hoắc Bình Quả không thể tin nhìn anh chằm chằm

Nhan Tiêu không tham dự chiến tranh giữa bọn họ, yên lặng lấy điện thoại ra bắt đầu mày mò.

Không ngờ đề tài đột ngột chuyển đến cô, Hoắc Trạch Tích nói: "Nếu là em đề nghị, vậy mình em đi làm cơm là được rồi, để Nhan Tiêu nghỉ ngơi."

A? Nhan Tiêu kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nah, một bên Hoắc Bình Quả phút chốc đứng lên: "Anh trọng sắc khinh em gái!"

Trọng sắc khinh em gái...

Nay thành ngữ cũng có thể bẻ cong, Nhan Tiêu cảm thấy chính mình cũng không có gì nói, đứng lên đi theo.

Nhưng mà đứng lên rồi lại cảm thấy lúng túng, vì vậy dưới ánh mắt của hai anh em, Nhan Tiêu chần chừ hồi lâu, mắt chợt lóe sáng: "Tôi sợ em ấy hạ độc, vẫn là nên cùng nhau làm."

Hoắc Bình Quả:...

Chị rốt cuộc là giúp ai vậy?

Nói là cùng nấu cơm nhưng Hoắc Bình Quả lại giao cho Nhan Tiêu, cầm túi xách lên bước ra ngoài, nói là Gia Gia tan học cần đi đón.

Nhan Tiêu bị dọa, ôm cánh tay em ấy: "Em đừng đi! Em đi chị biết làm thế nào?"

"Vậy chị cứ hỏi..." Hoắc Bình Quả vừa nói vừa hô tiếng "anh", ở thư phòng Hoắc Trạch Tích đáp một tiếng, Hoắc Bình Quả lại tiếp tục: "Em đi đón Gia Gia, anh giúp chị Nhan Tiêu nấu cơm đi!"

Nhan Tiêu nhìn cô liên tục nháy mắt lắc đầu, Hoắc Bình Quả ở bên tai cô nói: "Tận dụng thời cơ!"

Vì vậy lúc Hoắc Trạch Tích vừa đi tới phòng bếp, đã nhìn thấy Nhan Tiêu đang ôm cánh tay Hoắc Bình Quả, cô không phát hiện anh đứng đó, đang một mực lắc đầu điên cuồng.

Nhìn cảnh này có chút vi diệu, Hoắc Trạch Tích chậm chạp lên tiếng: "Nếu không cả hai cùng đi đón Gia Gia?"

Hoắc Bình Quả đưa tay nhéo eo Nhan Tiêu, Nhan Tiêu bị đau trợn mắt nhìn cô ấy, lại kịp phản ứng, nói với Hoắc Trạch Tích: "Không sao, tôi... tôi đi xem com nấu xong chưa!"

Vừa nói đã xoay người trở lại.

Nghe được tiếng đóng cửa, Nhan Tiêu cũng cảm thấy lòng lộp bộp một tiếng, trong đầu trôi qua tám chữ to ____ "Cô nam quả nữ, ở chung một phòng."

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Bí đao sốt cam (2)

Hoắc Bình Quả đi rồi, bên ngoài an tĩnh lại, Nhan Tiêu đi ra cửa nhìn một cái đã thấy Hoắc Trạch Tích đang đi tới.

Cô nhìn anh cười, trong lòng bắt đầu đánh trống.

"Có vẻ không đơn giản lắm?" Hoắc Trạch Tích đi tới, nhìn nồi canh.

Buồng cái mâm xuống, Nhan Tiêu đi tới khuấy khuấy cái nồi: "Thật ra thì rất đơn giản, tôi bình thường ở nhà cũng hay học mẹ nấu."

Hoắc Trạch Tích hơi cúi đầu, thu hẹp khoảng cách chiều cao với Nhan Tiêu, bóng người ở ngay tầm mắt, Nhan Tiêu chỉ cảm thấy sống lưng căng thẳng, động tác khuấy canh cũng vô thức dừng lại.

Dựa có chút gần, có thể cảm giác trên người anh không khí sạch sẽ nhẹ nhàng, giống như là bạc hà, còn giống cò đuôi ngựa chanh*...

* Một loại cỏ có thể dùng làm nước hoa, trà, điều chế tinh dầu...

Nhan Tiêu khẩn trương còn muốn biết Hoắc Trạch Tích dùng loại bột giặt nào để giặt đồ...

"Cần giúp không?" Âm thanh từ trên đầu truyền xuống.

Nhan Tiêu chợt kịp phản ứng, lại tiếp tục khuấy canh: "Không cần, anh cứ nghỉ ngơi đi."

Ánh mắt nhìn thấy Hoắc Trạch Tích còn ở phía sau, Nhan Tiêu nhỏ tiếng bổ sung: "Một mình tôi cũng có thể nấu, anh chờ... chờ ném tay nghề của tôi là được."

Hình như nghe được tiếng cười, Nhan Tiêu vừa nhỏ tiếng nói: "Vậy anh ra ngoài đi, chỗ này khói dầu nhiều lắm."

Nhìn anh đi ra khỏi bếp, Nhan Tiêu mới đóng cửa lại.

Thật ra thì một người nấu không dễ dàng, nhưng nghĩ đến cùng người mình thích nấu com, tâm tình sẽ không giống nhau, sẽ cảm thấy đây là một loại hưởng thụ.

Cô chợt nghĩ tới lời nói lúc trước của Hoắc Bình Quả, anh bình thường ăn com một mình cũng không hề bụng, bạn gái cũ chắc chắn đã từng làm qua bữa tối rồi.

Nhất định là rất thích cô ấy?

Bận rộn gần một giờ mới làm xong, Nhan Tiêu bùng thành phẩm ra, đi tới cửa thư phòng kêu Hoắc Trạch Tích.

Không phải là trời nóng nhưng trên trán cô vẫn đầm mồ hôi, nhìn anh hé miệng cười, cứ như đứa trẻ đang chờ được tán thưởng.

Cô thích anh không giấu được.

Ai cũng có thể nhìn ra.

Hoắc Trạch Tích hơi xúc động, cùng Nhan Tiêu đi tới phòng ăn

Món ăn không nhiều, nhưng đều là món anh thích.

Cô đã bỏ nhiều tâm tư vào đó.

"Cái món cá nướng chanh đó là lần đầu tiên tôi làm, có thể mùi vị có chút lạ..." Nhan Tiêu khăn trương nhắc nhở trước, đem đĩa đưa cho Hoắc Trạch Tích.

Hoắc Trạch Tích nhận lấy đĩa ngồi xuống, trong ánh mắt mong đợi của cô nếm thử cá, ngẩng đầu nhìn Nhan Tiêu cười: "Tôi cảm thấy rất ngon."

Lời khen ngợi của anh lớn hơn hết thầy, Nhan Tiêu không nhịn được nở nụ cười, lại tiếp tục: "Anh nếm thử món thịt bò xào cà chua đi..."

"Đều rất ngon" Mắt Hoắc Trạch Tích nhìn xuống, không động đĩa nữa.

Không nếm thử mùi vị làm sao biết ngon?

Nhan Tiêu đột nhiên sững sờ, hô hấp cũng chậm lại, dường như đang nhận ra điều gì.

Hoắc Trạch Tích lại ngẩng đầu nhìn Nhan Tiêu, giọng nói ôn hòa trầm xuống: "Cô ngồi xuống trước đi."

Nghe lời kéo ghế ra, Nhan Tiêu ngồi đối diện anh, thấp thỏm nhìn, chờ Hoắc Trạch Tích nói tiếp.

Dừng một chút, anh nghiêm túc nhìn cô: "Cảm ơn cô."

Nhan Tiêu lắc đầu: "Không cần cảm ơn, làm những thứ này... Tôi cũng rất vui vẻ."

Nhan Tiêu nói xong, không khí ngưng trệ mấy giây, Hoắc Trạch Tích mới mở miệng: "Thật ra thì cô không cần tốn thời gian ở đây."

Hoắc Trạch Tích nhìn cô, biểu tình ôn hòa, Nhan Tiêu cảm thấy, không có chút tình cảm nào cả.

Giống như một cục lửa đang chìm dần vào trong thau nước đá lạnh, Nhan Tiêu nhìn anh: "Đều là tôi tự nguyện, tôi cảm thấy rất đáng giá..."

"Tôi biết, nhưng mà tôi không thể tiếp nhận được."

Giọng nói của anh nhẹ nhàng như giọng mà Nhan Tiêu nghe được mỗi đêm, nhưng đây là lần đầu tiên cô sợ Hoắc Trạch Tích nói lời tiếp theo như vậy, giống như đã tới gần vách đá, không thể tiến lên được.

Nhan Tiêu cơ hồ bật thốt lên: "Vậy nếu tôi nói thích anh, anh có tiếp nhận tôi không?"

Thời gian giống như ngừng lại, không khí cũng ngưng trệ xuống. Tròng mắt Nhan Tiêu có hình bóng của Hoắc Trạch Tích, thời điểm do dự đã làm động tác nhỏ, theo thói quen liếm môi.

Rất sợ anh cự tuyệt mình, Nhan Tiêu lấy dũng khí: "Tôi là từ em gái của anh mới biết được, anh trước kia thường để bạn gái làm bữa tối, giống như tôi hôm nay vậy."

Hoắc Trạch Tích nghe vậy ngược mặt, vẻ mặt nhàn nhạt, không kinh ngạc, cũng không bộc lộ biểu tình khác.

Nhan Tiêu cảm thấy giờ phút này rất chân thật.

Nhan Tiêu nói tiếp: "Thật ra thì tôi muốn nói, anh đã từng đối tốt với cô ấy như vậy thì nhất định cũng sẽ có người đối tốt với anh, chuyện anh làm cho cô ấy, tôi cũng có thể làm cho anh, mà điều cô ấy không làm được, tôi có thể làm được..."

Cô còn chưa nói hết, Hoắc Trạch Tích đã dời tầm mắt, hình như khẽ thở dài, bình thản cắt đứt: "Cô không cần so sánh mình với người khác."

Nhan Tiêu sững sờ, nhắc tới bạn gái trước, anh sẽ không vui sao?

Hoắc Trạch Tích khẽ cau mày nhìn Nhan Tiêu, nói tiếp: "Cô rất tốt."

Cô rất tốt.

Nhan Tiêu chỉ cảm thấy hoảng loạn, còn có lời nào khác tuyệt vọng hơn câu này sao?

Cô rất tốt, chỉ là tôi không thích cô mà thôi.

"Vậy anh thích con gái như thế nào, nói cho tôi biết được không? Tôi sẽ..."

Lời còn chưa dứt, mắt đã ngẹn ngào, vừa đau vừa xót, Nhan Tiêu hít sâu một hơi muốn đem nước mắt trở về, nhưng nhịn không được, cúi đầu xuống không muốn cho Hoắc Trạch Tích nhìn thấy.

Tôi muốn nói cho anh biết, tôi thích anh rất lâu rồi, chưa thấy mặt anh, đã thích anh...

Nhưng đến giờ mới phát hiện, tôi thích anh nhưng chỉ thể hiện dáng vẻ yếu ớt vô lực trước mặt anh.

Một giọt nước mắt rơi xuống, bầu không khí trở nên ngưng trọng, Hoắc Trạch Tích đột nhiên mở miệng: "Em gái tôi lúc trước có thích một nam sinh..."

Giọng anh bình thản ôn hòa, Nhan Tiêu không ngẩng đầu, mu bàn tay lau nước mắt trên mặt, nhưng vẫn nghe

"Tò tính nhưng không được đáp lại, em ấy rất khó chịu, nhớ lúc đó tôi có nói với em ấy một câu..."

Hoắc Trạch Tích rút một tờ khăn giấy để Nhan Tiêu lau nước mắt, chậm rãi tiếp tục: "Một ngày nào đó em sẽ cảm ơn người đó đã cự tuyệt em, bởi vì người tốt nhất, sẽ ở phía sau chờ em."

Lời anh vừa nói xong, Nhan Tiêu ngẩng đầu lên, khóc lác đầu: "Sẽ không... sẽ không có người nào tốt hơn..."

Hoắc Trạch Tích dừng lại hai giây: "Thật ra thì em cho tôi cảm giác em như một người em gái..."

Hoắc Trạch Tích còn chưa nói hết, Nhan Tiêu cất cao giọng cắt đứt: "Em không muốn làm em gái anh."

Hai người yên lặng, chỉ còn âm thanh khóc thút thít của Nhan Tiêu, nhưng tỉnh táo một chút: "Vậy em phải làm sao mới không giống như em gái anh?"

Hoắc Trạch Tích than nhẹ một tiếng: "Anh nói, em không cần phải vì ai mà thay đổi bản thân mình."

Thế giới đều yên tĩnh lại, Nhan Tiêu từ từ tỉnh táo, "Vậy anh có thể nói tại sao anh không thích em không?"

Anh trầm ngâm chốc lát, giọng bình tĩnh: "Em cho anh cảm giác như em là một cô bé, tiểu công chúa, cần người cưng chiều, cần người chiều cố, nhưng anh muốn, đơn giản nhất là củi gạo mắm muối..." (???)

Chú tâm nói chuyện cùng Hoắc Trạch Tích, cô muốn anh sẽ nghiêm túc nhìn cô, sẽ để trong ánh mắt của anh chỉ có mình cô, muốn kéo gần khoảng cách lại.

Không thể đem nỗi mất mát này dụ đi, Nhan Tiêu không biết trả lời như thế nào, không biết làm sao đáp lại lời cự tuyệt của anh.

Bất luận là cô nói như thế nào, khóc ra sao, không thích chính là không thích, anh cũng sẽ không rung động, sẽ không đau lòng. Lý do cự tuyệt cũng không phải là chuyện lớn.

Yên tĩnh một lúc, từng giây từng phút trôi qua dài như một thế kỷ, Nhan Tiêu đứng dậy, "Nếu không có chuyện gì nữa, em đi trước."

Đã đến bước này, cô không biết mình còn có thể nói gì nữa.

Nhan Tiêu khắc chế giọng, nói xong cầm túi đi tới cửa, ánh mắt không nhìn bên cạnh lần nào.

Bước chân nhanh, mở cửa đóng cửa, làm liền một mạch.

Cho đến khi vào trong thang máy, nước mắt mới không nhận được rơi ra, Nhan Tiêu che miệng ngồi dựa vào thang máy, khóc không thành tiếng.

Cô không nghĩ mình đối với anh tình cảm sâu nặng như vậy, cho đến ngày hôm nay.

Thuở thiếu thời gặp người quá tốt đẹp, cho nên cô biết sau này sẽ không bao giờ gặp người nào tốt hơn anh.

Đi ra thang máy, Nhan Tiêu dừng lại.

Bên ngoài trời mưa như thác đổ.

Nhan Tiêu không mang dù, không có cái gì che đập được, cứ như vậy đi vào trong mưa, chưa tới mấy giây toàn thân đã ướt đẫm.

Nhưng cô không thể quay lại, Hoắc Trạch Tích không phải đường lui của cô.

Tất cả mọi điều không tốt dường như trút hết vào chiều nay.

Nhan Tiêu khẽ cắn răng, đi vào trong mưa, chạy chậm ra ngoài.

Lúc tới là từ hầm để xe đi lên, cô không quen với địa hình của tiểu khu này, chỗ này rất lớn, không thể nhìn thấy cửa ở đâu.

Mưa rơi rất lớn, giọt mưa toàn bộ đập lên người, Nhan Tiêu chạy thật là xa, bị mắc mưa không còn cách nào khác ngoài tìm chỗ trốn.

Không phải tại thời tiết lạnh mà là do mắc mưa nên lạnh, gió thổi làm nổi lên một trận da gà.

Nhan Tiêu lấy điện thoại từ trong túi xách ra, lúc này mà tìm người cứu thì chỉ còn ba mẹ và Nhíp Sơ Sơ, ba mẹ sẽ hỏi lung tung, vậy thì chỉ có thể gọi cho Nhíp Sơ Sơ.

Màn hình vừa sáng lên thì sau lưng đã truyền đến âm thanh quen thuộc

"Thà dầm mưa cũng không chịu trở về tìm anh?"

Điện thoại sáng cả nửa ngày không nhận được chỉ thị nên tối đi, Nhan Tiêu mới xoay người lại.

Dáng người anh thật cao, nhưng ở đây rất tối, chỉ có thể nhìn thấy những đường nét mờ mờ.

Anh cầm dù, nước đang từ từ nhỏ xuống, Hoắc Trạch Tích nói xong im lặng, đứng ở nơi đó, nhìn như một bức vẽ.

Vốn tưởng rằng đã ngừng khóc rồi, không ngờ lại lần nữa trào ra, Nhan Tiêu đứng tại chỗ, "Bị cự tuyệt mà còn quay lại tìm, tôi làm gì còn mặt mũi nữa?"

Tiếng hít mũi của Nhan Tiêu rõ ràng dị thường, Hoắc Trạch Tích đến gần hai bước, giọng hơi nghiêm nghị: "Lên lầu trước đã."

Nhan Tiêu lui về sau một bước: "Không được, bạn tôi sắp đến đón rồi."

Anh yên lặng, nghe nước nhỏ xuống từ vạt áo Nhan Tiêu, giọng hơi mềm mỏng: "Ai tới đón em?"

Có một thứ có thể đánh ngã con người, không phải thất vọng, mà là thất vọng rồi cho người ta một chút hy vọng.

Biết rõ không thuộc về mình, cố gắng buông xuống, thì anh lại xuất hiện.

Cô còn chưa kịp gọi cho Nhiếp Sơ Sơ, sẽ không có ai tới đón cô.

Khấp người là nước mưa cùng úy khuất, Nhan Tiêu vô cùng thống hận tật xấu này, chỉ cần khóc lên nhưng không dừng lại được, thút tha thút thít nghẹn ngào.

Nước mắt đột nhiên rơi vào lúc này.

Không phải lần đầu nhìn thấy Nhan Tiêu khóc nhưng Hoắc Trạch Tích vẫn không thích ứng được, chần chừ chốc lát rồi tiến lại một bước, một tay ôm cô vào ngực, nhẹ giọng an ủi: "Đừng khóc."

Cả người cô đều ướt nhưng anh thì ẩm áp khô ráo, trên áo còn mùi vị sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, có thể khiến người khác ghen.

Hai cánh tay ôm eo Hoắc Trạch Tích, cũng không để ý là mình có thể khiến anh bị ướt, đem mình áp sát vào trong ngực anh.

Thật mong thời gian sẽ ngừng lại ở khoảnh khắc này, không có người nào không thích người nào, không có ai phải buông tay ai.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bí đao sốt cam (3)

Đi theo Hoắc Trạch Tích lên lầu, đến phòng vệ sinh, Nhan Tiêu mới biết bộ dạng của mình có bao nhiêu chật vật.

Quần áo tất cả đều ướt, dán sát vào người, tóc cũng dính vào nhau, ánh mắt sưng đỏ lên...

Hình tượng sau khi chia tay thua thảm hại!

Nhan Tiêu mở cửa, "Anh để máy sấy tóc ở đâu vậy?"

Hoắc Trạch Tích dần dần đi tới, cô dùng cửa che mình lại, mặc dù anh đã thấy bộ dạng của mình rồi nhưng cô vẫn không thể tiếp tục để Hoắc Trạch Tích nhìn thấy nữa.

Chân Hoắc Trạch Tích dừng lại ở ngoài cửa, "Cái tủ phía dưới bồn rửa tay, ô vuông thứ hai"

Nhan Tiêu tìm được máy sấy tóc, cắm điện vào bắt đầu thổi tóc, tóc của cô không dày, mấy phút đã khô rồi.

Nhan Tiêu còn nhìn kỹ phía trên bồn rửa tay, giặt lược chỉnh tề, còn để nước súc miệng và dung dịch khử trùng.

Đều là đồ cá nhân, Nhan Tiêu thấy trong bụng nhảy một cái, giống như đã xông vào cuộc sống của anh.

Tóc khô nhưng quần áo vẫn ướt, Nhan Tiêu định hỏi phía bên ngoài cô có thể thay quần áo không đã nghe thấy giọng Hoắc Trạch Tích hỏi cô có muốn thay quần áo không. Hoắc Bình Quả trước đây có để lại một bộ.

Nhan Tiêu rất nhanh đáp ứng.

Nhận lấy quần áo, Nhan Tiêu nhanh chóng đổi lại, là bộ quần áo ngủ màu vàng nhạt, rộng thùng thình

Nhan Tiêu tự nhìn mình trong gương, nội tâm thôi miên "ta rất đẹp" mười mấy lần, sau đó từ từ mở cửa.

Hoắc Trạch Tích đứng ở cửa sổ sát đất gọi điện thoại, Nhan Tiêu chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng anh, đứng ở đây nhìn chòng chọc thật lâu.

Tại sao người vừa bị cự tuyệt mà lại đứng đây si mê như vậy?

Còn đang giằng giằng có nên quay đi hay không thì Hoắc Trạch Tích nói chuyện xong đã xoay người lại.

Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt nhìn Nhan Tiêu, đem điện thoại để lên bàn trà: "Tôi vừa nói chuyện xong với mẹ em, tối nay ở đây, ngày mai tôi đưa em về."

Nhan Tiêu phục hồi tinh thần, mới vừa rồi là anh nói chuyện với mẹ mình? Biết vậy đã nghe lên mấy câu rồi...

Nhưng mà, điểm chính là, tối nay mình có thể ở đây?

Cảm giác... Thật là kỳ diệu!

Một buổi tối cũng có thể thay đổi một chút chứ?

Hoắc Trạch Tích chần chờ một lát, lại bổ sung: "Nếu như em muốn về, bây giờ tôi cũng có thể lái xe đưa em về."

Vừa dứt lời, một tia chớp giáng xuống, ngay sau đó là một tiếng vang như sấm, Nhan Tiêu bị dọa sợ rụt bả vai lại: "Bên ngoài... có vẻ như không an toàn."

Hoắc Trạch Tích không lên tiếng, xoay người đi vào phòng khách, Nhan Tiêu đang nghi ngờ đã thấy anh mở tủ cầm ra một túi thuốc, lại dùng ly thủy tinh khắc hình con ngựa rót nước vào, nóng hổi đưa cho Nhan Tiêu: "Uống trước đi, phòng ngừa cảm mạo."

Nhận lấy ly nước, Nhan Tiêu buồn bực một lúc lâu, mới nói: "Cám ơn"

Hoắc Trạch Tích không nói tới, giống như không thêm đề ý chuyện cô thích anh nữa.

Nhan Tiêu không bỏ xuống được, lên tiếng: "Sao anh lại đến tìm em?"

Anh mở ti vi, không nhìn cô, "Biết em không mang dù."

Giọng Hoắc Trạch Tích thờ ơ trầm thấp, ánh mắt đen nhánh, Nhan Tiêu nhìn chằm chằm anh một hồi, lại cúi đầu thổi nhẹ ly nước, uống thuốc.

Ti vi đang phát tin tức buổi chiều, Nhan Tiêu nhìn ti vi, không tự chủ ngồi vào một góc của salon.

Uống xong thuốc, cô cầm ly đi rửa sạch sẽ, lại ngồi xuống salon, cách Hoắc Trạch Tích một thước xa.

Trong ti vi chiếu cái gì Nhan Tiêu cũng không nghe được một chữ, không nhận được len lén nhìn Hoắc Trạch Tích.

Hai người không lên tiếng, Hoắc Trạch Tích bị Nhan Tiêu nhìn có chút không kiên nhẫn, quay đầu nhìn cô, cùng ánh mắt của cô đối đầu.

Mặt Nhan Tiêu ửng hồng lên, lại đoan đoan chính chính ngồi thẳng, mắt nhìn ti vi, giả bộ trấn định.

Lúc ở nhà, trừ xem tin tức với ba mẹ, Nhan Tiêu không thường xem ti vi, bây giờ yên lặng nhìn một hồi, không thấy hứng thú, tối hôm qua mất ngủ nên đột nhiên thấy buồn ngủ.

Lúc đầu còn vội vã mở to hai mắt, sau đó ý thức ngày càng mơ hồ, đầu dựa vào ghế salon, tìm tư thế thoải mái nhắm mắt lại.

Cảm giác được người bên cạnh hô hấp nặng nề, Hoắc Trạch Tích nghiêng đầu, nhìn thấy đầu của Nhan Tiêu để trên ghế salon đang muốn ngã.

Ý chí còn rất ương ngạnh, mặc dù ngã nhiều lần, cuối cùng mới đành hoàng nằm xuống.

Hoắc Trạch Tích nhìn Nhan Tiêu một hồi, đầu của cô lại một lần nữa muốn ngã xuống, Hoắc Trạch Tích đã đem bàn tay của mình đỡ cô.

Nhan Tiêu chìm trong mộng còn liếm liếm môi, trong bụng cảm thấy không chống đỡ nổi nữa, thoải mái đặt đầu lên tay Hoắc Trạch Tích, gò má còn cọ qua cọ lại

Da cô nhẵn nhụi, còn rất bụ bẫm, xúc cảm mềm mại.

Hoắc Trạch Tích hơi sững sốt, hô hấp của cô nhàn nhạt thổi lên cổ tay, ngứa ngáy. Hoắc Trạch Tích theo bản năng muốn buông tay, nhưng Nhan Tiêu động một cái, nửa người trên mất đi chỗ chống đỡ, thẳng tắp ngã xuống

...

Động tĩnh lớn như vậy mà cô chỉ nhú mày, lại tiếp tục nằm trên đùi Hoắc Trạch Tích, nửa người dưới cũng nằm trên ghế salon, đầu còn cả một cái, tìm tư thế thoải mái ngủ tiếp.

Hoắc Trạch Tích: "..."

Không phải là cô ý chứ?

Dò xét kêu một tiếng, cô không phản ứng, Hoắc Trạch Tích đột nhiên có chút nhức đầu.

Anh đem đầu cô nhấc lên một chút, muốn giải thoát chân mình, Nhan Tiêu mơ mơ màng màng mở mắt.

Cảm giác được có một cái tay đang nâng sau ót mình, Nhan Tiêu theo bản năng quay đầu, bất ngờ không kịp chạm vào tầm mắt của Hoắc Trạch Tích.

Ước chừng phản ứng năm giây, Nhan Tiêu mới phát hiện mình đang nằm trên đùi của anh.

Đang lúc tính tắt cho mình một cái xem có phải đang nằm mơ hay không thì Hoắc Trạch Tích ho khan lên tiếng: "Cô vừa ngủ trên ghế salon."

Cho nên anh liền đem em ôm đến chân anh cho dễ ngủ hả?

Cái này...

Nhan Tiêu ngồi dậy, vẫn cảm thấy mình chưa tỉnh, không tưởng tượng nổi nhìn Hoắc Trạch Tích.

Người kia cầm ly nước lên uống, lại thấy được ánh mắt của cô, mở miệng: "đi vào phòng ngủ đi."

Bây giờ Nhan Tiêu còn đang mơ hồ, còn đang đắm chìm việc mình ngủ trên đùi Hoắc Trạch Tích, nghe được câu này, không biết nghĩ cái gì, không phải là anh muốn...

Mặc dù cô thích anh, nhưng anh đâu có thích cô, làm sao có thể tùy tiện... ngủ cái gì?

Cô cũng không phải là người nào tàn..

Càng nghĩ càng đáng sợ, tròng hai mắt sững sốt hồi lâu, nhìn Hoắc Trạch Tích với ánh mắt nghi hoặc, có chút bối rối, ngồi lui về phía sau: "Em không phải loại người như vậy!"

Không phải loại người như vậy?

Là sao?

Hoắc Trạch Tích chậm rãi cau mày, hé mắt nhìn cô: "Loại người như nào?"

Nhan Tiêu cảnh giác nhìn anh: "Người tùy tiện như vậy".

Chỉ còn thiếu việc đem hai tay ngăn trước ngực mắng một câu "lưu manh" nữa là đúng bài.

Hoắc Trạch Tích hiểu ra, bật cười, tay che khóe miệng ho khan một tiếng, giải thích: "Không phải tôi với em ngủ cùng phòng đâu."

Nhan Tiêu: "..."

Hoắc Trạch Tích chỉ một cánh cửa trong hành lang: "Chỗ đó là phòng dành cho khách."

...

Cứng ngắt hai giây, Nhan Tiêu nặn ra nụ cười miễn cưỡng, "Ừ, cảm ơn."

Đầu óc nhất định là có vấn đề! Tùy tiện nghĩ cũng biết sao anh có thể là loại người như vậy được!

Thật là mất thể diện muốn chết...

Đơn giản rửa mặt một chút, Nhan Tiêu nghe được giọng nói của anh, không xa không gần, vào ban đêm hết sức nhu hòa, giống như đang gọi điện cho mẹ Hoắc.

Tại sao nghe giọng nói của anh thì lại cảm thấy buồn ngủ vậy?

Quả nhiên là sắp đến giờ nghe radio rồi.

Nhưng hôm nay không có tai nghe, hơn nữa người thật đang ở trước mặt mình, nếu như có thể nghe từ chính miệng anh nói câu ngủ ngon...

Suy nghĩ, Nhan Tiêu yên lặng thả chậm động tác, chờ Hoắc Trạch Tích cúp điện thoại.

Qua hai phút, rốt cuộc không nghe được ai nói nữa, Nhan Tiêu thấp thòm đi ra.

Hoắc Trạch Tích chuẩn bị trở về phòng, Nhan Tiêu thấy Nhan Tiêu lò đầu ra, nghi ngờ: "Còn chưa ngủ nữa?"

Nghĩ thì dễ, mà nói ra thì khó.

Nhan Tiêu chần chừ lên tiếng: "Ngủ ngon!"

Theo lẽ thường thì anh cũng nên nói một câu "ngủ ngon", nhưng mà

Thái độ hời hợt: "Ừ"

Chỉ một câu "Ừ"?

Nhan Tiêu một giây nặc niệm, lại thay đổi ý nghĩ, dù gì mình tỏ tình cũng đã bị cự tuyệt rồi, còn có gì xấu hổ hơn đâu, dứt khoát mặt dày: "Không phải anh cũng nên nói ngủ ngon sao?"

Thế giới yên tĩnh lại, Nhan Tiêu đột nhiên hối hận, Hoắc Trạch Tích chậm chạp không nói, cô quyết định hai giây nữa sẽ chạy mất dạng.

Không nghĩ tới một giây tiếp theo anh đã mở miệng, thanh âm trong suốt hơi trầm xuống, quen thuộc, lại so với trong trí nhớ càng chân thực.

Anh nói, ngủ ngon, Nhan Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Bí đao sốt cam (4)

Đồng hồ sinh học của Nhan Tiêu hôm nay ngưng hoạt động, 7 giờ Nhan Tiêu đã tỉnh dậy, sớm hơn bình thường hai tiếng.

Ngoài cửa có tiếng động, Nhan Tiêu xuống giường mở cửa đưa đầu ra xem, bên cạnh cửa sổ sát đất là bóng lưng của Hoắc Trạch Tích, mặc bộ đồ vận động bó sát người, đang chạy trên máy chạy bộ.

Ánh mặt trời không nồng không nhạt, nhuộm lên hình dáng của anh.

Mặc dù câu nói này có hơi văn nghệ ề rằng, nhưng Nhan Tiêu cảm thấy rất chính xác --- mỗi ngày mở mắt ra nhìn thấy anh cùng ánh mặt trời, đó chính là mong ước của em trong tương lai.

Thường thức chưa lâu thì Hoắc Trạch Tích đã kết thúc vận động, chậm tốc độ từ trên máy bước xuống.

Vì vậy ở chim trên đầu Nhan Tiêu bị phát hiện, vào giờ phút này còn đứng ở trên hành lang, yên lặng nhìn coi sau lưng.

Hồ hấp của Hoắc Trạch Tích còn chưa bình tĩnh, trên tóc còn ướt, nhìn thấy Nhan Tiêu sừng sốt một chút: "Dậy sớm vậy?"

Hoắc Trạch Tích mặc quần áo thể thao, đứng ngược ánh sáng, đường nét hiện lên tròn vẹn, Nhan Tiêu nhìn thấy dáng vẻ đã lừa gạt trái tim bao nhiêu thiếu nữ, trên mặt khô nóng lên, nhìn đông nhìn tây dời tầm mắt đi: "Ừ, em tới uống nước..."

Nhan Tiêu mưu toan giải bày tại sao mình đứng đây. Đáng tiếc Hoắc Trạch Tích không quan tâm tới vấn đề này, tùy ý đáp một tiếng, đi vào phòng tắm, đóng cửa lại, mở nước lên.

Ở ngoài cửa nghe được âm thanh trong nhà tắm, Nhan Tiêu cưỡng chế mình quay mặt đi, rót ly nước đứng bên cửa sổ uống.

Hoắc Trạch Tích rất nhanh tắm xong, mấy phút liền đi ra, Nhan Tiêu không dám xoay đầu nhìn, nghe tiếng bước chân vào phòng mới chậm rãi xoay người, đi vào rửa mặt.

Quần áo ngày hôm qua bỏ vào máy giặt hơi khô đã có thể mặc được, Nhan Tiêu thay quần áo của mình mới cảm giác an toàn.

Hoắc Trạch Tích ngồi ở phòng khách xem tạp chí, thấy Nhan Tiêu mặc xong đi ra, buông tạp chí xuống: "Đi ra ăn cơm."

Nhan Tiêu ừ một tiếng, Hoắc Trạch Tích còn nói: "Sau đó tôi đưa em về nhà."

Ngồi trên xe Hoắc Trạch Tích, Nhan Tiêu xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sau lần này, cô còn lý do gì để gặp anh chứ? Vừa bị cự tuyệt, lại không có gì liên lạc...

Nghĩ nhập thần, Hoắc Trạch Tích nhìn cô một cái: "Nhan Tiêu?"

Nhan Tiêu phút chốc quay đầu nhìn anh: "Ừ?"

Xe chạy ra khỏi tiểu khu, giọng nói anh nhàn nhạt: "Chưa thắt dây an toàn."

Nhan Tiêu chợt ồ một tiếng, thắt chặt dây, lại không nhận được hỏi: "Chúng ta đi đâu vậy?"

"Gần đây có một quán trà sớm." Hoắc Trạch Tích vừa nói vừa đánh tay lái quẹo cua.

Trong trung tâm thành phố có một quán trà nổi tiếng, bởi vì là cuối tuần nên rất đông người, hai người lên lầu hai mới có chỗ ngồi.

Bàn bên cạnh có một nhà năm người đến ăn điểm tâm, đứa con nít hai ba tuổi ngồi trên ghế yên lặng ăn bánh bao, những người lớn đang nói chuyện trời đất.

Sau khi ngồi xuống, người bạn nhỏ kia vẫn nhìn chằm chằm Hoắc Trạch Tích, sau đó từ từ dịch lại gần, tay nắm chặt nửa cái bánh bao, đầu mỡ đưa cho anh: "Chú ăn, chú ăn..."

Nhan Tiêu kinh ngạc cười, hóa ra Hoắc Trạch Tích không chỉ có duyên với phụ nữ mà còn thu hút nhiều đứa con nít như vậy!

Hoắc Trạch Tích hơi cúi người, vô ý cười lên, "Chú không ăn đâu."

Bà nội bên cạnh đứa trẻ quát một tiếng: "Kiều Kiều, con đang làm gì vậy?"

Sau khi đi tới mới phát hiện nam nhân bên cạnh cháu gái, cười ôm cháu lại gần, "Minh ăn rồi mà còn đưa chú ăn?"

"Chú đẹp trai!" Đứa bé tên là Kiều Kiều lớn tiếng nói ra lý do.

Nhan Tiêu: "..."

Xong rồi, từ nhỏ đã như vậy, sau này nhất định là một vũ trụ siêu cấp mê trai!

Nhìn qua Hoắc Trạch Tích...

Anh lại đang cười, sau lưng đang viết hai chữ to "Ôn nhu"

Nhan Tiêu không cam lòng, uống một hớp sữa đậu nành: "Em cũng cảm thấy anh rất đẹp trai."

Hoắc Trạch Tích chuyển ánh mắt nhìn qua Nhan Tiêu, không ngờ cô sẽ nói những lời này, cũng không biết nên nói tiếp cái gì.

Nhan Tiêu nhìn anh không phản ứng, "Tại sao bé ấy nói anh đẹp trai thì anh lại cười, còn em nói anh đẹp trai thì anh lại không có biểu cảm gì?"

Hoắc Trạch Tích không thể hiểu được: "Anh nên có biểu tình gì?"

Nhan Tiêu mặt dày: "Cười với em a!"

"..."

Hoắc Trạch Tích không để ý tới cô, đem một mâm bánh sấu riêng* đẩy về phía cô: "Khi ăn đừng nói chuyện."

* là một loại bánh dùng sấu riêng làm nhân, nặn hình tam giác rồi nướng lên, giống bánh kẹp sấu riêng bên mình.

Nhan Tiêu liếc thấy Hoắc Trạch Tích bày ra vẻ nghiêm chỉnh, bủi môi một cái nhưng không nhận cười được.

Dựa theo kế hoạch, cơm nước xong đưa Nhan Tiêu về nhà, trước khi xuống xe hai người ngồi yên tĩnh một lúc, Nhan Tiêu không mở cửa xe, đã tới nhà của cô.

Hoắc Trạch Tích một tay cầm vô lăng, không thúc giục.

"Hoắc Trạch Tích..." giọng nói Nhan Tiêu có chút trầm: "Em cảm thấy em vẫn còn thích anh."

"Chờ qua một thời gian ngắn nữa, em sẽ không cho là như vậy." Giọng nói anh bình tĩnh

Nhan Tiêu cau mày: "Em không phải là nhất thời kích động."

Thái độ Nhan Tiêu kiên quyết, Hoắc Trạch Tích dứt khoát thẳng thắn hỏi: "Em thích anh ở chỗ nào?"

Mới biết chưa tới một tháng, thậm chí không có quá nhiều tiếp xúc, nói không phải nhất thời rung động, Hoắc Trạch Tích không tin.

"... Cái gì em cũng thích." Thanh âm càng ngày càng yếu.

Yên lặng mấy giây, anh lên tiếng: "Rất nhiều chuyện cần phải từ từ tìm hiểu mới biết rõ được."

Hoắc Trạch Tích vừa dứt lời, Nhan Tiêu nhìn anh: "Vậy anh có nguyện ý để em hiểu rõ hay không?"

Đôi mắt chớp mắt một cái, trong ánh mắt Nhan Tiêu có gì đó sáng lên, Hoắc Trạch Tích quay đầu, không nhìn nổi khao khát trong mắt cô nữa, đáp một nẻo: "Mấy năm học đại học này phải chăm chỉ, đừng lãng phí thời gian."

Lời nói xong, Nhan Tiêu không đáp lại.

Cô đột nhiên cảm thấy mình là một con cò, tự cho là đi thật nhiều bước, cách anh gần một chút, nhưng chỉ cần anh dùng một câu nói đã định rõ bờ và nước.

Vì vậy tự cho là đích gần ngay trước mặt, biến thành không thể vượt qua.

"Em biết", Nhan Tiêu cúi đầu mở cửa xe đi ra ngoài, tay khoát lên cửa xe chặn chừ một cái chớp mắt, lại đóng lại.

Đã sớm nên biết, ném thử một lần nữa, kết cục vẫn giống nhau.

Đi hết mấy bước, Nhan Tiêu không nhìn được quay đầu, xe Hoắc Trạch Tích đã biến mất không thấy.

...

"Anh nói một chút đi, Nhan Tiêu rốt cuộc không tốt chỗ nào?"

Hoắc Bình Quả đuổi theo anh, không ngừng chất vấn.

Mất thấy Hoắc Trạch Tích lên lầu vào phòng ngủ đóng cửa, Hoắc Bình Quả lại xông tới chặn cửa lại, nói: "Anh nói một chút đi mà!"

Hoắc Bình Quả liều chết không sợ, Hoắc Trạch Tích cảm thấy phiền lòng, "Đừng đi theo anh nữa!"

"Anh không nói, em với mẹ không cam lòng." Hoắc Bình Quả lôi mẹ ra, gia tăng uy hiếp dụ dỗ.

Cô nói xong, Hoắc Trạch Tích lãnh đạm nhìn cô, không tiếng động cảnh cáo.

Hoắc Bình Quả bị nhìn chằm chằm có hơi sợ hãi, thái độ mềm mỏng một chút: "Nhan Tiêu trừ thân chưa đủ cao, những phương diện khác đều rất tốt, hơn nữa không phải gần đây lưu hành 'dễ thương nhất là người lùn' sao? Nói thật, hai người rất xứng đôi!"

Hoắc Trạch Tích buông tay đè chốt cửa ra, yên tĩnh chớp mắt: "Em ấy còn đang đi học."

Hoắc Bình Quả vì Nhan Tiêu tranh cãi: "Cái này là sao? Em có quen một người chị, bây giờ hai mươi sáu tuổi vẫn còn đang đi học."

Cô căn bản không hiểu ý anh, Hoắc Trạch Tích sò trán một cái, hơi kiên nhẫn giải thích: "Ý anh là em ấy còn nhỏ."

Hoắc Bình Quả cau mày: "Chị ấy đúng là còn đi học, anh yêu cầu người ta trưởng thành hơn hả?"

"Anh không có yêu cầu, chỉ cảm thấy không thích hợp."

"Nhưng mà... chị ấy rất thích anh!" Hoắc Bình Quả trưng ra biểu tình khẩn trương.

Hoắc Trạch Tích lãnh đạm: "Ồ cái tuổi của em ấy, thích cũng nhanh mà không thích nữa cũng nhanh."

"Nhưng người ta thích anh rất lâu rồi, không phải đùa giỡn." Hoắc Bình Quả bắt đầu dĩ giải thích.

Câu "thích rất lâu" này không thể nào kiểm chứng, hai người gặp mặt lần đầu tiên cũng cách đây nửa tháng, Hoắc Trạch Tích không muốn dây dưa với em gái ở cái đề tài này nữa, đóng cửa: "Anh thay quần áo."

"Anh, thật sự anh không có cảm giác gì với chị Nhan Tiêu à?" Hoắc Bình Quả ở ngoài cửa không phục hồi.

Hoắc Trạch Tích cời nút áo không nói, ngoài cửa lại tiếp tục: "Nếu quả thật không được, vậy sau này đối với cô ấy cũng tốt, đừng cho cô ấy hy vọng thì cô ấy sẽ không đau khổ nhiều."

Sững sốt chốc lát, Hoắc Trạch Tích tiếp tục cời áo, không lên tiếng

....

Nhan Tiêu về nhà liền chạy thẳng lên phòng, mẹ Nhan muốn cản lại hỏi chuyện nhưng cô đã chạy vào phòng đóng cửa rồi.

Ngã xuống giường, coi như cái gì cũng không có, giả vờ như không khó chịu.

Lại không điều khiển được mở Weibo của Hoắc Trạch Tích, tối qua không thể nghe, bây giờ cấm tai nghe vào.

Giọng nói của anh sạch sẽ thuần túy, cứ như không phải là giọng nói đã làm Nhan Tiêu khổ sở.

Có khi chợt nghĩ rằng, có phải mình chỉ thích cái này, thích thể giới không nhìn thấy Zain, mà không phải là Hoắc Trạch Tích.

Hồi kết thúc là một bài ca dao tối tăm, không tính là đau thương, vậy mà Nhan Tiêu lại muốn khóc.

Ngoài cửa mẹ Nhan cảm thấy lạ, đẩy cửa ra đã thấy mặt Nhan Tiêu đang vui vào chỗ, kêu cô một tiếng cũng không đáp lại.

"Tiêu Tiêu, thế nào rồi?" mẹ cô ngồi ở mép giường, nhẹ nhàng vỗ cô.

Nhan Tiêu ngẩng đầu lên, vuốt nước mắt vào: "Không có gì."

Mẹ Nhan theo bản năng: "Có phải tối qua xảy ra chuyện gì không? Con không biết..."

"Mẹ! Đừng nói bây bạ, người ta đối với con một chút tình cảm cũng không có." Nhan Tiêu vừa cúi đầu nhìn ngón tay, giọng bình thản có chút không bình thường.

Nhìn tình huống này là bà cũng biết rồi, dừng một chút, an ủi: "Bất cứ chuyện gì trên đời này đều không thập toàn thập mỹ, người ta không thích con, sau này tự nhiên sẽ gặp người con thích cũng thích con, con còn nhỏ như vậy, sợ cái gì?"

Nhan Tiêu bây giờ không nghe được cái gì ngoài "Con còn nhỏ", trong giọng nói mang nước nớc: "Nhưng con chỉ thích anh ấy!"

"Chờ một thời gian sau con sẽ không thích nó nữa, không có gì không thay đổi cả..."

Mẹ Nhan còn chưa nói hết, Nhan Tiêu cắt đứt: "Sẽ không!"

"Không thử một lần làm sao biết không?"

Không nghe radio của anh mỗi đêm, không đi gặp anh nữa, có phải sẽ không thích anh nữa?

Nhưng cô có chút lo sợ, nếu thật không thích anh nữa, mình sẽ thành hình dáng gì?

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bánh mật nướng phô mai (1)

Gần đây Nhan Tiêu có điểm lạ. Các bạn cùng phòng không hẹn mà cùng có tư tưởng

Từ sau khi cuối tuần cô về nhà rồi lên, không chỉ không trốn học mà mỗi ngày còn luyện tập khiêu vũ say mê, thật là chăm chỉ khiến người khác tức lộn ruột.

Mặc dù chăm chỉ là rất tốt, nhưng cả người cô đều trong trạng thái--

"Nhan Tiêu?" Tiểu Giai đưa năm ngón tay quơ quơ trước ánh mắt trống rỗng của Nhan Tiêu

Nhan Tiêu lấy lại tinh thần, lại múc một muỗng cơm cà ri bỏ vào trong miệng, biểu tình nhàn nhạt.

"Sao cậu gần đây ăn cơm mà cũng có thể bước vào cõi thần tiên vậy?" Tiểu Giai lo lắng nhìn cô.

"Đại khái... là ngủ không ngon." Nhan Tiêu cười an ủi Tiểu Giai "Không sao đâu."

Từ mấy ngày trước sau khi bày tỏ bị cự tuyệt, loại chuyện này đã chẳng lạ lùng gì, không riêng gì ngăn người khi ăn cơm, lúc đang luyện tập giang chân cũng ngăn người, khi đi học cũng ngăn người, trước khi ngủ cũng ngăn người, theo như lời của Nhiếp Sơ Sơ là tinh thần của Nhan Tiêu bất bình thường.

"Có phải bởi vì mấy ngày nay cậu không nghe kênh radio của Zain hay không?" Nhiếp Sơ Sơ dè dặt hỏi

"Qua mấy ngày thì quen thôi." Nhan Tiêu ngược lại nói ra lời rất trấn tĩnh.

Nhưng qua mấy ngày nữa, không giảm mà trạng thái bệnh tình có chút tăng thêm, đạt đến cấp bậc xuất thần nhập hóa.

Hôm đó bỗng phát sinh chuyện, Nhan Tiêu ở bên cửa sổ phơi vớ. Nhan Tiêu lấy vớ móc vào sào phơi đồ, kết quả vớ chưa móc vào thì cô đã giẫm phải băng ghế ngồi, nửa người ở bên ngoài, trượt chân rơi xuống.

Hên là Nhan Tiêu ở lầu hai, cách mặt đất chỉ có ba bốn thước, té vào trong bụi cỏ, đau nhứt mấy giây rồi hôn mê mất đi tri giác.

Bị đưa đi bệnh viện, nữ sinh ở kí túc xá bùng nổ, liên hệ với các loại phản ứng thất thần gần đây của Nhan Tiêu, đưa ra lời đồn từ "Nữ thần khiêu vũ đại học X bởi vì uất ức tự sát không thành công" mở rộng biến thành "Nữ thần khiêu vũ đại học X bởi vì thất tình uất ức tự sát không thành công."

Tin vịt truyền bá rộng rãi khắp trang web trường, chúng trai tơ rồi rít lên diễn đàn bày tỏ "Người làm tổn thương nữ thần là ai? Là đàn ông ra đây một chọi một!"

Nhiếp Sơ Sơ mới nhìn thấy cái tin tức thiếu chút nữa bị dọa chết, trước tiên chạy tới bệnh viện, Nhan Tiêu vẫn còn ở trong phòng cấp cứu, ba mẹ Nhan Tiêu cũng chạy tới, mẹ Nhan gấp tới bật khóc, hỏi Nhiếp Sơ Sơ và bạn cùng phòng của cô rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Kết hợp lời báo cáo các cử chỉ dị thường gần đây của Nhan Tiêu cùng lời bổ sung của Nhiếp Sơ Sơ về việc Nhan Tiêu tỏ tình thất bại, mọi người nhất trí cho ra kết luận: người nam nhân kia đã khiến tâm tình Nhan Tiêu bị tổn thương dẫn đến cô ưu tư uất ức muốn nhảy lầu tự sát.

Mà người đàn ông thần bí căn bản khiến nữ thần tổn thương, giờ phút này đang làm việc tại lầu một phòng 102, không biết trời đất gì.

Vẫn là Nhiếp Sơ Sơ kịp phản ứng, đầu sao lần trước bị vu oan làm ăn trộm bị bắt khiến cô không thể xóa nhòa.

Chẳng qua Nhiếp Sơ Sơ cũng biết, bộ dạng ba mẹ Nhan Tiêu cuồng cuồng lên, nói ra sự thật do Hoắc Trạch Tích làm ra là một chuyện không sáng suốt.

Từ phòng cấp cứu đi ra, Nhan Tiêu lại đưa về phòng bệnh, kết quả chẩn đoán khá tốt, xương bắp chân bị bó lại và não chấn động nhẹ, không tính là nghiêm trọng.

Giữa trưa một đồng người ngồi trên mép giường, Nhan Tiêu mở mắt ra thấy chiến trường thì bị dọa, mơ mơ màng màng nói chuyện: "Mọi người... sao lại ở đây?"

"Sẽ không bị mất trí nhớ chứ? Bác sĩ mau tới! Con gái tôi giống như bị mất trí nhớ rồi!" mẹ Nhan vừa nói vừa gân giọng kêu bác sĩ, một bên hét hoảng hỏi Nhan Tiêu: "Tiêu Tiêu, biết ta là ai không?"

Nhan Tiêu: "..."

"Tại sao không nói chuyện a! Tiêu Tiêu..." vừa nói xong đã che miệng khóc thút thít.

"Mẹ! Mẹ khóc cái gì vậy? Con đâu có chết!" Nhan Tiêu vừa nói vừa giơ tay giúp mẹ lau nước mắt, lại bị ba Nhan đè tay xuống: "Đừng lộn xộn, đầu óc con còn chưa hồi phục đâu!"

Đầu óc...

"Đầu óc con làm sao?" Nhan Tiêu nghe cha nói những lời này hết hồn.

"Não chấn động một chút, con nói xem con..." Ba Nhan đang muốn hỏi chuyện cô nhảy lầu, suy nghĩ một chút rồi dừng lại, hóa thành một tiếng thở dài.

"A Tiêu, cậu không biết đâu, lúc nghe tin tức từ trường của cậu, tớ bị hù sợ muốn chết!" Nhiếp Sơ Sơ ngồi ở mép giường kéo tay Nhan Tiêu: "Không có sao là tốt rồi!"

Chuyện mới xảy ra trong nháy mắt mà đã truyền xa vậy rồi? Nháo lớn dữ vậy?

Nhan Tiêu nhìn về phía bạn cùng phòng, dùng ánh mắt hỏi.

Tiểu Giai mặt đầy lo lắng giải thích: "Tất cả các bạn học ở trường đều đặc biệt quan tâm tới cậu, vừa rồi ở dưới lầu có rất nhiều người muốn lên thăm đều

bị chúng tớ khuyên ở lại, cậu dường bệnh thật tốt là được rồi, lần sau tâm trạng không tốt phải nói cho bọn tớ biết, đừng hành động đại dốt như vậy nữa!"

Sao nghe cứ có vẻ lạ lạ?

Nhan Tiêu cau mày, trong đầu không biết các bạn ở trường học nghĩ như thế nào, chắc là không biết cô nhặt vớ mà té xuống lầu đầu hả? Biết thì mắt mặt lấm

Suy nghĩ một chút Nhan Tiêu hỏi: "Chuyện tớ té xuống lầu không có người nghĩ kì quái đâu đúng không?"

Mọi người đứng đó nhìn nhau, mẹ Nhan Tiêu mở miệng trước: "Đừng sợ, mặc dù mọi người đều biết nhưng cũng đều rất quan tâm con, con đừng suy nghĩ nhiều!"

Nhan Tiêu lại cảm thấy mơ mơ màng màng: "Không phải, bọn họ biết cái gì?"

"Biết chuyện cậu tỏ tình thất bại nên nhảy lầu a!" Tráng Tráng ở một bên không nhịn được nói ra chân tướng.

Nhan Tiêu: "..."

Khoan khoan, hình như não sau khi chấn động còn để lại di chứng, làm sao mình phản ứng không kịp?

Đổi mắt với những đôi mắt trong phòng, Nhan Tiêu có chút lơ mơ: "Ai nói tớ là vì chuyện đó mà nhảy lầu?"

Mặc dù sự thật nghe có vẻ hoang đường nhưng so với việc thất tình nhảy lầu nghe còn lọt tai hơn.

"Không phải tại vậy hả?" Nhiếp Sơ Sơ mở lời đầu tiên

"Tớ..." Nhan Tiêu không nói nổi nữa, "Trí tưởng tượng của mọi người thật tốt nha!"

Vậy không lẽ cả trường đều cho rằng cô bởi vì một người đàn ông mà đau buồn muốn chết dẫn đến nhảy lầu tự tử hả?

Lần này nhảy vào sông Amazon cũng rửa không sạch a...

...

Mà giờ phút này ở lầu dưới bệnh viện:

Y tá A: "Nghe nói chưa? Trên lầu có người nữ sinh bởi vì thất tình mà nhảy lầu tự tử đó. Tổ chất tâm lý nữ sinh bây giờ cũng kém quá."

Y tá B: "Tớ cũng vừa nghe nói do tỏ tình bị cự tuyệt mà nhảy lầu đó!"

Y tá C: "Nhảy lầu mà lại chọn lầu hai? Rõ ràng là muốn gây động tĩnh tới cái người nam kia!"

"Tên là gì nhỉ? Nhan Tiêu?"

"Hình như là vậy, chờ lát nữa tớ lên lầu nhìn thử xem..."

Còn chưa thỏa luận xong các cô đột nhiên thấy Hoắc Trạch Tích đứng sừng sốt ngoài hành lang.

Chưa kịp chào hỏi, các cô đã nhìn thấy biểu tình thâm trầm của anh, anh đang nhanh chóng đi về thang máy phía đối diện, nhấn nút lên lầu.

Các y tá trở mắt nhìn nhau.

Kể xong ngọn nguồn câu chuyện, Nhan Tiêu cảm thấy hết sức mệt mỏi, mà phản ứng là:

Nhiếp Sơ Sơ nén cười, ba mẹ hoài nghi, bạn cùng phòng còn đang mơ màng.

Ừ, đã làm sáng tỏ xong rồi.

Đang tuyệt vọng trong lòng, ngoài cửa đột nhiên truyền tới ba tiếng gõ cửa, thấy rõ người đi tới, Nhan Tiêu nuốt nửa ngất xi.

Hoắc Trạch Tích mặc áo bác sĩ nên ba mẹ Nhan còn tưởng là bác sĩ đến xem bệnh tình, mẹ Nhan vội vàng nói rõ tình huống: "Con bé mới vừa tỉnh, có lẽ còn hơi mơ màng, bác sĩ khám thử một chút đi!"

Nhan Tiêu trực tiếp đứng hình, nhìn chằm chằm Hoắc Trạch Tích một câu cũng không nói được.

Hoắc Trạch Tích đứng ở đó, biểu tình âm trầm hiếm thấy, cứ lãnh đạm nhìn Nhan Tiêu.

Nhiếp Sơ Sơ kịp thời phát huy tinh đồng chí với vàng kêu lên: "Bác sĩ Hoắc? Sao anh lại tới đây?"

Nhan Tiêu: "..."

Mẹ Nhan hồi hồn lại, kinh ngạc nhìn Hoắc Trạch Tích: "Cậu là..."

"Chào cô chú, con là Hoắc Trạch Tích." Giọng nói anh hòa hoãn, tự giới thiệu mình.

Đối với ba Nhan mà nói, Hoắc Trạch Tích xuất hiện nhất định là đồng lửa cháy sạch lại dội vào một thùng dầu, trong lòng có lửa đốt, giọng không hòa nhã: "Ai kêu cậu tới?"

Nhan Tiêu vừa nghe giọng của cha, bị sợ phải kêu to: "Ba! Con muốn ăn khoai lang nướng ở dưới lầu, ba đi xuống mua cho con được không?"

Vừa nghe là biết con gái đang che chở cho tiểu tử này, mẹ Nhan cũng khuyên ba Nhan: "A Tiêu muốn ăn, ông xuống lầu mua đi."

Thuận tiện bóp tay ông một cái, dùng ánh mắt ra hiệu.

Ba Nhan liếc Hoắc Trạch Tích một cái, không nói chuyện, buồn bực đi ra ngoài.

Nhan Tiêu dùng ánh mắt tỏ ý kêu Nhiếp Sơ Sơ cùng các bạn ra ngoài, Nhiếp Sơ Sơ còn muốn đòi co nhưng vẫn kéo các bạn cùng ra.

Bây giờ trong phòng bệnh chỉ còn mẹ con Nhan Tiêu và Hoắc Trạch Tích, bầu không khí thoáng đạt trở lại.

Nhan Tiêu ngồi trên giường bệnh, cúi đầu không nói lời nào, mẹ Nhan lên tiếng phá vỡ bế tắc: "Bây giờ đi mới nhớ là con làm ở bệnh viện này đó, bao nhiêu năm không gặp rồi..."

Hoắc Trạch Tích dùng hai giây, trực tiếp hỏi: "Dì, bây giờ em ấy như thế nào rồi?"

Mẹ Nhan nói: "Không sao, bó bột xương bắp chân, não chấn động nhẹ, tổng thể không có gì đáng ngại."

Hoắc Trạch Tích nhìn cái chân trái của Nhan Tiêu treo lơ lửng, tầm mắt lại chuyển tới nhìn về mặt hốt hoảng của cô.

Mẹ Nhan hiểu cái gì nên xoay người muốn đi: "Vậy đi đi ra ngoài trước, bác sĩ Hoắc cứ khám cho Nhan Tiêu đi nha!"

Sau khi nghe tiếng đóng cửa Hoắc Trạch Tích mới hơi trầm xuống mở miệng: "Em cảm thấy như vậy đáng giá lắm sao?"

Nhan Tiêu ngẩng đầu, Hoắc Trạch Tích dường như đang tức giận, trong nhất thời cô không biết nên nói cái gì.

"Anh đã thấy rất nhiều bệnh nhân, vì có thể lưu lại trên thế giới này mà mỗi ngày đều chịu đựng hành hạ. Vậy còn em, xem mạng sống là đồ chơi sao?"

Giọng nói anh nghiêm nghị, hình như đang đè nén ưu tư.

"Em không có ý nghĩ muốn tự sát!" Nhan Tiêu cau mày nhìn anh

"Vậy tại sao em phải làm như vậy? Cho là có thể khiến anh áy náy?"

Biểu tình của anh vẫn lạnh lùng như cũ, đi thẳng vào vấn đề chất vấn.

Nhan Tiêu chỉ cảm thấy trong đầu là một mớ hỗn loạn, muốn giải thích, nhưng trong lòng đang từ từ lan tràn một cảm giác đau khó tả: Không cần phải giải thích, tóm lại anh đã nghĩ cô như vậy, chắc hẳn ở trong lòng anh cô là một người bốc đồng như vậy rồi.

Nhan Tiêu nằm xuống, quay sang đưa lưng về phía Hoắc Trạch Tích: "Em muốn ngủ."

Cô nghiêng đầu, trên gối ướt đầm, đem nửa mặt vùi vào trong chăn, không lên tiếng.

Chỉ cần anh nói một câu đã khóc, mình thật là không có tiền đồ... Nhan Tiêu bắt đầu ghét bản thân mình.

Hoắc Trạch Tích yên lặng hồi lâu, Nhan Tiêu cũng không lên tiếng, bầu không khí giăng co.

Cuối cùng Nhan Tiêu hít sâu một hơi: "Em không có nghĩ muốn làm anh áy náy, nếu như chuyện này quấy rầy đến anh, em chỉ có thể nói là không phải tại anh..."

Lời nói tận lực kéo xa khoảng cách, Hoắc Trạch Tích không nói gì. Giữa hai người có cái gì đó đang lôi kéo.

Tiếng hít sput sput của Nhan Tiêu ở trong chăn, nghe mơ mơ hồ hồ.

Chần chừ mấy giây, Hoắc Trạch Tích quý thần xui khiến đến gần mép giường, giờ tay vén cái chăn đang che mặt Nhan Tiêu lên, cô lại dùng tay che mắt, muốn đem chăn kéo về lại bị Hoắc Trạch Tích nắm cổ tay kéo lại: "Bây giờ lại nói xin lỗi với anh? Như vậy là xong chuyện rồi sao?"

Không kìm nén được nữa, Nhan Tiêu thút thít nói: "Dù sao em nói gì hay làm gì cũng sai, vậy anh nghĩ thế nào thì nghĩ..."

Nói mới được một nửa giọng nói đã nghẹn ngào.

Kìm nén mỗi đêm không được nghe âm thanh của anh để tâm tư không nghĩ tới anh nữa, đè nén tình cảm tận sâu trong lòng, cô cũng không biết nên làm gì nữa.

Khô sở và thất vọng tích lũy trong lòng giờ khắc này đã tìm được cửa ra.

"Em cảm thấy như vậy rất vô nghĩa, thích anh ba năm, rốt cuộc gặp được nhưng cái gì cũng không dám nói, cái gì cũng cẩn thận, vậy anh nói cho em biết đi em phải làm sao bây giờ?"

Nhan Tiêu vừa nói vừa che mắt, không ngừng khóc.

Hoắc Trạch Tích phút chốc ngẩn ngơ, bàn tay cầm tay Nhan Tiêu dần dần buông.

"Từ lúc bắt đầu nghe kênh radio của anh ba năm trước, mỗi tối em đều nghe, cho nên lúc ở bệnh viện gặp anh rất nhanh liền nhận ra đó là anh... Em rất sợ sau khi biết anh sẽ không thích em, cho nên không dám nói gì, nhưng bây giờ em phát hiện em vẫn khiến anh khổ khổ, em xin lỗi..."

Nhan Tiêu liên tục nói một tràng, giống như đang làm bầm lầy bầu, sau đó dừng lại hít sâu một hơi, đem hết tâm sự nói ra cho nhẹ lòng cũng được xem là một loại dừng cảm.

Hoắc Trạch Tích chậm chạp không lên tiếng, Nhan Tiêu chậm rãi lấy tay che mắt mình ra, thấy anh hơi nhú mồm, ánh mắt phức tạp nhìn cô, con người đen nhánh thâm thúy, Nhan Tiêu nhìn nhưng không hiểu.

Lỡ nói ra hết rồi không lẽ anh cảm thấy phiền ư?

Không biết phải đối mặt với Hoắc Trạch Tích như thế nào, Nhan Tiêu quay đầu, miễn cưỡng duy trì bình tĩnh, "Em muốn nghỉ ngơi, bác sĩ Hoắc không cần đứng đây nữa đâu."

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Bánh mật nướng phô mai (2)

Y tá phòng khám 102 phát hiện, hôm nay bác sĩ Hoắc tâm trạng không tốt, ngoại trừ những việc cần thiết phải mở miệng, còn không thì không lên tiếng, cả người tỏa ra khí lạnh khiến không ai dám đến gần.

Trạng thái như vậy kéo dài cho đến khi tan làm, vội vã thu dọn đồ đạc rời đi.

Ngồi lên xe, Hoắc Trạch Tích cầm tay lái suy nghĩ mấy giây, mở điện thoại lên gọi một cuộc.

"A lô, anh?" Điện thoại vang lên mấy tiếng, đầu kia truyền tới tiếng nói Hoắc Bình Quả.

Hoắc Trạch Tích đeo tay nghe lên, lái xe ra khỏi bãi đậu, "Chuyện của Nhan Tiêu em có biết không?"

"Nhan Tiêu? Chuyện gì?"

Yên lặng hai giây, anh lên tiếng: "Nhảy lầu."

Đầu kia Hoắc Bình Quả hít một hơi, âm thanh phóng đại: "Cái gì?"

"Người khác nói là tự sát, cô ấy nói không phải, bây giờ anh không biết như thế nào, tóm lại nằm ở bệnh viện trung tâm."

"Tại sao có thể như vậy? Cái gì mà nhảy lầu?" Hoắc Bình Quả kinh ngạc nói xong, lại hỏi: "Không phải tại anh chứ?"

Hoắc Trạch Tích dừng một hồi, không đáp hồi ngược lại: "Sao em không nói anh biết chuyện cô ấy biết anh làm kênh radio?"

Đã lái qua chuyện khác nên một hồi Hoắc Bình Quả mới phản ứng kịp: "Cái gì mà em nói chứ? Cô ấy biết lâu rồi!"

Hoắc Trạch Tích không lên tiếng, Hoắc Bình Quả lại nói tiếp: "Em nhớ cô ấy có từng nói rất lâu trước đã biết anh rồi, hình như thích anh thật lâu..."

Nghe em gái nói xong Hoắc Trạch Tích yên lặng chốc lát, không có tiếp tục nói chuyện, "Anh đang lái xe, cúp đây."

Hoắc Bình Quả vội vàng: "Em còn chưa hỏi xong bây giờ Nhan Tiêu có gì nguy hiểm không?"

"Không có gì đáng ngại."

"Vậy ngày mai em đến thăm cô ấy."

Đáp một tiếng, Hoắc Trạch Tích tháo tai nghe xuống.

Hoàng hôn buông xuống, trên đường đèn sáng rực bốn phía, Hoắc Trạch Tích trầm mặc lái xe, chân mày đang nhíu lại không giãn ra.

Buổi sáng ngày thứ hai, dưới ánh mắt nghỉ ngơi của y tá, bác sĩ Hoắc xuất hiện ở khu nội trú.

Khu nội trú rất ít bác sĩ khoa miệng đến thăm, vì vậy các em gái y tá rình mò đứng ở cửa rồi rít nhìn anh, ánh mắt sáng hẳn.

Luôn có thể nhìn nam thần từ xa, hôm nay lại được diện kiến tận mắt, mọi người bắt đầu kịch liệt trao đổi ánh mắt, có người không nhịn được tò mò: "Sao bác sĩ Hoắc lại đến đây vậy?"

"Đến thăm bệnh nhân."

Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt đáp lại một câu, bỏ lại hàng loạt ánh mắt dò xét nhìn vào hành lang.

Nhớ được phòng bệnh của Nhan Tiêu nhưng lại do dự đứng ở cửa, ngón tay hai giấy đã mở cửa phòng bệnh ra.

"Có phải anh em tới không nhỉ?" Hoắc Bình Quả đang gọt trái cây cho Nhan Tiêu, nghe tiếng mở cửa quay đầu ra xem, "A đúng là anh ấy!"

Nhan Tiêu cúi đầu ăn trái cây, không nhìn cửa.

"Em tới sớm vậy?" Hoắc Trạch Tích đi tới nhìn Nhan Tiêu một cái, quay qua Hoắc Bình Quả hỏi chuyện.

"Đúng vậy, dì Nhan mới vừa đi... A! Em đột nhiên phát hiện anh mặc áo bác sĩ cực kì đẹp trai, có đúng vậy không chị Nhan Tiêu?" Hoắc Bình Quả vừa nói vừa liếc về giường bệnh, phát hiện mặt Nhan Tiêu có gì đó không đúng.

Hoắc Trạch Tích ho khan một tiếng, "Hai người ăn sáng chưa?"

"Ăn từ sớm rồi." Hoắc Bình Quả đáp trả, nghĩ bầu không khí là lạ.

Bên này Nhan Tiêu vừa ăn xong miếng quýt cuối cùng, lại bắt đầu lột trái khác, không ngẩng đầu lên nhìn anh.

Hoắc Bình Quả bị kẹp giữa không khí này nên thấy lúng túng, bắt đầu hâm nóng bầu không khí: "Chờ A Tiêu mấy ngày nữa xuất viện, chúng ta đi ăn nhà hàng Thái ở trong trung tâm đi, mới khai trương, nghe nói là thức ăn chính gốc!"

Nói xong vẫn trầm mặc.

Hoắc Bình Quả liếm liếm môi khô cằn, còn chưa buông tha: "Anh, lúc đó anh cũng phải tới nha!"

"Thương gân động cốt một trăm ngày, trung tâm thành phố nhiều người như vậy, cô ấy có sơ suất gì em phụ trách phải không?" Hoắc Trạch Tích không nóng không lạnh nhưng nghiêm khắc chê trách.

Vốn là thuận miệng nói một câu lại bị anh khó khăn quở trách nên hơi bực bội: "Đương nhiên là em phụ trách, không để anh phụ trách đâu, anh dữ cái gì?"

Hai người giống như sắp tranh chấp, nhân vật chính rốt cuộc nhìn không được, Nhan Tiêu mở miệng: "Bác sĩ nói là đang khôi phục tốt, ra ngoài chắc không có vấn đề gì đâu."

Hoắc Bình Quả nhận ra bầu không khí hơi mờ ám, quyết định đi tránh trước, vì vậy đứng dậy: "Vậy em ra ngoài gọi điện thoại một chút, hai người nói chuyện đi!"

Trải qua chuyện ngày hôm qua, Nhan Tiêu chỉ cảm thấy đối mặt với Hoắc Trạch Tích một đường sống cũng không có.

Toàn bộ bí mật đã bị lộ rồi, làm sao mà đối mặt được nữa.

"Hôm nay thấy khá hơn chút nào không?" giọng Hoắc Trạch Tích bình thường, như bác sĩ quan tâm bệnh nhân.

Nhan Tiêu gật đầu: "Đầu không mơ màng nữa."

Hoắc Trạch Tích quan tâm cô cứ như hôm qua không xảy ra chuyện gì cả, Nhan Tiêu do dự một chút, đột nhiên kêu anh: "Bác sĩ Hoắc..."

Hoắc Trạch Tích nhẹ nhàng ừ một tiếng, Nhan Tiều nói tiếp: "Ngày hôm qua không giải thích rõ cho anh, thật xin lỗi."

Thái độ của cô thay đổi một trăm tám mươi độ, Hoắc Trạch Tích khẽ run, ngay sau đó hơi nhú mào: "Giải thích cái gì?"

"Em té xuống lầu bởi vì bất cẩn, không liên quan tới anh." Nhan Tiều hơi cúi đầu

Đang lúc yên lặng, Nhan Tiều giương mắt liếc trộm, chạm vào ánh mắt Hoắc Trạch Tích, lại sợ anh không tin, nói thêm: "Là thật!"

Ngay sau đó Hoắc Trạch Tích mở miệng: "Anh biết rồi."

"Cho nên không phải là em không quý trọng bản thân mình, sau này cũng sẽ không như vậy nữa." Nhan Tiều tiếp tục trần thuật, là chuyện ngày hôm qua chưa kịp nói ra, nhưng giọng nói ngày càng nhỏ: "Sau này em cũng sẽ cẩn thận, sẽ không té xuống lầu nữa..."

Thái độ hôm nay và hôm qua hoàn toàn khác nhau, giống như là hai người khiến Hoắc Trạch Tích hơi kinh ngạc, trầm ngâm hai giây lại cười, "Sao hôm nay lại hiểu chuyện vậy?"

Trong giọng nói còn có chứa niềm vui, Nhan Tiều lại nghe ra mấy phần cung chiêu, đầu ngẩng lên, nhìn về mặt còn chưa hết cười, tim chợt đập nhanh hơn một nhịp.

Tựa hồ mình nói chuyện có chút thân mật, Hoắc Trạch Tích dần dần thu nụ cười, tay xỏ vào túi áo khoác, "VẬY anh xuống lầu trước."

"Ừ" Nhan Tiều gật đầu

Đi được một nửa, anh dừng lại, xoay người: "Người nhà sẽ đến đưa cơm sao?"

"Bọn họ bận bịu, em kêu y tá đặt cơm hộp của bệnh viện là được rồi." Nhan Tiều ôn thuận trả lời.

Không còn lời nào để nói, Hoắc Trạch Tích chậm rãi gật đầu, kéo cửa ra rồi đi.

Chờ sau khi Hoắc Trạch Tích đi, Nhan Tiều vẫn còn đang choáng váng, rõ ràng tối hôm qua không hy vọng, tại sao bây giờ lại dâng lên ý chí muốn chinh phục chiến đấu rồi?

....

Té gãy chân cũng được hai ngày rồi, Nhan Tiều nằm trên giường, được bác sĩ dặn dò nên không dám cử động, có lúc cái chân cảm thấy tê rần cũng chỉ bóp bóp vài cái.

Đối với người trời sinh hiếu động như Nhan Tiều thật là khó chịu. Hơn nữa bây giờ mỗi ngày đều ăn canh xương hầm, đồ ăn vặt toàn bộ đổi thành thuốc bổ Canxi cùng vỏ con nhộng*, Nhan Tiều nhìn thấy tivi quảng cáo xuất hiện xương cốt đều thấy hãi hùng.

* thuốc có vỏ ngoài như hình con nhộng, bên trong là thuốc

Đối với chuyện gãy chân, Nhan Tiều cũng ko gấp gáp, dẫu sao sau khi hồi phục cũng không ảnh hưởng tới việc khiêu vũ của cô, nhưng ba mẹ Nhan cuồng cuồng lo lắng, thấy trên mạng có nhiều bài viết nói quá nên sợ việc khiêu vũ của cô bị ảnh hưởng.

Ghê hơn nữa là mẹ Hoắc đến thăm, hai người không biết hơi sợ nên đi hỏi bác sĩ, hai người đàn bà trung niên quần bác sĩ hỏi một trận, người bác sĩ xuống lầu ăn cơm vô tình nói ra chuyện với mẹ Hoắc làm bệnh viện dậy sóng, tin đồn Nhan Tiều và Hoắc Trạch Tích nổi lên.

Cũng có người biết Hoắc Trạch Tích đến thăm cô nên thêm dầu vào mỡ, khiến quan hệ của hai người trong mắt người khác càng thêm mê ly.

Nhan Tiều vì ở trong phòng bệnh suốt ngày nên không biết tin tức bên ngoài, không biết tin bất quái về mình đã bay đầy trời, bên bác sĩ Hoắc thì không ai dám hỏi trực tiếp, Hoắc Trạch Tích cũng không quan tâm nhiều, cho dù biết trong bệnh viện có lời đồn cũng không coi ra gì, không biết tin bất quái đã tới trình độ nào rồi.

Nhan Tiều bắt tri bắt giác đã ở bệnh viện hơn một tuần lễ.

Nhưng Nhan Tiều không nghĩ là bạn của Hoắc Trạch Tích cũng đến thăm cô.

Là người bác sĩ mang mắt kính hôm trước, Nhan Tiều thấy anh nhưng không nhớ ra tên, hên là anh ta khá nhiệt tình, ngồi ở trước giường bệnh hỏi han, Nhan Tiều ngó tới bảng tên trên ngực anh rồi mới chào hỏi: "Bác sĩ Lưu sao biết tôi ở đây?"

Lưu Du nghĩ trong lòng, sao anh có thể không biết được? Nhưng cũng không giải thích Nhan Tiều nghe, tùy ý nói đùa: "Thần giao cách cảm mà!"

Lưu Du nhắc tới chuyện khiêu vũ của Nhan Tiều, hai người trao đổi hòa hợp, Lưu Du thích nói giỡn, Nhan Tiều phối hợp hi hi ha ha.

Vì vậy khi mở cửa phòng bệnh đi vào, hai người đang nói chuyện rất vui vẻ.

Hoắc Trạch Tích nhìn thấy cảnh này thì tâm khế run, hai người này thân nhau từ bao giờ vậy?

Nghĩ lại một chút thì Nhan Tiêu đối với ai cũng thân thiện tự nhiên, trừ anh ra.

Hoắc Trạch Tích nhẹ nhàng gõ cửa phòng bệnh, nghe tiếng hai người cùng nhìn ra.

Khỏe miệng Luru Du nở nụ cười, "nam chính tai tiếng tới rồi."

Giọng của Luru Du không lớn, chỉ để Nhan Tiêu nghe, cô đang nghi ngờ thì Luru Du ghé: "Thật đúng lúc nha bác sĩ Hoắc!"

Hoắc Trạch Tích không để ý, nhìn Nhan Tiêu: "Hỏi phục thế nào rồi?"

Nhan Tiêu không cười chỉ đồng thực phẩm: "Mỗi ngày đều ăn mấy cái này đương nhiên là hỏi phục không tệ rồi."

"Khí sắc gần đây của Tiểu Nhan tốt hơn nhiều rồi, lúc trước quá gầy, mập một chút mới đáng yêu!" Luru Du hết sức tự giác chen vào.

Luru Du kêu "Tiểu Nhan" nghe rất thân thiết, giống như đã quen biết từ lâu.

Hoắc Trạch Tích đột nhiên nghĩ tới cái gì, giấu ánh mắt đi

Ngược lại Nhan Tiêu bắt được điểm chính, có chút bất an: "Tôi trông rất mập hả?"

"Cũng không có, chỉ là có da thịt hơn trước, anh thích như vậy." Luru Du như cũ cười không đứng đắn

Nhan Tiêu chỉ coi như một lời nói đùa, nhìn về phía Hoắc Trạch Tích, phát hiện biểu cảm hơi lãnh đạm của anh, không biết thế nào.

"Hôm nay cậu rất rảnh rồi?" Hoắc Trạch Tích không nhận được chất vấn Luru Du

Luru Du hơi nhú mày, cười càng thêm khoa trương: "Không phải cậu cũng rảnh rồi hả?"

Cho dù không hiểu nhưng Nhan Tiêu vẫn thấy không khí hơi lạ, không biết mở miệng thế nào, suy nghĩ mấy giây: "Bác sĩ Hoắc hôm nay có bận không?"

"Cũng hơi bận." Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt trả lời

"Vậy anh đi xuống làm việc tiếp đi!" Nhan Tiêu tự nhận bản thân hết sức quan tâm cho anh mà trả lời.

Nói xong cô mới phát hiện hình như hơi lạnh tỏa ra từ người Hoắc Trạch Tích.

Nhan Tiêu thấy hơi hoảng.

Cô không suy nghĩ nhiều, chỉ sợ anh lên thăm mình sẽ quấy rầy đến công việc của anh, không nghĩ lời mình nói ra hàm ý muốn đuổi người, cũng không biết, hai người kia nghe thấy thì sẽ nghĩ Hoắc Trạch Tích đang làm phiền cô nói chuyện cùng Luru Du.

Luru Du hồi nãy còn đang đùa giỡn bây giờ lại thấy nghiêm trọng, ho khan một tiếng: "Tôi nhớ hình như mình còn có việc, vậy tôi đi trước!"

"Vậy cũng được, bái bai!" Nhan Tiêu ngoắc tay cười cười.

Chờ sau khi Luru Du đi, Nhan Tiêu quay đầu nhìn Hoắc Trạch Tích: "Bác sĩ Hoắc... Anh không đi hả?"

Hoắc Trạch Tích nhìn cô, âm thanh không tự chủ được trầm thấp: "Có thật là em muốn anh đi không?"

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Bánh mật nướng phô mai (3)

Lần này đến phiên Nhan Tiêu ngờ ra.

Có thật là em muốn anh đi?

Câu này là có ý gì? Cô hoàn toàn không biết trả lời thế nào nha!

Nhan Tiêu khẩn trương liếm môi, không nói lời nào.

Thấy Nhan Tiêu thấp thỏm, Hoắc Trạch Tích lại hỏi: "Ồ đây một mình với anh em còn chưa thấy quen hả?"

Nhan Tiêu: "..."

Cuối cùng dưới ánh mắt của Hoắc Trạch Tích, Nhan Tiêu hơi cắn răng: "Không phải."

Cô vẫn không ngẩng đầu nhìn anh, Hoắc Trạch Tích yên lặng một giây rồi nói: "Vậy thì thả lỏng đi."

...

Xem ra Hoắc Trạch Tích hoàn toàn không hiểu được cảm giác căng thẳng khi ở trước mặt người mình thích.

Nhan Tiêu gật đầu, "Rất, rất thả lỏng."

Đang lúc yên lặng, ánh mắt anh chuyển hướng nhìn chân của Nhan Tiêu: "Qua mấy ngày nữa đôi thanh nẹp thì có thể ngồi xe lăn ra ngoài hóng gió được rồi."

Những lời này khiến Nhan Tiêu kích động, mở to hai mắt: "Thật hả?"

Cô còn tưởng rằng phải nằm trên cái giường này suốt mấy tháng trời cơ.

Nhìn thấy đáng về hôn hờ của cô thì biểu cảm của Hoắc Trạch Tích mới dịu đi một chút, "Nhưng mà chỉ có thể nhờ y tá đẩy xuống vườn hoa dưới lầu vòng vòng một chút thôi."

Chỉ cần có thể đi ra ngoài là thỏa mãn lắm rồi, không nhận được vui vẻ bật cười, ngẩng đầu lên thì thấy Hoắc Trạch Tích đang nhìn mình.

Tim đập rối loạn, Nhan Tiêu cười híp mắt: "Chờ em có thể xuống giường thì anh đẩy em xuống lầu tản bộ được không?"

Nói xong thấp thỏm nhìn anh.

Nhìn khuôn mặt đầy mong đợi, Hoắc Trạch Tích khóe miệng không nén được nở nụ cười, "Có thể."

Trở lại phòng bệnh, Lưu Du đang ngồi lên ghế chờ Hoắc Trạch Tích

Hoắc Trạch Tích nhìn ánh mắt bát quái của anh ta đang nhìn mình: "Cậu nhìn cái gì?"

Lưu Du hí nhả con mắt, chậm rãi nói ra: "Yêu rồi."

"Mới vừa ăn cơm xong, đừng làm tớ thấy nổi da gà." Hoắc Trạch Tích cầm điều khiển lên chỉnh máy lạnh giảm hai độ.

Lưu Du đứng lên, đưa ngón trỏ và ngón giữa tay phải lên, đi đến trước mắt Hoắc Trạch Tích: "Tớ nói là ánh mắt cậu nhìn Nhan Tiêu đó."

Hoắc Trạch Tích bật cười, bỏ qua Lưu Du đi tới máy nước rót nước: "Lại nói nhảm."

"Không phải, bác sĩ Hoắc, tớ đặc biệt hy vọng cậu thích con gái."

Hoắc Trạch Tích đang uống nước, thiếu chút nữa bị sặc, "Con gái? Cậu nói gì vậy?"

Có khi nào mà anh thích con trai đâu?

Lưu Du vừa nói vừa thở dài, "Trong bệnh viện tớ và cậu tương đối thân, đa số phái nữ nói tớ và cậu..."

"Dừng!" Hoắc Trạch Tích đi tới, "Sao tớ không biết?"

"Bởi vì mọi người thấy cậu lạnh lùng, mà tớ thì hòa ái thân thiện, cho nên mọi người chỉ dám nói cho tớ nghe thôi."

Lưu Du dương dương tự đắc nói.

Hoắc Trạch Tích cười một tiếng, đẩy Lưu Du ra ngồi lên ghế bác sĩ: "Mấy hôm trước trên mạng có nói thế này, 'tớ chưa từng thấy người nào vô sỉ như cậu'."

Lưu Du tựa vào cạnh bàn: "Nói thật này, Nhan Tiêu thích cậu, ai cũng có thể nhìn ra."

Hoắc Trạch Tích không lên tiếng, dùng mấy giây mở báo cáo ra xem.

Lưu Du bủn xỉn, "Nói với cậu chán chết! Tớ đi đây!"

Chờ Lưu Du đóng cửa phòng bệnh lại, Hoắc Trạch Tích mới từ từ ngẩng đầu, khép báo cáo lại ném qua một bên.

Hoắc Trạch Tích nhìn đồng hồ đeo tay, cách thời gian khám bệnh buổi chiều nửa tiếng nữa, rảnh rồi ngồi một hồi, lại lấy điện thoại di động ra, quý thần xui khiến gõ tên Nhan Tiêu vào Baidu.

Hoắc Trạch Tích không hiểu về Nhan Tiêu nhiều như Lưu Du, Nhan Tiêu làm gì trên mạng anh mơ hồ không rõ lắm.

Video khiêu vũ của Nhan Tiêu hiện lên rất nhiều, Hoắc Trạch Tích do dự một chút rồi tùy ý nhấn vào.

Sau khi video bắt đầu, Hoắc Trạch Tích đột nhiên có cảm giác giác như thế giới mới đang mở ra, còn thấy càng xem càng không tương tượng nổi.

Chưa nói về việc hay hay dở, Hoắc Trạch Tích tương đối để ý những bình luận. Những người xem video này đều là đàn ông cả sao?

Những lời trêu đùa cùng thổ lộ...

Hoắc Trạch Tích càng nhìn càng thấy chướng mắt, cuối cùng ném điện thoại qua một bên, nhíu mi suy nghĩ.

...

Nhan Tiêu khôi phục rất tốt, bác sĩ đã thay thạch cao, gỡ nẹp, chân cô cuối cùng đã có thể thấy ánh mặt trời.

Mấy ngày nay Hoắc Trạch Tích không lên thăm Nhan Tiêu, mỗi đêm nghe radio đều có cảm giác kì diệu, không có cảm giác hơi hợt, nhưng cũng không thấy thân thiết, có lúc nghe một chút thì thấy đặc biệt thích anh, mỗi khi anh chúc ngủ ngon đều kích động không thôi; có lúc lại không hy vọng, trong lòng kìm nén, dè chừng thói quen này.

Tóm lại từ sau khi tỏ tình thất bại, tâm trạng cô hỗn loạn lên xuống như đường Parapol trong toán học.

Nhan Tiêu mỗi ngày đều ra sức nịnh nọt, cô y tá rốt cuộc cũng đồng ý đẩy cô xuống lầu đi dạo, dùng hết sức đem cô tới xe lăn, mặc quần áo bệnh nhân đẩy ra ngoài.

Vào thang máy chung còn có một cụ già cùng được đẩy trên xe lăn làm Nhan Tiêu cảm thấy như mình cũng già theo.

Hai người y tá có vẻ thân quen, ra khỏi thang máy còn một bên đẩy một bên nói chuyện, Nhan Tiêu và cụ già cũng được đẩy đi chung, cụ già nhìn chăm chăm Nhan Tiêu khiến cô có hơi sợ hãi, trong đầu nghĩ có phải trên mặt mình dính gì không, sờ một cái thì đầu có gì, lại nhìn cụ già cười một tiếng.

"Cô bao nhiêu tuổi rồi?" bất thành linh cụ già mở miệng

Người lớn tuổi nói chuyện nghe không rõ lắm, Nhan Tiêu mơ mơ hồ hồ trả lời: "Con hai mươi, cụ lớn tuổi chưa ạ?"

"Ta, ta tuổi chuột." Cụ già trả lời như vậy

Nhan Tiêu bối rối đếm một lần mười hai con giáp, lại bắt đầu đoán là năm nào, cụ già đột nhiên lại vỗ vỗ tay vịn xe lăn của Nhan Tiêu: "Tiểu cô nương, tuổi còn trẻ không cần luẩn quẩn trong lòng nha!"

Nhan Tiêu: "..."

Tại sao ngay cả cụ già cũng biết tin đồn nhảm này?

Nhan Tiêu chảy mồ hôi, "Không, không luẩn quẩn trong lòng."

Trong lòng từ từ hiện linh cảm xấu, không phải là mọi người trong bệnh viện đều nghĩ cô nhảy lầu tự sát chứ?

Sau đó còn thuận miệng truyền bá bậy bạ...

Ngồi xe lăn trong vườn hoa, Nhan Tiêu hỏi y tá: "Cô nghĩ xem có phải mọi người đều nghĩ tôi nhảy lầu tự sát không?"

Y tá bị Nhan Tiêu hỏi không biết trả lời thế nào, trong đầu nghĩ rằng người nhảy lầu tự sát đều có khuynh hướng hậm hực, nếu để cho cô ấy biết chuyện của mình đều bị mọi người biết, không chừng sẽ lại làm ra chuyện nguy hiểm hơn...

Vì vậy có lòng tốt nói láo: "Không có nhiều người biết đâu, hướng chi đây là bệnh viện, mọi người đều thấy những chuyện kỳ quái hơn rồi, sẽ không để tâm chuyện của cô đâu."

Cô ấy nói mập mờ, Nhan Tiêu hồ nghi nhưng cũng mặc kệ không lên tiếng, để cô ấy đẩy đi dưới ánh mặt trời.

Hai người đang trò chuyện thì một y tá khác vội vàng đi tới, kể tai cô y tá này nói gì đó, người ngoài sau đột nhiên cúi đầu hỏi Nhan Tiêu: "Xin lỗi, bây giờ tôi có chút việc, hay là cô ngồi ở phía trước chờ tôi một chút?"

Nhìn đáng vẻ chắc là trong bệnh viện có chuyện quan trọng, Nhan Tiêu nhìn mặt trời ngày càng lên cao: "Không có sao, vậy cô đẩy tôi vào đi, tôi tự lên

thang máy trở về phòng bệnh."

"Không sao chứ?" Y tá vẫn hơi không yên

Nhan Tiêu cười đẩy cái bánh xe, xe lăn trượt một khúc: "Yên tâm đi, tôi có thể tự làm mà."

Y tá thấy vậy đưa Nhan Tiêu đến thang máy rồi vội vàng cùng y tá khác rời đi.

Bây giờ là buổi trưa, là thời gian nghỉ ngơi, không có người nào đi thang máy, Nhan Tiêu thấy cửa thang máy mở liền đẩy bánh xe tiến vào.

Thang máy lớn, Nhan Tiêu phát hiện cách nút ấn còn một khoảng mới tới nên đẩy bánh xe lui về phía sau.

Không có kinh nghiệm ngồi xe lăn nên động tác rất vụng về, nửa ngày còn chưa lui được, cửa thang máy tự động đóng lại.

Hai giây sau, thang máy chuyển động, càng kỳ quái hơn là không phải đi lên mà là...đi xuống.

Chắc là dưới lầu có người ấn nút?

Nhan Tiêu không để ý, thang máy từ "B1" biến thành "B2"...

Cô nhớ rõ lần trước tới thăm bác sĩ Hoắc, ngồi xe từ tầng hầm đi ra, vậy bãi đỗ xe là tầng hầm B1, vậy tầng hầm B2 là...

Trong đầu hiện lên mấy hình ảnh, Nhan Tiêu đột nhiên hoảng lên, cô không quên chỗ này là bệnh viện, là nơi ma quỷ tập trung nhiều, mà nhà xác bệnh viện thì thường ở dưới tầng hầm, lầu B1 không phải thì là B2, vậy...

"A __"

Nhan Tiêu không thể kìm lại mà hét lên một tiếng, cô thấy cửa thang máy mở ra, bên ngoài một người cũng không có...

Vậy tại sao thang máy lại đi xuống?

Sợ hãi vô lý lấy Nhan Tiêu, cô hốt hoảng chuyển động bánh xe, dùng nửa người trên cố gắng ấn nút, không ngờ xe lăn lại bị lật, nửa người trên còn chưa thu hồi trọng tâm, Nhan Tiêu trực tiếp ngã ra ngoài thang máy.

Chỗ xương bị gãy đau nhức, Nhan Tiêu hít một hơi lạnh, ngồi dậy nhìn thấy cửa thang máy chậm rãi khép lại, bên trong còn chiếc xe lăn của cô.

Không dám đứng lên, Nhan Tiêu chỉ có thể nhìn thấy thang máy đang đi lên, cách Nhan Tiêu càng ngày càng xa.

Không phải là "chỗ đó" chứ?

Nhan Tiêu đảo mắt nhìn bốn phía, ánh đèn không hề sáng, vách tường trắng rợn người, bên kia có một cánh cửa, đi vào chắc là một gian rất lớn, ngoài cửa có tấm giấy màu vàng, chữ đỏ viết "Người không phận sự miễn vào"

...

Ở bệnh viện!

Tầng hầm B2 ở bệnh viện!

Nửa bóng người cũng không có! Bên ngoài có chữ "không phận sự miễn vào" là có ý gì?

Nhan Tiêu nhắm hai mắt lại, cảm thấy sau lưng bắt đầu lạnh, nổi hết da gà.

Hôm nay những chuyện không bình thường trong thang máy, thật là giống như... giống như do ma quỷ sắp đặt!

Lúc này nhất định phải tỉnh táo!

Nhan Tiêu hít sâu một hơi, không nhìn vào nơi âm u kia nữa, định vịn tường đứng lên, nhưng dựa vào một cái chân thoi thì làm sao đứng được?

Chỗ xương gãy lại đau nhức, giống như có vô số cây kim đang châm vào, cô lại dè dặt ngồi chồm hồm xuống, nếu đứng lên cũng sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng hơn tới chỗ xương đang bắt đầu lành.

Thân thể đau đớn cùng nỗi sợ hãi, Nhan Tiêu ai oán than trời trách đất, hối hận khi không mang theo điện thoại...

Sau khi cô phát ra âm thanh, trong nhà xác cũng phát ra âm thanh huyền ảo, giống như là... tiếng của túi nylon.

Trong đầu đột nhiên lướt qua, một xác chết tóc tai rối bù, từ trong túi bò ra ngoài, vết máu từ từ lan tới...

"A ----- cứu mạng! Có quý aaaaaa!" Nhan Tiều không nhìn được nữa, nhắm mắt lại kêu to lên.

Đã đến giới hạn chịu đựng, nếu thật là thấy hình ảnh đó chắc chắn Nhan Tiều sẽ bị hù mà chết luôn.

Đang tê tâm liệt phế, cửa của căn nhà kia bị đẩy ra...

Bạn đang đọc truyện *Nghiện Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Bánh mật nướng phô mai (4)

Nghe một tiếng cửa mở "két", trái tim Nhan Tiều cũng rụng rời.

Kêu đến nổi giọng khàn đi, đầu óc cô cuối cùng cũng thả lỏng.

Hình như nghe được giọng nói... Nhan Tiều hé hé mắt nhìn phía bên kia, nhìn thấy một bóng người đứng ở cửa.

Ánh sáng quá mờ, cô nhìn không rõ, tâm lý phòng tuyến lại tiếp tục oanh tạc, không để ý giọng đã khàn mà lại hét chói tai.

Cả hai mươi mấy tầng lầu cũng bị tiếng hét của Nhan Tiều vang dội.

"Chưa kêu đủ à?" Bên kia "người" nói chuyện

Cẩn thận nghe hình như là giọng đàn ông.

Vậy ít nhất cũng không phải nữ quý. Nhan Tiều từ từ buông tay che lỗ tai xuống, mở mắt ra, âm thanh cũng sắp không phải là của mình nữa, thử thăm dò mở miệng: "Anh là người hay là quý?"

Người nọ đột nhiên cười lên, lại đến gần, "Cô nương thấy thế nào? Gãy chân còn xuống đây chạy loạn?"

Nhan Tiều thấy đó là một người đàn ông trẻ tuổi, sừng sốt năm giây rồi đột nhiên phát khóc.

Tiếng khóc vừa phát ra so với tiếng hét còn chói tai hơn, người đàn ông kia thấy màng nhĩ mình rung lên, cau mày ngồi chồm hổm xuống: "Lại đây! Tôi đỡ cô!"

Đi quý môn quan một chuyến mà Diêm Vương không thu nhận mình thiệt là hạnh phúc, Nhan Tiều nhích người qua, cảm giác an toàn đã trở lại, mồm miệng không rõ vừa khóc vừa nói: "Cảm ơn anh, rất cảm ơn anh! Tôi sắp bị hù chết rồi!"

Được đỡ dậy, tâm trạng kích động còn chưa hết, siết chặt tay người kia, không ngừng lặp lại "cảm ơn anh", tiểu ca ca buồn cười, lại thấy rõ mặt của Nhan Tiều: "Ai! Cô là bác sĩ Hoắc..."

Chuyện cụ thể thì không biết, chỉ biết cô có tin đồn cùng bác sĩ Hoắc.

Nghe được ba chữ "bác sĩ Hoắc", Nhan Tiều khóc càng hăng hái, cửa thang máy từ từ mở ra, xe lăn không thấy, cô được tiểu ca ca đỡ đi vào.

Tiếp theo Nhan Tiều đều mơ mơ màng màng, được ôm ra khỏi thang máy, ánh nắng trời nên chói mắt, bị ánh mắt của mọi người soi mói thẳng tới phòng khám của Hoắc Trạch Tích.

Ngồi ở băng ghế ngoài cửa, nữ y tá nhìn Nhan Tiều khắp khiêng chân, trên mặt còn dằn vẻ chưa tỉnh liền mở cánh cửa kêu vào bên trong: "Bác sĩ Hoắc, anh mau đến xem bạn gái anh như thế nào này?"

Có bệnh nhân bên trong, vừa nghe tiếng liền nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hoắc Trạch Tích, "Bác sĩ Hoắc có chuyện gì cứ ra ngoài xem trước đi!"

Hoắc Trạch Tích bỏ bút đèn vào túi áo, nghi ngờ đứng dậy ra cửa.

Nhan Tiều nhìn thấy Hoắc Trạch Tích đi ra, muốn đứng lên, bị tiểu ca bên cạnh đỡ dậy, giải thích với Hoắc Trạch Tích: "Cô ấy không biết sao mà chạy tới nhà xác bên dưới, có vẻ bị sợ rồi!"

Nhan Tiều nghe được sắc mặt đột biến, thật là nhà xác hả?

Bên trong thật là toàn người chết! Mặc dù lúc ấy cũng đoán được nhưng mà sự thật đúng vậy thì cảm giác bây giờ còn sợ hơn, Nhan Tiều cảm thấy sau lưng mình toát ra khí lạnh.

Nhìn bộ dạng bị dọa không nhẹ, Hoắc Trạch Tích cúi đầu nhẹ kêu cô một tiếng, Nhan Tiêu phục hồi tinh thần lại, chậm rãi ngẩng đầu: "Chỗ đó là nhà xác..."

Nói đến chữ cuối cùng thì âm thanh đã thành nước nở.

Người kia đứng bên cạnh xem vui vẻ thúc giục Hoắc Trạch Tích: "Bác sĩ Hoắc mau an ủi người ta đi, bị dọa sợ thành người gì rồi kia!"

Không biết làm sao tự nhiên lại chạy đến nhà xác, nhìn Nhan Tiêu bị dọa mà Hoắc Trạch Tích chỉ cảm thấy buồn cười, trong lòng mềm xuống, bất giác giúp cô lau nước mắt, giống như đồ con nít: "Nhiều người nhìn như vậy mà em còn khóc nữa."

Nhan Tiêu thút tha thút thít, vừa khóc vừa nói câu rất đông dài: "Lúc ấy em còn tưởng mình chết chắc, lại không đứng nổi, ở trong đó toàn là thi thể..."

Chắc là bị hù rất sợ đây, Hoắc Trạch Tích một bên lau nước mắt cho Nhan Tiêu một bên bình tĩnh nghe, sau đó đưa tay nắm tay cô, từ phía sau xoa xoa tóc Nhan Tiêu, ôn nhu: "Bây giờ không sao nữa rồi, không cần sợ..."

Y tá và bác sĩ nhìn thấy một màn này rớt rít nhìn chỗ khác, cố nín cười, lo lắng ho khan mấy tiếng, dùng ánh mắt trao đổi.

Chỉ có Lưu Du vừa cười vừa lắc đầu: "Chặc chặc chặc, ngược cầu rồi!"

Giọng nói trấn an của Hoắc Trạch Tích rất hiệu quả, Nhan Tiêu từ từ ngừng thút thít.

Chờ cô ổn định lại, Hoắc Trạch Tích mới buông cô ra, người cao nên hơi cúi đầu, "Em về trước đi, chỗ này anh không trì hoãn lâu được."

"Ừ, vậy anh mau vào đi!" Nhan Tiêu áy náy, hít mũi thúc giục nói.

Bác sĩ y tá cũng mau chóng đi khỏi hiện trường, Hoắc Trạch Tích gọi một y tá lại, dặn dò đẩy Nhan Tiêu lên lầu rồi mới đi vào phòng khám.

"Bác sĩ Hoắc làm bạn trai thiệt là ân cần nha!" các y tá rói rít.

"Đúng vậy, vậy mà lần trước bác sĩ còn chối không phải là bạn gái anh tới, hôm nay cô ấy vừa khóc bác sĩ đã đau lòng rồi."

"Thật hâm mộ! Muốn tìm một người bạn trai như bác sĩ Hoắc quá!"

...

Lưu Du ở kế bên châm trà vô tình nghe đoạn đối thoại của các cô, đi tới bàn y tá gõ gõ: "Ai ai ai, chăm chỉ làm việc đi!"

"Bác sĩ Lưu, có phải anh rất buồn không?" y tá cười trộm hỏi.

"Sao tôi lại phải buồn?"

"Bác sĩ Hoắc bị đoạt đi á!" nói xong chúng y tá đều bật cười.

Lưu Du: "..."

Một giây trước còn gán ghép, một lời không hợp thì trêu ghẹo...

Đàn bà con gái thật đáng sợ!

Trở lại phòng bệnh để bác sĩ khám một lần nữa, chỗ xương gãy không đáng ngại, Nhan Tiêu chỉ cảm thấy nỗi sợ trong lòng tương đối lớn, nhưng Hoắc Trạch Tích đã an ủi rồi, bây giờ cái gì cũng chữa khỏi.

Cô y tá để Nhan Tiêu lại trong thang máy tới xin lỗi, Nhan Tiêu ngược lại áy náy, chỉ tại mình bất cẩn, gần đây để cho Hoắc Trạch Tích gặp bộ dạng mịt ươm của mình quá nhiều lần, sợ anh sẽ cảm thấy mình rất yếu ớt.

Anh không thích nữ sinh yếu ớt, có phải hồi nãy mình khóc rất giống tiểu công chúa không?

Bản thân cô cũng không thích người có bệnh công chúa, chắc là lại gây ấn tượng xấu cho anh rồi.

Suy nghĩ bấy bả một trận, Nhan Tiêu phiền não nhét mấy cái bánh ngọt nhỏ vào miệng cho hả giận, kết quả cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Nhan Tiêu nghiêng gò má nhìn sang, thấy rõ người tới thì mém chút nữa bị sặc.

Một miệng đầy bánh ngọt nên không nói được, vội vàng che miệng nhìn Hoắc Trạch Tích.

Người kia dĩ nhiên nhìn thấy cô đang che giấu cái gì, khóe miệng nở nụ cười, "Không ăn cơm trưa hả?"

Nhan Tiêu trong miệng ngậm đồ, nói không rõ: "Không..."

"Chờ một chút Bình Quả sẽ tới." Hoắc Trạch Tích vừa nói vừa đi lại cửa sổ, vén màn lên, ánh mặt trời liền chiếu lên tường.

Đứng ở trong ánh mặt trời, Hoắc Trạch Tích bị nhộm vàng, khuôn mặt lấp lánh, hiện lên mấy phần trầm tĩnh.

Nhan Tiêu lúc này mới nuốt xuống miếng bánh ngọt, không lên tiếng, không muốn quấy rầy bức họa đẹp này, trong lòng vô hạn thiên miên muốn thổ lộ với ai đó: Mình thích người thật là đẹp trai.

Nhan Tiêu không giấu được vẻ si mê, Hoắc Trạch Tích nhìn ánh mắt rực cháy của cô thì khẽ run rồi sau đó dời tầm mắt đi như không có chuyện gì, "Sau này ở trong bệnh viện đừng có chạy lung tung."

"Lần này là ngoài ý muốn, em cũng không ngờ tới..." Nhan Tiêu nhỏ giọng biện giải cho mình.

Hoắc Trạch Tích dừng lại một chút, "Còn nữa, đừng cứ gặp chuyện là khóc."

Câu này khiến Nhan Tiêu ngậm ngẩn, lại lập tức giải bày: "Thật ra em không hay khóc đâu."

"Vậy sao mỗi lần thấy em..." Hoắc Trạch Tích theo bản năng nói được một nửa rồi dừng lại.

Nhan Tiêu biết anh muốn nói gì, suy nghĩ lại thì đúng là, khi trước là bị cự tuyệt nên khóc, nhưng lần trước cùng lần này sao khóc nhỉ?

Chưa nghĩ ra câu trả lời thì đã có ai gõ cửa rồi.

Lên tiếng đáp lại, là Hoắc Bình Quả trong tay đang cầm hai hộp thức ăn.

"A Tiêu đói bụng không?" Hoắc Bình Quả vừa nói vừa đem hộp thức ăn để lên bàn, vừa liếc nhìn Hoắc Trạch Tích, "Đều tại anh không nói sớm một chút, lúc gọi điện tới cũng sắp 12 giờ rồi, vội quá làm được có mấy món, không ngon cũng đừng chê nhé!"

Là anh gọi Hoắc Bình Quả làm cơm trưa cho mình?

Nhan Tiêu sững sốt một chút, tâm tình phức tạp, nhìn Hoắc Bình Quả mở hộp đựng thức ăn ra mà cảm động: "Cảm ơn em, phiền em quá!"

Hoắc Bình Quả: "Đừng nói với em những lời rỗng tuếch đó chứ..."

Nhan Tiêu đang muốn cười, Hoắc Bình Quả còn chưa nói xong lại tiếp tục, "Vậy làm chuyện thực tế hơn, lấy thân báo đáp đi!"

"Hoắc Bình Quả..."

Nhan Tiêu bối rối, chưa kịp nói chuyện, Hoắc Trạch Tích đã lên tiếng trước rồi.

"Em nói Nhan Tiêu lấy thân báo đáp cho em mà, sao anh lại hung dữ vậy?" Hoắc Bình Quả cười đến run người, vẻ mặt đắc ý.

Nhan Tiêu yên lặng nhận lấy đôi đĩa Hoắc Bình Quả đưa, cúi đầu nhìn cười ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Bánh mousse anh đào (1)

Chỉ cần có Hoắc Bình Quả ở trong phòng thôi cũng đủ náo nhiệt rồi, mặc dù chỉ có ba người.

Hoắc Trạch Tích ra cửa nhận một cú điện thoại, Hoắc Bình Quả giúp Nhan Tiêu gọt táo, Nhan Tiêu đột nhiên nghĩ đến tên của cô ấy, không nhịn được cười: "Bình Quả gọt táo."

Hoắc Bình Quả bị trêu chọc ngắc đầu, giờ dao gọt trái cây lên: "Có tin em gọt chị trước luôn hay không?"

Hai người đùa giỡn mấy câu, Hoắc Bình Quả mặt hơi gian, "Gần đây tâm tình của chị rất tốt nha!"

"Chân đã bó thành một cục rồi tốt chỗ nào?" Nhan Tiêu vừa nói vừa liếc liếc bấp chân

Hoắc Bình Quả đưa một miếng táo vừa gọt cho Nhan Tiêu, "Vậy em sẽ nói cho chị nghe một chuyện, đảm bảo chị thấy tốt liền."

Nhan Tiêu ăn táo: "Ừ, em nói đi!"

Hoắc Bình Quả phát ra tiếng cười quỷ dị, đang muốn nói thì cửa mở ra, Hoắc Trạch Tích đã gọi điện thoại xong rồi, Hoắc Bình Quả trong nháy mắt ngậm miệng lại ngồi im thin thít.

Nhan Tiêu vừa bị khơi mào lòng hiếu kỳ, đẩy đẩy Hoắc Bình Quả: "Nói tiếp đi!"

"Có cơ hội nói sao?" Hoắc Bình Quả nháy mắt với Nhan Tiêu

Làm cho người ta tò mò rồi lại không nói...

Mặc dù hơi thắc mắc nhưng Nhan Tiêu cũng chỉ trừng cô ấy một cái.

Đợi mấy phút, Hoắc Trạch Tích đơn giản dặn mấy câu rồi ra ngoài, lần này chỉ còn hai người các cô, Nhan Tiêu cuối cùng cũng hỏi: "Vừa rồi em muốn nói gì vậy?"

Tầng hắng hai tiếng, Hoắc Bình Quả ra vẻ ngà ngón sờ sờ mặt Nhan Tiêu, "Em cảm thấy có người vừa ý chị rồi đó."

Hoắc Bình Quả ra vẻ là một tú bà thanh lâu chuyên nghiệp làm Nhan Tiêu mất đi tò mò, chắc là cô ấy đùa giỡn mình, liếc mắt: "Vậy em nói với người kia đi, chị không tiếp khách."

"Không tiếp thật không?" nụ cười Hoắc Bình Quả ngày càng sâu

Về mặt này...

Nhan Tiêu bị cô ấy nhìn chăm chăm hơi sợ, cắn một miếng táo: "Tiểu nữ bán nghệ không bán thân."

Hoắc Bình Quả nghe vậy không ngừng cười được, "Đừng nói là bán thân, em thấy chị vì người đó bán cả mạng cũng được nữa."

Lần này đến phiên Nhan Tiêu ngây ngốc, miếng táo trong miệng quên cả nhai: "Ý em là sao?"

"Em thấy..." Bình Quả đến gần tai Nhan Tiêu, "Anh hai em thích chị rồi."

Những lời này giống như một trái bom nguyên tử nhét vào đầu Nhan Tiêu, nổ bùm một cái thành một đồng hồ hỗn loạn, khiếp sợ nhìn về mặt đang vui vẻ của Hoắc Bình Quả, Nhan Tiêu ấp úng hồi lâu mới nói ra được một câu: "Em có chắc là em chỉ có một người anh chứ?"

"Nói nhảm!" Một cái liếc mắt

Mấy lời này không thể tùy tiện tin được, không thể tin...

Miếng táo trong tay Nhan Tiêu rớt xuống đất, đầu óc bay lên trời một lúc mới đáp xuống, biểu tình trên mặt chậm rãi biến hoá, cuối cùng trung ra ánh mắt không đáng tin.

Hoắc Bình Quả chọc đủ rồi, hết sức bình tĩnh đứng dậy: "Em chợt nhớ đã hẹn bạn rồi, em đi trước đây!"

"Em trở lại! Em..." Nhan Tiêu không thể bắt được Hoắc Bình Quả, thấy cô ấy biến mất ở cửa, lại bắt đầu lầm bầm lầu bầu.

Hoắc Trạch Tích thích mình? Làm sao có thể?

Nghĩ đi nào, đây chỉ là phỏng đoán của Hoắc Bình Quả thôi, cho nên đừng tin tưởng, tránh cho... hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.

Buổi chiều ngồi trên giường bệnh xem gameshow, bên ngoài thời tiết âm ảm, lúc này khiến người ta dễ ngủ, Nhan Tiêu đang mơ màng buồn ngủ, đột nhiên nghe bên ngoài truyền tới âm thanh ồn ào, ngay sau đó là tiếng mắng chửi ầm ĩ.

Nhan Tiêu trực tiếp tỉnh lại, cẩn thận nghe, hình như là phòng kế bên.

Trời sinh nhiều chuyện nên Nhan Tiêu giùng giàng ngồi trên xe lăn chuẩn bị ra ngoài nhìn một cái, lại bị y tá ngoài cửa ngăn lại: "Cô đừng ra!"

Nhan Tiêu càng thêm kinh ngạc: "Sao vậy?"

Y tá trên mặt không giấu nổi vẻ giận dữ, "là thời gian trước có một bệnh nhân của bác sĩ Chung bị gãy xương, về nhà không nghe lời bác sĩ dưỡng bệnh, bây giờ xảy ra chuyện thì chạy tới đây làm loạn."

Gặp phải "Bệnh viện loạn" trong truyền thuyết rồi...

Nhan Tiêu đưa cổ nhìn ra phía ngoài, bệnh nhân kia là một người đàn ông trung niên, đang hùng hùng hổ hổ, y tá khuyên nhưng không có hiệu quả, lời của bác sĩ Chung cũng bị cắt đứt.

Bác sĩ Chung cũng là bác sĩ của Nhan Tiêu, mặc dù không tiếp xúc nhiều nhưng vẫn nhìn ra được bác sĩ rất kiên nhẫn với bệnh nhân, cho tới bây giờ vẫn nín nhịn giải thích cho người đàn ông kia, giải thích không có tác dụng, dứt khoát không nói lời nào, chuẩn bị đóng cửa vào phòng làm việc.

Người kia thấy tình hình ngày càng nghiêm trọng, chặn ở cửa mắng to: "Thu tiền của ông đây, kết quả chuyện còn nghiêm trọng hơn, con mẹ nó bác sĩ cái gì? Quốc gia nuôi mấy người để làm gì?"

Hiện trường có rất nhiều y tá, lời của người kia quá mức rồi, Nhan Tiều hỏa khí đầy người, liều mạng nói: "Vậy mẹ ông nuôi ông làm gì? Để cho bây giờ ông ra ngoài cắn bậy?"

Người đàn ông kia nghe tiếng, nhìn thấy Nhan Tiều, "Cô là ai? Lại còn mắng tôi nữa à?"

Mọi người yên tĩnh nhìn Nhan Tiều, cô chỉ phòng bệnh phía sau, "Tôi ở phòng này, ông ảnh hưởng tôi nghỉ ngơi!"

Người kia cười lạnh một tiếng, chỉ chỉ cánh tay bó bột: "Tôi chỉ muốn đòi lại công bằng, sự thật bày ra trước mắt, tôi khuyên cô sớm chuyển bệnh viện khác đi, chỗ này toàn mưu hại bệnh nhân thôi!"

"Hại người cái gì? Chính ông không dưỡng thương cho tốt, muốn tìm đường chết phải không? Bác sĩ Chung là bác sĩ phụ trách tôi, ông ấy chữa trị như thế nào đương nhiên là tôi biết rất rõ!"

Nhan Tiều vừa nói vừa đẩy xe lăn ra khỏi cửa phòng bệnh, "Bác sĩ và y tá không so đo cùng ông là do bọn họ có lòng vị tha lớn, tôi là bệnh nhân mà cũng không nhìn nổi ông!"

"Không nhìn nổi thì cắt mẹ đi, bác sĩ chỗ này là ba mẹ cô hay là tình nhân của cô mà tẩy não cô rồi?" Người đàn ông này không nghĩ người bệnh sẽ tới mức ông nên tức giận đến đỏ mặt tía tai.

Nếu không phải bây giờ đứng dậy không nổi, Nhan Tiều muốn xông đến cho ông ta hai bạt tay, cũng giận không kim được, y tá bên cạnh muốn đẩy cô vào, cô lại dè bảnh xe ngồi bất động, mắt tròn lên nhìn người kia: "Đúng là tôi thích bác sĩ đó rồi sao? Sau này nhà ông có người sắp chết, ngon thì đừng có đưa tôi bệnh viện nha!"

Người kia tức nói không ra lời, đẩy xe lăn của Nhan Tiều một cái, Nhan Tiều bị đẩy trượt đi một đoạn, trừng mắt hô to: "Ông nói không lại nên muốn đánh phụ nữ phải không?"

Người đàn ông chưa mất hoàn toàn lý trí, sững sốt một chút, bảo vệ bên cạnh vội vàng túm ông trở về.

Bệnh viện không được ức hiếp bệnh nhân, nhưng người kia lại động tới bệnh nhân của bệnh viện, bị buộc thành tội khiêu khích đánh lộn, bị bắt ra ngoài.

Những nhân viên có mặt người nào người nấy đều vỗ tay ủng hộ Nhan Tiều.

"Phụ nữ không thua kém đáng mấy râu nha!" một người bác sĩ nam bên cạnh đi tới, vỗ vỗ bả vai Nhan Tiều.

Mặc dù chưa hết bức nhưng được mọi người trao tặng ánh mắt nể phục, Nhan Tiều không chịu được xấu hổ cười.

Vốn Nhan Tiều đã là một nhân vật truyền kì trong bệnh viện, hôm nay xảy ra chuyện này, cô đã được đặt biệt danh "Tiểu hiệp nữ vì chính nghĩa"

Truyền tới phòng khám 102, một đám người mồm năm miệng mười vây xung quanh Hoắc Trạch Tích.

"Lúc đó cô ấy nói thích bác sĩ, trong đầu tôi liền nghĩ đến anh!"

"Bác sĩ Hoắc anh không tận mắt chứng kiến thật là đáng tiếc..."

"Nhan Tiều trong lòng tôi không bao giờ là cô gái yếu đuối!"

Hoắc Trạch Tích ngay từ đầu nghe được còn nhui mày, cho rằng Nhan Tiều cùng người ta đánh nhau, biết được cô không làm gì quá đáng còn bị phong thành "Tiểu hiệp nữ vì chính nghĩa" thì lại có chút kinh ngạc cùng buồn cười, có thể từ trong lời nói của mọi người mà tưởng tượng ra tình huống lúc đó.

"Bác sĩ Hoắc, bạn gái anh quá phong cách, tính thương cho cô ấy như thế nào vậy?" y tá trưởng không nhịn được hỏi

"Lâu một chút!"

"Một chút làm sao đủ, mười lần!"

...

Đám người đối với đề tài này nói không biết tới bao giờ mới hết chuyện, riu rít trên ghế, chỉ có Hoắc Trạch Tích yên tĩnh nghe một hồi, cuối cùng không nhịn được dùng ngón tay gõ gõ bàn: "Không có việc gì làm phải không?"

"Mọi người giải tán!" Lưu Du cười đứng dậy, dẫn đầu đi khỏi phòng khám

Chờ mọi người lục tục đi ra hết, Hoắc Trạch Tích cúi đầu tùy ý lật vài cuốn sách y học, khoe miệng chậm rãi cong cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Nghiện Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Bánh mousse anh đào (2)

Nhan Tiêu ngồi xe lăn tản bộ dưới lầu gặp được Hoắc Trạch Tích. Thích một người, xa đến mấy cũng có thể nhìn thấy.

Nhan Tiêu giơ mắt nhìn thấy Hoắc Trạch Tích đi vào phòng khám bệnh, ở bên kia lúc Hoắc Trạch Tích xoay người cũng nhìn thấy Nhan Tiêu, vì vậy dừng bước đi về phía cô.

Không xác định được có phải anh đi tới chỗ cô không, Nhan Tiêu ngoẹo đầu nhìn chòng chọc nửa ngày, lại thấy anh vòng vèo tới bên cạnh mình rồi.

Nhan Tiêu kinh ngạc tròn to hai mắt, chần chừ vẫy vẫy tay: "Bác sĩ...Hoắc?"

Anh khẽ gật đầu, mắt nhìn chỗ bó bột trên chân của Nhan Tiêu, "Xem ra không lâu nữa là xuất viện được rồi."

"Bác sĩ Chung nói tuần này em có thể về nhà!" trong giọng nói có một chút đắc ý, "Còn nói em có năng lực hồi phục rất mạnh!"

Hoắc Trạch Tích hơi nhướn mày, đồng tình cười một tiếng.

Nhớ lần trước Nhan Tiêu nhờ anh đẩy mình ra vườn hoa tản bộ, cô không nhận được mở miệng hỏi: "Bây giờ anh có bận gì không?"

Hoắc Trạch Tích: "Không có chuyện gì, sao vậy?"

"Anh có thể... đẩy em đến bên kia không? Chỗ này nắng quá!" Nhan Tiêu vừa nói vừa cười hì hì ngẩng đầu nhìn, trên mặt hơi ửng đỏ, không biết là bị ánh nắng hun đỏ hay tại ngượng nữa.

Hoắc Trạch Tích vẫn chưa trả lời, Nhan Tiêu lại nhanh chóng phản ứng kịp chỗ này là bệnh viện, Hoắc Trạch Tích mà đẩy cô tới vườn hoa có khi nào mọi người lại đồn đại lên không?

"Được rồi, em..."

Lời chối ý còn chưa nói ra, Hoắc Trạch Tích đã đi tới sau lưng.

Được Hoắc Trạch Tích đẩy cảm giác rất kỳ diệu, không nhìn thấy nhưng biết anh đang ở phía sau, vững vàng an tâm.

"Nhan Tiêu..." giọng nói anh từ đỉnh đầu truyền tới.

Mỗi lần nghe anh kêu tên mình, Nhan Tiêu sẽ cảm thấy giật mình, chưa bao giờ nghe người nào gọi tên mình mà rung động như vậy.

Cô nhẹ nhàng ừ một tiếng nhưng không nghe ai nói tiếp, đang muốn hỏi thì Hoắc Trạch Tích đã nói chuyện, "Em biết anh từ bao giờ?"

Nhan Tiêu tính toán một chút, "Khoảng... ba năm trước."

Khi đó Hoắc Trạch Tích còn ở nước ngoài, phát radio chỉ là một thú vui tiêu khiển, càng không nghĩ tới sẽ nổi, vậy Nhan Tiêu là nhóm những người nghe đầu tiên của anh.

Nhan Tiêu dần dần nhớ lại, hí hửng cười, "Lúc mà em mới bắt đầu nghe thì cái trang web kia chưa tới một ngàn người, bây giờ đã mấy trăm ngàn rồi."

Hoắc Trạch Tích yên tĩnh đẩy Nhan Tiêu đi, Nhan Tiêu thì nhớ lại chuyện trước kia, lập tức kích động: "Em thích nhất là mấy câu chuyện anh kể trước khi đi ngủ, cái chuyện về con hươu cao cổ rất đáng yêu, còn chuyện gửi cho con gái một lá thư cực kỳ dịu dàng luôn..."

Nhan Tiêu thể hiện bộ dạng của một fan hâm mộ chân chính, Hoắc Trạch Tích bình tĩnh nói: "Mấy câu chuyện đó là do biên tập viết, anh chỉ đọc lên mà thôi."

Nhan Tiêu bị lời nói trực tiếp của anh làm sững sốt, lại vô tình vung tay lên: "Dù sao là tại anh đọc nên em mới thích mà."

Những chuyện khác đã tạm thời quên đi, có nhiều lời muốn nói liền nói thẳng ra, "Mỗi ngày em đều nghe giọng của anh nha, ghiền lắm, không nghe không ngủ được, em nói thật không có bịa đâu!"

Hoắc Trạch Tích nghe vậy cười một tiếng, "Nếu ngày nào đó anh không phát radio nữa thì em không ngủ hả?"

Người hâm mộ sợ nhất cái gì? Sợ nhất là thần tượng giải nghệ.

Nhan Tiêu rơi vào khủng hoảng, khó khăn nhìn anh: "Anh đừng nói như vậy nha!"

Đáng vẻ Nhan Tiêu nghiêm túc, trong mắt sốt ruột, nụ cười Hoắc Trạch Tích dần thu lại, an ủi Nhan Tiêu: "Ừ"

"Em nhất định sẽ mất ngủ, cho nên để bảo đảm sức khỏe cho người nghe, anh không được không thích thì không làm nữa!" Nhan Tiêu ngồi trên xe lăn, muốn quay người lại nói với anh nhưng tư thế hơi khó khăn, Hoắc Trạch Tích xoa đầu Nhan Tiêu một cái: "Ngồi yên, cẩn thận té."

Vốn tâm tình đang sốt ruột bị một chiêu "sờ đầu" của Hoắc Trạch Tích làm kinh hãi.

Tự tin trong nháy mắt mất hết, Nhan Tiêu quay người lại mặt nóng ran.

Thời tiết quang đăng, ánh mặt trời ấm áp, tâm tình Nhan Tiêu không yên được, bình thường thì không dám nói nhưng bây giờ đột nhiên lại có dũng khí phun ra, hai người đi tới hành lang, Nhan Tiêu rốt cuộc không nhịn nữa: "Mấy ngày trước em đang suy nghĩ tại sao cứ nhìn thấy anh thì lại không kìm được nước mắt."

Hoắc Trạch Tích chậm rãi dừng bước lại, khóe miệng Nhan Tiêu mang theo nụ cười, chần chừ mấy giây lại chậm rãi nói: "Suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra, cho đến tối qua nghe anh phát radio thì hiểu ra rồi."

"Đại khái bởi vì, em cảm thấy rất tin tưởng anh, cho nên không cần phải kiên cường trước mặt anh..."

Nói xong hai người đều rơi vào yên lặng, Nhan Tiêu lại thấy mình nói như vậy thì hơi kiêu, vội vàng lãng sang chuyện khác: "Đưa em tới đây là được rồi, em ngồi một lát rồi lên."

Hoắc Trạch Tích vẫn không nói chuyện, Nhan Tiêu chần chừ quay đầu, anh lại đẩy xe, giọng bình thường: "Nhưng mà nhìn em anh không yên tâm, trở về trước đi."

Không yên tâm...

Nhan Tiêu nhấp nháy khóe miệng, "Lần trước là ngoại ý muốn, ngoại trừ ma quỷ ra cái gì em cũng không sợ!"

"Trên thế giới này làm gì có ma quỷ?"

"Các anh là bác sĩ đương nhiên không tin rồi, nhưng em cảm thấy nên tin thì tốt hơn!" Nhan Tiêu vừa nói đã nhớ tới cảnh tượng ở dưới nhà xác hôm trước, không nhịn được hít một hơi khí lạnh, "Có phải lần trước mất mặt lắm không?"

"Cũng không mất mặt lắm."

"Không tin! Anh chắc là anh không thăm kê em trong lòng chứ?"

"..."

Nhan Tiêu thất vọng "A" một tiếng, "Anh quả nhiên kê em!"

"Không kê em." Hoắc Trạch Tích nói xong cũng thấy mắc cười

Lên lầu, tâm tình Nhan Tiêu rất tốt, Hoắc Trạch Tích đưa cô đến cửa phòng rồi đi, Nhan Tiêu vốn là cũng vào phòng nhưng lại lò đầu ra nhìn bóng lưng anh cho đến khi biến mất ở cửa quẹo, lại từ từ chuyển xe lăn vào phòng bệnh, khóe miệng cong lên.

...

sorry mọi người vì chen ngang Mọi người ơi đang ở đâu xin quay về chốn cũ, hãy thương editor, lên Wattpad ủng hộ mình đi, có chương mới rồi

Nhan Tiêu nằm viện mấy ngày nay, mặc dù đã xin nghỉ học ở trường nhưng bởi vì vị trí đứng đầu của cô ở buổi văn nghệ ngày lễ thành lập trường đang bị trống, tìm người thay thế vừa khó khăn mà thời gian luyện tập cũng không nhiều, đã khó càng thêm khó.

Hôm nay Nhan Tiêu mới nhận được điện thoại của Tiểu Giai nói cục diện bây giờ rất phiền toái, hỏi Nhan Tiêu hai tuần nữa có thể tham gia lễ thành lập trường hay không.

Trước đó Nhan Tiêu đã luyện xong vũ đạo, động tác nắm giữ rõ ràng không cần tập luyện lại, lần này là hoạt động trọng đại nên cô rất coi trọng, hết lần này tới lần khác gặp rắc rối, trong lòng cảm thấy có lỗi với mọi người, lại có lỗi với bản thân mình.

"Tớ cũng không biết, bây giờ tớ khôi phục rất tốt, có thể đứng lên rồi."

"Được rồi, bây giờ cậu cứ dưỡng thương cho thật tốt đi, thế nào cũng có cách khác mà."

Tiểu Giai an ủi nhưng trong lòng Nhan Tiêu càng không dễ chịu: "Tớ không muốn bỏ qua, cùng mọi người cố gắng lâu như vậy rồi mà, không thể bởi vì tớ mà ảnh hưởng tới cả đội."

"Nhưng thân thể rất quan trọng mà!"

Nhan Tiêu do dự một chút, "Không phải còn hai tuần nữa sau, tớ cố gắng khôi phục, nếu không tìm được người thay thế thì tớ sẽ cố hết sức."

Tiểu Giai cũng khó xử, trong bụng cảm động, "Được rồi, tớ sẽ nói cho thầy giáo biết, cậu ngàn vạn lần đừng nóng, thân thể quan trọng nhất!"

Nhan Tiêu đáp ứng, lại tìm ra video lần trước khi cô luyện tập thầy đã quay lại, càng xem càng thấy tiếc nuối, rõ ràng cố gắng lâu như vậy mà cuối cùng...

Thầy tin tưởng giao cho cô vị trí quan trọng, vậy mà mình lại phụ lòng thầy...

Trong lòng vương mắc, Nhan Tiêu cầm lấy điện thoại lục danh bạ, muốn tìm Nhiếp Sơ Sơ thổ lộ tâm sự lại vô tình nhìn thấy ba chữ "Hoắc Trạch Tích"

Lần trước hỏi Hoắc Bình Quả số điện thoại của anh, để lâu rồi mà chưa có liên lạc, một là không dám, hai là không có mặt mũi.

Bây giờ suy nghĩ thì thấy không cần e dè nhiều như vậy.

Nhan Tiêu do dự, bắt đầu soạn tin nhắn, xóa đi xóa lại mấy lần mới gửi:

Bác sĩ Hoắc có bận không? Em là Nhan Tiêu.

Nhan Tiêu cảm di động ngân người, mấy chục giây sau điện thoại rung một tiếng, cô thấp thỏm mở ra xem.

Hoắc Trạch Tích: Có chuyện gì hả?

Nhan Tiêu thầm cắn ngón tay, suy nghĩ một hồi rồi đánh ra chữ: Hai tuần sau em có thể đi khiêu vũ được không?

Gửi rồi mà cô vẫn nhìn chằm chằm tin nhắn, đang bụng lỵ uống nước, điện thoại đột nhiên sáng lên, Nhan Tiêu vội vàng buông lỵ nước xuống kiểm tra, chỉ có ngón ngui hai chữ:

Không được!

Còn đánh một cái dấu chấm than nhấn mạnh nữa.

Nhan Tiêu cắn môi, lại giải thích:

Nhưng tiết mục này của trường rất quan trọng, em chuẩn bị cực kỳ lâu, nếu như em vắng mặt sẽ có lỗi với các bạn đã cố gắng và thầy giáo.

Lần này thời gian cách tương đối lâu:

Em đi hỏi bác sĩ Chung đi rồi nghe theo anh ấy.

Nhan Tiêu đang lo lắng, Hoắc Trạch Tích lại gửi tới: Đừng hành động theo cảm tính.

Như có thể nhìn thấy dáng vẻ của anh nói những lời này, Nhan Tiêu bật cười, từ từ gõ chữ:

Tốt quá! Đều nghe lời bác sĩ Hoắc hết(^.^*)

"Anh nhìn gì mà cười vui vẻ quá vậy?"

Đang ăn cơm trưa, Hoắc Bình Quả nhìn thấy anh mình nhìn điện thoại phát ra nụ cười quý dị.

Hoắc Trạch Tích để điện thoại qua một bên, thu nụ cười lại: "Không có gì"

Hoắc Bình Quả cười cười không lên tiếng, đến khi cơm nước xong mới tìm Hoắc Trạch Tích chất vấn: "Quả nhiên là anh thích chị Nhan Tiêu mà!"

Hoắc Trạch Tích không trả lời, Gia Gia bên cạnh đi tới, dùng xe tăng nhỏ cạ cạ đùi anh, trong miệng phát ra mấy tiếng "đột đột đột", Hoắc Trạch Tích khom người ôm thẳng bé lên.

"Với tính cách của anh nếu quả thật không có cảm giác, không thể nào đối xử với cô ấy tốt như vậy, anh thừa nhận đi!"

Hoắc Bình Quả vừa nói vừa cầm xe tăng của Gia Gia lên, "Lại dám dùng vũ khí quân sự đối phó với cậu, có tin cảnh sát bắt con đi không?"

Gia Gia bán tính bán nghi nhìn Hoắc Bình Quả, ngoan ngoãn nằm trên vai Hoắc Trạch Tích không nói.

Hoắc Trạch Tích ôm Gia Gia nhìn ngoài cửa sổ, "Trước kia thấy cô ấy chưa trưởng thành, cũng không biết thế giới phức tạp cỡ nào, bây giờ phát hiện, có lẽ cũng không cần cho cô ấy biết những rắc rối ấy nữa."

Hoắc Bình Quả suy nghĩ một chút: "Nhan Tiêu là cô gái như vậy, tìm đối tượng đơn giản hai loại, một loại là có thể để cho cô ấy từ từ tìm hiểu thế giới phức tạp, loại thứ hai là bảo vệ cô ấy, để cô ấy cứ sống trong thế giới đơn thuần là tốt nhất."

Hoắc Trạch Tích không nói một lời, Hoắc Bình Quả lại trở về chủ đề: "Bởi vì lúc trước anh không quen với nữ sinh như Nhan Tiêu cho nên mới thấy không thích hợp, thật ra anh cần gì phải đặt nhiều khuôn khổ cho mình như vậy, cứ theo cảm giác mà làm"

Nói rồi lại tiếp tục bổ sung: "Lúc trước anh nói cô ấy nhất thời rung động, bây giờ biết người ta thích anh ba năm rồi, bây giờ còn hoài nghi nữa không?"

Nghe em gái nói xong, Hoắc Trạch Tích sờ đầu Gia Gia, mi mắt yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Chè khoai môn (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Về chuyện Nhan Tiêu có được tham gia biểu diễn ở trường hay không, bác sĩ Chung lập tức bác bỏ, lúc này Nhan Tiêu nghỉ ngơi chưa tới hai tháng, hoàn toàn chưa bình phục, trong thời gian ngắn tham gia khiêu vũ là tuyệt đối không được.

Nhưng Nhan Tiêu vẫn nghe ra một chút cơ hội, mặc dù chưa bình phục hoàn toàn nhưng ít ra có thể xuống giường, tiến hành đi bộ cơ bản.

Có thể đi bộ thì khiêu vũ có gì khó?

Nhan Tiêu không nói thêm nữa, trong lòng yên lặng quyết định.

Nếu trường học tìm được thí sinh thay thế thì tốt, nếu không thì cô muốn chủ động tham gia.

Nhan Tiêu rất nhanh được xuất viện, lần này Hoắc Bình Quả chủ động lái xe tới đón cô và mẹ Nhan.

Ở đây cũng lâu rồi nên quan hệ với bác sĩ và y tá rất tốt, bây giờ xuất viện thì không nề, Nhan Tiêu nắm tay y tá hẹn gặp lại còn mẹ Nhan thì đứng một bên nháy nháy mắt, chờ y tá đi rồi mới dạy dỗ con: "Cái gì mà gấp lại? Con không biết chỗ này là bệnh viện hay sao còn muốn trở lại?"

Nhan Tiêu: "Sao mẹ không có chút tình người nào vậy? Hơn nữa đâu phải cứ tới bệnh viện là nằm bệnh, không thể tới thăm bác sĩ hay sao?"

Hoắc Bình Quả ở một bên thêm dầu thêm mỡ: "Đúng vậy, anh em cũng ở bệnh viện đấy, không có việc gì bận thì A Tiêu cũng có thể tới thăm anh ấy nha!"

Nói xong nhướn mày với Nhan Tiêu.

Nhan Tiêu nhìn Hoắc Bình Quả cười một chút, lọt vào trong mắt mẹ Nhan là một bộ dạng thiếu nữ yêu kiều, không thể làm gì đành phát tay một cái: "Các con tuổi trẻ nói thế nào cũng đúng!"

Đi xuống lầu, ngang qua phòng khám của Hoắc Trạch Tích, Hoắc Bình Quả hỏi cô có muốn đi vào chào hỏi một tiếng hay không thì bị Nhan Tiêu cự tuyệt: "Được rồi, anh em còn đang làm việc, không nên làm phiền."

Lời nói ra nhưng không thể không chế đầu vẫn quay lại nhìn, Hoắc Bình Quả nhìn thấy thì bật cười.

"Đúng rồi, Gia Gia nói muốn gặp chị, hôm nay nó không có đi nhà trẻ, chị cùng em đi gặp nó đi!"

Đưa Nhan Tiêu vào trong xe, thu xe lăn lại, ngồi vào ghế lái.

Nhan Tiêu đã lâu không gặp Gia Gia, nghe thấy thì trong lòng vui vẻ, còn nói: "Bệnh viện nhiều người như vậy, trẻ con sức đề kháng lại yếu, ít đi vào đây là tốt!"

Nghe Nhan Tiêu nói, Hoắc Bình Quả trầm ngâm hai giây: "Anh em nói chị không chính chắn nhưng em thấy chị còn chính chắn hơn em nhiều."

Nhan Tiêu sưng sốt một chút, bác sĩ Hoắc nói cho người nhà anh biết chuyện của cô sao?

Ở trong mắt anh thì mình là người như thế nào nhỉ?

"Anh ấy còn nói gì nữa?" Nhan Tiêu không nhận được hỏi

"Còn nói có lúc chị giống đứa con nít, yên tâm, anh chưa nói xấu chị đâu!" Hoắc Bình Quả lái xe cười nói

Nhan Tiêu không lên tiếng, mẹ Nhan Tiêu không nhận được chen vào: "Nhan Tiêu mà bình thường? Lớn như vậy rồi mà vẫn điên như Mao Đầu cô nương*, không biết tự chăm lo cho mình!"

* Nhân vật do Tưởng Y Y thủ vai

Nhan Tiêu: "..."

Ở trước mặt người khác mà không bỏ qua cơ hội đim hàng con cái, quả nhiên là mẹ ruột!

Sau khi về nhà, Nhan Tiêu nhìn ngôi nhà đã xa rồi hơn một tháng, có cảm giác rất lưu luyến.

Phòng ngủ đã được dọn dẹp, tất cả đồ đạc đều sạch sẽ chờ cô trở lại, Nhan Tiêu trực tiếp nhào lên giường, phịch hai cái lại gào khóc đứng lên, quên mất là chân đã què rồi...

Nhan Tiêu vẫn chưa bình tĩnh, từ từ rồi gọi cho Nhiếp Sơ Sơ sau, lấy điện thoại ra nhắn tin cho Hoắc Trạch Tích cái đã:

Bác sĩ Hoắc, về nhà rồi cảm giác thật tốt ~

Hoắc Trạch Tích đang làm việc, không trả lời, Nhan Tiêu cũng không để ý, ngồi trên ghế chờ anh trả lời

Trong lúc vô tình, Nhan Tiêu nhìn thấy WeiBo của anh, anh chia sẻ một bài đăng của trang web, có tên là [Có lá thư tình]

Cái tên này gọi sự tò mò cho Nhan Tiêu, cắn ngón tay đọc bài:

Trước khi sự kiện thu bài viết của các bạn thành giả kết thúc, chúng tôi sẽ đem sàng lọc ra năm bức thư tỏ tình được chính tay Zain truyền hình trực tiếp đọc lên. Hoan nghênh người hâm mộ tới gửi bài viết!

...

sorry mọi người vì chen ngang Mọi người ơi đang ở đâu xin quay về chốn cũ, hãy thương editor, lên Wattpad ủng hộ mình đi, có chương mới rồi

Trực tiếp bỏ qua những tin tức nhảm nhí, Nhan Tiêu nhanh chóng đọc xong, nhất thời dâng lên ý chí chiến đấu.

Để Hoắc Trạch Tích đọc lên bức thư tỏ tình của mình, chỉ nghĩ thôi đã thấy lãng mạn rồi!

Nhưng mà cái chuyện làm văn này từ nhỏ Nhan Tiêu đã không có khiếu, vậy phải làm sao mới viết được một bức thư tỏ tình thật tốt đây?

Đang đau khổ suy tư, điện thoại đột nhiên rung một tiếng, Nhan Tiêu nhìn một cái, là tin nhắn của Hoắc Trạch Tích:

Nghỉ ngơi cho khỏe.

Không có bất kì màu hương phấn nào nhưng Nhan Tiêu vẫn ôm điện thoại cười sung sướng, cô kích động báo cho Nhiếp Sơ Sơ:

Tớ với nam thần nhắn tin với nhau rồi đó!!!

Nhiếp Sơ Sơ trả lời: Chân cậu bị gãy nhưng lại rất vui phải không, người ta gọi là trong cái rủi có cái may ấy?

Trong cái rủi có cái may?

Nhan Tiêu: May gì?

Nhiếp Sơ Sơ: Bác sĩ Hoắc dường như đôi mắt nhìn với cậu!

Nhan Tiêu cẩn thận nhớ lại, hình như cũng đúng!

Nhưng mà sao cậu ấy thà nói sau khi chân gãy chứ không nói là sau khi tỏ tình!!!

Chuyện thích một người ba năm chắc là sẽ cảm động đối phương?

Nhan Tiêu ngã xuống giường, lại hứng thú bùng bùng coi lại lịch sử tin nhắn hết lần này tới lần khác.

Mấy ngày nay không đăng video khiêu vũ lên mạng, fan đã voi đi không ít, Nhan Tiêu cố ý đăng lên thông báo nói mình té xuống lầu gãy xương, người hâm mộ đã quay lại kha khá, an ủi kêu cô đừng thương cho thật tốt.

Được mọi người khích lệ quan tâm, Nhan Tiêu đột nhiên nghĩ đến câu "Họa kia biết đâu sau này lại là phúc"

Khi còn bé cha mẹ thường không ở nhà, cô đều là một mình về nhà, một mình ăn cơm, một mình ngủ.

Nhan Tiêu sợ ma, ban ngày hay nghe bạn học kể chuyện ma, về nhà bị sợ nên ngủ không yên giấc, mặc dù sau này khi nhắc lại thì thấy thật buồn cười, nhưng cô không muốn cảm nhận lại cảm giác sợ hãi và cô độc đó nữa.

Khi đó hy vọng có người ở cạnh bên bầu bạn, dù không nói câu nào, chỉ cần có là tốt rồi, nhưng qua mấy năm vẫn không có ai nên dần dần hình thành thói quen cô độc.

Có thể bởi vì chuyện này nên mặc dù Nhan Tiêu chơi với rất nhiều bạn nhưng khi thời gian trôi qua, bên cạnh cô chỉ còn Nhiếp Sơ Sơ.

Nhan Tiêu không thích dùng từ "bạn thân" để hình dung vị trí của Nhiếp Sơ Sơ trong lòng, một là cảm thấy có chút kiểu cách, hai là cảm thấy cái danh hiệu này giống như bề ngoài, chỉ cần biết cả đời này là bạn tốt, không cần danh hiệu, nhưng biết trong lòng có nhau là được rồi.

Sau này khi Nhan Tiêu càng ngày càng lớn lên, ba mẹ sẽ ở nhà chờ cô, bên ngoài có nhiều người quan tâm cô hơn, thậm chí có cả người xa lạ. Nhan Tiêu sinh ra không phải người được cưng chiều, nên bây giờ được quan tâm thì thấy mình rất may mắn.

...

Cuối tuần, không biết mẹ Nhan nghe tin tức ở đâu mà nói ngoại ô có một ngôi miếu cầu nguyện cực kỳ linh, còn có thể làm xui xẻo biến mất, kêu Nhan Tiêu cùng đi xin xăm, thuận tiện bái Phật Bồ Tát cho qua khỏi điềm xui.

Nhan Tiêu chỉ chân mình: "Chân con đã như vậy rồi, mẹ bỏ qua con đi!"

"Cũng bởi vì con gãy chân nên mẹ với con phải cùng đi, con suy nghĩ một chút đi, tại sao con vô cớ té xuống lầu? Không chừng là đã chọc trúng cái gì rồi..."

Mẹ Nhan nói chưa hết Nhan Tiêu đã che lỗ tai mình lại, một bên kêu lên "lạp lap lap" át đi giọng nói của mẹ mình.

Mẹ Nhan bị cô làm phiền: "Con làm gì vậy?"

"Mẹ đừng nói như vậy nữa, con còn lâu mới sợ! Con sẽ không sợ!"

"Con có đi hay không?" mẹ Nhan hỏi một câu

Nhan Tiêu suy nghĩ, vốn là đánh chết cũng không đi, bị mẹ hù một cái... Bây giờ có hơi hơi dao động, "Con ngồi xe lăn đi vào miếu?"

Người ngoài chắc chắn sẽ nói cô đã tàn tật mà còn mê tín, không được.

Mẹ Nhan thân nhiên: "Sợ cái gì, như vậy mới có thành ý, Phật tổ mới cảm giác được!"

Vì vậy thứ bảy, Nhan Tiêu vẫn ngồi xe lăn, đeo khẩu trang bị mẹ đẩy tới miếu.

Sợ bị nhận ra nên Nhan Tiêu mặc quần áo của mẹ, đội mũ lên, cả người vũ trang đầy đủ.

Trong đầu nghĩ nếu vậy mà còn bị nhận ra thì Nhan Tiêu sẽ đâm đầu chết tại chỗ.

Hên là trong chùa miếu bầu không khí rất nghiêm túc, mùi nhang bay đầy sân, cây rừng cao lớn rậm rạp, lâu lâu lại rớt vài trái, khắp nơi yên tĩnh lại có thiện ý.

Người tới bái Phật xin xăm cũng không dám cao giọng ồn ào, tiểu hòa thượng quét sân ngoài cửa hay là tiểu ni cô cũng có thần thái điềm tĩnh, Nhan Tiêu nháy mắt cảm thấy mình che kín từ đầu đến chân thật có lỗi với Phật tổ.

Mẹ Nhan đưa cho Nhan Tiêu một vòng chuỗi Phật châu, "Mới vừa nhận miễn phí ngoài cửa, không biết có phù hợp với mẹ không, con cầm đi."

Nhan Tiêu nhận lấy, xỏ vào cổ tay, lại không nhận được người một cái.

Vì vậy ở trong mắt người khác, trong tự viện có một người ngồi trên xe lăn trang phục kỳ quái, đeo khẩu trang và đội nón, trên tay có chuỗi Phật châu, thấy cứ giống như là... Đại sư khiêm tốn.

Đang ngẩng đầu lên thì có một người đàn ông đi tới, nhìn thấy Nhan Tiêu thì đáng vẻ vâng vâng dạ dạ, Nhan Tiêu sợ hết hồn, không lẽ mình bị nhận ra rồi?

Nhan Tiêu làm bộ nhìn chỗ khác, người đàn ông kia dần dần đến gần: "Cái này... tôi hỏi một chút được không?"

Xem ra phải cứng đầu một chút, Nhan Tiêu quay đầu không nói chuyện, nhìn chăm chăm người kia.

Mẹ Nhan mở miệng trước: "Anh muốn hỏi gì vậy?"

"Tôi nhìn đại sư khí chất phi phàm, có thể coi cho tôi một quẻ được không?"

...

Nhan Tiêu ngây ngốc, vị huynh đài này đi ra từ chương trình hài hả?

"Chúng tôi không phải thầy bói, anh có nhầm không?" mẹ Nhan không giải thích được.

"Đại sư là cao nhân, tôi vừa nhìn đã biết liền!" Người đàn ông kia vẫn chưa buông tha, mặt đầy khẩn cầu nhìn Nhan Tiêu.

Nhan Tiêu thiếu chút nữa cười ra tiếng, giải thích: "Tôi thật sự không phải là đại sư!"

Người đàn ông: "... giọng nói như thiếu nữ thanh thúy, quả nhiên đạo hạnh thâm hậu!"

Nhan Tiêu phục sát đất, đoán chừng đoạn này mà đem lên mạng là có thể trở thành chủ đề hot số một.

Nhan Tiêu còn hòa theo đùa giỡn: "Vị thí chủ này, thật ra vừa rồi ta có tính giúp ông..."

Người kia nghe vậy kinh ngạc, mặt đầy mong đợi: "Mời nói!"

"Anh cái gì cũng tốt, chỉ là não hơi rỗng."

Người kia thật lâu mới phản ứng, không tưởng tượng nổi nhìn Nhan Tiêu: "Không phải là đang chửi tôi chứ?"

Nhan Tiêu không nhịn được nữa, cười run rẩy

"Sao cô lại dám mắng tôi chứ?"

Mất thấy người kia sắp ồ ào, Nhan Tiêu vội vàng quay lại vỗ tay của mẹ một cái: "Mẹ đi mau, đừng để ý tới ông!"

Vào trong miếu Nhan Tiêu vẫn còn cười, bị mẹ Nhan vỗ: "Nghiêm túc một chút!"

"Người này quá nghịch ngợm!" Nhan Tiêu vừa định nói thì thấy lão hòa thượng nhìn chòng chọc cô, lập tức thu lại nụ cười, ngậm chặt miệng.

Nhan Tiêu bởi vì cái chân nên có thể không quỳ lạy, trực tiếp đi qua bên cạnh xin sâm.

Mẹ Nhan thì ở cạnh hòa thượng trao đổi, hỏi làm thế nào để hóa giải tai ương cho con gái.

Tuy rằng ngày thường miệng nói không thể tin này nọ nhưng lúc tới xin sâm Nhan Tiêu vẫn khẩn trương, lắc lắc ổng thè, rút ra một cây xiên tre...

Mẹ Nhan và lão hòa thượng nói chuyện xong đã thấy Nhan Tiêu chờ ở bên ngoài miếu.

"Con không xin sâm à?"

"Rút rồi, là sâm tốt." Nhan Tiêu nói mà vẻ mặt có chút che giấu.

Mẹ Nhan mừng rỡ: "Nó nói cái gì?"

"Là... thân thể khỏe mạnh, gia đình hạnh phúc sự nghiệp thành công." Nhan Tiêu vừa nói chuyện vừa chuyển động xe lăn, "Chúng ta về nhà đi mẹ."

"Vậy cũng không tệ lắm!" mẹ Nhan đẩy Nhan Tiêu mặt xúc động

Nhan Tiêu hòa theo ha ha: "Dạ, không tệ lắm."

Trên đường về nhà, tâm tình Nhan Tiêu rất phức tạp.

Đúng là cô rút được sâm tốt, nhưng cô cũng đã lừa mẹ, cái sâm kia nói về việc sinh con!

Nội dung bên trong chỉ đọc một lần là nhớ

Sinh con chỉ hi, nhi nữ song toàn.

"Minh mới hai mươi tuổi thì con gái đâu ra mà song toàn?"

Về nhà rồi Nhan Tiêu muốn gọi cho Nhiếp Sơ Sơ kể vụ hôm nay rút sâm ở miếu: "Bây giờ tớ rất sợ hãi, tớ không muốn sinh con đâu, chưa tốt nghiệp đại học mà sinh liền hai đứa trẻ chắc chắn bị người ta dè bĩu? Cha xấp nhỏ là ai?"

Nhan Tiêu kinh hoàng quăng ra một đồng vấn đề, Nhiếp Sơ Sơ cười: "Lúc đầu ai nói chuyện này mê tín vậy ta?"

"Không giống nhau, xảy ra trên người mình đương nhiên là tớ phải lo rồi!" Nhan Tiêu tiếp tục ai oán, "Tớ không muốn sinh con..."

"Thôi đi, tưởng muốn sinh con thì một mình cậu làm được à, cậu không biết mình là người độc thân à?" Nhiếp Sơ Sơ khôi phục dáng vẻ, đánh đá nói.

Suy nghĩ một chút thì thấy giọng Nhiếp Sơ Sơ không tốt, nói: "Cậu coi tớ xem có phải tớ thích bị ngược không? Sao cậu mắng tớ mà tớ thấy thoải mái dữ vậy?"

"Ân bên trong là máu M đó! Sau này cậu nên tìm S dạy bảo một chút đi." Nhiếp Sơ Sơ tâm địa trêu chọc.

Nhan Tiêu cười nhạo một tiếng: "Tớ thích bác sĩ Hoắc thôi, cái gì mà S?"

Nhiếp Sơ Sơ "nha" một tiếng: "Cậu cho rằng bác sĩ Hoắc là người đàn ông ôn nhu ấm áp hả, chưa tới lúc đó còn chưa biết nha!"

"Tới khi nào?" Nhan Tiêu nghi ngờ hỏi

Nhiếp Sơ Sơ dừng hai giây, cười nói: "Ai biết được? Là lúc kết hôn hay lúc lên giường, nói không chừng..."

Đến lúc này Nhan Tiêu biết Nhiếp Sơ Sơ đã nổi lên tính đùa dai rồi, nhưng Nhiếp Sơ Sơ lại nhạo báng đối tượng là Hoắc Trạch Tích, Nhan Tiêu đương nhiên không nhẫn nhịn được, cắt đứt: "Không nói nhảm với cậu nữa, tớ muốn đi luyện tập khiêu vũ lại."

Nhan Tiêu đang muốn cúp điện thoại thì giọng nói của Nhiếp Sơ Sơ lại vang lên: "Chờ chút chờ chút!"

"Còn gì nữa hả?"

Nhiếp Sơ Sơ: "Cậu không đường thương cho tớ mà tập cái gì? Gãy xương chứ có phải là bầm đầu mà vội vậy?"

Nhan Tiêu không muốn đem chuyện mình cố chấp tham gia kỷ niệm thành lập trường cho nhiều người, do dự một chút, chậm rãi nói: "Tớ nói cho cậu chuyện này cậu đừng mắng tớ nha!"

Nhiếp Sơ Sơ tùy ý nói: "Nếu cậu nói như vậy, thì chắc chắn tớ sẽ mắng cậu, yên tâm đi!"

Nhan Tiêu: "..."

"Nói đi!" Nhiếp Sơ Sơ không kiên nhẫn

"Chính là tớ có thể sẽ tham gia biểu diễn, bởi vì vị trí kia không tìm được người thay thế, tớ nói với Tiểu Giai nếu không có người tớ sẽ lên..."

Sau khi Nhan Tiêu nói xong, Nhiếp Sơ Sơ vậy mà không có cắt đứt lời của cô, Nhan Tiêu kinh ngạc: "Sao cậu không nói gì hết?"

"Tớ thấy cũng được, thân thể của cậu chỉ cậu hiểu rõ ràng nhất." Trong giọng nói còn có sự nghiêm túc

Câu trả lời ngoài dự định, không cần nói cũng biết Nhiếp Sơ Sơ rất hiểu Nhan Tiêu.

Nhan Tiêu nhất thời cảm động: "Nhiếp Sơ Sơ, tớ cảm thấy cậu thật tốt, tớ muốn khóc quá."

Đầu kia yên lặng hai giây, lại vang lên âm thanh không kiên nhẫn: "Được rồi, cậu đừng trình diễn màn nước mắt cá sấu nữa!"

Người này...

Nhan Tiêu vừa tức vừa cười, "Vậy bái bai, cúp đây."

Mặc dù ngoài miệng lảm bảm chuyện mau bình phục, lúc ở không Nhan Tiêu vẫn chìm đắm vào việc gửi bản thảo tỏ tình, Nhan Tiêu không cần đoán cũng biết người gửi sẽ rất nhiều nhưng vẫn ôm mộng "không thử một lần làm sao biết được", liền ôm máy tính xem những câu văn thơ hay.

Nhưng mà trên mạng toàn những câu đố nhảm chán, nịnh nọt sáo rỗng, Nhan Tiêu càng xem càng muốn điên lên.

Không còn kiên nhẫn xem nữa, Nhan Tiêu đăng lên một trạng thái

Cứ coi như trình độ viết văn như cấp một đi, vậy thì làm sao viết thư được?

Rất nhanh đã có người trả lời, Nhan Tiêu nhìn từng cái một, có người hỏi Nhan Tiêu viết thư tình hả, viết cho ai, bỗng nhiên có một cái bình luận:

Không cần suy nghĩ, cứ viết theo tình cảm

Nhìn cái tên chòng chọc nửa ngày Nhan Tiêu mới nhớ cái người kia là một tác giả, rất nhiều bài thơ xưa đều là do người kia sáng tác.

Sao không nghĩ tới việc tìm đại thần hỗ trợ?

Nhan Tiêu nhanh đi thăm hỏi: Đại Đại, tôi muốn nhờ người một chuyện.

Đại kia trả lời: Thư tình?

Nhan Tiêu: Không sai! Người quá thông minh!

Trả lời: Mà viết thư tình thì cần gì hỏi? Chỉ cần cô cảm thụ tình cảm, đủ chân thật là ok rồi!

Nhan Tiêu: Vậy tôi viết xong thì người xem giúp tôi nhé?

Trả lời: ok!

Vui đầu vào viết, Nhan Tiêu nhớ khi còn bé mỗi khi viết một bài văn thường cân nhắc rất lâu, mỗi từ mỗi câu, muốn vừa hay mà vừa có tình cảm

Ai nói đơn phương tương tư rất lãng phí thời gian?

Nhan Tiêu cảm thấy có thể vì mục tiêu mà bước về phía trước một bước, từng chút một cố gắng tốt hơn.

Chuyện sau này ai có thể đoán hết được chứ?

Cho nên mọi việc đều có vô vàn khả năng.

E hèm, từ bây giờ bắt đầu đặt pass mọi người nhé. Bà con chịu khó qua Wordpress xem vài bữa ^^. ***Tuần này đăng nốt chương 26, 27 nữa. Thứ năm đăng chương 26 nhé***

Cập nhật 27/1/2019

Mình đăng dần dần các chương lên nhé

Bạn đang đọc truyện *Nghiện Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chè khoai môn (2)

Mặc dù gần đây Nhan Tiêu khôi phục rất tốt nhưng cô vẫn không dám nói ra chuyện mình muốn đi biểu diễn, nếu như Nhan Tiêu nói cho mẹ, mẹ nhất định sẽ đi hỏi ý kiến của bác sĩ Chung, mà ông sẽ không đồng ý, nói không chừng mẹ cô còn bị dọa, đến lúc đó muốn tham gia còn khó hơn.

Như vậy thì không ai làm theo ý của Nhan Tiêu, không tốt lắm.

Nhan Tiêu do dự mãi, cũng không nghĩ ra được cách nào tốt hơn, bên cạnh cũng không ai có thể giúp cô nghĩ ra cách, cuối cùng quán quít nửa ngày mới nhắn tin hỏi bác sĩ Hoắc, cụ thể nói lại tình huống bây giờ, cũng nói rõ nguyên nhân mình muốn tham gia biểu diễn.

Ở trong lòng Nhan Tiêu, Hoắc Trạch Tích cũng coi như người thân của cô, cũng biết bệnh tình của cô, anh rất thành thực, Nhan Tiêu trong lòng vô cùng tin tưởng.

Lúc Nhan Tiêu nhắn tin đã là mười giờ tối, nhắn rồi thì trong lòng rất lo lắng, một bên xem chương trình giải trí một bên chờ Hoắc Trạch Tích trả lời, trung bình cứ một phút nhìn điện thoại một lần.

Đợi hơn mười phút thì điện thoại di động rốt cuộc cũng rung, Nhan Tiêu vội vàng cầm lấy, mở khóa màn hình.

Trả lời:

Nếu như em muốn kiên trì thì cũng không chừng ngại nào cản được. Nhưng mà đừng nên quá miễn cưỡng.

Nhìn xong câu trả lời, Nhan Tiều chậm rãi nhếch mép lên, trong lòng vô vàn cảm động.

Tất cả mọi người đều quan tâm tới Nhan Tiều bằng cách không khiến cô bị thương, không để cô làm chuyện họ gọi là ngu xuẩn, nhưng sẽ luôn có người hiểu, hiểu nguyện vọng giấu trong lòng cô, sẽ tôn trọng quyết định của cô.

Lúc trước là Nhiếp Sơ Sơ, bây giờ là anh.

Không biết là có phải tại ban đêm nên tâm trạng của cô rất dễ bị cảm động, vốn là một chuyện rất nhỏ, thậm chí chỉ có một mình Nhan Tiều mới nhận thấy được, bây giờ đã trở nên tốt đẹp, rất chân thật.

Đột nhiên cảm thấy rất may, may mà mình chưa từ bỏ.

Nhan Tiều nằm ở trên giường, nhìn lại tin nhắn mấy lần, tắt đèn, dùng điện thoại nhắn lại mấy chữ:

Cảm ơn anh.

Nhan Tiều đưa tay đến kéo rèm cửa ra, bầu trời ở thành phố không có sao, đêm tối đen như mực, nhưng thành phố này lại có một người, một ngọn đèn, trở nên ấm áp sáng ngời...

...

Lần nữa trở lại trường học, chân Nhan Tiều bị thương nên được rất nhiều bạn quan tâm, bình thường Tiểu Giai cũng giúp cô mua cơm mua quà vặt, Nhan Tiều thụ sủng nhược kinh, đám bạn này hồi trước chuyên gia bắt nạt mình, bây giờ thay đổi quan tâm mình khiến người khác cảm động quá đi.

Ngày tập trung mọi người trong đội nhảy, thầy cũng đến nhìn thử tình trạng của Nhan Tiều, Nhan Tiều chứng minh quyết tâm tham gia của mình, luôn thanh minh mình không có sao thầy mới để cho cô tham gia luyện tập, nói vốn là vị trí trống kia đã tìm được người nhưng độ phối hợp ăn ý còn chưa đủ, nếu như Nhan Tiều trở lại thì phải so sánh hai bên xem bên nào tốt hơn, dù sao đã lâu rồi Nhan Tiều chưa ôn lại bài tập.

Vì vậy Nhan Tiều nhập tâm tập luyện.

Mặc dù đã tháo nẹp rồi nhưng sợ lại bị thương nên cô vẫn quấn băng thật dày.

Nhan Tiều luyện tập rất cẩn thận nhưng cường độ vẫn rất lớn, Tiểu Giai nhìn cô thôi cũng thấy đau lòng rồi, nhưng Nhan Tiều lại cười trêu ghẹo: "Cậu coi tớ là cái gì vậy? Có minh tinh sốt cao gần bốn mươi độ, hôn mê mười mấy lần còn luyện tập mà!"

Nghe Nhan Tiều còn có thể nói đùa, mọi người cũng nhẹ lòng bớt.

Nhan Tiều mấy ngày nay mỗi khi rảnh đều chôn mình trong phòng tập, gầy đi mấy cân thịt, cuối tuần về nhà bị mẹ quở trách một trận, nói vất vả lắm mới có chút thịt nhìn có phúc, bây giờ lại biến thành người giấy.

Thật ra thì Nhan Tiều còn cách người giấy một khoảng lớn, trên mặt bụ bẫm, nhìn có gầy hơn nữa thì cũng không xấu.

"Con có nhớ mấy ngày trước mẹ đi miếu cầu phúc cho con không? Có một đại sư bán cho mẹ một chuỗi đá thạch lựu đã làm phép, con đeo lên tay mấy tháng đi, nhớ tuyệt đối không được để người khác đụng vào đó." Mẹ Nhan vừa nói vừa đưa cái hộp cho Nhan Tiều, "Mẹ cũng không có đụng vô đâu."

Nhan Tiều múc một muỗng sữa chua vào miệng, tùy ý nhận lấy: "Người khác đụng thì như thế nào?"

"Không linh nữa, muốn linh phải tiêu từ tinh lọc." Mẹ Nhan vừa nói vừa bỏ sung: "Tốt nhất là đừng cho người khác đụng, trừ phi là người đặc biệt thân mật với con."

Nhan Tiều bị dáng vẻ nghiêm túc của mẹ mình chọc cười, "Tuổi mẹ càng ngày càng lớn mà còn tin chuyện này nữa hả?"

Nhan Tiều liếc mắt nhìn chuỗi hạt nhỏ, óng ánh màu đỏ tím, sờ lên còn thấy lạnh lạnh.

Người ta hay nói thủy tinh ngọc thạch đều có sinh mệnh, có thể dưỡng phúc, cũng có thể tiêu trừ tai ương.

Vẫn là câu nói cũ, thà tin thì hơn...

Nhan Tiều xoay xoay vòng tay, "Được rồi, tuyệt đối không cho người khác đụng."

"Chờ khi đeo lâu rồi, nó nhận biết con thì không cần kiêng kỵ nhiều nữa."

Nhan Tiều vừa uống sữa chua vừa cười nhìn mẹ, đột nhiên cảm thấy mẹ mình vừa ngây thơ vừa đáng yêu.

Lần này về nhà Nhan Tiêu còn có việc khác, chính là gửi bản thảo tỏ tình cho biên tập, thư tình lần trước sửa cả mấy ngày, lại đưa cho vị tác giả kia xem rồi mới thận trọng gửi đi.

Bởi vì Nhan Tiêu nhìn thấy có người hỏi biên tập Zain có xem bản thảo hay không, biên tập nói có, Nhan Tiêu liền lặng lẽ ghi tên thật của mình, nếu như Hoắc Trạch Tích nhìn thấy thì tốt.

Gửi đi tâm huyết, Nhan Tiêu cảm thấy mình đã làm một chuyện lớn, tâm tình ngày cuối tuần cũng tốt hơn.

Trở về trường học, có bạn hỏi Nhan Tiêu cái chuỗi trên tay cô là gì, Nhan Tiêu nhớ lời mẹ dặn nên tránh không cho mọi người đụng vào, lại tự cười trong lòng, mẹ mình mê tín bấy giờ mình lại mê tín theo. Chắc là sự mê tín đã cắm sâu rễ vào đầu của người Trung Quốc rồi.

Lần luyện tập cuối cùng cách ba ngày trước khi buổi lễ diễn ra, Nhan Tiêu đã luyện tập động tác rất thành thục, nhưng vẫn còn nhiều động tác chân hơi khó khăn, sẽ có cảm giác đau nhói nhưng Nhan Tiêu vẫn nhẫn nại để không ảnh hưởng tới hiệu quả của cả đội.

Trước khi biểu diễn một ngày, Nhan Tiêu hơi áp lực nên khẩn trương, đột nhiên lại muốn tâm sự với Hoắc Trạch Tích.

Nhan Tiêu mỗi ngày đều muốn gửi tin nhắn cho anh, nhìn thấy cái gì lạ lạ thì muốn nói cho anh biết, nghe cái gì vui vui cũng muốn chia sẻ, cuối cùng vẫn chỉ lưu lại thành bản nháp, không dám gửi đi.

Hơn mười một giờ tối, Nhan Tiêu cầm di động rồi rắm một hồi, nhét tai nghe vào, cuối cùng ngủ thiếp đi, sáng hôm sau bị Tiểu Giai đánh thức, điện thoại cũng hết pin luôn.

Trong phòng chỉ có Nhan Tiêu và Tiểu Giai tham gia biểu diễn, Nhan Tiêu cũng không kịp sạc điện thoại di động, sau khi rửa mặt thì vội vàng cầm quần áo biểu diễn đi ra phía sau hậu trường.

Đến phòng khách phía sau, người mẫu vội vàng, lộn xộn, xung quanh treo ngổn ngang quần áo, khắp nơi đều là mọi người đang trang điểm.

Nhan Tiêu cũng bị kéo qua thay trang phục mấy lần, lần nhảy này là theo vũ điệu Trung Quốc, cần sửa đổi sườn xám, thợ trang điểm bên cạnh nhìn chòng chọc Nhan Tiêu nửa ngày, lại cầm từ trong túi ra một cái hộp kín đáo đưa cho cô.

Lúc nhìn thấy Nhan Tiêu thiếu chút nữa là hộc máu, là miếng dẽm ngực.

Trên mặt thợ trang điểm hiện hai chữ "biết mà", Nhan Tiêu nhắm mắt một cái, tay giờ lên chữ "ok".

Lễ kỷ niệm bắt đầu, dĩ nhiên là ban lãnh đạo đọc một đồng diễn văn, Nhan Tiêu liếc mắt nhìn xuống khán đài, có rất nhiều học tỷ đã tốt nghiệp tham dự, đếm sơ sơ cũng hơn một ngàn người.

"Chút nữa lên sân khấu phải nhớ vị trí đứng của mình nha, đừng làm loạn đội hình..." Trước khi lên thầy còn tiếp tục dặn dò

Tuy rằng Nhan Tiêu tham gia rất nhiều cuộc biểu diễn, làm cả khách mời, nhưng không khí hôm nay rất nghiêm túc, chân cũng còn hơi đau làm Nhan Tiêu cũng run run theo.

Nghe thấy MC giới thiệu tiết mục, làm ra động tác gọi mọi người tập trung lại, tiếng vỗ tay vang lên, cả đội nhanh chóng lên sân khấu.

Ánh đèn dần sáng lên, tiếng nhạc chưa vang lên, Nhan Tiêu nhìn xuống dưới thì bắt gặp một hình bóng quen thuộc, rất nhanh thì tập trung tinh thần không nhìn đâu nữa.

Lúc biểu diễn không còn khẩn trương nữa, đã tập luyện rất nhiều lần rồi, biểu diễn tuyệt đối không được sơ suất, Nhan Tiêu còn nhìn thấy có rất nhiều người đang cầm máy chụp hình và điện thoại quay lại.

Tiếng nhạc tắt, cả đội cúi người chào, tiếng vỗ tay nổi lên từ bốn phía, thầy hướng dẫn ở dưới đài giơ ngón cái lên, ra hiệu cả đội lui từ phía bên phải.

"Quả người là mỹ nữ nhiều nhất ở khoa múa, nữ sinh đại học X đã được nâng lên tầm cao mới rồi..."

"Tớ biết người đứng ở giữa kia, trên internet có thấy cô ấy nhảy, không ngờ là ngoài đời thật sexy!"

...

Xuống sân khấu rồi mà vẫn còn nghe mọi người bàn luận, dọc đường đi có rất nhiều người tìm Nhan Tiêu và các bạn học chụp hình, Nhan Tiêu có đồng ý mấy lần, nhưng thầy hướng dẫn đang thúc giục nên đành vung tay từ chối.

Đang muốn đi ra khỏi hội trường, Nhan Tiêu nhìn thấy bóng người đứng ở cửa, phất chốc ngây ngẩn.

Người đi qua đi lại, Hoắc Trạch Tích đứng ở chỗ này, mặc áo sơ mi màu trắng gạo, bóng người thật cao, ôn hòa nhìn Nhan Tiêu.

Trong nháy mắt, mọi vật chung quanh đều biến mất, chỉ còn bức họa trước mặt Nhan Tiêu là lấp la lấp lánh.

Chưa phản ứng kịp, Nhan Tiều vừa nhanh vừa chậm tiến tới, che miệng lại không dám tin là sự thật, nhìn hồi lâu mới lên tiếng: "Sao anh lại tới đây?"

Hoắc Trạch Tích cười một cái, "Tối hôm qua em gửi tin nhắn cho anh nên hôm nay anh tới xem thư."

Tối hôm qua...

Chắc là lúc mình mơ mơ màng màng đã gửi tin nhắn đi..

Nhan Tiều bị ngạc nhiên nên không biết làm sao, thầy hướng dẫn đi phía trước nhìn cô mấy lần mà cô cũng không biết.

"Đó là người Nhan Tiều thích, thầy đừng hỏi mà!" Tiểu Giai ở bên cạnh cười giải thích.

Nhan Tiều mặt mừng rỡ đứng im, bên cạnh có học đệ học muội muốn chụp chung, Hoắc Trạch Tích nhìn thấy thì dùng ánh mắt ra hiệu cho Nhan Tiều, nhẹ giọng nói: "Hình như có người muốn chụp hình với em."

Nhan Tiều quay đầu nhìn, bưng bình, cùng bọn học chụp hình nhưng ánh mắt vẫn nhìn Hoắc Trạch Tích.

Chụp xong thì vội vàng kéo Hoắc Trạch Tích đi ra: "Chỗ này đông quá, chúng ta ra ngoài đi."

"Em mặc như thế mà vẫn không lạnh à?" Hoắc Trạch Tích đột nhiên nói.

Nhan Tiều cúi đầu nhìn bộ sườn sảo trên người mình..

Sao có cảm giác là cứ ở trước mặt anh thì chuyện xấu thì nhau bại lộ vậy?

Nhan Tiều câu nệ cười, trả lời: "Cũng hơi lạnh, chút xíu nữa em thay đồ."

Bên kia có người quét ánh mắt nhìn, Hoắc Trạch Tích yên lặng hai giây: "Hay giờ đi thay trước đi."

Nhan Tiều vội vàng: "Vâng anh..."

"Anh chờ em."

Mới về phòng ngủ, bọn Tiểu Giai nhìn thấy Nhan Tiều thì mặt cười đầy dâm tà: "Ây, nam thần đến coi cậu biểu diễn há?"

Nhan Tiều mặt đỏ hỏn hờ che cũng không được, cũng không sợ cái gì, xông lên: "Giúp tớ kéo khóa ra đi."

"Sao lúc cậu thấy người ta thì kinh ngạc vậy?" Tiểu Giai vừa giúp Nhan Tiều vừa cười hỏi.

"Tớ cũng không biết hôm nay anh ấy đến nên hơi bối rối." Nhan Tiều vừa nói vừa lau sạch son môi, son vào màu môi anh đào đỏ, xúc động: "Tớ thấy có chút không chân thật."

"Đừng kích động quá nha, chân còn chưa lành đâu!" nhìn Nhan Tiều thay đồ muốn ra ngoài, Tiểu Giai nhắc nhở.

Nhan Tiều vẫy tay một cái, vội vã đi ra

Xa xa nhìn thấy bóng lưng Hoắc Trạch Tích, hình như anh đang nhìn phong cảnh trường học. Nhan Tiều nổi lên lòng truêu ghẹo, lặng lẽ đến gần, chọc chọc cánh tay trái của anh nhưng lại bước về phía bên phải.

Hoắc Trạch Tích bị trò lừa bịp của Nhan Tiều chọc cười, Nhan Tiều chấp tay sau lưng, cúi đầu đá hòn đá nhỏ, "Em dẫn anh đi một vòng trường em xem thư hén!"

"Chân em lành chưa?" Hoắc Trạch Tích không trả lời mà hỏi ngược lại.

Thật ra thì vẫn chưa lành hết, bình thường đi bộ cũng hơi đau, nhưng lúc này mà nói ra sự thật thì ngu hết biết, Nhan Tiều quả quyết lắc đầu: "Tốt lắm! Em còn có thể khiêu vũ mà!"

Mới có hai tháng thì làm sao mà tốt được...

Hoắc Trạch Tích cũng không phản bác lời Nhan Tiều, lại hỏi: "Hôm nay nghỉ học?"

Nhan Tiều "ừ" một tiếng, Hoắc Trạch Tích nói tiếp: "Vậy anh đưa em về nhà."

Nhan Tiều: "..."

Cô không muốn về nhà đâu!!!

Nhìn thấy ánh mắt của Nhan Tiều, Hoắc Trạch Tích hơi hí mắt: "Không muốn về nhà?"

Nhan Tiêu chần chừ: "Em muốn..."

Muốn ở cùng anh lâu một chút.

Lời đến môi thì Nhan Tiêu lại nuốt vào, dù sao ngồi xe anh về cũng là ở chung một chỗ, hôm nay thứ sáu cũng phải về nhà.

Nhan Tiêu dứt khoát đáp ứng: "Vậy cũng được!"

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Chè khoai môn (3)

Xe đậu bên ngoài trường nên hai người phải đi một đoạn, Hoắc Trạch Tích thả chậm bước chân, Nhan Tiêu biết là anh cố ý đi chậm chờ mình, hai người đi song song như vậy khiến Nhan Tiêu cảm thấy lãng mạn không hiểu được.

Đi một hồi, cô lên tiếng đánh vỡ yên lặng: "Bác sĩ Hoắc, hôm nay anh tới lâu chưa?"

Hoắc Trạch Tích không trả lời trực tiếp, nói: "Tới kịp lúc em biểu diễn."

Nhan Tiêu cười trộm trong lòng, cô hiểu là: Tóm lại là tới xem cô biểu diễn.

"Vậy anh thấy hôm nay em thể hiện như thế nào?" Nhan Tiêu cười, tiếp tục hỏi

Hoắc Trạch Tích không chút nghĩ ngợi: "Tốt lắm."

Được Hoắc Trạch Tích khen, Nhan Tiêu thấy rất thỏa mãn, vô tình nhìn thấy một máy nước trong trường, không nhịn được kéo vạt áo của anh: "Bác sĩ Hoắc, em muốn ăn sữa chua đông lạnh."

Hoắc Trạch Tích khẽ cau mày: "Đồ lạnh?"

Nhan Tiêu thần nhiên: "Ăn vào trong bụng cũng không lạnh lắm đâu!"

Lời nói có vẻ hơi giống Gia Gia, Hoắc Trạch Tích không thể làm gì khác ngoài gật đầu một cái, theo cô đi vào.

Lấy một hũ sữa chua đông lạnh, Nhan Tiêu đưa xuống cho Hoắc Trạch Tích: "Anh ăn không?"

Tưởng rằng Nhan Tiêu đang đùa, nhưng cô còn nháy nháy mắt về "đề em dứt cho", Hoắc Trạch Tích thật không biết nói gì, cảm thấy cô ngây thơ lại thật lòng như không hề có ý gì khác.

Cuối cùng Hoắc Trạch Tích bất đắc dĩ cười, "Em ăn đi."

Nghĩ cũng lạ, lúc đối xử với Nhan Tiêu thì Hoắc Trạch Tích lại ra dáng vẻ như đang đối xử với một đứa con nít vậy.

Đi tới cửa trường học, Hoắc Trạch Tích nhấn chìa khóa xe, Nhan Tiêu tự giác ngồi vào ghế phụ.

Sau khi ngồi ổn định, Hoắc Trạch Tích nhìn kính chiếu hậu quay xe, vô tình nhìn thấy Nhan Tiêu đang nhìn mình, lại dờn tầm mắt đi tùy ý hỏi: "Em nghe nhạc không?"

Nhan Tiêu thu hồi ánh mắt, "Trên xe anh có đĩa nhạc của Tôn Yến Tư không?"

Em ấy thích bài hát của Tôn Yến Tư.

Hoắc Trạch Tích một tay vịn tay lái, một tay khác mở GPS dò đường, "Em kiểm thử xem."

Nhan Tiêu vừa mở ra đã nhìn thấy la liệt đĩa CD, chắc anh hay nghe nhạc lắm.

Phần lớn đều là ca khúc tiếng Anh, Nhan Tiêu hứng thú với cái mới, mở ra một bài { How Long Will I Love You }

Là một bài hát cũ, Nhan Tiêu nhớ đã từng nghe qua trong bộ phim nào đó.

Hoắc Trạch Tích nhìn tên bài hát: "Sao không nghe bài hát em thích?"

"Không sao, nghe bài này đã." Nhan Tiêu cười nói.

Hoắc Trạch Tích mỉm cười, không nói lời nào.

Suy nghĩ thật lâu, Nhan Tiêu nhớ cuộc nhớ tới bộ phim đó, không nhận được nói: "Em nhớ rồi, chính là bộ phim nam chính đi ngược thời gian thay đổi lịch sử, sau đó nam nữ chính kết hôn lúc mưa rồi..."*

* Phim About Time

"Đã đến lúc." Hoắc Trạch Tích đưa ra câu trả lời.

"Đúng!" Nhan Tiêu thiếu chút nữa vỗ tay.

Nói đến phim, Nhan Tiêu giống như dò trúng đài: "Bác sĩ Hoắc, anh thích bộ phim kia nhất hả?"

Hoắc Trạch Tích vòng vo một lúc lâu, "{127 giờ } vẫn còn nhớ, { Tam giác quỷ } và { Leon } đã xem mấy lần."

Để bác sĩ Hoắc nói thích cũng thật khó khăn...

Nhan Tiêu đã xem qua hai bộ này, nhớ tới cốt truyện, "{Tam giác quỷ} em xem một nửa không hiểu nên không xem nữa."

Hoắc Trạch Tích không nói tiếp, Nhan Tiêu không nhận được hỏi: "Có phải anh thấy em hơi ngốc không?"

"Cũng được", giọng nói bình tĩnh, "Không phải quá phức tạp"

Nhan Tiêu xúc động: "Anh thông minh như vậy đương nhiên là hiểu rồi, lúc ấy em xem {Kẻ mất trí nhớ} * đều là do người ta giảng lại mới hiểu.

* tên gốc là Memento.

Hoắc Trạch Tích hỏi: "Bình thường em thích xem phim điện ảnh hả?"

"Sao vậy, nhìn em không giống à?" giọng Nhan Tiêu không phục

"Anh nghĩ là em thích xem hoạt hình." Hoắc Trạch Tích cười trả lời

Không nghĩ tới Bác sĩ Hoắc cũng biết đùa nhá.

Nhưng mà giống như đang khinh bỉ mình!

Lần này Nhan Tiêu rất dễ ý: "Cho nên ở trong mắt anh em ngây thơ lắm phải không?"

"Xem phim hoạt hình thì cũng đâu có ngây thơ." Hoắc Trạch Tích giải bày

Một chương của Nhan Tiêu như đánh vào bông gòn, suy nghĩ một hồi vẫn không cam tâm, lại chất vấn: "Em ngây thơ chỗ nào?"

Hoắc Trạch Tích nghiêng đầu nhìn cô một cái: "Anh nói em ngây thơ lúc nào?"

"Ánh mắt lần giọng nói của anh đều nói cho em biết rằng anh nghĩ em rất ngây thơ!" Nhan Tiêu tố cáo.

Hoắc Trạch Tích dờ khóc dờ cười, "Sao anh không biết?"

Nhan Tiêu nhìn ngoài cửa sổ một hồi từ từ dịu lại, "Trước kia anh còn nói em giống con nít..."

Trầm ngâm hai giây, Hoắc Trạch Tích giải thích: " "Con nít" không phải nghĩa xấu"

Vậy sao anh lại không thích em..

Tuy Nhan Tiêu oán thầm nhưng vẫn không dám nói ra, cúi đầu nghịch nghịch vòng tay, lại cầm lên đưa về phía ánh mặt trời, nhìn tinh thể bên trong lung linh.

Đột nhiên lại nhớ tới lúc trước mẹ dặn không cho ai chạm vào, ngoại trừ người đặc biệt thân.

Không kiềm được, Nhan Tiêu hướng ánh mắt về phía Hoắc Trạch Tích đang lái xe...

Cô cười híp mắt mở miệng: "Bác sĩ Hoắc, em có thể cho anh một đặc quyền, người khác muốn có cũng không được, anh muốn không?"

Hoắc Trạch Tích nửa cười đáp một tiếng, "Đặc quyền gì?"

Cô giăng tay ra, trên cổ tay là một chuỗi hạt đỏ tím, "Người khác không thể sờ cái này, trừ anh."

Hoắc Trạch Tích nhìn xuống thấy, "Đây là cái gì?"

"Vật cát tường, mẹ em nói để tài tai". Nhan Tiêu nói xong giờ ở trước mặt Hoắc Trạch Tích, "Anh có muốn nhìn một cái không?"

Phía trước là đèn đỏ, xe dừng rồi anh mới cầm lấy chuỗi hạt, "Tại sao người khác không thể đụng vào?"

"Mẹ nói sẽ dính vận xui..." Vừa nói, khoe miệng Nhan Tiêu vừa giương lên, "Nhưng vì em thích anh nên không sao hết."

Hoắc Trạch Tích hơi sững sờ, lại đem vòng tay trả cô.

Đèn đỏ chuyển xanh, Hoắc Trạch Tích quẹo trái xuống đường hầm, Nhan Tiêu đưa tay lên sờ, muốn xem vẻ mặt của Hoắc Trạch Tích như thế nào nhưng trong đường hầm rất tối, chỉ có thể mơ hồ thấy gò má.

Chút nữa là về nhà rồi, Nhan Tiêu cũng không nói gì, yên tĩnh nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trong đầu nghĩ anh yên lặng như vậy là đang nghĩ cái gì.

Nhà Nhan Tiêu ở trong tiểu khu nhỏ nhiều cây, là đường một chiều, dừng xe cũng không tiện, cô đang muốn nói Hoắc Trạch Tích dừng xe ngoài ngõ hẻm thì anh đã quẹo vào trong.

Trên đường, ánh mặt trời đổ bóng xuống hàng cây, theo gió lay động.

Sau khi đậu xe, Nhan Tiêu tháo dây an toàn ra, mở cửa xe, "Vậy em vào trước, Bác sĩ Hoắc về cẩn thận."

Hoắc Trạch Tích gật đầu, Nhan Tiêu đi một bước lại nhớ ra, phớt chốc xoay người: "Thứ hai em tới bệnh viện tái khám, đến lúc đó... gặp lại."

"Được" Hoắc Trạch Tích cười.

Nhan Tiêu phóng đại nụ cười, thật lười mấy bước rồi vẫy tay, xoay người đi vào tiểu khu.

Đưa Nhan Tiêu về nhà rồi anh lại quay về chung cư, nửa đường nhận được một cuộc gọi, là Thẩm biên tập.

"Zain, chị đã xem xong các bản thơ tình gửi cho em, em trích thời gian đọc đi, tối mai trực tiếp." Giọng nói biên tập mệt nhọc, "Người hâm mộ em gửi cả ngàn bản thảo, xem xong chị muốn mù luôn!"

Hoắc Trạch Tích cười nhẹ một tiếng, "Cực khổ, nghỉ ngơi cho khỏe."

"Bây giờ em không ở nhà hả?" Biên tập nghe tiếng còi xe

"Ừ."

"Có hẹn?"

"Đưa bạn về nhà."

Biên tập cười không hồi tới nữa, "Vậy em về nhớ chọn bản thảo, đến lúc trực tiếp không có nhiều thời gian chuẩn bị đâu."

Hoắc Trạch Tích đơn giản đáp một tiếng rồi cúp điện thoại, cho xe vào hầm gửi xe.

Về nhà mở máy vi tính ra, Hoắc Trạch Tích thông thả pha một tách cà phê, vừa bắt đầu mở mail, sàng lọc xuống còn hai mươi mấy cái bản thảo.

Ngồi xem từng cái một, chỉ còn tiếng máy pha cà phê hoạt động.

Lật xem đến một lá thư chỉ có hai ba trăm chữ, Hoắc Trạch Tích nhanh chóng xem xong rồi muốn thoát ra, lại đột nhiên nhìn thấy chữ kí dưới góc phải:

Nhan Tiêu.

Anh dừng con chuột lại, lại lần nữa nhìn nội dung lá thư:

Thích một người, có lẽ bởi vì mùi trên quần áo của anh ấy, cách nói chuyện của anh ấy, cũng có thể là vì giọng nói lơ đãng của anh ấy.

Dường như rất lâu rồi, em không ý thức được rằng em thích anh, nhưng em thích nghe giọng anh mỗi đêm, thích ở bên cạnh anh dưới ánh mặt trời, thích cùng anh nhìn ngắm phong cảnh.

Không chiếm làm của riêng, không quan tâm tới kết quả.

Em biết người thích anh rất nhiều, em có lẽ cũng không phải là mẫu người anh thích, nhưng em sẽ vượt qua sông núi cùng vô số ngày đêm, đi tới bên anh,

trở thành ý trung nhân của anh.

Anh phải đợi em.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Bánh kem anh đào (1)

Nhan Tiêu học xong liền leo lên xe taxi đi tới bệnh viện, đi khám chỉ là cái cớ, nhìn Hoắc Trạch Tích mới là việc chủ yếu.

Bây giờ đã bốn giờ chiều, Nhan Tiêu nghĩ thứ hai chắc ít người, nếu không sẽ không gặp được Hoắc Trạch Tích, cô nhớ khoảng năm giờ anh sẽ tan làm.

Kết quả vào trung tâm thành phố thì kẹt xe, trên đường cái toàn là xe, cộng với ánh nắng chiều đỏ lòm rọi xuống, thật là thảm họa nhân gian.

Điện thoại Nhan Tiêu lúc sáng còn đầy pin, bây giờ còn dư không nhiều, trong khi chờ hết kẹt xe thì chơi 1020! Taptap* cho đỡ buồn, còn lại bảy phần trăm thì cần rằng tắt điện thoại, sợ người khác gọi mà không nghe máy được.

* giống trò Candy Crush

Thời tiết có chút oi bức, Nhan Tiêu vì tình hình giao thông cộng với khí trời làm bức bối, dứt khoát để cùi chỏ tựa cửa sổ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đang lúc mông lung, Nhan Tiêu chợt nghe một tiếng bùm lớn, tình ngủ mở mắt nhìn...

...

"Bác sĩ Hoắc chưa tan làm hả?" Nữ y tá mặc quần áo chuẩn bị ra khỏi bệnh viện, đi qua phòng khám 102 thì thấy Hoắc Trạch Tích còn bên trong.

Hoắc Trạch Tích ngẩng đầu lễ phép cười: "Còn có chút chuyện phải xử lý."

"Vậy tôi đi trước đây! Bái bai"

"Mai gặp lại."

Cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, đã là năm giờ một phút, không lẽ em ấy không tới bệnh viện tái khám?

Hoắc Trạch Tích lấy điện thoại ra gọi cho Nhan Tiêu, nhưng bên kia đã tắt máy.

Đang tính để điện thoại xuống thì chợt rung lên, Hoắc Trạch Tích nhận lấy để bên tai: "Mẹ?"

"Con không sao chứ?" Mẹ Hoắc hốt hoảng hỏi

Hoắc Trạch Tích nghi ngờ: "Sao vậy mẹ?"

"Mẹ mới xem tin tức, gần chỗ con có xe bus bị nổ, sợ con đang trên đường gặp nguy hiểm..."

Mẹ Hoắc còn chưa nói hết thì đã bị cắt đứt: "Cụ thể là chỗ nào?"

"Xe bus số hai mươi ba bị nổ, hình như trạm ở viện khoa học kỹ thuật... Bây giờ con ở đâu?"

Xe bus số hai mươi ba...

Bến xe ở trường học Nhan Tiêu

Đầu bên kia nói gì anh đã không nghe rõ nữa, Hoắc Trạch Tích không chớp mắt một cái, sau đó cúp điện thoại.

...

Chiếc xe bus kia khi nổ vô cùng kinh khủng, chuyện tưởng chừng chỉ thấy trong phim điện ảnh mà giờ lại diễn ra trước mắt, Nhan Tiêu cứ tưởng mình đang nằm mơ, sững sờ hồi lâu nhéo nhéo ngón tay mới phát hiện là thật.

Mọi người trên đường cũng không phản ứng kịp, mấy giây trước chiếc xe bus muốn quẹo cua nhưng lại đụng vào xe bên cạnh khiến xe lật, phút chốc vang lên hàng loạt tiếng la thất thanh, tình cảnh vô cùng hỗn loạn.

Nhan Tiêu nói không ra lời, quên mất mình phải làm gì, lẳng lặng nhìn chiếc xe bị thiêu đốt kia, nhìn thấy người ở bên trong đang chen lấn nhảy ra, trên người lửa còn cháy hừng hực...

Cho đến khi tiếng còi của xe chữa cháy đến gần, Nhan Tiêu mới hoàn hồn, vội vàng cầm điện thoại muốn gọi điện cho Hoắc Trạch Tích nhưng phát hiện di động hết pin đã tự tắt nguồn.

Cả khu hỗn loạn, người trên xe đều rời rít xuống xe, có xe lại muốn mau chóng rời đi nên đường cái hoàn toàn bị lấp kín.

Nhan Tiêu không có cách nào đành xuống xe trước, lại quẹo trái quẹo phải đi khỏi đường xe chạy, đi dọc theo vỉa hè.

Bên này có rất nhiều người dân náo nhiệt xem, Nhan Tiêu không dám nhìn bên kia nữa, muốn đi xuyên qua đám người nhưng đám đông không ai nhường đường.

"Có thể cho tôi qua được không... Xin lỗi cho tôi qua..."

Một đám người tránh qua bên, Nhan Tiêu chỉ cảm thấy bên tai om sòm, cả người mệt mỏi.

Muốn nhanh chóng đi qua, đột nhiên một cánh tay cầm cổ tay Nhan Tiêu, cô ngạc nhiên bị kéo ra khỏi đám người, hốt hoảng ngã vào một vòng tay.

Mùi bạc hà chanh cỏ...

Mùi hương quen thuộc trong trí nhớ, Nhan Tiêu kinh ngạc ngẩng đầu lên, hoàn toàn ngoài dự đoán, trực tiếp sững sờ.

"Nhan Tiêu..." Hoắc Trạch Tích cất giọng nói trầm thấp, ba phần kim nén.

Anh vừa đuổi đến đã thấy ngã ba phía trước có chiếc xe bốc cháy, cửa kính không ngừng bay ra khói đen, lửa đã tắt, người bị thương được đem ra không ngừng, cả người không chỗ nào còn nguyên vẹn...

Anh không dám tưởng tượng, nếu như một người trong đó là Nhan Tiêu, anh sẽ phản ứng như thế nào, nên làm cái gì.

Khi suy nghĩ xấu chưa kịp diễn ra thì anh đã thấy trong biển người có một bóng dáng.

Thậm chí ngay cả anh cũng không biết, khi nhìn thấy cô thì anh như tìm lại được vật bị mất, vốn là đang căng thẳng hốt hoảng nhưng ngay tức khắc lại hoàn toàn dịu đi, bộ áo giáp sắt cũng đã cởi xuống.

Hoắc Trạch Tích chậm chạp không buông tay, Nhan Tiêu mới hiểu được rằng không phải mình vô tình ngã vào ngực anh, nỗi hốt hoảng cùng sợ hãi cũng biến mất.

Mạng sống yếu ớt biết bao nhiêu, mạch máu bị chặn lại sẽ chết, bệnh tim đột phát sẽ chết, cứ như vậy không làm gì ngồi trên một chiếc xe, nào ai biết được chỉ một giây sau đã bị vùi trong biển lửa, thậm chí không thể gặp người thân yêu nhất lần cuối.

Vừa nhìn thấy thảm cảnh như vậy diễn ra, Nhan Tiêu cảm thấy mình như vừa trải qua một trận sinh tử, cách cái chết gần như vậy mới phát hiện nhiều chuyện không thể đợi được.

Cái thành phố này mỗi ngày có biết bao nhiêu tai nạn diễn ra, lấy đi mạng của bao nhiêu người, vốn tưởng rằng đã bị tử thần mang đi nhưng sau một trận huyền não đã tìm được người, ôm thật chặt.

Một cuộc bể dâu qua đi, Nhan Tiêu không báo trước đột ngột nói ra câu đầu tiên:

"Hoắc Trạch Tích, anh có thể thử bắt đầu với em không?"

Nhan Tiêu vừa dứt lời nhưng lại sợ anh sẽ như hai lần trước cự tuyệt mình, lại bổ sung: "Anh chỉ cần thử một chút thôi là anh sẽ thấy thích em mà."

Không phải câu hỏi, là câu khẳng định.

Tựa như qua một thế kỉ, cái thành phố này, toàn bộ ồn ào đều biến mất, ở hiện trường tai nạn còi vẫn còn báo động vang dội nhưng Nhan Tiêu lại khản trương đến mức không nghe thấy gì, bên tai yên tĩnh, yên tĩnh đến ù tai.

Đang yên lặng thì cảm giác được một bàn tay, nhẹ nhàng đem đầu Nhan Tiêu ấn trở lại ngực mình.

Giọng nói của anh phát ra khi trời trắng đen không rõ, đã tối rồi, giống như chỉ cần thổi một cái là tan biến.

Nhưng Nhan Tiêu nghe rõ, câu nói kia là: "Vậy thử xem."

Âm thanh dịu dàng, lòng cô khẽ run lên.

Nhan Tiêu sợ nghe lầm, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Hoắc Trạch Tích: "Anh đồng ý rồi?"

Anh cúi đầu cười nhìn cô.

Phải dùng từ nào hình dung tâm trạng bây giờ đây?

Tựa như trong truyện cổ tích, kết thúc viên mãn.

Giống như cả thế giới bây giờ là của mình cô.

Nhan Tiêu không dám nhìn anh, ánh mắt rực rỡ lung linh, đột nhiên lại bật cười: "Em không bỏ cuộc đâu"

Hoắc Trạch Tích cười khẽ một tiếng, giọng nói gần như vậy, Nhan Tiêu thậm chí còn cảm giác được lồng ngực của anh mới rung lên một chút, cứ như đang nằm mơ.

Đến khi về nhà, Nhan Tiêu không dám đem chuyện này nói cho ai cả, nằm ngay đơ trên giường.

Nhớ lại từng cái biểu cảm, từng câu nói của anh.

Xác nhận được, đó là thật.

Vậy thử xem..

Có phải anh cũng thích mình không?

Hoắc Trạch Tích thích mình?

Càng nghĩ nhiều càng loạn, Nhan Tiêu lấy gối che đầu, muốn thét chói tai, muốn cười lớn, cuối cùng chỉ dám nghĩ trong đầu.

Chợt Nhan Tiêu nghĩ ra điều gì, đứng dậy tìm kiếm điện thoại.

Hôm nay mười một giờ anh sẽ phát trực tiếp, hoạt động đọc thư tình.

Đeo tai nghe lên nghe mấy bài hát giết thời gian, chờ tới khi mười một giờ thì vội vàng mở App, mong ngóng được nghe giọng của anh.

Khi đầu kia đã kết nối, Nhan Tiêu tắt hết đèn trong phòng, thính giác trở nên nhạy cảm hơn.

Yên tĩnh hai giây, bên kia đã vang lên âm thanh.

Giọng nói của anh như gần bên tai, bởi vì phát trực tiếp nên còn chân thật hơn nữa

"Lần đầu tiên thử phát trực tiếp mà đã nhận được nhiều lượt nghe từ mọi người, dành cả một buổi chiều để đọc thư, rất muốn nói cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người đã..."

Âm thanh trầm thấp, bình tĩnh ôn nhu nói ra, tựa như thời gian đang ngừng lại, có thể nhìn thấy anh ngay trước mặt, đang nằm nghiêng nhìn mình.

Anh đọc thư tình nhẹ nhàng, Nhan Tiêu ở bên đây cũng lặng lẽ cười.

"Còn hai phút nữa là hết thời gian."

Đọc xong bức cuối cùng, giọng nói lại vang lên.

Nhan Tiêu nghĩ, cho dù không đọc đến bức thư của mình thì cô cũng sẽ không thất vọng nhiều, chỉ tiếc nuối một ít thôi. Nhưng đến bây giờ Nhan Tiêu lại không thể không buồn.

Trầm mặc mấy giây nghe tiếng hít thở ở đầu bên kia, giọng nói Hoắc Trạch Tích lại vang lên: "Anh biết em sẽ nghe anh nói..."

Nhan Tiêu phất chốc sững sốt.

"Có câu nói rằng: anh biết em sẽ đến, cho nên anh chờ. Thật ra anh thấy câu trả lời tốt nhất là, anh biết em sẽ đến, cho nên anh vẫn luôn không rời đi."

Nhan Tiêu sững sốt thật lâu, giọng nói đã biến mất, chỉ còn tiếng dương cầm lẻ loi quanh quẩn bên tai.

Cô lại đột nhiên cười lên.

Nhan Tiêu không biết là có phải Hoắc Trạch Tích đang đáp lại thư tình của cô hay không, nhưng lại thấy trong góc nào đó của lòng mình, một bông hoa tươi thắm đang dần nở ra.

...

Ngày hôm sau Hoắc Bình Quả hẹn Nhan Tiêu ra thành cổ chơi, vốn là chỉ có hai người, nửa đường lại có thêm Gia Gia trở thành ba người.

Hoắc Bình Quả lái xe, Nhan Tiêu bị Gia Gia mặt dày mày dạn kéo tới ngồi phía sau cùng nó chơi đùa, vì vậy chơi suốt cả nửa tiếng đồng hồ, đến khi Gia Gia chơi mệt mới rồi ngủ, Nhan Tiêu cũng dựa lưng nghỉ ngơi.

"Sinh con trai thật là khó khăn, ngày thường nghịch ngợm không chịu nổi, em không muốn để ý tới nó nữa." Hoắc Bình Quả từ kính chiếu hậu nhìn Nhan Tiêu, cười nói

"Có người mẹ nào như em không? Tình thương của mẹ đâu rồi?" Nhan Tiêu ưỡn oai cười.

Hoắc Bình Quả cười hai tiếng, lại nhìn cô: "Làm sao vậy, mệt rồi hả?"

"Bây giờ đầu óc của chị không được bình thường, chắc là nãy chơi hứng quá." Nhan Tiêu vừa nói vừa xoa huyệt Thái dương.

Hoắc Bình Quả không ngừng cười được, cười xong còn nói một câu danh ngôn: "Có câu 'làm người phải biết nói không' chị có biết không?"

"Chị mà nói không với con trai em thì nó một khúc hai nháo, chịu không nổi" Nhan Tiêu phẩy tay

"Chị lấy anh em ra dọa, nói cậu nó sẽ đánh nó là nó nghe theo liền."

Nghe lời này Nhan Tiêu lại thấy hứng thú, ngồi dậy: "À? Ý em là sao? Bác sĩ Hoắc cũng đánh Gia Gia nữa hả?"

Bình thường nhìn anh rất cưng chiều Gia Gia mà!

Hoắc Bình Quả giải thích: "Nói đánh thì thật ra cũng không phải vậy, chị biết anh em mà, trưng ra bộ mặt lạnh lùng thì người khác chỉ muốn cách ra ảnh tám trăm mét, còn có em ở bên cạnh hù nó, đảm bảo phải sợ."

Nhan Tiêu lặng lẽ cười, cô còn chưa đem chuyện hôm qua nói cho ai cả, không biết tại sao vẫn cảm thấy không chân thật, hoặc là không biết nên nói ra như thế nào.

Nhưng không biết quan hệ của mình cùng Hoắc Trạch Tích là gì, không cự tuyệt mình là chắc là quan hệ bạn trai bạn gái? Nhưng mà anh cũng không có nói rõ...

Nhan Tiêu đẩy kiếng xe xuống cho gió lạnh thổi vào, mặt đầy tâm sự.

Từ kính chiếu hậu nhìn xuống Nhan Tiêu, gương mặt như đang suy nghĩ, có khi lại nhoẻn miệng cười, Hoắc Bình Quả bị hù giật mình: "Nhan Tiêu chị nghĩ gì vậy?"

"Chị đang nghĩ về đời người." Nhan Tiêu trả lời qua loa, lại cảm thấy có lý, suy nghĩ về chung thân đại sự cũng là suy nghĩ về đời người.

Hoắc Bình Quả không tin bêu môi: "Chị đang nghĩ về anh em chứ gì?"

Dùng từ sai rồi. Rõ ràng là nhớ chứ không phải nghĩ!

Đúng là Hoắc Trạch Tích là cả một vấn đề cần phải suy nghĩ.

Nhan Tiêu không lên tiếng, Hoắc Bình Quả ngẫm thừa nhận, còn nói: "Đi chơi mà nghĩ nhiều như vậy làm gì, làm người mà, quan trọng nhất vẫn là vui về."

"Em mà cũng nói câu như vậy nữa à?"

"Trước kia có cùng Gia Gia coi, cảm thấy heo còn thông minh hơn người nhiều." Hoắc Bình Quả vừa nói vừa nhìn đường, "sắp tới rồi nè!"

Gia Gia còn ngủ say, Nhan Tiêu khom người nhìn Gia Gia không phản ứng, lại chọc chọc vào người thẳng bẻ, "Mau tỉnh lại đi nào, tới chỗ rồi!"

Gia Gia cau mày nhưng không nhện được bật cười, né tránh cánh tay của cô, đã thức dậy.

Ngừng xe bên ngoài trấn cổ, Nhan Tiêu dắt Gia Gia xuống xe, Hoắc Bình Quả nhìn thời tiết, lại lấy kính mát đeo lên.

Không phải cuối tuần nên người không nhiều, thời tiết không lạnh không nóng rất thích hợp, đi vào hết sức mát mẻ, cửa tiệm bốn phía giản dị, dày đặc hơi thở Trung Quốc cổ xưa.

Nhan Tiêu đã tới đây cùng bạn bè một lần, phát hiện thay đổi không ít, vừa nhìn vừa hỏi Hoắc Bình Quả: "Tại sao lại tới đây chơi?"

"Không khí tốt, thanh tịnh nữa." Hoắc Bình Quả vừa nói vừa kéo Nhan Tiêu vào một cửa hàng đồ cổ.

"Vậy tại sao lại là chị?" Nhan Tiêu lại hỏi

Hoắc Bình Quả giống như không thiếu bạn bè, hơn nữa hai người họ biết nhau cũng không lâu.

Hoắc Bình Quả nhìn từng hàng gốm sứ, "Bởi vì ở cạnh chị rất thoải mái."

"Chẳng lẽ em chơi chung với bạn không thoải mái hả?"

Cầm lên một cái thái hội huân*, Hoắc Bình Quả tò mò quan sát một hồi, rồi liếc nhìn chăm chăm Nhan Tiêu." Đúng vậy, thật ra quan hệ cũng không tệ lắm, nhưng chỉ muốn đi ra ngoài chơi cùng chị thôi."

* một loại nhạc cụ của Trung Quốc, phát ra âm thanh như tiếng chim để bẫy thú rừng

Nhan Tiêu sáng tỏ gật đầu, nhìn Hoắc Bình Quả rất thích đồ thủ công, lại giúp cô ấy hỏi chủ tiệm: "Cái này là gì vậy?"

"Là huân, là loại nhạc cụ xưa nhất." Chủ tiệm đi tới giới thiệu

"Em thích không?" Nhan Tiêu hỏi Hoắc Bình Quả

"Sao vậy, mua cho em hả?" Hoắc Bình Quả trêu chọc

"Em thích thì đương nhiên sẽ mua cho em." Nhan Tiêu vừa nói vừa để ông chủ bọc lại, Hoắc Bình Quả cũng không khách sáo, hai người lúc đi ra ngoài cũng quên Gia Gia, cậu bạn nhỏ đang khom người nhìn hoa sen.

Thấy hai người đi ra, Gia Gia chạy lại đòi mẹ mua kẹo hồ lô, mua rồi mới lên đường chuẩn bị đi ăn cơm tối.

Nơi ăn cơm là một tòa lầu các, đặt bàn ở cạnh cửa sổ, từ trong nhìn ra ngoài có thể thấy cây cầu nhỏ nước đang chảy qua, toàn bộ cảnh đêm ở trấn cổ cũng thu vào tầm mắt.

Sắc trời đã tối, trên mái hiên ngoài phố cũng chớp tắt đèn lồng, cờ bay phấp phới, pháo hoa sáng rực.

Nhan Tiêu nói chuyện phiếm với Hoắc Bình Quả còn lâu hơn thời gian ăn cơm, Gia Gia ngoan ngoãn ở một bên ăn uống, ăn no rồi mà hai người vẫn còn nói chuyện liên lấy điện thoại Nhan Tiêu chơi trò chơi.

Trò chuyện xong xuôi mới phát hiện bên ngoài đã tối, Nhan Tiêu xem giờ thăm kêu nguy rồi: "Ngày mai chị còn có lớp!"

Hoắc Bình Quả đang tính ở đây ngủ một đêm, nhìn dáng vẻ khẩn trương của Nhan Tiêu: "Gấp dữ vậy hả? Ngày mai về sớm một chút là được rồi nhĩ?"

"Không biết, hay là bây giờ về đi?" Nhan Tiêu lo lắng.

Hoắc Bình Quả đáp một tiếng, trả tiền rồi lái xe về.

"Xin lỗi, lần này thời gian hơi gấp, không chơi thoải mái được." Nhan Tiêu có chút áy náy, đã trễ thế này còn bắt Hoắc Bình Quả đưa mình về nhà.

Hoắc Bình Quả lắc lắc chầm chìa khóa trong tay, vô tình cười: "Có gì đâu, cũng đi một vòng rồi, ngày khác lại chơi nữa."

Kết quả đến chỗ đậu xe không thấy tung tích xe đâu, chỗ xe đậu thì có vết phấn viết bảng số xe, còn có giấy phạt, ghi dừng xe sai chỗ đã bị kéo đi.

...

Nhan Tiêu: "Hóa ra là em dừng xe ngoài lề đường?"

Hoắc Bình Quả: "Vậy làm sao bây giờ?"

Nơi này ở ngoài ngoại ô, bây giờ trời đã tối, xe taxi không có, xe chạy qua cũng lác đác mấy chiếc.

Đừng nói là về nhà, tìm đồn công an cũng không thấy.

"Vậy chị ở đây nhìn xem có taxi hay không, em gọi cho chồng em cái đã." Hoắc Bình Quả vừa nói vừa cầm điện thoại chuẩn bị gọi.

Kết quả chưa được ba mươi giây Hoắc Bình Quả đã cúp điện thoại: "Quên mất anh ấy đi Thượng Hải công tác rồi... Nhưng mà không sao đâu, để em gọi cho anh hai."

Nghe nói như vậy thì Nhan Tiêu lập tức khẩn trương, "Em, em gọi điện thoại cho anh ấy làm gì? Đã trễ thế này mà còn đến đón chúng ta?"

"Bây giờ còn chưa tới chín giờ, anh em chưa ngủ đâu, nếu không thì đâu còn cách nào." Hoắc Bình Quả vừa nói xong thì đầu kia đã bắt điện thoại.

Nói rõ nguyên nhân kết quả, Hoắc Bình Quả nhẫn nhục chịu bị mắng nghe xong điện thoại, nhìn Nhan Tiêu giơ tay lên "ok": "Anh em nói sẽ đến đón chúng ta, nửa tiếng nữa."

Nhan Tiêu chân chừ gật đầu, Hoắc Bình Quả còn nói: "Anh ấy còn nói em dẫn chị ra ngoài chơi, nói xương chị chưa lành hẳn, chửi em đầu óc loạn dùng xe lung tung, nói chung mắng em một tràng."

Nhan Tiêu trong đầu nghĩ buổi tối còn phải ra ngoài đón người, ai cũng sẽ khó chịu, trong lòng yên lặng bắt đầu hốt hoảng.

Biết anh còn quan tâm mình như thế, lại không khỏi kích động.

"Đi Nhan Tiêu đi cứ đi qua đi lại làm con chóng mặt quá!" Gia Gia tay chống cằm đứng ở ven đường, không rời mắt nhìn Nhan Tiêu.

Nhan Tiêu dừng bước, ngược lại Hoắc Bình Quả ở kế bên còn nói thêm vào: "Để cho đi Nhan Tiêu kích động một hồi đi, nam thần của đi ấy sắp đến rồi."

"Nam thần là ai?" Gia Gia mặt đầy thắc mắc.

Nhan Tiêu nhìn cô một cái, Hoắc Bình Quả cười không nói nữa, Gia Gia lại tiếp tục truy hỏi.

Cách rất xa đã thấy xe của Hoắc Trạch Tích đang tới, anh tắt đèn pha lại gần, Nhan Tiêu kéo Gia Gia, Hoắc Bình Quả đi ra phía trước, kéo cửa phía bên ghế phụ ra, dừng một giây rồi nhìn Nhan Tiêu: "Chị ngồi đây đi."

Nhan Tiêu còn chưa lên tiếng Gia Gia đã kháng nghị: "Con muốn đi Nhan Tiêu ngồi phía sau chơi cùng con."

Hoắc Bình Quả trừng mắt nhìn Gia Gia nhưng không có tác dụng, Nhan Tiêu lại tiếp tục ngồi phía sau.

"Về nhà?" Hoắc Trạch Tích hỏi

Nhan Tiêu nghe giọng của anh, trong lòng mềm nhũn, Hoắc Bình Quả trả lời: "Dĩ nhiên là về nhà rồi."

Anh chuyển động tay lái quay đầu, "Anh hỏi Nhan Tiêu"

"Ừ, về nhà." Nhan Tiêu bị gọi tên, mau chóng trả lời rồi cười thầm trong lòng.

Tâm trạng thật là ngọt ngào.

Dọc theo đường đi Gia Gia lại muốn chơi trò chơi, lần này Nhan Tiêu kiên quyết nói No, thử nghĩ nam thần ở bên cạnh mà còn ngu dốt chơi trò trẻ con, không muốn sống...

Gia Gia đang tính làm loạn thì bị Hoắc Bình Quả cảnh cáo: "Con mà không ngoan thì sau này đi Nhan Tiêu sẽ không chơi cùng con nữa."

Cái miệng nhỏ nhắn từ từ thu hồi lại, Gia Gia đột nhiên lại nhớ, nhìn Hoắc Trạch Tích, "Cậu, con muốn hỏi cậu một vấn đề."

Hoắc Trạch Tích không chớp mắt, "Vấn đề gì?"

Gia Gia: "Có phải cậu là nam thần không ạ?"

Nhan Tiêu: "..."

What?!

"Mẹ mới vừa nói..."

Gia Gia đang muốn nói tiếp lại bị Nhan Tiêu che miệng, "Gia Gia miệng con dính kẹo hồ lô, để đi giúp con lau nha, ngoan!"

Gia Gia đang muốn gỡ tay Nhan Tiêu, cô lại dỗi đi sự chú ý của đứa nhỏ: "Đi chỉ con một trò chơi nha!"

"Trò chơi gì?" Quả nhiên mắc câu.

"Xem ai ngủ nhanh nhất!" Nhan Tiêu dụ dỗ Gia Gia

Hoắc Bình Quả không nhịn được bật cười, Gia Gia nghi ngờ: "Đây là...trò chơi?"

Nhan Tiêu tự thử trước, lập tức nằm xuống giả bộ ngủ.

Vốn tưởng rằng Gia Gia sẽ học mình bắt chước ngủ, không nghĩ thằng nhóc này lại len lén đi chọc lét mình, Nhan Tiêu vốn sợ nhột, lập tức la lên một tiếng, Gia Gia đánh lén thành công, cười khanh khách.

Không thể nhịn nổi nữa!

Nhan Tiêu bất chấp tất cả lập tức đánh trả, hai người ở phía sau náo loạn.

Bạn đang đọc truyện *Nghiện Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Bánh kem anh đào (2)

Nhưng con nít dù sao cũng là con nít, chơi một hồi mệt là ngủ, chỉ chốc lát sau Gia Gia đã gục lên cánh tay Nhan Tiêu không nhúc nhích.

Đến nhà Hoắc Bình Quả Gia Gia đã ngủ say, Nhan Tiêu hỗ trợ ôm xuống xe, vốn định đưa vào cửa nhà thì bị Hoắc Bình Quả cự tuyệt: "Không cần, đã trễ thế này rồi chị mau về đi, đúng rồi ngày mai chị có tiết học phải không? Bây giờ về nhà ngày mai có lên kịp không?"

"Không có gì đâu em không cần lo."

Nhan Tiêu vừa nói vừa đem Gia Gia đưa cô, nhìn Hoắc Bình Quả vào tiểu khu mới xoay người đi ra xe, mở cửa cạnh ghế lái ngồi vào.

Hoắc Trạch Tích gõ gõ tay lái, thấy cô tiến vào thì hỏi: "Ngày mai em có về trường kịp không?"

"Chắc là kịp, không được thì gọi ba em chở đi, bất quá là ba em lái xe có hơi chậm..." Nhan Tiêu nói xong lại rồi rầm, tùy ý vẩy tay: "Tóm lại không có gì đâu."

Bây giờ đã mười giờ, đến nhà Nhan Tiêu thì cũng mười một giờ, Nhan Tiêu đột nhiên nhớ tới chìa khóa, hình như để ở trường rồi, sờ túi không có.

Bên này Hoắc Trạch Tích đang lái xe, "Tìm gì vậy?"

Nhan Tiêu nói thật: "Hình như em không mang chìa khóa nhà."

"Bây giờ em gọi về nhà đi."

Nhan Tiêu ừ một tiếng, cầm điện thoại gọi cho mẹ, vang lên mười mấy tiếng vẫn không có ai bắt máy.

Mặc dù biết ba mẹ bình thường ngủ lúc mười giờ, nhưng mà không lẽ ngủ nhanh vậy?

Cô lại gọi cho ba, kết quả trực tiếp tắt máy...

Cho nên bây giờ là mình rơi vào hoàn cảnh có nhà mà không thể về sao?

Nhan Tiêu để điện thoại xuống, khó mở miệng: "Hai người... chắc là ngủ rồi, nhưng mà em gõ cửa thì có thể nghe thấy đó."

Chỉ là bị mắng gần chết thôi...

Cửa xe mở phân nửa, gió đêm thổi vào, tóc mái của anh hơi rối loạn, hiện ra mấy phần lười biếng khác với bình thường.

Nhan Tiêu lại nghĩ tóc anh nhất định rất mềm...

Nhan Tiêu đang không noi nương tựa, Hoắc Trạch Tích đột nhiên quay đầu xe, "Tối nay ở nhà anh."

Những lời này đem tâm tư của Nhan Tiêu quay về, khiếp sợ nhìn anh.

Mặc dù cô sẽ không cự tuyệt nhưng mà giọng của anh giống như trực tiếp quyết định, không cho Nhan Tiêu từ chối, có chút... bá đạo?

"Anh... nhà nào?"

Là nhà ba mẹ anh hay nhà của một mình anh?

"Em muốn ở đâu?" Hoắc Trạch Tích quay đầu nhìn cô, như cười như không.

Ngắn ngủi mấy giây, Nhan Tiêu nhanh chóng suy nghĩ.

Nếu như ở nhà mẹ Hoắc sẽ không thể thoát khỏi sự truy hỏi, hơn nữa ngày mai sẽ bị phụ mẫu truy sát hỏi tới cùng, tuyệt đối phiền tới chết.

Nhưng nếu ở nhà của anh, hình như... không tốt lắm?

Nhưng so sánh hai bên...

"Ở nhà trong trung tâm thành phố đi, chỗ đó... gần trường học của em."

Nhan Tiêu quần quít lựa chọn về sau.

Hoắc Trạch Tích không lên tiếng, tiếp tục lái xe, Nhan Tiêu cũng yên lặng lo lắng.

Con đường này thật yên tĩnh, chỉ có ánh đèn hai bên lề đường.

Nhan Tiêu đột nhiên nghĩ xe này tính năng tốt quá cũng sai lầm, không phát ra âm thanh gì, yên tĩnh đến quỷ dị.

Nhan Tiêu đang suy nghĩ nên nói gì để trở lại bình thường thì Hoắc Trạch Tích đã đi trước một bước phá vỡ yên lặng: "Hôm nay sao em yên lặng vậy?"

Nhan Tiêu: "..."

Cũng không thể nói mình đang suy nghĩ đề tài được!!!

Nhớ tới chuyện ngày hôm qua, vậy quan hệ bây giờ của hai người là gì?

Vẫn nên chủ động hỏi, vì vậy Nhan Tiêu cắn răng, nói: "Em đang suy nghĩ, bây giờ em có phải bạn gái của anh hay không?"

Cả con đường không có người nào, xe cộ cũng ít ỏi, Hoắc Trạch Tích dừng đèn đỏ, anh hơi nghiêng đầu liền đối diện ánh mắt của cô, trăng đã sáng rồi.

Giọng anh thông thả: "Không phải bạn gái sao anh lại đưa em về nhà?"

Nhan Tiêu: "..."

Cho em thông nào cái...

Hoắc Trạch Tích nhìn biểu tình ngờ ngẩn của cô, bật cười.

Bình thường Nhan Tiêu nghe radio chỉ thích nghe anh cười, tùy ý lại mang mấy phần lười biếng.

Cho đến khi xe chạy Nhan Tiêu mới tìm lại được trí óc.

Muốn nhào tới ôm anh! Vô cùng muốn!

Thiện ác giao chiến một hồi, Nhan Tiêu cân nhắc anh vẫn đang lái xe nên đem lá gan thu hồi lại, "xuy" một tiếng bật cười.

"Cười gì vậy?" Hoắc Trạch Tích hỏi

"Cười... vui nên cười á!" Nhan Tiêu làm bộ lơ đãng che miệng lại, nhìn ra ngoài.

Chờ xe vào bãi, Nhan Tiêu gỡ dây an toàn, xuống xe, đi theo Hoắc Trạch Tích lên lầu.

Cô đi hơi xa, nhìn thấy bóng lưng của anh, lại nhìn xuống tay, hơi cong cong lên...

Hoắc Trạch Tích vừa nhán tầng lầu đột nhiên bị Nhan Tiêu nắm tay, anh nghi ngờ nhìn cô, Nhan Tiêu hơi đỏ mặt cười, ngược lại cầm rất chặt.

Anh mặc cô dắt đi, khoe miệng cong lên ôn hòa.

An ninh của tiểu khu này rất khá, muốn vào phải được người thân bảo đảm, ngay cả cửa vào nhà cũng có mật mã.

Lúc Hoắc Trạch Tích sắp nhập mật mã, Nhan Tiêu mới buông tay ra, lễ phép dời tầm mắt đi nơi khác.

Hoắc Trạch Tích lại gọi cô: "Nhìn mật mã"

"Nhìn, nhìn mật mã để làm gì?"

"Ra vào thuận lợi"

"...Ồ"

Kết quả là Hoắc Trạch Tích nhập mật mã xong Nhan Tiêu vẫn còn thất thần, hoàn toàn không nhớ.

"Báo cáo! Em không thấy rõ!" Cô thành thật giơ tay

Không ngờ rằng giây kế tiếp Hoắc Trạch Tích lại cúi người đến gần tai Nhan Tiều, nói ra mật mã.

Phải dùng từ nào để hình dung cảm giác bây giờ...

Bình thường âm thanh ngày nhớ đêm mong vẫn quanh quẩn bên tai, bây giờ lại không thể gần thêm nữa, từ tính trầm thấp dội thẳng vào trí óc, kích thích dây thần kinh mẫn cảm nhất...

Hơi thở ấm nóng còn phả vào tai, Nhan Tiều cảm thấy như muốn sụp đổ!

Cô thiếu chút nữa không đứng vững, theo bản năng lùi về sau.

Hoắc Trạch Tích khó hiểu, "Sao vậy?"

"... Sợ nhột, tai phải của em rất nhạy cảm." Lỗ tai của cô đỏ cả lên.

Hoắc Trạch Tích hơi nhú mày, sáng tỏ "à" một tiếng.

Nhan Tiều ngẩng đầu nhìn anh, sắc mặt Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt, mở cửa cho cô đi vào, khiến cô cảm thấy vừa rồi không phải là ảo giác.

Tới qua một lần nên Nhan Tiều tương đối quen thuộc.

Nhưng mà lần thứ hai tới tâm tình lại khác nha.

"Uống chút gì không?" Hoắc Trạch Tích sau khi vào liền cởi áo khoác

Nhan Tiều ngồi trên ghế salon nhìn anh, "Anh uống gì em uống đó."

"Trước khi ngủ nên uống chút sữa bò."

"Dạ!"

Nhìn anh vào bếp mở tủ lạnh mà ánh mắt của Nhan Tiều dán sát vào anh, áo sơ mi che khuất độ cong của eo, ôm chắc thích lắm..

Chợt, Nhan Tiều phát giác tối hôm nay mình nhất định là có vấn đề, cả người toàn là ý đồ muốn sờ sờ ôm ôm..

Không thể như vậy! Người không được đói khát như vậy!

Nhan Tiều tự ngồi trên ghế salon cho đến khi Hoắc Trạch Tích đi tới, đem sữa bò đưa cho cô, Nhan Tiều nhấp một cái, nhìn anh, uống một hớp nữa, lại nhìn anh...

Tuần hoàn mấy lần rồi cuộc cũng bị bắt gặp, Hoắc Trạch Tích ôn nhu nhìn cô.

Nhan Tiều tỏ vẻ thân nhiên như không có gì, tiếp tục uống sữa, mấy hớp rồi đặt lại lên bàn, báo cáo:

"Uống xong rồi!"

Hoắc Trạch Tích cảm ly rỗng đứng lên, xoa xoa tóc cô như khen thưởng.

...

Chờ anh đem ly vào bếp Nhan Tiều mới không nhịn nữa, dưới tác động của sự cưng chiều vừa rồi, không nhịn được cũng theo vào bếp.

Nghe tiếng bước chân, Hoắc Trạch Tích đang muốn xoay người lại nhưng không ngờ Nhan Tiều lại vòng hai tay qua thắt lưng, từ phía sau ôm anh.

Hoắc Trạch Tích sững sốt, cái ly trong tay cũng quên đặt xuống.

"Em nhớ anh lắm!" Giọng nói của Nhan Tiều đậm giọng mũi, từ phía sau lưng truyền tới.

Anh buông ly xuống, bật cười: "Không phải là anh đang ở đây à?"

"Vẫn nhớ anh..." Nhan Tiều ngập ngừng, vẫn dính vào lưng anh.

Hoắc Trạch Tích yên lặng hai giây.

Nhan Tiều vẫn như cũ chưa buông tay, khéo léo đứng một bên nhìn anh, Hoắc Trạch Tích cúi đầu liền thấy Nhan Tiều đang nhìn mình bằng ánh mắt như đang nhìn sủng vật.

Yết hầu khẽ nhúc nhích, trầm ngâm hai giây: "Bình thường không nên dùng ánh mắt này nhìn người khác."

Cái gì?

Ánh mắt nào?

Nhan Tiêu không hiểu: "Tại sao vậy?"

Anh bước ra khỏi bếp, "Không tại sao cả."

Bạn đang đọc truyện *Nghiện Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Bánh kem anh đào (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Buổi sáng hôm sau Nhan Tiêu bị Hoắc Trạch Tích đánh thức.

Cô quên đặt đồng hồ báo thức, lúc bị kêu dậy thì giật mình, vội vàng mặc quần áo đánh răng rửa mặt, động tác có thể so với tốc độ trong quân đội.

Kết quả là làm xong tất cả mới bây giờ mười lăm phút.

"Bác sĩ Hoắc, anh đang chỉnh em đây à?" Nhan Tiêu thở phào nhẹ nhõm ngồi trên ghế salon, "Hù chết em rồi!"

"Hôm nay không phải là đi học à?" Hoắc Trạch Tích mặc quần áo tử tế đang sửa lại ống tay áo.

Nhan Tiêu ngồi ở đằng kia nhìn anh, dần dần hiện ra nụ cười: "Bất quá anh đưa em đi học, vui quá!"

Anh giương mắt nhìn Nhan Tiêu đang cười sáng hơn cả mặt trời, thanh đạm dặn dò: "Giờ học đừng có lơ là!"

Không được lơ là? Coi cô là học sinh tiểu học à?

Nhan Tiêu liếm liếm môi, không cam lòng: "Vậy buổi chiều em tới tìm anh nhé?"

Hoắc Trạch Tích cầm chìa khóa, đứng ở huyền quan, "Trên đường rất đông, không có phương tiện đâu."

Nhan Tiêu đuổi theo anh, bị một người không hiểu phong tình như anh làm cho ử rữ, cho dù thích cũng cảm thấy ỳ ạch, "Em muốn gặp anh"

Giống như đoán được anh sẽ từ chối, Nhan Tiêu kêu rên một tiếng: "Anh đừng vậy mà, em là bạn gái của anh chứ không phải em gái kế bên nhà."

Đừng dùng ánh mắt người lớn mà nhìn cô.

Bình thường Nhan Tiêu ở trước mặt anh đều cố gắng e ấp, dè dặt, nói năng nhỏ nhẹ, thấy cô dần dần ý lại, Hoắc Trạch Tích cũng điều chỉnh giọng: "Chẳng qua là lo lắng cho em."

"Cũng đâu phải mỗi ngày đều có chuyện phát nổ, gặp anh một chút thôi." Nhan Tiêu giọng càng ngày càng nhỏ.

Hai người vào thang máy, rốt cuộc Hoắc Trạch Tích cũng thỏa hiệp: "Tóm lại chú ý an toàn."

"Em biết rồi..." Nhan Tiêu nhỏ giọng nói.

Hoắc Trạch Tích lại nhớ tới lời Nhan Tiêu lúc nãy, "Không phải em cũng là em gái kế bên nhà à?"

Hồi này thuận miệng nên nói ra, bây giờ Nhan Tiêu mới nhớ lại là đúng thật vậy.

Cô cười hai tiếng, lại ngẩng đầu nhìn anh: "Thật là!" Lại cười: "Vậy có phải là em cũng nên gọi anh bằng Hoắc Ca Ca đúng không?"

Hoắc Trạch Tích cứng đờ, Nhan Tiêu đột nhiên cười lớn.

Thang máy ding một tiếng, cửa từ từ mở ra, Hoắc Trạch Tích nghiêm nghị kéo Nhan Tiêu đi ra ngoài, coi thường lời chọc ghẹo của cô.

Đến khi lên xe Nhan Tiêu mới ngừng cười, lại len lén liếc anh.

Dáng vẻ nghiêm trang kia thật là muốn khi dễ...

Hôm nay Nhan Tiêu cảm thấy ngày dài đằng đẵng, mỗi một tiếng như lại kéo dài, bỏ học môn tự chọn chạy đi tìm Hoắc Trạch Tích, anh nói đúng thật, một đường dài vậy mà đã bị lấp kín, nếu không phải mặt trời quá to thì Nhan Tiêu cũng đã tự thân vận động chạy đến rồi. Rõ ràng là cách mười mấy phút mà tới hơn bốn mươi phút mới đến.

Lúc đầu nghe y tá nói chiều nay anh không khám bệnh thì rất cao hứng, đến khi biết tin anh tham gia hội nghị, cần phải chờ thêm một tiếng nữa thì mới gặp được, Nhan Tiêu từ thiên đường rớt xuống địa ngục.

Cũng hên Nhan Tiêu đã quen mặt mấy y tá, không cần nhàm chán chờ một mình.

"Nhiều cô gái muốn yêu đương với bác sĩ thật là ngây thơ, cô nhìn bác sĩ mỗi ngày đều bận bịu, bác sĩ Hoắc ở khoa này còn đỡ, có nhiều bác sĩ khoa ngoại mỗi ngày đều làm giải phẫu, thường xuyên rạng sáng mới có thể về nhà..."

Y tá lầu dưới nói chuyện với Nhan Tiêu, cô rất thông cảm "Đây là chuyện thường tình mà, tôi không để ý đâu!"

Tiếp theo, Nhan Tiêu lại cùng y tá đó thảo luận việc chăm sóc người bị thương, tranh luận về vấn đề bác sĩ cũng là một nghề nguy hiểm, sau một hồi thì Hoắc Trạch Tích cũng xuất hiện.

Anh đại khái nghĩ cô sẽ không tới sớm như vậy, phản ứng rất nhanh: "Cúp học à?"

"Mấy môn tự chọn không quan trọng, môn trọng yếu tuyệt đối em sẽ không cúp!" Nhan Tiêu giải thích.

Nữ y tá ra khỏi phòng khám, nhân tiện đóng cửa lại.

Hoắc Trạch Tích đem một quyển sách đặt lên bàn, Nhan Tiêu nhỏ bước muốn đi qua ôm anh, anh liền lui về phía sau một bước: "Anh còn mặc đồng phục làm việc."

"Không liên quan!" Nhan Tiêu nói xong cứng rắn ôm chặt.

Hoắc Trạch Tích không cự tuyệt, sờ sờ tóc cô: "Khi nào thì về lại trường?"

"Trước chín giờ tối là được, chút nữa chúng ta đi đâu ăn cơm?" Nhan Tiêu ngồi xuống, giờ cuốn sách trên bàn ra.

"Em muốn ăn gì?" Hoắc Trạch Tích cũng ngồi xuống.

Nhan Tiêu đảo tròn mắt suy nghĩ, "Em muốn ăn mì Dương Xuân!*"

*

Thật ra thì Nhan Tiêu muốn ăn bún cay*, nhưng lại nhớ tới anh không ăn cay nên thôi.

*

Anh ừ một tiếng, cầm bút bắt đầu viết, Nhan Tiêu gục xuống bàn: "Anh viết gì vậy?"

"Tổng kết."

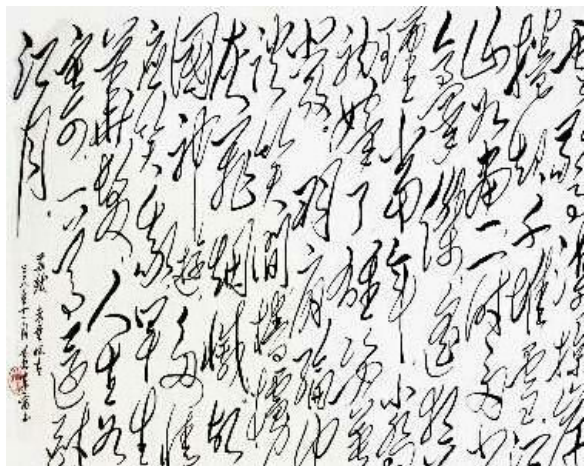
"Nhìn chữ anh là biết ngay học sinh giỏi!" Viết xuống mạnh mẽ, lại chững chạc.

Nhan Tiêu lại bổ sung: "Nhưng mà anh là bác sĩ mà chữ đẹp quá cũng không giống bình thường!"

Hoắc Trạch Tích đóng bút, giương mắt nhìn cô: "Chữ bác sĩ nên khó nhìn à?"

"Không phải, là phóng bút không kiềm chế được, cuồng thảo* anh có biết không?" Nhan Tiêu vừa nói vừa khoa tay múa chân, "anh cầm tờ giấy lại đây em làm mẫu cho!"

* là một kiểu chữ thảo

Hoắc Trạch Tích cầm một tờ giấy trống đưa cho Nhan Tiêu, cô cố làm trang trọng ho một tiếng, nhìn mặt Hoắc Trạch Tích đang đầy hứng thú, rốt cuộc hạ bút viết mấy chữ.

.... Viết xong, Nhan Tiêu cảm thấy đến mình còn không biết đây là chữ gì.

"Em nói cái này là chữ Hán hả?" Hoắc Trạch Tích khẽ giọng lên, nghiêng ngẫm nhìn cô về bùa.

"Đương nhiên đúng rồi! Anh học thêm một chút nữa là có thể trở thành bác sĩ có chiều sâu rồi!" Nhan Tiêu khích lệ nhìn anh nháy nháy mắt.

Hoắc Trạch Tích thu hồi ánh mắt tiếp tục viết báo cáo: "Quá sâu, anh học không được."

Nhan Tiêu nghe ra ý chê bai, "anh rất xem thường chữ thảo à."

Bác sĩ Hoắc dừng dừng: "Anh chẳng qua là xem thường chữ của em thôi."

....

Nhan Tiêu hừ hừ ở kẻ bên luyện chữ, xúc động cảm thấy nghệ thuật cao cả không phải ai cũng hiểu được.

Sau khi tan làm Hoắc Trạch Tích dẫn cô đi ăn mì Dương Xuân, sau khi ăn xong thì đưa Nhan Tiêu về lại trường.

Nhan Tiêu biết anh làm việc rất lưu loát, lấy việc học làm trọng, ngược lại cô thì lưu luyến, ngồi nửa ngày trong xe rồi mới chậm rãi cởi dây an toàn xuống xe.

Trở lại kí túc xá, Tiểu Giai chất vấn cô việc hôm qua không về trường, Nhan Tiêu nói thật, kết quả cả phòng ngủ thay nhau oanh tạc đặt câu hỏi.

Tiểu Giai: "Có làm hay không?"

Nhan Tiêu: "Làm gì?"

"ml!" [editor cũng không biết ml là gì cả:)))]

"Làm sao có thể?" Nhan Tiêu lau mồ hôi

Tráng Tráng: "Sao lại không thể, tớ có rất nhiều bạn, mới quen liền ba ba ba!"

"Cái đó là đùa giỡn lưu manh!" Nhan Tiêu càng nói càng căm giận.

"Vậy cậu chuẩn bị chừng nào ba?"

Nhan Tiêu vô lực: "Các cậu có phải bận tớ không hả? Cũng không hỏi là anh ấy có tốt với tớ không hả?"

"Ở cùng thời điểm thì có thể được câu trả lời."

"... Ba cái đầu các cậu!"

Nhan Tiêu quyết định không nên trả lời những bát quái như vậy nữa, vào nhà vệ sinh đắp mặt nạ, trở lại bắt đầu xem phim.

Thật ra thì Nhan Tiêu là người rất truyền thống, ở chung lâu mới thích ứng cho nên tiến độ tình cảm bây giờ rất tốt, chẳng qua là thỉnh thoảng sẽ không tự tin, Hoắc Trạch Tích lại thích mình...

Xem phim xong đã gần mười một giờ, bạn cùng phòng đã ngủ, Nhan Tiêu mới mở điện thoại lên vào app bắt đầu nghe radio.

Nhưng mà tựa đề câu chuyện hôm nay hơi kì: câu chuyện nhà trọ lúc nửa đêm.

Không phải là chuyện kinh dị chứ?

Nhan Tiêu còn nhớ trước kia đã từng nghe chuyện ma bóng râm rờ rờ, có chút do dự không biết nên nghe hay không, nhưng do bạn trai mình kể nên trực tiếp bỏ suy nghĩ qua bên.

Nhan Tiêu nhắm mắt nghe tiếp, nghe nửa chuyện đã biết là chuyện ma, nhưng lại bị hấp dẫn, kết quả còn chưa nghe xong liền vội vàng giật hết tai nghe ra, mèm chút nữa điện thoại rớt xuống giường.

Câu chuyện kể về một con ma lộng hành nhà trọ, ba người nữ sinh nửa đêm không dám đi vệ sinh liền khoác vai nhau cùng đi, kết quả lúc đi ngang qua gương thì nữ sinh cuối cùng phát hiện trên vai mình có thêm một đôi tay...

Nghe xong chuyện ngắn Nhan Tiêu sợ muốn chết.

Rõ ràng là kênh radio ấm áp giúp ngủ ngon, tại sao hôm nay lại phải kể chuyện hù người dữ vậy?

Hơn nữa! Cô đang ở kí túc xá nữ! Phòng vệ sinh cũng vừa vặn có một cái gương! Quá dễ liên tưởng tới hình ảnh kinh khủng..

Nhan Tiêu dò xét kêu Tiểu Giai một tiếng, không có tiếng đáp lại, lại gọi những người còn lại, trừ Tráng Tráng ngủ mơ hừ một tiếng, không còn âm thanh nào khác.

Nếu đánh thức các cô ấy dậy chắc là sẽ bị đánh toi tã!

Nhưng mà! Hiện giờ cô muốn đi nhà vệ sinh...

Đều do Hoắc Trạch Tích! Thật là không có tâm!

Nửa đêm lại kể chuyện ma quỷ...

Nhan Tiêu vừa oán trách vừa sợ, không nhận được gọi điện cho Hoắc Trạch Tích, điện thoại vang lên mười mấy tiếng, trong lúc Nhan Tiêu đang sắp ngủ quên thì bên kia mới có giọng nói truyền đến.

Nghe giọng nói rất trầm thấp, còn hơi khàn khàn.

Chắc là đang ngủ...

Nhan Tiêu đột nhiên thấy áy náy, nhớ tới chuyện anh kể làm mình không ngủ được thì cảm giác áy náy mất hết: "Bác sĩ Hoắc, em mới vừa nghe anh kể chuyện ma, bây giờ không ngủ được."

"..." Đầu kia yên lặng, không lên tiếng

"Bác sĩ Hoắc, anh không tin có ma quỷ mà sao hôm nay lại kể chuyện đó vậy? Lúc kể còn cố ý nhẹ giọng nữa, nghe rùng rợn dữ dội!" Nhan Tiêu càng nói càng tức.

"Cho nên bây giờ em gọi khiếu nại hả?" Hoắc Trạch Tích hắng giọng, giọng nói dần tỉnh táo: "Đưa ý kiến mời lên hộp thư phản hồi, bây giờ em là đang quấy rối người khác đó."

Nhan Tiêu cười cười, ngồi bật dậy: "Em cứ quấy rối đó! Em không ngủ được còn không dám đi vệ sinh, anh nói em phải làm sao bây giờ?"

Bên kia hình như đang cười

"Anh còn cười!" Cô đem chăn đang đắp bỏ qua một bên

"Được, anh sai rồi..." Hoắc Trạch Tích cuối cùng nhượng bộ

"VẬY anh phải... phải theo em vào nhà vệ sinh!" Nhan Tiêu vừa nói vừa đổi tay cầm di động, "Phải nói chuyện với em, không được cúp điện thoại!"

Nghe anh cười, Nhan Tiêu đề phòng: "Nếu như anh dám hù em, em liền..."

Nhan Tiêu suy nghĩ một chút, nhưng mà không tìm ra cái gì có thể uy hiếp được, yếu xìu nói: "Em sẽ bị hù chết đó!"

Hoắc Trạch Tích ở bên kia đáp ứng, cô cầm điện thoại xuống giường, báo cáo: "Bây giờ em đang xuống giường..."

Nói xong lại không nghe bên kia trả lời, cô chân chừ: "Bác sĩ Hoắc?"

"Anh đây." Giọng nói trầm thấp.

Nhan Tiêu nghe được âm thanh nên cảm thấy an tâm, tiếp tục báo cáo: "Em đang đi tới nhà vệ sinh, anh nói gì đi."

"Cầm điện thoại cho chắc, đừng làm rơi."

Nhan Tiêu: "..."

"Có còn đó không?"

"Nhớ rửa tay."

Hoắc Trạch Tích thân thiết nhắc nhở

Nhan Tiêu muốn điên, ai thèm nghe mấy cái này chứ!

"Bác sĩ Hoắc, em muốn lật thuyền tình hữu nghị với anh!"

Anh coi thường lời oán trách của cô: "Em đã xong chưa?"

"Mới vừa ngồi chồm hồm xuống."

"..."

"Tốt lắm!"

Nói xong, Nhan Tiêu bên này rốt cuộc cũng có thái độ hối lỗi: "Xin lỗi anh, đánh thức anh dậy..."

"Không nói nữa, mau quay lại ngủ đi." bác sĩ Hoắc mệt mỏi

Nhan Tiêu chậm rãi về phòng, lại bắt đầu đáng thương nói ra sự xúc động trong lòng, "đột nhiên nhớ anh quá..."

Lại nữa...

Hoắc Trạch Tích không để ý tới cô, giọng ra lệnh, "Anh đếm ba hai một thì em phải cúp điện thoại, chờ một chút rồi anh sẽ gọi lại kiểm tra đó."

"Ây em còn chưa..."

"Ba___"

Nhan Tiêu còn chưa nghe anh đếm xong liền vội vàng tắt điện thoại, lại ngoan ngoãn tắt máy, sưng sốt một hồi, vừa nghi hoặc mình vậy mà sợ anh.

Xong rồi, Nhan Tiêu có thể tưởng tượng ra địa vị trong nhà mình thấp cỡ nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghiện Ngọt (Ngọt Ăn)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thạch gừng hoa đào (1)*

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*là một loại thạch làm từ gừng nấu nước thêm bột rau câu, đông cho đặc rồi dùng khuôn ép thành hình hoa đào

Chuyện đầu tiên Nhan Tiêu làm sao khi thức dậy là lướt Weibo, cố ý tìm bài tối hôm qua Hoắc Trạch Tích phát "Câu chuyện nhà trọ lúc nửa đêm", cô hừ lạnh mở mấy cái bình luận, trong lòng tưởng tượng ra bao nhiêu nỗi sợ của fan hâm mộ, ai ngờ nhìn thấy thì hoàn toàn sững sờ:

"Thật là kích thích, câu sau này kể thêm nhiều câu chuyện huyền bí như vậy nữa!"

"Siêu hay!!!"

"Chồng ta có kỹ năng mới đồ ta ngủ!"

"..."

Có còn cái gì có tâm hơn không?

Trước khi ngủ thích nghe truyện ma quý thì kích thích?

Nhan Tiêu cứ nghĩ rằng mình nào tàn nhất trái đất rồi, nhưng bây giờ không so bằng ai!

Suy nghĩ, Nhan Tiêu quyết định phải thêm một cái bình luận:

Quái Lực Thiếu Nữ yx: Sai nha!!! Nửa đêm thiếu chút nữa hù chết tôi rồi!!

Cô đăng xong bình luận thì xuống giường đánh răng rửa mặt, lúc ăn điểm tâm thì phát hiện có người trả lời mình:

Một Đóa Hoa Hồng trả lời bạn: Nhất gan còn trách ai?

Ba Ba Ngã Xuống Đồng Vàng Hôn Hôn trả lời bạn: Vậy thì đừng nghe! Vậy mà còn bình luận, thật kém sang!

...

Nhan Tiêu: "..."

Tùy ý bình luận thôi mà các vị, ác ý chỗ nào?

Huống chi mọi người xem trang cá nhân của ta còn biết ta là fan nào tàn của Zain a!

Suy nghĩ một hồi Nhan Tiêu cũng không có trả lời lại, trong miệng nhét một cái Tiểu Long Bao*, gửi cho bác sĩ Hoắc một tin nhắn:

Fan mê muội anh thật đáng sợ!

*

Tâm tình Nhan Tiêu lúc này đang tốt, cũng ăn nhiều thêm, ăn xong một lồng Tiểu Long Bao rồi lại uống một ly sữa đậu nành ăn một cái trứng gà, tiếp tục ăn khoai tây chiên.

Tiểu Giai đang chuốt lông mi, chắc chắn ra vẻ kỳ lạ: "Cậu không sợ ăn rồi mập mập bác sĩ Hoắc không thích cậu nữa à?"

"Không phải nói nữ sinh mũm mĩm tương đối dễ thương hả?" Nhan Tiêu nhớ lúc trước bác sĩ Lưu có từng nói vậy.

Tiểu Giai a a: "Nam sinh nói như vậy nghĩa là thịt phải dồn vào những chỗ cần dồn, còn Nhan Tiêu cậu..."

Tiểu Giai vừa nói vừa quan sát cô.

Nhan Tiêu bị cô nhìn đến tê dại, buông miếng khoai tây đi qua chỗ khác chơi điện thoại, đang chơi thì có một cuộc gọi, đối phương là phòng phát triển

nhân lực ACG, hỏi Nhan Tiêu tuần tới có thời gian đến thành phố H tham gia vào ban khách mời của lễ hội hay không.

Nghĩ lại thì lâu rồi Nhan Tiêu cũng không tham gia hoạt động, mấy ngày nay ở trường cũng không có việc gì gấp, không do dự đồng ý ngay.

Từ sau khi bị gãy xương, cô rất ít đi chơi cùng bạn, hơn nữa có một thời gian cứ rảnh thì đi tìm bác sĩ Hoắc, nhiều cơ hội gặp mặt bạn bè bị bỏ qua, lần này thì có thể tìm mấy đứa nhỏ cùng chơi đùa rồi.

Công bố dàn khách mời rồi thì Nhan Tiêu liên lạc với bạn tốt, hẹn cùng nhau đi sân bay.

Cùng đi với Nhan Tiêu có một người đáng dấp "tướng phụ huynh nhưng mặt học sinh", con trai sinh sau năm 90, người khác thường gọi là Miêu Thúc, còn có một người đã từng hợp tác với cô qua mấy lần khiêu vũ, người cao 1m7, CN Khấu Khấu.

Lúc từ sân bay đi ra, Nhan Tiêu đi ở giữa, như bịล้อม vào giữa hai người, bị fan trên mạng treu ghẹo.

Hồi đó tới giờ bị cười là lùn không ít nên cũng không lạ lắm gì, lúc trước còn thường xuyên mang các loại giày đế cao để chống đỡ, nhưng lại đen mặt hơn nữa.

Cho nên bây giờ không thêm đế ý, dứt khoát mang đế bằng.

Bên đây có sắp xếp xe riêng, sau khi lên xe thì nhận được tin nhắn, vô ý thức nhìn di động mà cười.

Khấu Khấu tiến tới nhìn lên, Nhan Tiêu nhanh chóng chặn màn hình lại: "Cậu làm gì vậy?"

Khấu Khấu liếc mắt: "Bạn trai hả? Làm gì thần bí thế?"

Ở trong hội ế này mà khoe yêu thương thì thế nào cũng bị vui dập.

Nhan Tiêu quán quít một hồi, quyết định thẳng thắn, "Quên nói với các cậu, tớ thoát khỏi hội đây!"

Khấu Khấu nghe xong khinh bỉ nhìn cô: "Không mắng cậu đâu, về phòng liền tra tấn, đề phòng ngược cậu!"

"Ai ya, bữa nào đem ra ngoài ra mắt đi!" Miêu Thúc ngồi ở hàng trước, quay đầu nói.

Nhan Tiêu lắc đầu một cái: "Không phải người nổi tiếng, là... bác sĩ."

Bảo vệ, không nói ra thân phận của anh.

"Đồng phục cảm đồ!" Khấu Khấu cười nham hiểm

Miêu Thúc nghĩ tới: "Hồi trước tớ cứ cho là cậu với Thập Yến sẽ thành đôi"

Nhan Tiêu nhất thời lúng túng, Thập Yến là couple do fan gán ghép, bởi vì tình cờ một lần, cả hai người cosplay "Yêu hồ x Người hầu", được fan khen tới tấp, sau đó công ty của anh ta mời cô cùng hợp tác tăng độ nổi tiếng cho cả hai, người hâm mộ từ đó loan tin vịt nói hai người đang hẹn hò, Nhan Tiêu sợ ầm ĩ nên từ chối.

Có rất nhiều cp sao tác sau đó đã hẹn hò, nhưng cô và Thập Yến là ngoại lệ, hai người cũng không hay gặp nhau, là mối quan hệ bạn bè bình thường.

Thập Yến là coser rất nổi danh, tướng mạo ưu tú tính cách cũng tốt, vì vậy bạn gái tin đồn cực kì nhiều, Nhan Tiêu không biết mình nằm không cũng trúng đạn biết bao nhiêu lần rồi.

"Tớ và cậu ấy là bạn bình thường, cậu không biết à?" Nhan Tiêu vội vàng phủi sạch quan hệ

Khấu Khấu hưởng ứng: "Nhan Tiêu, lần này nam thần Thập Yến cũng tới đó!"

Nói ra cứ như cô sẽ kích động ấy....

"Ừ, tốt." Nhan Tiêu nhàn nhạt trả lời

Khấu Khấu nhìn Nhan Tiêu không có phản ứng, thấy không thú vị thì rút lui.

Tối nay Nhan Tiêu sẽ ở thành phố H chơi một đêm, buổi sáng đi vòng vòng, buổi trưa trang điểm, chiều mai lúc hai giờ chạy đến hội trường, sắp xếp thời gian họp lí.

Buổi tối Nhan Tiêu cùng Khấu Khấu ở một phòng, ăn cơm tối xong hai người chơi ở bên ngoài một vòng rồi về lại quán rượu, không ngờ lại chạm mặt người mà mới bị điểm mặt hồi trưa.

Nhan Tiêu không phát hiện người ngồi trên salon chơi điện thoại là Thập Yến, dù sao thì anh ta cũng mang khẩu trang đội mũ lưỡi trai, nhìn không ra hình dáng, cho đến khi đi ngang qua, Khấu Khấu đột nhiên phát hiện ra trợ lý của Thập Yến, lập tức bỏ lại Nhan Tiêu nói phải đi tìm Thập Yến chụp hình

chung.

Nhan Tiêu không đi không được, nên bước đến chào hỏi.

Gần đây anh ta nhuộm tóc màu trắng, lúc tháo mũ thì Khấu Khấu si mê kêu loạn, Nhan Tiêu đứng một bên chơi điện thoại.

Chờ Khấu Khấu chụp hình xong, Thập Yến nhìn cô: "Thật lâu không gặp em, cơ thể khôi phục tốt chứ?"

Nhan Tiêu không ngờ anh ta lại đột nhiên quan tâm tới chuyện mình gãy xương, phản ứng lại: "Tốt lắm... Anh gần đây chắc bận lắm?"

Anh đáp lại: "Rất bận."

Khấu Khấu chen vào nói: "Bạn tới nổi không có thời gian yêu đương phải không?"

Thập Yến cười một chút, Khấu Khấu hồ nghi: "Không thể nào? Anh độc thân thật hả? Tiểu Nhan cũng đã thoát ế rồi đó!"

Thập Yến ngẩn người, hỏi Nhan Tiêu: "Thật hay giả?"

Nhan Tiêu cười gật đầu, Khấu Khấu nửa cười: "Có phải tại nam thần đòi hỏi cao quá không?"

"Ài, tại anh không ai muốn." Thập Yến trêu nói.

"Anh còn già bộ!" Khấu Khấu cười đẩy anh.

...

Nhan Tiêu ở một bên nhìn Khấu Khấu làm trò, không biết nói gì, dứt khoát lấy điện thoại ra tiếp tục nghịch.

Khấu Khấu đang nói hăng say, Thập Yến nhìn Nhan Tiêu một cái, "Các em đi về trước đi, anh cũng chuẩn bị lên lầu đây."

"Vây được, ngày mai tụi em đến hội trường tìm anh." Khấu Khấu mặc dù cắt đứt hơi vội vàng nhưng cũng chỉ có thể bai bai, kéo Nhan Tiêu chuẩn bị vào thang máy.

"Thập Yến thật là đẹp trai, không trang điểm mà da cũng rất đẹp!" Khấu Khấu vừa vào thang máy đã kích động.

"Sao cậu biết người ta không trang điểm?"

"Đương nhiên là tớ có thể nhìn ra rồi!"

Có thể thấy Khấu Khấu rất thích Thập Yến, nhưng mà là hoa si, hẳn là thấy đẹp trai nên thích...

Hơn nữa lúc Khấu Khấu nhìn thấy Thập Yến liền đem Nhan Tiêu bỏ chợ, còn mình thì lấy việc thoát ế làm đề tài, dùng để dò hỏi xem anh ta có bạn gái chưa.

Cô đã gặp nhiều người như vậy rồi, nhưng là bạn mình nên hơi không thoải mái, gì đâu mà thấy sắc liền quên bạn...

Buổi tối, Nhan Tiêu lạ chỗ nên mất ngủ, gần đến trưa hôm sau mới rời giường, lại phát hiện Khấu Khấu không có ở đây, trên điện thoại có mấy cuộc gọi nhờ, là Miêu Thúc và người hóa trang.

Cô vừa rửa mặt vừa nghe điện thoại.

"A lô? Miêu Thúc cậu đang ở đâu vậy?"

"Tớ ở nơi chụp ảnh, di hóa trang gọi cho tớ nói gõ cửa nhưng các cậu không mở, gọi điện thoại cũng không ai nghe, các cậu đang làm gì vậy?" Bên kia hơi ồn ào.

Nhan Tiêu nhớ ra Khấu Khấu, hơi lo lắng: "Khấu Khấu không biết đi đâu nữa, tớ ngủ nên không nghe điện thoại, bây giờ tớ gọi cho di hóa trang liền đây."

Miêu Thúc: "Tớ vừa mới nhìn thấy Khấu Khấu chạy vào hội trường cùng Thập Yến rồi."

Nhan Tiêu không biết nói gì nữa, cô ấy bỏ mình chạy theo người ta rồi...

Gọi điện thoại, Nhan Tiêu vội nói xin lỗi rồi mời di hóa trang vào phòng.

Hôm nay cô mặc quần màu xanh đậm của nhãn hiệu LO, mặc phục cổ vui vẻ trang điểm, di hóa trang đề nghị cô mang bộ tóc giả dài màu nâu nhưng Nhan Tiêu từ chối, trong đầu nghĩ hôm nay mình cũng không phải nhân vật chính, đội tóc giả quá rườm rà, lỡ mà thời gian nghỉ ngơi MC kêu cô lên khiêu vũ, tóc giả rớt ra thì mất mặt lắm.

Đi hóa trang thỏa hiệp, để cô buộc đuôi ngựa.

Ngồi xe đi đến, Nhan Tiêu vừa vào phòng nghỉ đã thấy Khấu Khấu đi qua đi lại kết thêm bạn mới.

Chuyện sáng hôm nay Nhan Tiêu cũng không trách Khấu Khấu bỏ đi mất, nhưng cô đã coi cô ấy là bạn nên không chịu nổi tác phong như thế, dứt khoát không chào hỏi, đi vào phòng nghỉ cùng khách quý chụp hình nói chuyện phiếm.

Buổi chiều hoạt động bắt đầu, Nhan Tiêu được mời như khách quý, không biết người tổ chức vô tình hay cố ý sắp xếp ghế của cô cạnh Thập Yến.

Anh ta hôm nay hóa trang Phổ Gia trong [Hetalia], mặc quân phục, tóc ngắn màu trắng phát ra ánh kim, Nhan Tiêu nhìn thấy các cô gái phía sau nhìn anh đến sắp khóc.

Nhan Tiêu cảm thấy nên thận trọng, bởi vì chuyện cp trước kia, hiện trường có biết bao nhiêu người đang chú ý nhất cử nhất động của hai người.

Xem xong mấy lượt mà tâm tình vẫn chưa thả lỏng, không ngờ MC trên sân khấu lại nhìn cô: "Ai da, tôi phát hiện chỗ ngồi của khách quý đang có biến a!"

Dưới sân khấu thét lên chói tai, bắt đầu kêu tên cô và Thập Yến, Nhan Tiêu miễn cưỡng duy trì nụ cười.

"Thực không dám giấu giếm, câu độc thân diễn hình hơn hai mươi năm ta đây khi nhìn thấy ảnh của hai người họ thì đã bị ngược rất thảm, phối hợp rất tuyệt đúng không?" MC tiếp tục đốt lửa

Dưới đài đồng thanh: "Đúng!"

Nhan Tiêu không duy trì nụ cười được nữa, hơi cúi đầu gãi lông mày.

"Như vậy dưới tiếng vỗ tay này, xin mời Tiểu Nhan và Thập Yến lên sân khấu!" Người MC cất cao giọng, làm động tác tay xin mời.

Nhan Tiêu giữ nụ cười nhà nghề, nhìn Thập Yến, anh ta cười: "Em đi từ đây qua nè."

Đi theo sau lưng anh ta lên đài, Nhan Tiêu bắn lửa nhìn MC

"Hôm nay là ngày quan trọng, tôi thấy chúng ta cần phải có chút phúc lợi a!" MC còn đang lôi kéo sức nóng

Nhan Tiêu quẩn quít.

Lời vừa thốt ra, dưới đài dậy sóng, người MC bỏ qua ánh mắt của cô, tiếp tục: "Hay là như vậy, ôm công chúa đi, mọi người thấy có được không?"

Phản ứng của khán giả khiến cô thấy không ôm thì không được, đang không biết phản ứng thế nào, cầm micro định lên tiếng, lời còn chưa nói, cô sợ đến nỗi mém chút nữa là thét lên...

Cơ thể lơ lửng, Nhan Tiêu đột nhiên bị ôm..

Bạn đang đọc truyện *Nghiện Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Thạch gừng hoa đào (2)

"Câu thật sự không quan tâm?" Lưu Du chỉ hình ảnh hiện lên trên điện thoại, nghi ngờ nhìn Hoắc Trạch Tích.

Trong video, Nhan Tiêu bị người đàn ông tóc trắng ôm, cô đang cười, nhưng nhìn kĩ thì có vẻ mất tự nhiên.

"Đùa giỡn thôi, quan tâm làm gì?"

Hoắc Trạch Tích cầm một quyển sách, đem sắp xếp từ lớn đến nhỏ thành một hàng, lại liếc mắt nhìn người đàn ông kia, hỏi: "Người kia chơi nhạc Rock And Roll à?"

Lưu Du sờ mũi, không nhịn cười được, một là bị bác sĩ Hoắc tự tin làm bật cười, hai là do câu nói của anh.

Rock And Roll?

Nói người ta như vậy có nghĩa là người đàn ông kia trang điểm thất bại rồi phải không...

Lưu Du nói: "Cậu đi Nhật Bản du học suốt ngày đều vui đầu vào học không quan tâm gì cả phải không? Cái gì Rock And Roll? Đây là đang cosplay mà!"

Hoắc Trạch Tích suy nghĩ một chút, chậm rãi gật đầu: "Có nghe nói"

"Hơn nữa tớ thấy cậu hình như hơi tự tin quá đó. Cho dù tiểu cô nương kia theo đuổi cậu thì cũng có thể theo đuổi người khác đó." Lưu Du không nhịn được hỏi

Hoắc Trạch Tích bình thản, để cuốn sách cuối cùng vào kệ, bình tĩnh nói: "Tớ không phải không nghĩ vậy, nhưng sẽ không tùy tiện hiểu lầm lung tung."

Lưu Du á khẩu không trả lời được: "Được rồi."

Giống như mình đang lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử vậy...

...

Bên này Nhan Tiêu vừa mới xuống máy bay, chưa gọi cho người nào đã lập tức chạy tới nhà bác sĩ Hoắc, tính cho anh bắt ngò.

Mới bốn giờ chiều, nếu như mình nhanh một chút thì có thể về trước anh ấy rồi.

Quần áo chưa kịp thay, trên đường đi thu hút vô số ánh nhìn, Nhan Tiêu bỏ qua đi thẳng tới nhà Hoắc Trạch Tích.

Lúc thang máy mở cửa, Nhan Tiêu nhìn thấy một hình bóng quen thuộc.

Hóa ra anh đã về trước mình mấy giây rồi.

Cũng trùng hợp quá đi chứ!

Mất liếc thấy bên cạnh có người, Hoắc Trạch Tích dừng động tác nhấn mật khẩu, xoay người nhìn sang, cái thân ảnh kia vèo một cái núp vào thang máy.

Anh hồ nghi cau mày, lại dừng mấy giây, "Nhan Tiêu?"

Haizz, lộ rồi...

Nhan Tiêu bị bại lộ đi ra, "Anh nhìn thấy em hả?"

"Đoán được". Hoắc Trạch Tích vừa nói vừa quan sát cô, thu hồi ánh mắt tiếp tục nhập mật mã: "Hôm nay cuối tuần rồi không về trường hả?"

Nhan Tiêu nói: "Tối gặp anh mà, tưởng là sẽ khiến anh bất ngờ, ai dè bị phát hiện rồi."

Bác sĩ Hoắc bình thường trầm ổn, tỉnh táo, muốn khiến anh ngạc nhiên cũng là chuyện khó.

Vào nhà, Nhan Tiêu tùy ý ngồi lên salon, xúc động kể tất tần tật về chuyện ở thành phố H.

Kể xong chuyện của Khẩu Khẩu, Nhan Tiêu đang than phiền, xúc động: "Em thấy rất tức giận, quan hệ bạn bè bình thường cũng tốt mà. Kết quả là sao? Cô ấy ra khỏi phòng cũng không nói em một tiếng, trực tiếp đi theo người ta..."

Nhan Tiêu ngồi trên salon ngịch quả quýt, nhìn Hoắc Trạch Tích rửa tay xong ra chỉ lo xoa nước khử độc, cũng không trả lời mình, cô lại hỏi: "Anh thấy thế nào?"

Nghe Nhan Tiêu nói chuyện về người khác, anh nghĩ mình cũng không nên lên tiếng hoặc can thiệp, nhưng nhìn dáng vẻ của cô đang nộ khí nên khách quan trả lời: "Bởi vì em tin tưởng cô ấy nên hành động của cô ấy khiến em không hài lòng, thật ra cô ấy cũng không có nghĩa vụ nào với em cả"

Nhan Tiêu suy nghĩ, lời nói có đạo lý đó, nhưng vẫn không cam lòng: "Nhưng mà em đối với người khác không có như vậy, cô ấy hoàn toàn trọng sắc khinh bạn."

"Dù sao thì cách sống mỗi người đều khác nhau cả, muốn ở chung thì phải cầu đồng tồn dị*." Hoắc Trạch Tích vừa nói vừa cầm trái quýt trong tay Nhan Tiêu, ung dung thông thả lột ra, đưa cô cô một miếng.

* CẦU ĐỒNG TỒN DỊ: cố tìm cái chung, gác lại cái bất đồng (muốn hợp lực, đoàn kết mọi người, cần tìm điểm thống nhất quyền lợi giữa họ mà gác lại những ý kiến hoặc quyền lợi mâu thuẫn nhau của họ)

Nhan Tiêu muốn lấy tay cầm nhưng Hoắc Trạch Tích lại đưa tới tận miệng: "Em chưa rửa tay."

Cô ăn miếng quýt trong tay anh, kích động: "Ngọt quá à!"

"Đi rửa tay!"

Vừa nói vừa nhìn Nhan Tiêu cười ngọt ngào.

Cô thu lại nụ cười, ảo não đứng lên: "...Ừm"

Rửa tay xong, Nhan Tiêu bắt chước xoa nước khử độc, nhớ lại lời anh vừa nói, không nhịn được dò xét: "Anh nói cô ấy không có nghĩa vụ phải đối tốt với em, vậy anh có nghĩa vụ không?"

Nói xong mười hai phần mong đợi nhìn anh.

Hoắc Trạch Tích không ngẩng đầu lột cho xong quýt: "Không có."

Nhan Tiêu: "!!!"

Nhan Tiêu thấy mình hỏi ra rồi như tự tìm đường chết.

Không quan trọng lắm đâu, kiên cường lên nào...

Nhan Tiêu đang tự an ủi, không ngờ anh lại bổ sung: "Ít nhất là bây giờ vẫn chưa có."

Hoắc Trạch Tích ngồi trên ghế salon, cúi chỏ tùy ý chống trên đùi, lột quýt ra từng miếng cho cô, "Cho nên phải cảm ơn, biết chưa?"

Sững sốt, cô không ngờ anh sẽ nói vậy.

Ít nhất bây giờ chưa có nghĩa vụ? Ý là sau này sẽ có? Là sau khi kết hôn?

Cúi đầu cắn miếng quýt anh đưa, Nhan Tiêu đột nhiên buồn cười, ôm lấy anh, hết sức chân chó phổi hợp: "Đại nhân thật là tốt quá đi, tiểu nhân nhất định sẽ cảm tạ suốt đời!"

Tóc mái bị anh vuốt vuốt, Nhan Tiêu nghe thấy nụ cười từ đỉnh đầu truyền xuống: "Ngoan..."

Những lời này thành công kích thích động vật nhỏ Nhan Tiêu, cô mở to mắt nghiêng đầu nhìn anh: "Anh nói em rất ngoan hả?"

Hoắc Trạch Tích nói: "Là em tự thêm chữ rất vào."

"A! Không biết đâu, dù sao anh cũng khen em rồi đó!" Nhan Tiêu vui vẻ hát lên vài câu, gò má đột nhiên bị chạm, mềm nhũn, hơi thở ấm nóng chỉ một cái chớp mắt đã biến mất.

Khi phản ứng lại kịp thì cảm nín, bài hát trên môi cũng dừng lại.

Khuôn mặt rất nhanh đỏ lên, ngẩng đầu nhìn Hoắc Trạch Tích một cái, lại vội vàng cúi đầu, không biết nên nói gì vì vậy hốt hoảng: "Em, em đi vào bếp đun nước sôi."

Chỉ còn lại Hoắc Trạch Tích ngồi trên salon, nhìn theo bóng lưng mất hút của cô, không nhịn được cong khóe miệng.

...

"Bác sĩ Hoắc hôn tó! Anh ấy! Hôn tó!"

Nhiếp Sơ Sơ vừa nhận điện thoại đã nghe Nhan Tiêu hú hét ầm lên, vội vàng đẩy di động ra xa lỗ tai.

Nhiếp Sơ Sơ vừa mới biết Nhan Tiêu và bác sĩ Hoắc đang hẹn hò, lúc ấy còn không tin, nghe Nhan Tiêu kể rõ ngọn nguồn sự tích thì mới cảm thấy hợp lý.

Ví dụ như khi nghe Nhan Tiêu nhảy lầu, Hoắc Trạch Tích chạy tới phòng bệnh chất vấn.

Nếu không thích thì khi nghe thấy người ta nhảy lầu vì mình, chán hẳn sẽ cảm thấy rất chán ghét không muốn gặp mặt, đằng này lúc đó biểu hiện của bác sĩ Hoắc chỉ toàn lo lắng...

Nói không chừng là anh cũng không biết mình có cảm tình với Nhan Tiêu.

Đem những phân tích của mình kể cho Nhan Tiêu nghe thì cô ấy lại cười xòa: "Tớ rất ít đọc tiểu thuyết! Cậu kể thêm vài câu chuyện vui vui nữa đi!"

Nhiếp Sơ Sơ lúc ấy không muốn lãng phí chất xám phân tích cho đồ ngu ngốc Nhan Tiêu nghe nữa, bây giờ nghe chuyện hai người đang yêu đương, hơn nữa bạn của mình lại rất kích động, Nhiếp Sơ Sơ cũng không phát biểu quá nhiều cảm nghĩ, lãnh đạm trả lời:

"Mới hôn một chút thôi mà. Lần sau mà gọi cho tớ khoe ân ái là tớ trực tiếp cúp điện thoại đấy nhé!"

"Cậu thật lạnh nhạt!" Nhan Tiêu xúc động

Nhiếp Sơ Sơ đột nhiên nhớ tới hôm nay ở trên WeiBo nhìn thấy video Thập Yến ôm Nhan Tiêu, hỏi: "Hôm nay trên mạng tớ thấy cậu với Thập Yến đó, bạn trai không nói gì sao?"

Nhan Tiêu hôm nay chưa lên WeiBo, nhưng có thể đoán được, "Chắc là không, bác sĩ Hoắc không thường lên mạng, nhưng mà không sao đâu, tớ giải thích vì lý do công việc là được!"

Nhiếp Sơ Sơ trầm ngâm một hồi: "Cậu với anh ta không có gì chứ? Tớ cảm thấy anh ta thích cùng cậu tạo thành cp lắm đó."

"Sau lưng anh ta có công ty, như vậy dĩ nhiên là có cp cùng sao tác chung rồi, cộng thêm lúc trước tớ với anh ta có scandal, cho nên tớ là thí sinh dự bị." Nhan Tiêu âm thầm phân tích ra.

Nhiếp Sơ Sơ nói: "Vậy không phải cậu cũng sẽ bị mất sao? Anh ta có một đám fan hâm mộ có thể bôi đen cậu đó."

Nhan Tiêu thở dài: "Không sao, dù sao tớ cũng không đỏ."

Dù sao không đỏ...

Nhiếp Sơ Sơ thấy Nhan Tiêu thật biết giác ngộ, không biết là thông minh hay ngu ngốc đây...

[hìhì, tớ đã quyết định hồ mới sau cái hồ Nghiện Ngọt rồi đó mọi người!]

Bạn đang đọc truyện *Nghiện Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Thạch gừng hoa đào (3)

Buổi tối mà mưa là ngủ thích nhất, người bình thường hay ngủ trề như Nhan Tiêu mà cũng ngủ gật, nằm trên giường dựa vào ý chí "nhất định phải nghe cho xong bạn trai phát radio" mà chống chọi.

Tiếng mưa rơi xuyên qua nóc nhà, nước từ mái hiên nện vào bệ cửa sổ, tiết tấu ổn định, còn có tiếng mưa rơi trên lá, tiếng xe hơi thỉnh thoảng chạy qua mặt đường sũng nước...

Thành phố sầm uất buổi mưa đêm yên tĩnh lạ lùng.

Nhan Tiêu đang mơ màng buồn ngủ đột nhiên nghe có tiếng người nói chuyện, "Hi, các cậu đã ngủ chưa?"

Là Tiểu Giai.

Nhan Tiêu đáp lại đầu tiên, không ngờ rằng mọi người cũng trả lời, tất cả chưa ai ngủ.

Tiểu Giai nhẹ giọng nói: "Trò chuyện chút đi, hôm nay bầu không khí thật tốt."

"Trò chuyện cái gì? Tớ mệt lắm..." Tráng Tráng lên tiếng.

"Vậy thì nói chuyện gì thú vị một chút, hay là kể chuyện kinh dị đi?"

Đề nghị này bị Nhan Tiêu mãnh liệt ngăn chặn, giờ mà nhớ tới chuyện hôm bữa vẫn còn sợ hãi nha.

"Nói chuyện gì mới lý thú ta? Nói... tư thế thích nhất đi!" Tiểu Giai như thường lệ vẫn cục súc.

Không ai lên tiếng, Tiểu Giai đợi một hồi không ai trả lời liền khai đao Nhan Tiêu trước: "Này, tiểu cô nương nói trước đi."

Nhan Tiêu nhắm mắt lại, biết khó thoát khỏi tai ương.

Bình thường lúc này mà cô nói không muốn trả lời thì nhất định sẽ bị tẩy chay, thôi lần này dứt khoát thay đổi: "Tớ chưa thử làm sao mà biết?"

Tiểu Giai nói: "Thử tưởng tượng xem?"

"Tớ có tưởng tượng cái này bao giờ?"

Tráng Tráng không nghe nổi nữa: "Điện hợp thức, trực đảo hoàng long thức, Quan Âm ngồi liên thức, đứng thức, sau vào thức*, tạm thời chọn một cái

đi!”

* E hèm, cái này là các tư thế, cũng không biết dịch như thế nào nên tạm để vậy, bạn nào biết thì mách mình, mình sửa lại cho hấp dẫn hơn ^^

...

“bì___ bởi vì ngôn ngữ quá dơ, hệ thống tự động che giấu...” Nhan Tiêu bắt chước giọng điện tử, nói xong khôi phục giọng nói: “Tráng Tráng cậu vừa nói gì vậy?”

“Nhan Tiêu cậu thật biết giả bộ!” Tráng Tráng cũng giận cười.

Tiểu Giai đỏ đầu vô lửa: “Các cậu cũng đừng quấy rầy Nhan Tiêu giả làm thô trắng!”

“Tớ giả bộ...” Nhan Tiêu đang muốn giải bày, lại cảm thấy nên dứt khoát chấm dứt: “Vậy cái cuối cùng đi.”

Ai mà biết cái cuối là gì kia chứ.

“Ai da, Nhan Tiêu thích sau vào thức, mọi người nghe rõ chưa...?” giọng Tiểu Giai dần dần lớn.

Móa!

Nhan Tiêu nhất thời lúng túng, lấy tai nghe mang vào không tham dự đề tài này nữa: “Tớ nghe radio, các cậu tiếp tục bậy bạ đi!”

Kết quả hôm đó bị mọi người đầu độc đầu óc, tối đi ngủ nằm mơ.

Cô mơ thấy mình đang ở trên một cái giường, có một người đang thổi gió vào tai cô.

Không có làm gì tiếp theo cả, thổi đến mức Nhan Tiêu rung mình tự động tỉnh dậy.

Không cần nhớ lại, cô cũng biết cái người nhìn không rõ mặt đó là ai.

Người ta nói là ngày nhớ thì đêm mơ, mà cô thì ngược lại, buổi tối mơ thì ban ngày muốn gặp.

Xế chiều Nhan Tiêu đi tới bệnh viện, trong tích tắc nhìn thấy Hoắc Trạch Tích thì mặt liền đỏ lên.

Cũng may là anh chuyên tâm làm việc không phát hiện gì, Nhan Tiêu ngồi một bên chơi game chờ Hoắc Trạch Tích, trong đầu nghĩ quả nhiên chơi với bạn đen tối thì tâm hồn cũng đen theo...

Ngồi đợi hơn một giờ, cuối cùng cũng đến bệnh nhân cuối.

Nhan Tiêu cảm thấy bệnh nhân này rất quen mắt, là một cô gái trẻ tuổi, không lớn hơn mình bao nhiêu, dáng dấp nhìn rất được, ăn mặc tương đối sexy nên Nhan Tiêu rất chú ý, người kia mỗi tuần cũng đến khám răng hai, ba lần, mỗi lần đều vào giờ này.

Răng cứ bị hư hoài hả?

Nhan Tiêu cảm thấy nghi ngờ.

Nhưng mà lần này biểu tình của người kia rất khác thường, nói chuyện mà uốn tới ẹo lui: “Cái này, bác sĩ Hoắc...”

Điều bộ muốn nói lại thôi, Nhan Tiêu tò mò nhìn, Hoắc Trạch Tích đeo khẩu trang ngồi trên ghế, ngẩng đầu hỏi: “Sao vậy?”

Người đàn bà kia đảo mắt một vòng phòng bệnh, còn nói: “Thật ra thì lúc tôi đi khám răng không thích bên cạnh có quá nhiều người.”

Trong phòng ngoài Hoắc Trạch Tích thì chỉ còn Nhan Tiêu và hai người phụ tá, xin hỏi “quá nhiều người” là ai vậy?

Rõ ràng là muốn đuổi cô ra ngoài...

Nhan Tiêu mặc dù không muốn nhưng vẫn vô cùng biết mình biết ta phối hợp đứng lên, đi ra khỏi phòng.

Một lát sau hai nữ phụ tá cũng đi ra, Nhan Tiêu kinh ngạc: “Sao hai người cũng ra đây?”

Biểu tình trên mặt hai người hơi lạ, lại kéo Nhan Tiêu qua một bên lặng lẽ nói: “Bệnh nhân này mỗi lần đến đây đều không bị gì cả, nói có tâm bệnh nhờ bác sĩ Hoắc nhìn thử.”

Nữ phụ tá khác bổ sung: “Mới vừa rồi chúng tôi cũng bị đuổi ra ngoài, đâu phải răng bị gì, chỗ này có phải chỗ khám phụ khoa đâu...”

Cái này...

Trong lòng Nhan Tiêu mười phần là biết hết tám, chín phần, nhưng không nói ra.

Chẳng lẽ muốn tỏ tình với bác sĩ Hoắc?

Bây giờ là cơ hội tốt phải không? Người kia muốn làm gì?

Trong lòng Nhan Tiêu rối ren, vừa cảm thấy không thoải mái vừa tò mò, mặc dù biết rình coi hơi vô duyên nhưng vẫn không nhịn được đứng ở cửa sổ thủy tinh nhìn vào trong.

Từ góc độ của Nhan Tiêu nhìn thấy người đàn bà kia đang nằm trên bàn khám răng, bác sĩ Hoắc vừa dời đèn qua, cúi đầu tựa rất gần.

Rõ ràng là tư thế rất bình thường nhưng Nhan Tiêu thấy trong lòng mình khô nóng, hơn nữa Hoắc Trạch Tích che mắt khuôn mặt của người kia, làm cô còn hiếu kỳ hơn nữa.

Nhan Tiêu dán vào cửa sổ thủy tinh rình coi hết sức chuyên chú, người khác đi qua cũng nhìn cô, nữ phụ tá bên cạnh kéo kéo Nhan Tiêu: “Xong chưa?”

“Sắp rồi!” Nhan Tiêu không nhúc nhích nằm trên cửa.

Chờ chút! Sao người kia ngồi dậy rồi...

Nhan Tiêu tròn to hai mắt, người kia không biết nói cái gì mà bác sĩ Hoắc rất sùng sốt. Lúc ngàn cân treo sợi tóc, người kia tiến lại gần hôn anh...

Bởi vì hình ảnh không thể tưởng tượng được nên Nhan Tiêu tưởng mình hoa mắt, nhưng Hoắc Trạch Tích lập tức đứng lên, kéo khẩu trang xuống.

Cô chỉ nhìn thấy bóng lưng của anh, không biết anh nói gì mà người đàn bà kia có vẻ đang sụt sịt khóc...

Rất cuộc không kìm chế được nữa, cửa rầm một tiếng bị mở ra, Nhan Tiêu nổi cơn giận dữ chất vấn người kia: “Cô làm gì vậy?”

Người đàn bà kia đang khóc thì sùng sốt trung ra vẻ vô tội: “Tôi làm sao?”

Còn giả bộ

Nữ lưu manh!

Lại ở bệnh viện công khai hôn bác sĩ!

“Tôi đều thấy được, cô đùa bốn người ta! Cô...”

Cô còn chưa nói hết thì đã bị Hoắc Trạch Tích cau mày nhìn, giọng quở trách: “Nhan Tiêu!”

Bạn trai mình bị người khác chấm dứt, cô làm sao có thể nhịn được, chỉ người đàn bà kia, lời nói “Cô ấy hôn anh” đến mép thì bị nuốt lại, Nhan Tiêu cảm thấy nói vậy thì hơi thẳng. Đầu óc xẹt xẹt đổi lời nói thành: “Cô ấy ăn đậu hũ của anh!”

Sau lưng không biết ai phì cười, Nhan Tiêu đâu còn quan tâm nữa, kéo tay nữ lưu manh.

Không ngờ Hoắc Trạch Tích không để ý tới cô, quay người nói với người kia: “Tôi vừa kiểm tra rồi, răng cô không có bị gì cả, có thể trở về.”

Được rồi...

Bác sĩ Hoắc còn quan tâm đến mặt mũi của bệnh nhân nhưng Nhan Tiêu thì nuốt không trôi, chính cô còn chưa hôn làm sao cho nữ lưu manh này chấm dứt trước được.

“Không được! Cô nói rõ ràng đi, lần sau có còn tới hay không?” Nhan Tiêu đi tới tiếp tục chất vấn.

Người kia cũng đứt dây ngựa chạy nên không màng gì nữa, sức chiến đấu dâng cao, từ trên ghế đứng lên: “Tôi có tới hay không thì liên quan gì tới cô? Cô dựa vào cái gì mà nói chuyện với tôi?”

“Cô xâm phạm tới bạn trai của tôi bị tôi phát hiện, đủ lí do chưa?” thái độ Nhan Tiêu thản nhiên.

Người kia không ngờ cô lại là bạn gái của Hoắc Trạch Tích, sùng sốt một chút rồi liếc mắt vòng quanh, quái gở cười nhạt: “Cô? Học sinh tiểu học như cô chỉ biết mắng chửi người thôi phải không?”

Người kia nổi lửa, Nhan Tiêu cũng không nhượng bộ, y tá có mặt thấy tình huống không ổn, tiếp tục thì sẽ lớn chuyện nên vừa kéo vừa lôi cô kia mời ra cửa.

Nhan Tiêu bị nói toạc móng heo, muốn theo ra ngoài chửi tiếp thì bị Hoắc Trạch Tích kéo lại: “Được rồi.”

Bụng ụt khuất không ai hiểu, bây giờ trong phòng chỉ còn hai người họ, Nhan Tiêu xoay người lại, giọng mãnh liệt: “Em thấy hết rồi! Cô ta hôn anh!”

Hoắc Trạch Tích ôm cô trở lại: “Anh có đeo khẩu trang mà.”

“Còn mắng em là học sinh tiểu học!” Nhan Tiêu càng nói càng tức, “Em thấy cô ta nhiều lần rồi, nhất định là ừ mưu đã lâu... Còn nữa, vừa rồi cô ta ở trong đây nói gì với anh?”

Hoắc Trạch Tích nhìn cô, không biết làm sao: “Nói gì thì có quan trọng không?”

Nhan Tiêu nghĩ trong đầu cô kia là một người đẹp, lỡ mà nói với anh quán rượu số phòng gì đó thì không lo lắng sao được?

Nhưng mà không thể nói ra được, bác sĩ Hoắc không phải là người như vậy, vì vậy cô cũng bót giận chút chút, nhưng vẫn quán quít chuyện anh bị hôn trộm: “Coi như có khẩu trang nhưng cái này cũng là hôn gián tiếp mà!”

“Em nghe ai nói?”

Hoắc Trạch Tích hôm nay linh hội được công lực của bạn gái, thật ra chuyện này ảm ỉ rất lúng túng, nhưng bộ dạng hôm nay của cô dễ thương không hiểu được.

Nhan Tiêu cắn cắn môi, dùng tay miêu tả khẩu trang, nói: “Chỉ cách một tầng vải mỏng như vậy thôi, không tính là gián tiếp hôn môi sao?”

Hoắc Trạch Tích cúi đầu nhìn cô cười, Nhan Tiêu bắt gặp ánh mắt của anh thì lòng mềm nhũn, đang muốn nói không truy cứu nữa thì đột nhiên bị anh ôm chặt lấy, cúi đầu đến gần, giọng nói hơi trầm thấp: “Gián tiếp coi là cái gì hả?”

Nhan Tiêu sững sốt, ngay sau đó bị hơi thở của anh đè xuống, cho đến khi nhìn thấy lông mi gần trong gang tấc mới phản ứng được là nên làm gì, vội nhắm mắt lại, cảm giác được xúc cảm hơi lạnh mềm mại trên môi.

Hô hấp ảm áp nhàn nhạt vẩy vào mặt cô, trong đầu liên tục bắn pháo bông, bay lên không trung, nổ...

Một mảnh hỗn độn.

Chỉ là lướt qua, Nhan Tiêu khản trương đến mức quên cả thở, lúc mở mắt đã nhìn thấy được ý cười trong mắt anh.

Anh nói: “Để cho em trực tiếp cảm nhận.”

...

Nhan Tiêu: ...

↓ người này bởi vì tiếp nhận mười ngàn điểm bạo kích nên đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Nghiện Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Thạch gừng hoa đào (4)

Cái gì là trong họa có phúc?

Chính là cái này!

Vốn đang khổ sở vì bạn trai mình bị chấm dứt, không ngờ để an ủi mình mà bác sĩ Hoắc lại tự động hiến thân...

Nhan Tiêu còn chưa nói đây là nụ hôn đầu, mấy chục phút sau cả người đều ở trạng thái sốt nhẹ do adrenalin tăng cao, cũng không nhắc lại sự kiện hồi chiều nữa.

Tối hôm nay Hoắc Trạch Tích có hẹn đồng nghiệp đi ăn chung, cô nghe vậy liền nói mình sẽ tự trở về trường học nhưng bị anh cản lại, nói cùng đi ăn chung.

Thật ra thì đi ăn chung với đồng nghiệp của anh Nhan Tiêu cũng không cảm thấy gì, dù sao khi nằm viện cũng đã quen mặt rất nhiều người rồi, cộng thêm gần đây hay chạy tới chạy lui, quen thêm nhiều người nữa, giống như một bữa ăn giữa những người bạn, chắc sẽ không có gì lúng túng.

Hôm nay đi ăn ở một nhà hàng Quảng Đông, Nhan Tiêu ngồi xuống mới biết cạnh bên là viện trưởng bệnh viện, mọi người đều kêu là Phó viện trưởng.

Vì vậy cô chủ động lễ phép chào hỏi: "Chào Phó viện trưởng ạ!"

"Ây, là bạn gái nhỏ của bác sĩ Hoắc à?" Phó viện trưởng cười.

Hoắc Trạch Tích ngồi bên kia giới thiệu về Nhan Tiêu, lại thủ thủ bên tai cô: "Đây là viện trưởng bệnh viện."

Nhan Tiêu che miệng nói: "Không phải Phó viện trưởng hả?"

"Ông ấy họ Phó."

...Cái họ này thật gât người.

Mọi người trò chuyện đề tài Nhan Tiêu không hiểu, phần lớn liên quan đến y học, có một cái cô nghe có vẻ hiểu: một loại vi khuẩn nào đó bùng nổ có thể gây chết mấy triệu người.

Tin tức này hết sức chấn động, Nhan Tiêu len lén tiến tới hỏi Hoắc Trạch Tích: "Thật sự có loại vi khuẩn kinh khủng như vậy hả?"

Hoắc Trạch Tích đang giúp cô lột cua, động tác hết sức đẹp mắt, Nhan Tiêu nhìn không khỏi si mê.

Hoắc Trạch Tích giải thích: "Nếu như lạm dụng thuốc kháng sinh mới xuất hiện loại vi khuẩn này."

Đem con cua đã lột rồi bỏ vào chén Nhan Tiêu, Hoắc Trạch Tích dùng khăn ướt lau tay, nhìn cô vẫn còn chú ý tới tay mình, hỏi: "Em nhìn gì vậy?"

Nhan Tiêu ngẩng đầu nhìn anh, đến gần nói: "Anh có biết có một loại đàn ông chuyên đi phục vụ lột cua không?"

Hoắc Trạch Tích đem khăn ướt để qua một bên, "Lột cua?"

"Đúng vậy, hơn nữa đều lột cho người đẹp." Nhan Tiêu cười tà ác, "Anh hiểu mà!"

Hoắc Trạch Tích hí mắt, cười: "Anh không hiểu."

Nhan Tiêu cười hắc hắc, "Bác sĩ Hoắc, nhìn anh có tay nghề tốt như vậy, nhan sắc lại có giá trị cao, nếu như thất nghiệp đi làm nghề này thì chắc chắn kiếm được tiền!"

Hoắc Trạch Tích hỏi: "Anh lột cho ai?"

Cô trả lời không nghĩ ngợi: "Phụ bà đó!"

Năm giây sau, dưới con mắt của Nhan Tiêu, cua mới vừa lột xong đã bị đem đi mất.

Hoắc Trạch Tích mặt không cảm xúc cúi đầu uống canh, Nhan Tiêu kinh ngạc nhìn anh: "Anh làm gì vậy? Cho em rồi mà?"

Anh không hoảng hốt vội vàng giải thích: "Anh chỉ lột cho phụ bà."

Lại tự mình chôn mình rồi...

Cô vừa giận lại vừa buồn cười, thuận thế: "Vậy em trực tiếp bao anh chỉ lột cua cho mình em thôi, được không?"

Hoắc Trạch Tích nói: "Em có biết giá của anh bao nhiêu tiền một lần không?"

Lời này thật là...

Nhan Tiêu nhăn, mò từ túi xách ra năm đồng, vỗ lên bàn, "Năm đồng không nhiều hơn được đâu nha!"

Hoắc Trạch Tích cười không nói tiếng nào, Nhan Tiêu làm bộ đem con cua lấy trở về, hừ hừ: "Thấy tiền sáng mắt!"

Phó Viện trưởng ngồi bên cạnh thấy anh cười thì tò mò hỏi Nhan Tiêu: "Bác sĩ Hoắc tốt với cô không?"

Nhan Tiêu đang ăn gạch cua, nghe vậy liếc Hoắc Trạch Tích, nhỏ giọng lẳng lẽ trả lời: "Hãy, ngay cả lột cua cho con đều phải trả tiền đó."

" Bao nhiêu tiền, Tiểu Hoắc keo kiệt như vậy?" Viện trưởng tuổi đã cao, nói chuyện chậm rãi.

Nhan Tiêu đưa bàn tay ra, "Năm đồng."

Viện trưởng ha ha cười to: "Bác sĩ Hoắc mỗi lần chữa trị đều có giá cao hơn, con nói xem cậu ấy làm vậy có mưu đồ gì?"

Nhan Tiêu cũng cười, cảm thấy Viện trưởng đặc biệt thân thiết, nói: "Viện trưởng, bình thường bác sĩ Hoắc như thế nào vậy ạ?"

Viện trưởng trầm ngâm một hồi mới nói: "Rất nghiêm túc, làm việc kỹ lưỡng lại biết lý lẽ, là người mà cô gái nào cũng thích."

Nhan Tiêu cười, quay đầu qua nói với anh: "Bác sĩ Hoắc, Viện trưởng đang khen anh đó!"

Hoắc Trạch Tích đang nói chuyện với bác sĩ khác, nghe cô nói thì nhìn xoay đầu nhìn Viện trưởng.

Viện trưởng vỗ vỗ vai cô: "Cả hai phải sống thật tốt đó... đúng rồi Tiểu Hoắc, chừng nào kết hôn?"

Nhan Tiêu nghe câu hỏi thì cả kinh, cũng nhìn xem anh sẽ trả lời thế nào.

Hoắc Trạch Tích lễ phép cười, đứng đắn trả lời: "Kết hôn bây giờ còn hơi sớm, chờ cô ấy tốt nghiệp rồi tính tiếp."

Nhan Tiêu nhìn anh, đầu óc mông lung.

Không ngờ anh nghĩ đến việc sẽ kết hôn cùng mình.

Không biết tại sao Nhan Tiêu đặc biệt cảm động, bình thường đâu phải là người nhạy cảm mà hôm nay nghe được những lời này của anh, hốc mắt lập tức nóng lên.

Viện trưởng nghe Hoắc Trạch Tích nói xong lại vỗ vỗ cô: "Tuổi tác con còn nhỏ, bác sĩ Hoắc sẽ cưng chiều con như cưng con gái cho xem."

Nhan Tiêu lau khôe mắt, cười, "Con chỉ nhỏ hơn có năm tuổi thôi mà."

Hoắc Trạch Tích trò chuyện xong, gấp thức ăn cho cô, thấy ánh mắt hồng hồng, "Sao vậy?"

"Không có gì, tại cay quá thôi." Nhan Tiêu nói dối

"Đừng lấy tay dụi mắt."

"Ừ..."

Viện trưởng nhìn hai người họ, lộ ra nụ cười.

Bữa cơm này ăn rất lâu, mọi người đều nói chuyện, Nhan Tiêu cảm thấy không ai ăn nhiều bằng mình, Hoắc Trạch Tích một mực cứ gấp thức ăn cho cô, Nhan Tiêu cũng ăn không ngừng, lúc đứng lên dạ dày như muốn nổ.

Cùng đi ra khỏi tiệm cơm, Nhan Tiêu cầm tay anh, "Nếu như không có anh em chỉ có thể vịn tường đi ra thôi."

Hoắc Trạch Tích bày tỏ hoài nghi: "Không khoa trương như vậy chứ?"

Nhan Tiêu kéo tay anh sờ bụng mình, đã tròn trịa gồ lên.

Lần này khiến anh sợ hết hồn, "Em ăn bao nhiêu vậy?"

Hoắc Trạch Tích không ngờ người nhỏ mà có thể ăn nhiều như vậy.

Phản ứng của anh như thêm dầu vào lửa, Nhan Tiêu phụng phịu: "Anh gấp cho em bao nhiêu còn không biết hả?"

Hoắc Trạch Tích nghiêm trang: "Nếu em thấy nhiều quá thì có thể kêu anh dừng gấp nữa, như vậy không tốt cho dạ dày đâu."

Nhan Tiêu gật đầu: "Xin lỗi anh, tại em đánh giá cao bụng mình quá."

Hoắc Trạch Tích lại cảm thấy buồn cười, "Em lên xe trước đi, chờ anh một chút."

Vừa nói vừa đưa chìa khóa cho cô.

Nhan Tiêu cầm chìa khóa, đang đỡ eo đi thì nghe Viện trưởng gọi "Tiểu cô nương", cô lại theo bản năng quay đầu, thật sự là Viện trưởng đang gọi mình.

"Viện trưởng!" Nhan Tiêu đi tới "Hôm nay con ăn nhiều quá."

Viện trưởng cười hai tiếng, nhìn bụng cô: "Tuổi trẻ không được ăn uống quá độ!"

"Sau này sẽ không như vậy nữa." Nhan Tiêu đáp ứng

Viện trưởng nói: "Tiểu cô nương, ta có cái bí mật phải nói cho con!"

Nhan Tiêu cảm thấy ông nói chuyện giống con nít, cười: "Bí mật gì vậy ạ?"

Viện trưởng mang giọng miền nam nói nhỏ: "Bác sĩ Hoắc hôm nay rất vui, bình thường không có như vậy đâu."

Nhan Tiêu vừa cười vừa chậm rãi gật đầu: "Con biết rồi ạ."

Ngồi vào xe, cô vui vẻ hừ hừ mấy câu hát, Hoắc Trạch Tích mở cửa xe đi vào, lại quay đầu nhìn cô: "Em rất vui hả?"

Tâm tình Nhan Tiêu tốt thì sẽ hát mấy câu.

"Đúng vậy, em và viện trưởng thành bạn tốt rồi."

Nhan Tiêu nói xong lại tiếp tục hát.

Hoắc Trạch Tích nhìn cô một cái: "Biểu diễn ca kịch à?"

Không ngờ vừa nói ra, Nhan Tiêu đã bắt đầu diễn sâu, thể hiện ra tuyệt kỹ bí truyền, cứ luôn miệng hát ra câu "Ta ăn trứng ngỗng ta đòi ngỗng."

Hoắc Trạch Tích khởi động xe lái ra khỏi bãi đỗ, khảng khái nói: "Lấy từ trong túi xách ra năm đồng đi, thưởng cho em vì tiết mục này đó."

"Đó là tiền em trả cho anh, không được tùy tiện cho người khác!"

Hoắc Trạch Tích không nói lời nào, cũng không phản bác cô, sau lại trở về chủ đề chính: "Vừa rồi em và Viện trưởng nói gì vậy?"

Nhan Tiêu xoa bụng: "Nói anh là một thanh niên chính trực ba tốt."

"Chỉ như vậy thôi?"

"Đúng vậy!"

Anh dĩ nhiên không tin, cũng không hỏi thêm, lúc dừng đèn đỏ thì đưa tay xoa cái bụng tròn vo của cô.

Nhan Tiêu đang nhắm mắt nghỉ ngơi thì bị động tác của anh làm tỉnh, trịnh trọng nói: "Dừng động lung tung, để cái bụng em yên tĩnh tiêu hóa một chút."

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Thạch gừng hoa đào (5)

Sau khi về nhà, dạ dày quả nhiên khó chịu không chịu được, nửa đêm Nhan Tiêu bò dậy lục lọ thuốc.

Cô ngồi ở phòng khách uống thuốc, mẹ Nhan đi tiểu xong thấy cô, đi tới hỏi: "Sao con còn chưa ngủ?"

"Dạ dày con khó chịu, tìm thuốc uống." Nhan Tiêu vừa nói vừa cau mày xoa bụng.

Mẹ Nhan nghiêm nghị, lo lắng hỏi: "Sao lại khó chịu?"

Thời gian này cô không có nói cho ba mẹ biết chuyện của cô và bác sĩ Hoắc, muốn chọn một thời điểm thích hợp rồi nói sau, bây giờ không biết giải thích thế nào, dứt khoát hàm hồ nói cho qua chuyện: "Con và bạn đi ăn cơm, lỡ ăn nhiều quá."

Mẹ Nhan dờ khóc dờ cười trừng cô: "Lỡ ăn nhiều? Con ăn được bao nhiêu chẳng lẽ lại không biết?"

Nhan Tiêu nghĩ trong đầu Hoắc Trạch Tích gấp thức ăn cho mình, mình liền quên cự tuyệt, thật sự là "không cần thân ăn nhiều."

Nhưng cười: "Không có sao, hồi trước con còn ăn nhiều hơn nữa mà."

"Không biết xấu hổ còn nói nữa!" mẹ Nhan nhìn cô uống thuốc, ngáp ngáp.

Nhan Tiêu thấy vậy: "Mẹ đi ngủ trước đi, con uống thuốc xong là khỏe."

"Vậy con đi ngủ sớm chút, uống thuốc xong không hết thì mai đi khám bác sĩ." mẹ Nhan dặn dò đôi câu rồi trở về phòng.

Nhan Tiêu còn ngồi trong phòng khách, nhớ lại chuyện trước kia.

Đó là lúc cô học lớp 11 tham gia sinh nhật bạn, cô cùng một nam sinh mập mập trong lớp thi ăn, cô cầm mấy mâm lớn, càng về sau hai mắt càng trợn trắng, cho đến khi người kia chủ động nhận thua thì Nhan Tiêu mới không chịu nổi chạy về phía nhà vệ sinh mà ới.

Bây giờ nghĩ lại thật là ngu ngốc, tại sao hồi đó lại phải thi ăn với người ta chứ? Thắng thì được gì?

Sau này hợp lớp còn thường xuyên bị nhắc tới, cô còn được đặt cho danh hiệu "đại ca dạ dày".

Hồi trước thấy hãnh diện, bây giờ thật ngu xuẩn.

Nhớ hồi lúc trước khi tốt nghiệp cao trung, mọi người đều nói thi lên đại học rất khó khăn, Nhan Tiêu cũng lo lắng cho tương lai của mình, cảm thấy nếu thi không được thì lên mạng làm blogger mỹ thực kiếm tiền cũng được...

Nhớ lại thì không nhịn cười được, không biết là tác dụng tâm lý hay gì mà Nhan Tiêu cảm thấy sau khi uống thuốc xong thì dạ dày bớt khó chịu, rón rén trở về phòng ngủ.

Cô theo thói quen mở đi động lên, nhìn thấy có một cái tin nhắn ngắn.

Là bạn trong hội khiêu vũ gửi tới:

Ngày mai tụ họp đi, hai giờ chiều ở phòng cà phê Người Hầu Gái, đi hay không?

Nhan Tiêu trả lời: "Đi đi đi!"

Kết quả ngày hôm sau cô ngủ một giấc đến mười hai giờ trưa, lúc đánh răng chợt nhớ hôm nay có cuộc hẹn, vội vàng trang điểm thay quần áo, làm xong thì chạy ra cửa.

Liên tiếp hai bữa chưa ăn mà không thấy đói, cô cảm thấy bữa tối hôm qua thật là có ích.

Phòng cà phê này là nơi bọn họ tụ tập, ông chủ có nuôi mấy con mèo, bình thường đưa đến tiệm cho mọi người chơi đùa.

Nhan Tiêu tới lúc đã có mấy người, lần này có Miêu Thúc mang hai người mới tới, mới mười lăm mười sáu tuổi, nhìn thấy cô thì chào hỏi rất lễ phép.

Cô nhìn thấy người mới thì trào dâng xúc động: "Miêu Thúc, tớ nhớ lần đầu cậu dẫn tớ vào tớ cũng mới vị thành niên, cậu nói xem sao cậu lại kết gu trẻ tuổi như vậy hả?"

"Cậu nói cứ như tớ là tội phạm không bằng, tớ chỉ dẫn hai cô em này tới chơi mấy ván thôi, tớ nào có bi ối như vậy?" Miêu Thúc cúi đầu điều chỉnh ống kính chụp hình, nói.

"Cậu thích trẻ vị thành niên, tớ thích tiểu chính thái!" Nhan Tiêu vừa nói vừa ăn một miếng kem dâu

Người vừa tới đủ liền bày game ra chơi. Nhan Tiêu hồi trước có chơi game tới vòng một trăm, chơi hai tuần lễ mà vẫn chưa được năm sao, tức giận dờ bỏ game luôn.

Mới nhìn điện thoại của em gái bên cạnh, trong lòng hoàn toàn mất bình tĩnh: "Tại sao mỗi lần tớ rút bài đều rút phải vương tử có đáng đáp biến thái vậy?"

"Chắc là tại ăn ở đó." Miêu Thúc bên cạnh qua loa lấy lệ nói.

Nhan Tiêu không phục: "Nhân phẩm của tớ không có vấn đề gì nhá!"

"Được, vậy chúng ta chơi trò khác đi, coi nhân phẩm của cậu như thế nào?" Miêu Thúc đề nghị

...

Kết quả Nhan Tiêu không ngờ một đám người lại bắt đầu chơi trò "giết người" (giống như ma sói ở nước mình)

Cô nhớ đây là trò chơi hồi tiểu học, chính là phô bày kỹ năng diễn xuất...

Nhan Tiêu ván đầu bốc trúng cảnh sát, một người cảnh sát khác là em gái số 1, thấy Miêu Thúc có vẻ gian tà nên hai ngón tay đều chỉ vào Miêu Thúc là sát thủ.

Kết quả người chết lại là Nhan Tiêu, cô càng tin chắc cậu ta là sát thủ, ai ngờ Miêu Thúc bị chết oan uổng.

Ván này cảnh sát thất bại.

Hôm nay cô giống như là bị nguyên rủa vậy, vĩnh viễn đều là giết oan, không làm sát thủ lần nào.

Miêu Thúc bỏ đá xuống giềng: "Cậu còn nói cậu không sống sai nữa đi? Chỉ cần cậu làm cảnh sát là sát thủ lại thắng!"

"Đúng thiệt, Nhan Tiêu thua quá thảm hại!"

"Đổi trò chơi đi, tớ không tin hôm nay tớ lại như vậy!" Nhan Tiêu vén ống tay áo hùng hổ, "Chơi oẳn tù tì đi, cái này là sở trường của tớ."

"Tớ chơi với cậu, cậu nói trước nếu cậu thua thì bị gì đi?" Miêu Thúc nhìn cô, cười không có ý tốt.

Nhan Tiêu cũng cười: "Vậy cậu thua thì thế nào?"

Miêu Thúc buông tay: "Tớ thua thì tùy cậu quyết định, cậu thua... thì phải lên sân khấu nhảy điệu quý*", để tớ quay lại đăng lên Internet."

*<https://www.youtube.com/watch?v=uGihd6f9mo0>

Nhảy điệu quý...

Nhan Tiêu do dự, Miêu Thúc khiêu khích: "Sao vậy? Không tin tưởng nhân phẩm của bản thân mình à?"

"Ai sợ ai!" Nhan Tiêu uống một hớp nước, "Chơi chơi!"

Bình thường cô hay chơi oẳn tù tì xi lắm, tự nhận mình có công phu thâm hậu, lúc đầu chơi còn dùng ánh mắt đe dọa nhìn Miêu Thúc.

Miêu Thúc cười không nói, bên cạnh có mấy người cổ vũ.

Kết quả lúc đầu, cô biết kỹ thuật của Miêu Thúc không dỏm, sức phản ứng siêu nhanh, tốc độ tăng nhanh khiến những người bên cạnh muốn ngáy người.

Chơi tới chơi lui, Nhan Tiêu mấy lần ra búa ra kéo toàn thắng, cô ra kéo, Miêu Thúc ra đám nhưng tốc độ quá nhanh, Nhan Tiêu chưa phản ứng kịp, không đánh tự thua.

Miêu Thúc nắm quyền cười như điên.

Nhan Tiêu không phục: "Ba ván thắng hai thì mới được nha!"

"Ây, sao cũng được, dù sao cậu cũng thua!" Miêu Thúc chấp nhận, kết quả tiếp theo là Miêu Thúc thắng, ngay cả cơ hội gỡ hòa cô cũng không có.

Càng thấy đau lòng hơn là chuyện mọi người bên cạnh đều vui sướng khi mình gặp hoạn nạn!

"Nhảy 'nhà máy Giang Nam' đi! Cái đó siêu cấp hay!"

*<https://www.bilibili.com/video/av4616656/>

"Cái đó không hay đâu, nhảy 'trách ba'* đi!"

*<https://www.youtube.com/watch?v=GsqiCMDMeJ8>

Nhan Tiêu đỏ mặt hỏi: "Không! Tớ không nhảy cái đó đâu!"

Cuối cùng Miêu Thúc cũng lên tiếng: "Tớ nghĩ đến một cái!"

Nhan Tiêu hồi hộp, người này quá nguy hiểm, không thể không đề phòng.

Miêu Thúc: "Không phải hỏi trước kêu cô ấy nhảy 'nào cô gái nổ tung' mà không nhảy đúng không? Bây giờ nhảy cái đó đi!"

Nào cô gái nổ tung..

Nhan Tiêu cả người choáng váng, "Nhảy bài đó xong sẽ ngắt đó!"

Tóm lại bài hát có tốc độ vô cùng điên cuồng đó!

"Không đâu, ngắt thì chúng tớ sẽ đưa cậu đi bệnh viện!" Miêu Thúc vừa nói vừa cầm máy quay, kêu mọi người chuẩn bị nhạc.

Nhan Tiêu khóc không ra nước mắt, "Các cậu quá đáng sợ!"

Nhưng sau đó mọi người mới nghiệm ra, người đáng sợ mới là cô!

Nhạc vừa cất lên, Nhan Tiêu đứng im như chết, hai giây sau đột nhiên bắt đầu hàng loạt động tác, tất cả mọi người đều sùng sốt, mấy giây sau cười như điên.

"Nhan Tiêu quả là tiểu hán tử! Quá chuyên nghiệp!"

"Đầu lắc lư như vậy sẽ không ói chứ?"

...

Kết quả cô nhảy hơn nửa bài thì vội vàng ôm đầu tóc bù xù vọt vào nhà vệ sinh.

Trong đời lần đầu nhảy cho tới ới..

Cô sẽ bị mọi người cười nhạo phải không?

Lần này video Miêu Thúc đăng lên không có cảnh cô vọt vào nhà cầu, càng xem càng giống như có người bệnh tâm thần đang nổi điên.

Lúc Miêu Thúc đăng lên, Nhan Tiêu chia sẻ lại. Đăng caption: Nhảy xong ới thật...

Rất nhanh liền có fan nhắn lại, phản ứng tương đối mãnh liệt:

"Cảm giác như đang coi video về người bệnh tâm thần..."

"Tiểu Nhan cô bị cái gì đã kích vậy hả?"

...

Nhan Tiêu dở khóc dở cười, nằm trên giường nhìn một lúc lâu, lại đột nhiên lướt qua một cái bình luận:

n: Sao lại thành như vậy rồi?

Bạn đang đọc truyện *Nghịện Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Socola thác nước (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nhan Tiêu sợ ngây người.

Đã biết WeiBo của Zain từ lâu nhưng cô chưa bao giờ tưởng tượng Hoắc Trạch Tích lại bình luận. Cô vội gửi tin nhắn cho anh:

Không phải là anh xem video đó rồi chứ?

Rất nhanh trả lời:

Anh xem rồi.

Nhan Tiêu lúc này mới thấy xấu hổ, nằm trên giường cằn cào.

Hình tượng thiếu nữ xinh đẹp đã bị hủy như vậy...

Tâm trạng quá mệt mỏi gửi tin nhắn:

Em chơi trò chơi thua, bị ép buộc đó!

Bác sĩ Hoắc: Ủ

Trả lời thật ngắn gọn, không có cả dấu câu... Không phải là chán ghét cô đó chứ?

Roi vào trạng thái kinh hoàng, Nhan Tiêu quyết định gọi điện thoại dò hỏi, kết quả vừa reng được hai tiếng bên kia đã ngắt máy.

Xong rồi xong rồi!

Cô tê liệt ngã xuống giường, không tìm được tưởng tượng ra cảnh Hoắc Trạch Tích chê cười mình.

Nhan Tiêu vô đầu rối loạn, điện thoại đột nhiên rung lên, cô nhanh chóng nhìn.

Bác sĩ Hoắc: Anh đang ghi âm, chờ chút.

Nhan Tiêu sửng sốt.

Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lại thấy sao vừa rồi mình phản ứng thái quá.

Tại sao động một chút thì thấy anh sẽ không thích mình nữa?

Tại cảm giác không an toàn phải không?

Nửa giờ sau chuông điện thoại của cô kêu lên

"Bác sĩ Hoắc..." Nhan Tiêu kêu lên một tiếng rồi lại trầm mặc.

Hoắc Trạch Tích tưởng rằng cô sẽ nói tiếp nhưng đợi một hồi mà không nghe gì, nghi ngờ: "Sao em không nói tiếp?"

Nhan Tiêu hít một hơi, nói: "Em nhìn thấy anh bình luận."

"Ủ". Đầu kia chỉ có một tiếng bình thân đáp lại.

Nhan Tiêu lại yên lặng, cô không biết có nên nói ra những ý niệm vừa lóe lên trong đầu kia không, nhưng lại sợ.

Bên nhau không dễ, ngược lại lo được lo mất.

Giấu giếm tâm sự không vui vẻ gì, nhưng lại hơi chần chừ không dám nói ra.

Cảm giác được hôm nay Nhan Tiêu hơi lạ, Hoắc Trạch Tích mở miệng trước: "Hôm nay ra ngoài chơi có vui không?"

"Ừ, vui lắm."

Nhan Tiêu ở giường cạnh cửa sổ, nhìn thấy cao ốc bên kia vừa sửa xong, đang khảo sát đường dây điện, phòng nào cũng thấp sáng đèn, cả tòa nhà đều màu vàng kim, chói mắt lại ảm áp.

Cô hít sâu một hơi lấy dũng khí: "Thật ra thì em muốn hỏi, anh thích em ở điểm nào?"

Có lẽ sau khi biết câu trả lời cô sẽ tự tin hơn một chút.

Bên kia không nói tiếng nào, Nhan Tiêu nhìn lại màn hình, vẫn còn đang trong cuộc gọi.

Cô cũng không lên tiếng, hai bên im lặng.

"Không phải ở điểm nào mới thích em", giọng anh vừa ghi âm xong, còn trầm thấp, "Sao em lại đột nhiên hỏi vậy?"

Nhan Tiêu nhìn mây đen nặng nề trên bầu trời, "Bởi vì tò mò, trước kia một mực anh đều không thích em."

Anh yên lặng, muốn nói bởi vì lúc trước thấy em không nghiêm túc, tất cả mọi mặt đều không giống trong suy nghĩ của anh, cho dù trái tim rung động thì lý trí lại chối bỏ.

Anh cuối cùng đáp lại: "Em cũng nói rồi đó, đó là lúc trước."

Nhan Tiêu suy nghĩ, lại đột nhiên nghĩ tới một câu nói, chần chờ hỏi: "Anh có xem phim này chưa, nam chính là Dur Văn Lạc, anh ấy có một câu thoại rất nổi: Anh thích em, cho nên cái gì liên quan tới em anh đều thích..."

Nói xong Nhan Tiêu dừng mấy giây, "Có phải anh cũng nghĩ vậy không?"

Hai giây sau Hoắc Trạch Tích đột nhiên bật cười: "Em thật là không khiêm tốn xú nào."

Nhan Tiêu còn cảm thấy thật ra anh muốn nói "Em thật không biết xấu hổ" hơn, Cô không thể làm gì khác ngoài cười hai tiếng, mình khó khăn lắm mới kiêu cách như vậy một lần, đúng là khó sống mà.

Không thể quên anh là đại nhân, còn mình là lâu la mà.

Nên nhớ vị trí của mình ở đâu...

"Chủ yếu tại em sợ mà, sợ anh bỏ rơi em, em lại rất si tình, vậy thì rất thảm đó?" giọng Nhan Tiêu ung dung, thật ra thì đã lộ ra vẻ mềm yếu rồi.

Hoắc Trạch Tích nghe được, cô không có cảm giác an toàn.

Nếu như ở góc độ bình thường, anh có lẽ sẽ cảm thấy cảm giác an toàn đều là tự bản thân tạo ra, không nên lệ thuộc vào người khác.

Nhưng Nhan Tiêu có thể dễ dàng nói ra, anh đột nhiên cảm thấy mềm lòng.

Trong nháy mắt cảm thấy, cô vẫn là mẫu người mà anh cảm thấy khi trước, là cô bé, là tiểu công chúa, nhưng vậy thì có sao?

Cô cần người bảo vệ, anh bảo vệ cô.

Cô sợ bị vứt bỏ, anh tuyệt đối cho cô cảm giác an toàn.

Cô không hiểu thế giới này có bao nhiêu lạnh lùng và thực tế, anh sẽ ngăn cản tất cả lại.

Luôn có một người làm mình cam tâm vứt bỏ hết những nguyên tắc.

"Không biết..." Giọng nói của anh vào ban đêm yên tĩnh như nước chảy, "Anh không biết bỏ rơi em."

Lúc anh nói xong, toàn bộ đèn điện của tòa nhà đối diện phụt tắt.

Cả tòa lầu như đã biến mất, biến mất ở thành phố huyền ảo này.

Thế giới chỉ còn lại quảng sáng lưu lại trong thị giác, cùng câu nói vừa rồi của anh.

Không kịp thích ứng với bóng tối, Nhan Tiêu nhắm mắt lại.

Giống như bị ý tưởng hoang đường này chọc cười, cảm giác chua chát phút trước dần dần biến thành nụ cười trên khóe môi.

...

Tối nay, Nhan Tiêu ngủ rất yên ổn, giống như trở lại khi còn bé, chuyện gì cũng không cần lo, trong mộng ấm áp dễ chịu.

Tỉnh dậy, sáng sớm chủ nhật, ánh mặt trời chói chang.

Nhan Tiêu không nhớ được bao lâu rồi không nhìn kỹ ngôi nhà này, buổi sáng nằm trên giường vẫn có thể nhìn thấy mọc lan ngoài cửa sổ, khi còn bé nhìn thấy mọc lan nở, Nhan Tiêu đã dùng kéo cắt nhánh cây dán vào quần áo làm hoa văn.

Ngây thơ đơn thuần...

Suy nghĩ rất nhiều chuyện, cô mới chậm rãi ngồi dậy, mặc quần áo ra khỏi phòng ngủ.

Chủ nhật ba mẹ muốn đi tham gia hoạt động khu phố, chỉ còn một mình Nhan Tiêu ở nhà.

Cô chiên một cái trứng gà, hấp bánh bao, uống sữa bò nóng.

Tâm tình tốt, một người ăn cơm cũng thấy thỏa mãn.

Ăn được một nửa Nhan Tiều mới nhớ chuyện đầu tiên khi làm sau khi thức dậy hôm nay không phải là nhìn điện thoại, bây giờ nhện không được về phòng cầm đi động ra.

Bây giờ sáng hôm nay bác sĩ Hoắc gửi cho cô một cái tin nhắn.

Sao anh nhắn sớm vậy?

Nhan Tiều nhìn tin nhắn, mém chút nữa bị sặc sữa bò.

Bác sĩ Hoắc: Hôm nay tới nhà anh gặp phụ huynh đi.

Nhan Tiều miệng còn đang cắn bánh bao, hai tay đánh chữ:

Mấy giờ? Em vẫn đang ăn sáng! Còn chưa gọi đầu!

Bây giờ là mười giờ sáng, đối với cô thức dậy giờ này không tính là muộn, nhưng đối với người lớn như bác sĩ Hoắc mà nói...

Anh trả lời: Tôi qua nói chuyện điện thoại xong em làm gì?

Nhan Tiều: Ngủ a!

Bác sĩ Hoắc: Em ngủ từ 11 giờ tối đến 10 giờ sáng?

Nhan Tiều: Đúng vậy! Em còn có thể ngủ nhiều hơn vậy nữa!

Một lát sau anh mới trả lời: Không cần gọi đầu, ăn xong thì xuống lầu đi, anh đón em.

Không gọi đầu...

Làm sao có thể không gọi đầu chứ?

Nhan Tiều đem miếng cuối cùng nhét vào miệng, tiếp tục đánh chữ: Không được! Mỗi ngày em đều gọi đầu, nếu không gọi thì anh không thể sờ đầu em!

Lại một lát sau Hoắc Trạch Tích trả lời: Vậy thì anh không sờ.

Nhan Tiều không thể tưởng tượng ra nỗi vẻ mặt của anh khi nhắn tin này...

Chắc là cố nén kiên nhẫn.

Nhan Tiều: Không nói nữa, em đi gọi đầu, chờ em một lát (~ ▽ ~)~

Không đợi anh trả lời Nhan Tiều đã vọt vào nhà vệ sinh.

Thật ra thì gọi đầu không tốn bao nhiêu thời gian, cô còn có thể vừa sấy tóc vừa chơi điện thoại.

Cô kinh ngạc phát hiện, số người xem video tối qua hết sức kinh người.

Mà nguyên nhân là do nam chủ nào đó share lại video.

Hôm qua không chỉ bình luận mà anh còn chia sẻ lại.

Nhan Tiều nhìn bình luận dưới bài chia sẻ, có người hỏi anh có biết cô hay không, cũng có người nói có phải nam thần bị nữ thần kinh hù dọa hay không...

Nhan Tiều nhìn chăm chỉ tới mức quên sấy tóc, da đầu bị nóng lên mới hết một tiếng.

Trong đầu đột nhiên chui ra một ý tưởng -- không phải là bác sĩ Hoắc muốn công khai tình yêu đó chứ?

Nhan Tiều thì không có vấn đề gì, nhưng fan của anh phần lớn là nữ, còn kêu anh là chồng cả ngày, nếu như công khai sẽ không có sao chứ?

Cô đang quán quít tưởng tượng thì điện thoại đột nhiên rung lên.

"A lô? Em lập tức ra cửa!" Nhan Tiều đoán được mình sắp bị mắng nên vội vàng thanh minh.

Đầu kia yên lặng ba giây, Hoắc Trạch Tích ho khan một tiếng: "Không cần."

Nhan Tiều:???

Anh từ từ nói ra nguyên nhân: "Anh ở cửa tiểu khu gặp được chú và dì, đang cùng nhau đi lên."

Nhan Tiêu kinh ngạc nói không mạch lạc: "Ba mẹ em? Ở cạnh anh?"

"Em muốn nói chuyện à?" Vừa nói, không biết Hoắc Trạch Tích có cố ý hay không, đứng thật đưa điện thoại cho mẹ Nhan.

"Này, A Tiêu à?" Nhan Tiêu còn chưa kịp cự tuyệt liền nghe được giọng nói của mẹ mình, nhất thời thấy thật đau đầu.

Không có lời vặn hỏi như trong tưởng tượng của cô, mẹ Nhan nói lời rất ổn định: "Ba mẹ cùng bác sĩ Hoắc lên sắp tới rồi, con ở nhà pha trà ngon đi."

Nhan Tiêu dạ dạ, đầu kia đã cúp điện thoại.

Cô khần trương, đứng tại chỗ hốt hoảng, lại lấy tốc độ nhanh nhất thay quần áo xong đi ra pha trà.

Sớm biết vậy đã nói ra chuyện của mình cùng bác sĩ Hoắc rồi, bây giờ sao giống như bị bắt gian tại trận vậy nè?

Tâm tình của cô bây giờ so với việc đi gặp ba mẹ anh còn thấp thỏm hơn...

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Socola thác nước (2)

Nhan Tiêu mở cửa, nhìn thấy Hoắc Trạch Tích trước, nháy nháy mắt nhìn anh cười.

Rồi sau đó nhìn thấy ba mẹ, nhất thời da đầu căng thẳng, đặc biệt là khi nhìn vào mắt của ba Nhan, tự giác cúi đầu.

"Đứa nhỏ Nhan Tiêu này, không nói gì hết, con nói xem bây giờ yêu đương mà giấu giếm thì có gì tốt?"

Ngồi trên ghế salon, mẹ Nhan đi thẳng vào vấn đề.

Nhan Tiêu đang muốn nói không phải con cố ý giấu giếm thì anh đã lên tiếng trước: "Em ấy cũng đã nói con rồi, muốn quan hệ chắc chắn chút nữa sẽ nói cho hai bác biết ả."

Nhan Tiêu: Khá khen cho tốc độ phản ứng linh hoạt của bác sĩ Hoắc!

Mặc dù chuyện xảy ra hơi vội nhưng vẫn là một lần gặp mặt gia trưởng, Nhan Tiêu có thể thấy đối với chuyện này anh có vẻ rất thành thạo, nói chuyện luôn được khen ngợi, khiến Nhan Tiêu hoài nghi có phải do đã từng gặp mặt phụ huynh nhiều rồi hay không..

Nhan Tiêu ngược lại ở bên cạnh pha trà rót nước như một nàng dâu nhỏ.

Từ chuyện "đồ ăn ngoài chợ lại tăng giá" cho đến "Kinh tế nước Mỹ trở nên ác liệt, Trung Quốc thoát khỏi nguy cơ khủng hoảng", cô từ từ cảm thấy mình lại biết thêm một chút về anh.

Làm bác sĩ làm kênh radio không được còn có thể đi lột của phải không? Lột của không được còn có thể dựa vào khí chất của bản thân đi giảng dạy phải không? Diễn giải không được còn có thể dựa vào đầu óc đi lừa gạt người khác được phải không?

Tóm lại, Nhan Tiêu tin chắc bác sĩ Hoắc rất đáng giá.

Nói được một nửa Nhan Tiêu bị mẹ đuổi vào phòng tự chơi một mình.

Chờ cô đọc xong nửa cuốn manga thì hai người mới nói xong, cửa phòng bị đẩy ra.

Là Hoắc Trạch Tích.

Nhan Tiêu không lên tiếng, chỉ cười đầy thâm ý nhìn anh, trong mắt không giấu được sự hưng phấn.

Sau khi vào cửa liền bắt đầu quan sát phòng cô.

Tất cả đều là màu hồng, trên tường dán đầy các loại áp phích.

Nhan Tiêu không nói lời nào nhào qua ôm anh, người kia trở tay đóng cửa phòng, tiến lên đón cái ôm như chuột túi của cô.

Cô treo lên người anh, có hơi tuột xuống, Hoắc Trạch Tích lại nâng bắp đùi của Nhan Tiêu rồi cúi đầu đến gần.

Như dự liệu một nụ hôn đáp xuống.

Không phải chạm nhẹ như lần trước, lần này là chạm thật.

Môi dưới đến môi trên, đến đầu lưỡi, im lặng trần trụi hành hạ.

Nhan Tiêu không có chút kinh nghiệm nào, rất nhanh hô hấp đã rối loạn, đầu óc trống rỗng, đột nhiên Hoắc Trạch Tích dừng lại.

Hô hấp chưa thông thì anh lại mở nhẹ vào môi Nhan Tiêu, đặt cô xuống.

Lúc chân chạm đất Nhan Tiêu mới phát giác người như nhũn ra, thiếu chút nữa không đứng vững. Hoắc Trạch Tích đỡ cô, Nhan Tiêu chột dạ ngẩng đầu, nhìn thấy nụ cười không nghiêm chỉnh chút nào trong mắt anh.

Nhan Tiêu đỏ mặt, cũng không quan tâm vừa rồi là mình chủ động nhào tới, nói: "Ba mẹ em ở bên ngoài mà anh còn dám làm vậy?"

Hoắc Trạch Tích đột nhiên kéo Nhan Tiêu qua, nói thủ thi bên tai: "Tại vì có ba mẹ em nên anh chỉ làm vậy thôi đấy."

...

Anh còn muốn như thế nào nữa?

Nhiệt độ trên mặt tăng cao, rõ ràng là muốn trừng anh nhưng miệng lại toé toét, dòi dề tài khác: "Chờ chút em ra ngoài phụ mẹ nấu cơm, mẹ nhất định sẽ gọi anh ở lại ăn trưa."

"Không cần." Hoắc Trạch Tích kéo Nhan Tiêu đang muốn ra khỏi phòng, "Anh đã nói ba mẹ rồi, chút nữa ra ngoài ăn cơm..."

Nhan Tiêu còn muốn nói ra ngoài ăn cơm tốn kém thì Hoắc Trạch Tích lại tiếp tục: "Còn có ba mẹ anh."

...

Đời này cô chưa bao giờ ăn một bữa cơm nào khẩn trương như hôm nay, bởi vì đề tài câu chuyện luôn ở trên người cô và anh, Hoắc gia nhất trí khen Nhan Tiêu, ba mẹ cô nhất trí khen bác sĩ Hoắc.

Tình cảnh hết sức trật tự hài hòa.

Nhan Tiêu đột nhiên thấy tò mò, ba mẹ cô rất có hảo cảm với anh, mẹ thì không cần nói rồi, ngay cả ba cũng nhìn anh bằng ánh mắt tán thưởng.

Cô không nhịn được hỏi Hoắc Trạch Tích ngồi bên cạnh: "Lúc em không có ở đó thì anh và ba mẹ em nói chuyện gì vậy?"

"Nếu kêu em đi khỏi thì nhất định là chuyện không muốn cho em biết rồi."

Bác sĩ Hoắc không nghĩ là sẽ nói cho cô biết.

Không muốn nói cho mình nghe?

Nhan Tiêu đoán bậy bạ: "Em không phải là con ruột?"

"Có thể." Hoắc Trạch Tích cười mập mờ.

Xem ra là không chịu nói rồi...

Nhan Tiêu buông tha, cúi đầu ăn cơm: "Không nói thì thôi!"

Hai nhà trước kia có quen biết nên bầu không khí lúc ăn cơm rất tốt, ăn xong mẹ Nhan còn hẹn mẹ Hoắc đi Spa, còn hẹn lần sau lại ăn cơm chung nữa.

Mặc dù nói chuyện yêu đương là riêng của hai người, nhưng được người nhà ủng hộ mới khiến mối quan hệ được đảm bảo dài lâu. Hoắc Trạch Tích không nói, cô cũng mơ hồ đoán được, chắc là tối hôm qua do mình nói lộn xộn, bác sĩ Hoắc muốn để mình yên tâm nên mới vội vàng hẹn gặp gia đình hai bên như vậy.

Không có lời cam kết chắc chắn nhưng lại khiến cô hoàn toàn tin tưởng, anh rất nghiêm túc, nghiêm túc muốn cùng cô ở chung một chỗ.

Sau khi về nhà, Nhan Tiêu không kìm nén nữa, hỏi ba rốt cuộc thấy Hoắc Trạch Tích thế nào, kết quả ba nói một câu: Đứa nhỏ Hoắc này, hiểu đời mà không lời đời.

Nhan Tiêu rất ít khi nghe ba mình khen người nào, có khen thì chỉ là khen những danh nhân, cho nên chỉ một câu thôi cô cũng hiểu: Ba mình đã bị bác sĩ Hoắc thuyết phục rồi.

Buổi tối nhắn cho Hoắc Trạch Tích một tin:

Bác sĩ Hoắc, em muốn quỳ lạy anh! Anh hiền kể gì mà khiến ba em tán dương anh vậy?

Hoắc Trạch Tích không nhận được, cười: Sợ chưa?

Nhan Tiêu trả lời: Sợ! Nhà em đã mở rộng cửa chào đón anh.

([—]3[—]*)

Bác sĩ Hoắc trả lời: Chỉ là thường thôi

Nhan Tiêu:...

Bác sĩ Hoắc anh đang vênh vào sao?

Tuần này Nhan Tiêu về trường, tâm tình cực kỳ tốt.

Đầu tiên là mang theo một đồng lớn quả vật chia cho bạn cùng phòng, sau đó xuống lầu mua sữa chua cũng nhớ phần mọi người, nữa là lúc mọi người bạn thì tự tay vắt nước hoa quả.

Thấy lạ nên các cô quyết định tra hỏi.

"Nhan Tiêu, có phải cậu làm chuyện gì có lỗi với bọn tớ đúng không?"

Nhan Tiêu đang xem tiết mục văn nghệ thì ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt nghiêm trang của bạn mình, khó hiểu: "Các cậu nói vậy là sao?"

Tiểu Giai: "Ví dụ như cậu đem hình khỏa thân của tụi này bán cho trang web các loại."

Nhan Tiêu: "... Các cậu trần trụi tớ còn không dám nhìn, đâu ra chuyện bán cho web?"

Tráng Tráng trực tiếp nói: "Mấy ngày nay cậu hành động rất khả nghi!"

"Oan uổng quá!" Nhan Tiêu bỏ mực cay xuống, "Tại tâm tình tớ vui nên rộng rãi với các cậu thôi mà, sao lại là hành động khả nghi?"

Tiểu Giai chăm chăm quan sát cô: "Tại sao tâm tình cậu lại tốt?"

Đương nhiên là bởi vì bác sĩ Hoắc rồi...

Nhan Tiêu không nói chuyện gặp phụ huynh, tùy ý qua loa lấy lệ: "Bởi vì bạn trai tớ đẹp a."

...

"Cô lập Nhan Tiêu, chắc chắn là thế lực tà ác nào đó đã khống chế cậu ấy" Tráng Tráng vừa nói xong liền đưa tay vận công về cái vòng.

Nhan Tiêu: "..."

Tiểu Giai lui về sau hai bước, một tay giang ngang, một tay bịt mũi: "Yêu chưa mùi thú đã lan tràn, chó dính vào bọn ta!"

Hai người họ múa một tràng về phía Nhan Tiêu, kỹ năng diễn xuất level max.

Nhan Tiêu chịu không nổi: "Hai bà thật là! Không đi đóng phim thật đáng tiếc!"

Buổi tối Nhan Tiêu lên WeChat thì nhận được tin nhắn của Hoắc Bình Quả:

Đã gặp gia trưởng rồi?

Mấy ngày trước Hoắc Bình Quả đi Hàn Quốc, hai ngày nữa mới về, cho nên không biết tình hình hôm qua, về nhà nghe mẹ mình kể liền lên mạng hỏi Nhan Tiêu.

Cô liền kể lại đại khái tình huống hôm ấy. Nói xong, Hoắc Bình Quả lại gửi mấy tấm hình đồ dùng cho Nhan Tiêu, là hôm nay Hoắc Bình Quả đi dạo, hỏi cô có cần gì hay không.

Nhan Tiêu nghĩ trước giờ đều mua của người khác, hay là chọn một ít đồ trang điểm và son môi, cũng coi như ủng hộ Hoắc Bình Quả làm ăn.

Không nghĩ tới nhắc về giá thì Hoắc Bình Quả kiên quyết không chịu nhận tiền của cô, nói là mình tặng, nếu như còn đòi trả tiền chính là không nể mặt mũi của cô ấy.

Nhan Tiêu không thích nợ người khác cái gì, cho dù là Nhiep Sơ Sơ thì cũng tính sổ rõ ràng, nhưng giờ Hoắc Bình Quả nói vậy, cô cũng không thể cự tuyệt nữa.

Tóm lại cô ấy là em gái bác sĩ Hoắc, sau này vẫn còn cơ hội gặp nhau nhiều, tương lai còn dài.

Nghĩ như vậy nên đồng ý.

Kết quả nghe Nhan Tiêu nói có người ở bên Hàn Quốc mua hàng, mấy người trong phòng hỏi có tin cậy được không rồi bắt đầu chen lấn nói muốn gửi mua đồ.

Nói với Hoắc Bình Quả rằng có mấy người muốn mua, Nhan Tiêu đang nhớ lại danh sách thì Hoắc Bình Quả đã gửi tin nhắn:

Tiểu Tiểu, đột nhiên có chuyện cần nhờ chị!

Nhan Tiêu trả lời: Em nói đi.

Hoắc Bình Quả: Em biết chị trên Internet có mấy chục ngàn fan hâm mộ, không bằng chị giúp em tuyên truyền một chút thôi nhé!

Kêu cô tuyên truyền? Không phải fan của anh nhiều hơn sao?

Suy nghĩ thì thấy không có khả năng Hoắc Trạch Tích sẽ giúp em mình quảng cáo.

Nhan Tiêu có lúc sẽ nhận tuyên truyền quảng cáo, đối phương sẽ trả tiền, nhưng mà quan hệ của cô và Hoắc Bình Quả không tệ, còn là em của Hoắc Trạch Tích, Nhan Tiêu sẽ hỗ trợ nhiệt tình, vậy nên cô đồng ý:

Em xem mấy sản phẩm đi, thuận tiện tìm mấy tấm hình cửa hàng ở Hàn Quốc tạo niềm tin, làm xong gửi qua cho chị là được.

Đầu kia lại nhắn tới: Phí tuyên truyền bình thường chị lấy bao nhiêu vậy?

Nhan Tiêu đột nhiên thấy buồn cười, cô nghĩ mình là người trước sau rõ ràng, Hoắc Bình Quả cũng vậy, cô biết Hoắc Bình Quả không phải nịnh bợ, chuyện tiền nong này nói ra thì mất lòng, nhưng nói rõ thì mới tốt, cho nên cô ấy mới hỏi như vậy.

Nhan Tiêu trả lời: Em mua mấy hộp bánh Brownie cho chị là được rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Socola thác nước (3)

Chờ Hoắc Bình Quả tìm kiếm quảng cáo, trước khi ngủ Nhan Tiêu nhắn cho Hoắc Trạch Tích một tin.

Bây giờ đoán chừng anh đang ghi âm, Nhan Tiêu không trông cậy vào việc trả lời tin nhắn sớm hay muộn của anh, nằm trên giường chơi trò chơi, chơi một hồi thì ôm đi động ngủ.

Thứ hai có một đoàn khảo sát chuyên nghiệp, Nhan Tiêu dậy sớm đi đến phòng tập làm nóng người, cuộc thi lần này khảo sát khả năng biên đạo, bình thường cô cũng hay cầm quyền sách nhỏ ghi chép động tác nên bây giờ cũng không hồi hộp là mấy.

Giờ mới nhớ là bỏ quên ở phòng thay đồ rồi, Nhan Tiêu vội vã chạy tới lấy, đang chuẩn bị đóng tủ đồ thì nghe hai nữ sinh bên cạnh đang nói chuyện trời đất.

Thanh âm không lớn nhưng đủ khiến cô nghe rõ:

"... Bình thường không phải ở trường học cũng hay giả tạo sao? Không có việc gì cũng cúp học."

Cô nghe được là đang nói xấu người khác, không định nghe tiếp nhưng lại nghe một câu khiến Nhan Tiêu dừng hẳn:

"Nghe nói đã sớm bị người ta bao nuôi rồi, trước còn kéo một coser khác đòi sao tác cp, thật giả tạo"

Nhan Tiêu đứng ở tủ chứa đồ sau lưng như trời trồng.

"Bao nuôi? Tớ chưa nghe ai nói, bắt quá cũng dễ hiểu, bây giờ người có tiền không phải là thứ tốt gì, nhà có vợ mà vẫn ra ngoài nuôi tiểu tam, cái cô Nhan Tiêu đó ít ra còn có chút danh tiếng."

"Nói cũng phải. Cậu có biết không mấy ngày trước có hoa khôi trường học gì đó bị lộ video khiếm nhã, bây giờ bị người ta mắng, thật đáng đời!"

"Những thứ đàn bà này thật giống nhau..."

Thanh âm xa dần Nhan Tiêu mới đóng tủ chứa đồ lại.

Trong lòng cảm xúc phức tạp, có tức giận, nhiều hơn chính là không dám tin.

Hai nữ sinh này đều là bạn cùng lớp của cô, bình thường quan hệ không tốt nhưng vẫn hay nói chuyện, Nhan Tiêu không ngờ mình ở trong lòng các cô ấy lại tồi tệ đến vậy.

Bị người khác bao nuôi?

Kéo người khác sao tác?

Nhan Tiêu thật là buồn cười, không biết các cô ấy nghe được từ chỗ nào mà nói chuyện bình tĩnh như vậy.

Loại chuyện này không thể tránh được, càng nghĩ càng tức giận, Nhan Tiêu hối hận tại sao vừa rồi mình lại không đi giải thích rõ.

Hoặc, thứ các cô ấy muốn không phải là giải thích, chẳng qua là không thích nên mới công khai nói xấu như vậy.

Nếu như bây giờ ra ngoài Nhan Tiêu sợ mình sẽ làm ra chuyện tồi tệ nên cô ngồi trên băng ghế, để mình tĩnh táo lại.

Loại chuyện này không nên nói cho Hoắc Trạch Tích, có người an ủi chỉ là chuyện nhất thời, vẫn là mình phải đối mặt giải quyết.

Nhan Tiêu cuối cùng đứng lên, đi ra khỏi phòng thay đồ.

Khảo sát kết thúc, thầy giáo chỉ đích danh Nhan Tiêu và một nữ sinh khác ở lại, nói hiện tại có công ty đang tuyển thực tập sinh, hỏi hai người có đồng ý đi thực tập hay không.

Trước có người cũng hỏi Nhan Tiêu chuyện này, lúc ấy cô còn ham chơi nên không để ý, lần này vốn cũng muốn cự tuyệt nhưng lại nhớ tới lời nói của hai người kia.

Ruồi không bu thì làm sao trứng có kẻ hở, Nhan Tiêu thừa nhận mình cũng tương đối ham chơi, không giống như các cô ấy nói nhưng cũng không tính là nghiêm túc, nếu như có cơ hội thực tập này thì cuộc sống sẽ có quy luật một chút.

Cơ hội thực tập rất trân quý, nữ sinh kia rất nhanh đã đáp ứng rồi, thầy nhìn về phía cô.

Nhan Tiêu do dự một chút, gật đầu: "Cảm ơn thầy, em sẽ quý trọng cơ hội lần này."

Bạn nữ kia tên là Phùng Thor Dư, cùng lớp Nhan Tiêu, bình thường là cô gái dịu dàng ít nói nhưng khiếu vũ rất tốt, lần này thầy an bài như vậy nghĩa là rất tín nhiệm các cô.

Nhan Tiêu có ấn tượng tốt với Phùng Thor Dư, nhớ nhà lại thanh tú, sạch sẽ, nhìn qua là loại con gái đặc biệt tốt đẹp.

Lần này tìm được cơ hội nói chuyện: "Vậy lần sau nếu cậu đi thì gọi tớ nhé, hai người chúng ta cùng đi?"

Phùng Thor Dư cười đồng ý.

Trở về, Nhan Tiêu gọi cho Hoắc Trạch Tích kể lại chuyện thực tập, anh dĩ nhiên ủng hộ, cô hồ nghi: "Có phải anh chê em hay tới bệnh viện khiến anh phiền nên anh chỉ mong em đi thực tập có đúng hay không?"

Hoắc Trạch Tích trả lời: "Bởi vì em ở bệnh viện chờ anh rất lãng phí thời gian."

"Nào có, bình thường em đâu ở một chỗ, có khi còn đi giúp các bạn nhỏ nữa đó." Quả thật Nhan Tiêu ở bệnh viện có quen không ít trẻ con, còn tới Hội Chữ Thập giúp trẻ mồ côi.

Hoắc Trạch Tích yên lặng một lúc rồi nói: "Anh nghe phụ tá nói em bình thường lúc anh không ở đây thì hay đi tới chỗ bác sĩ Khương, hóa ra là thật."

Bác sĩ Khương là bác sĩ thực tập khoa nhi, không lớn hơn Nhan Tiêu bao nhiêu, là nam sinh gầy gò, nói chuyện hài hước, khi Nhan Tiêu rảnh thì hay tới chơi với các bạn nhỏ, đưa đồ chơi các loại, thường xuyên qua nên quen với bác sĩ Khương, sau đó Nhan Tiêu nhiều lần muốn quỳ dưới mấy câu chuyện của anh.

Nhưng mà người trong bệnh viện chắc cũng biết, bác sĩ Khương rất "nữ tính", Nhan Tiêu bởi vì thấy người ta vui tính nên mới thân thiết.

Nghe bác sĩ Hoắc hỏi, cô muốn giải thích, chợt phát hiện: Không lẽ anh đang ăn giấm hả?

Không thể nào đâu...

Nhan Tiêu không nói lời nào, Hoắc Trạch Tích kêu một tiếng cô mới kịp phản ứng, suy nghĩ rồi mù bị đẹp qua bên, "Ừ, tóm lại là nơi thực tập ở trung tâm thành phố, năm giờ chiều từ thứ hai cho tới thứ sáu mỗi tuần đều đi."

"Trung tâm thành phố?"

"Đúng vậy, rất gần nhà anh, đi bộ mấy phút là tới rồi."

Có điều cách trường học của cô hơi xa.

Hoắc Trạch Tích cũng nghĩ tới vấn đề này: "Cách trường của em quá xa."

Không biết là lần này cô ấy có bỏ qua cơ hội này không?

Nhan Tiêu đang nghĩ ngợi thì lại nghe anh mở miệng kết luận: "Vậy thì em ở đây đi."

Hả?

Nhan Tiêu hoài nghi mình nghe lầm: "Anh, anh nói là..."

Dừng hai giây, anh lại cất lên tiếng nói thân nhiên: "Ồ đây cùng với anh."

Nhan Tiêu...

"Em có nghe không?" bác sĩ Hoắc nửa ngày không nghe cô trả lời, giọng có hơi không kiên nhẫn.

Nhan Tiêu hít sâu một hơi, khiếp sợ trong lòng. Nhanh chóng sắp xếp từ ngữ, duy trì khuôn mặt bình tĩnh, "Ừ, tốt, vậy... em có nên nói cho ba mẹ biết không?"

Hoắc Trạch Tích bình thản: "Để anh nói."

Cũng đúng, nếu để cô nói thì mẹ cũng không ý kiến gì nhưng ba chắc sẽ tức lắm, sẽ nằng cô cái gì mà không dè dặt không có cốt khí.

Vấn tin là Hoắc Trạch Tích nói ra sẽ khá hơn.

Cúp điện thoại, Nhan Tiêu cảm thấy những thứ không vui trong hôm nay đã bị quét sạch, cảm giác cuộc sống tốt đẹp đang chờ mình phía trước.

Cô nằm trên giường, dùng chăn che mặt lại, vừa thấy khăn trương vừa hưng phấn, tâm tình hết sức gọn sống.

Mình cũng trưởng thành rồi, không biết nam nữ ở chung thì sẽ như thế nào...

Nhan Tiêu lăn qua lăn lại không ngủ được, Tiểu Giai ngủ giường trên mắng: "Nhan Tiêu cậu bị động kinh à?"

Tiểu Giai...

Hình như ở phương diện này kinh nghiệm của cô ấy tương đối nhiều...

Nhan Tiêu lên tiếng: "Tiểu Giai cậu còn chưa ngủ à?"

Tiểu Giai u oán: "Cậu lăn lộn như động đất cấp 8 trên giường làm sao tớ ngủ được!"

"Tớ có vấn đề này cần thỉnh giáo cậu!"

"Cút!"

"Là liên quan tới... cái vấn đề kia." Nhan Tiêu vứt bỏ mặt mũi.

"Nói!"

Uy! Phản ứng thay đổi nhanh quá.

Nhan Tiêu đè thấp giọng nói: "Cái đó, trai gái ở chung một nhà, không phải cùng một phòng thì tỷ lệ phát sinh quan hệ có lớn không?"

"Ý cậu là quan hệ như thế nào?"

"Bạn bè trai gái."

"Trăm phần trăm! Nếu không ở chung làm gì?"

Nhan Tiêu giật mình: "Cậu, cậu chắc chắn?"

"Nếu đúng thì là vậy, nhưng mà cũng có nhiều ngoại lệ mà!"

"Ví dụ như?"

Tiểu Giai thao thao bất tuyệt: "Ví dụ như bị lãnh đạm.. Khoan, Nhan Tiêu cậu hỏi cái này để làm gì?"

Không hỏi thì còn đỡ, hỏi xong trong lòng lại loạn hơn.

Nhan Tiêu thuận miệng qua loa lấy lệ: "Không có gì."

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Tiramisu (1)

Thứ sáu Nhan Tiêu nom nớp lo sợ về nhà, không ngờ người nhà không ai phản ứng gì,

vẫn như thường ngày, cũng không nhắc đến chuyện thực tập, Nhan Tiêu một mặt thở phào nhẹ nhõm, lại hoài nghi có phải bác sĩ Hoắc còn chưa nói cho ba mẹ biết chuyện hay không.

Vì vậy ở trên bàn cơm cô làm bộ vô tình nhắc đến chuyện thực tập, mẹ chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng, nói có cơ hội luyện một chút cũng tốt.

Không thể nào?

Vậy là anh vẫn chưa nói chuyện ở chung?

Cơm nước xong Nhan Tiêu về phòng ngủ, đang tính nhắn tin hỏi anh thì cửa phòng ngủ đột nhiên bị mở ra.

Nhan Tiêu ngồi dậy nhìn thấy mẹ mình vào.

Tay mẹ còn bưng một cốc trà gừng đường đỏ, để lên bàn cho cô.

Từ khi vừa vào cửa là Nhan Tiêu đã biết mẹ có hơi khác, đoán chừng là muốn nói chuyện, tâm tư cũng khẩn trương lên, chờ mẹ chậm rãi ngồi ở mép giường.

"A Tiêu, mẹ thấy tuổi tác của con cũng không còn nhỏ."

Nhan Tiêu:!!

Tự dưng mẹ lại trầm giọng xuống vậy?

"Dạ, mẹ muốn nói chuyện gì vậy mẹ?" Nhan Tiêu đi thẳng vào vấn đề.

"Ngày hôm qua Tiểu Hoắc có nói chuyện con đi thực tập, mẹ cảm thấy vô cùng tốt, chỉ là..."

Nói tới chỗ này mẹ Nhan lại dừng một chút, Nhan Tiêu thấp thỏm, mẹ à mẹ nói tròn câu đi, đừng dọa con sợ chứ...

Mẹ Nhan tiếp tục: "Chỉ là, mẹ bỗng nhiên lo lắng, con cũng biết rồi đó, con gái phải biết yêu bản thân mình."

Nhan Tiêu: "..."

Sao lại có cảm giác lúng túng như đang trong tiết học giáo dục sinh lý vậy nè?

Ha ha ha yêu quý bản thân mình là cái gì?

Nhan Tiêu mém chút nữa bật cười, lại tự nhéo bắp đùi, "Dạ, con biết."

Cô rất sợ mẹ tiếp tục nhắc tới các biện pháp an toàn gì nữa, cũng may chỉ dặn dò vài câu rồi đi, để lại Nhan Tiêu đang suy nghĩ, càng nghĩ càng buồn cười.

Không ngờ ba mẹ mình lại đồng ý, không biết bác sĩ Hoắc dùng yêu thuật gì mà lại thuyết phục được nhị vị phụ huynh khó tính này.

Kì thực tập bắt đầu vào thứ hai, cuối tuần Nhan Tiêu ra sức dọn nhà, cô có một thói quen, dọn ra ngoài thích mang một đồng hồ, không biết có lợi ích gì không nhưng mang đi mới có cảm giác an toàn.

Ví dụ như áo gối, nhật ký, gối ôm,...

Suy nghĩ không biết mình đem nhiều như vậy có phiền phức hay không, cô gọi điện cho Hoắc Trạch Tích hỏi ý kiến, anh lại rất thân nhiên, nói muốn mang cái gì thì mang.

Vì vậy lúc Hoắc Trạch Tích ngồi trong xe nhìn thấy Nhan Tiêu khệ nệ mang vali đồ còn lớn hơn khổ người của cô thì hơi ngạc nhiên.

Lên xe anh mới hỏi: "Trong vali là cái gì vậy?"

"Là hành lý chứ còn cái gì nữa đâu?"

Người ở trong thành phố mang vali bụi vậy hơi hiếm, Hoắc Trạch Tích nói: "Giống như em nhét người nào vào đó vậy."

Nhan Tiêu đang muốn nói có phải anh xem phim trinh thám nhiều quá không, lại thay đổi cách nói: "Thật ra thì em tìm anh nhờ anh vớt xác đó."

Hoắc Trạch Tích cười một tiếng: "Giết người liền nhớ nhờ anh vớt giùm, xem ra em vô cùng tín nhiệm anh rồi."

Nói đến giết người vớt xác, Nhan Tiêu đột nhiên nghĩ đến một bộ phim.

Nữ chính làm gái, một vị khách nữ bệnh tim tái phát chết ở phòng cô ấy, bị bạn trai của cô ấy phát hiện, cho là nữ chính giết người, sợ cô bị bắt bỏ tù, anh nam chính liền quan hệ với vị khách. Xương phân ra chôn ở cánh đồng hoang, sau này bị bắt thay cho nữ chính.

Cả bộ phim thứ khiến Nhan Tiêu cảm động nhất là, nam chính là người vô cùng hiền lành, ăn chay, sợ máu, không phải là quá yêu thì sẽ không hy sinh nhiều như vậy.

Nhan Tiêu không nhịn được hỏi Hoắc Trạch Tích: "Vậy nếu như em giết người thật thì anh sẽ giúp em vớt xác sao?"

Lái xe lên cầu, anh nghiêng đầu nhìn cô: "Tại sao em phải giết người?"

"Em nói là nếu như, là giả thuyết thôi."

Hoắc Trạch Tích hơi hí mắt, như đang nghiêm túc suy nghĩ, nói: "Không nhất định phải vớt xác, thật ra thì có nhiều phương pháp xử lí hơn, Nếu như dùng một ít thuốc hóa học, không ra khỏi nhà cũng có thể tiêu hủy thi thể."

"..."

Bản thân tự nhận đây là vấn đề rất lãng mạn khiến cô hơi mong đợi câu trả lời, không biết nói gì, chỉ có thể nói bác sĩ quả nhiên là bác sĩ.

Nhan Tiêu: "Anh nói vậy khiến em nghĩ, nếu như em mà cãi lộn với anh nhất định là sẽ chết rất thảm."

Hoắc Trạch Tích cười: "Không biết."

Rõ ràng là đang cười nhưng cô vẫn nghe hơi lạnh lạnh, không thể tin được.

Nhan Tiêu xoay đầu lại không nói chủ đề này nữa, lục từ trong túi ra miếng socola rồi ăn, rất nhanh đã đến dưới lầu nhà anh.

Nhớ tới dáng vẻ bình tĩnh của ba mẹ vừa rồi, Nhan Tiêu không nhịn được xúc động: "Ba mẹ em thờ ơ quá, em dọn đi mà hai người không bày tỏ một chút lưu luyến nào cả."

Hoắc Trạch Tích hỏi: "Em muốn hai bác bày tỏ cái gì?"

Nhan Tiêu nói: "Ví dụ như mẹ em kéo tay em vừa khóc vừa dặn dò, ba thì im lặng ở cạnh bên không nói, quay đầu không để em nhìn thấy nước mắt của ông ấy..."

Hoắc Trạch Tích: "Xem ra em cũng xem không ít phim Quỳnh Dao rồi."

Nhan Tiêu cười nhạo một tiếng: "Không chỉ là phim Quỳnh Dao, em cũng xem phim [mưa sao băng] rồi, trong đó nam chính diễn tốt ghê, mỗi lần khóc nước mũi trào mà nước miếng cũng trào."

Hoắc Trạch Tích hí mắt: "Quả thật diễn cũng không dễ."

Xuống xe, Hoắc Trạch Tích giúp cô cầm hành lý, Nhan Tiêu chủ động đi trước nhập mật mã, sau khi vào cửa liền kéo hành lý vào phòng sửa soạn.

Cả quá trình đều như nước chảy thành sông, Nhan Tiêu dọn đồ xong thì ngồi ờ trên giường nghỉ ngơi, lại đứng dậy ra cửa.

Trong phòng khách có mùi cà phê tỏa ra.

Bác sĩ Hoắc đang ở cạnh máy pha cà phê, không biết nhìn cái gì, hình như là hơi mông lung, Nhan Tiêu kêu anh một tiếng, anh kịp phản ứng, xoay người nhìn cô, "Dọn xong rồi?"

"Dạ." Nhan Tiêu vẫn có chút không quen, tay ở sau lưng mân mê vạt áo, ánh mắt lại chuyển tới máy pha cà phê: "Anh uống cà phê à?"

Giống như Nhan Tiêu không tồn tại, Hoắc Trạch Tích không trả lời, nhìn đồng hồ đeo tay: "Buổi chiều không có việc gì bạn phải không?"

Nhan Tiêu đáp: "Không ạ."

Bình thường là nên trở về trường, bây giờ anh ở đây nên không đi.

"Vậy anh thì sao? Có việc gì không?" Cô dò xét hỏi.

"Có."

Nhan Tiêu có cảm giác mất mát, lại miễng cường cười, không thể làm gì khác hơn: "A... Anh bận việc gì vậy?"

Hoắc Trạch Tích tựa hồ cong mép nói: "Ở nhà với em."

Nhan Tiêu khẽ run, sau đó cúi đầu cười, không giấu được sự vui vẻ, hết sức trấn tĩnh nói một câu: "Vậy buổi chiều chúng ta làm gì?"

Hỏi xong rồi tự làm mình lúng túng, lời này nghe có hơi...

"Em muốn làm gì?" Hoắc Trạch Tích hỏi ngược lại cô.

Trong đầu Nhan Tiêu chạy qua câu nói đang nổi tiếng trên mạng ____ "Em muốn làm anh a."

Bị cái ý nghĩ này dọa sợ, biểu tình nghiêm trang lại, "Đi xem phim?"

Nói xong cô móc điện thoại ra, một bên nhìn một bên đọc: Có [Dạ khổng tước], [Mini World], [Bá Vương Hoa]... Ai chấm điểm cũng siêu thấp, hình như là bom xịt!"

Thấy trên thị trường phim dở quá nhiều, không thể lãng phí thời gian, bác sĩ Hoắc bỏ ý định đi xem phim.

Bình thường anh hay sưu tập đĩa phim điện ảnh, Nhan Tiêu cũng đồng ý ở nhà xem đĩa.

Nhưng mà Nhan Tiêu cũng đã nghe tin đồn, có một thầy giáo thường xuyên gọi nữ sinh đến nhà xem phim, có một lần đổi thành phim người lớn, rồi dụ nữ sinh đó sa đọa.

Tin đồn thì luôn gây sốc. Nhan Tiêu biết rằng khả năng của loại chuyện này là bằng không nhưng không có cách nào để loại bỏ ý tưởng này trong đầu, dẫn đến việc khi xem phim luôn căng thẳng hồi hộp.

Bộ phim này Nhan Tiêu không nhớ có xem hay chưa, cũng may không có tình tiết người lớn, xem được nửa bộ thì Hoắc Trạch Tích đột nhiên đứng dậy đổi đĩa.

Đổi đĩa phim để làm gì?

Trong lòng đột nhiên lo lắng, Hoắc Trạch Tích trở lại ngồi cạnh cô, cô lại khần trương.

Hai người có một khoảng cách, Hoắc Trạch Tích muốn kéo bà vai Nhan Tiêu để kéo cô gần lại.

Chỉ một cái đụng chạm nhỏ như vậy đã khiến tâm trạng duy trì này giờ bùng nổ, Nhan Tiêu đột ngột nhảy ra xa, ít nhất cách ghế salon nửa thước.

Nhan Tiêu: "..."

Hoắc Trạch Tích: "..."

Hai người sống sót ít nhất ba giây Hoắc Trạch Tích mới thu hồi cánh tay còn đang ở trên không trung, hơi cúi đầu, không thấy rõ vẻ mặt.

Nhan Tiêu không cách nào giải thích được tại sao mình lại phản ứng kịch liệt như vậy, bởi vì... chính cô cũng không hiểu a!!!

Một giây kia theo bản năng tự nhiên nhảy ra ngoài...

Một lúc sau, Hoắc Trạch Tích giương mắt, thần sắc đã như bình thường: "Em đứng làm gì?"

Cô mộng mị "A" một tiếng, muốn giải thích, lắp ba lắp bắp: "Cái này, em đứng lên là muốn đi vệ sinh."

Vừa nói dối vừa đi tới phòng vệ sinh.

"Nhan Tiêu..." Anh ở sau lưng kêu cô.

Nhan Tiêu hít sâu một hơi quay đầu: "Dạ?"

Ánh mắt anh nhìn xuống: "Em chỉ mang một chiếc dép."

Nhan Tiêu: "..."

Cô cười khan hai tiếng lại yên lặng quay đầu tìm chiếc dép thất lạc khi vừa nhảy xuống từ salon.

Đóng cửa phòng vệ sinh, Nhan Tiêu nhìn mình trong gương, hàng trăm cảm giác đồng thời xuất hiện.

Nhất định là điên rồi, phản ứng lớn như vậy, nhìn biểu tình cũng biết Bác sĩ Hoắc khẳng định biết là mình không muốn anh đụng vào mình rồi...

Nhan Tiêu não mây có phải động kinh rồi không, suy nghĩ bậy bạ gì vậy?

Và lại mày khẩn trương cái gì? Có cái gì đáng sợ?

Ở trước gương sĩ và một hồi cho thanh tỉnh, Nhan Tiêu rửa tay rồi đi ra.

Hoắc Trạch Tích đã không còn xem phim nữa, ngồi một bên đeo mắt kiếng nhìn laptop, phim còn đang chiếu.

Bởi vì bộ phim chia thành hai đĩa cho nên vừa rồi anh mới đi đổi, Nhan Tiêu cảm thấy mình quá nhỏ mọn, nhất thời cũng mất đi hứng thú xem phim, ngồi trên ghế salon nhìn anh: "Anh không xem nữa hả?"

"Anh đang làm chút chuyện, em xem tiếp đi." Anh vừa nói vừa gõ chữ.

Người đeo mắt kiếng vào thì khác, ví dụ như bác sĩ Hoắc đeo lên hoàn toàn chính là đáng vẻ nam thần tình anh vạn người mê, nhưng mà nhìn có hơi lạnh lùng, không phải là vì phản ứng vừa rồi của cô nên không vui phải không?

Nhan Tiêu yên lặng xem phim, không tập trung, cho đến khi phim sắp hết thì bác sĩ Hoắc mới làm xong, bỏ mắt kiếng xuống uống cà phê.

Tắt truyền hình, Nhan Tiêu nhìn anh: "Anh làm xong rồi hả?"

"Xong hết rồi, chút nữa đi thu âm." Hoắc Trạch Tích bỏ ly cà phê xuống.

Tâm tình cô bắt đầu xuống thấp, mặc dù biết đây là công việc, nhưng hồi nãy còn nói là ở nhà chơi với mình, bây giờ quên mất rồi hả?

"Bác sĩ Hoắc..." Nhan Tiêu chân chừ một chút, kêu anh.

Hoắc Trạch Tích "ừ" một tiếng, ánh mắt cuối cùng cũng từ laptop dời về Nhan Tiêu.

Nhan Tiêu hồi lâu không lên tiếng, anh còn đang muốn hỏi, cô lại chạy tới, hai cánh tay vòng qua thắt lưng, ôm anh, "Thật xin lỗi..."

Hoắc Trạch Tích bị hành động của cô làm ngẩn ra, "Tại sao lại nói xin lỗi?"

"Không phải vừa rồi em muốn né tránh anh, em cũng không biết tại sao, em cũng không nghĩ..." Nhan Tiêu nói tới nói lui, không giải thích rõ ràng, Hoắc Trạch Tích nghe hiểu, mỉm cười, vỗ vỗ lưng cô, "Anh biết."

Nhan Tiêu không cưỡng cưỡng giải thích nữa, cũng không nói chuyện, yên lặng ôm anh.

Ngoài cửa sổ nắng chiều dần dần tắt, bầu trời chỉ còn lại nửa mặt, một bên là ánh nắng chói sáng ấm áp, một bên là màn đêm xanh đen, đẹp không thốt nên lời.

Không biết tại sao, cô đột nhiên nghĩ tới một ca sĩ từng bị mắc chứng "sợ hãi bóng tối", khi màn đêm buông xuống thì tim bắt đầu đập rộn lên, cảm thấy sống không còn ý nghĩa.

Nhan Tiêu thỉnh thoảng cũng sẽ ưu tư như vậy, giống như chỉ cần chạng vạng tối, tâm trạng sẽ chùng xuống, làm bất cứ chuyện gì cũng đều vô nghĩa.

Nhưng giờ phút này ở đây ôm anh, cô chỉ cảm thấy, nắng chiều khiến con người ta an tâm.

Có người vẫn còn lang thang, có người đã có chốn ở, nắng chiều kéo theo màn đêm che giấu sự mệt mỏi của mấy trăm ngàn người ở thành phố này, Nhan Tiêu lại có một nơi sạch sẽ ấm áp, an tâm ổn thỏa chờ đợi đêm đến

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Tiramisu (2)

Ngày thứ nhất đi thực tập, Nhan Tiêu gặp Phùng Thơ Dư ở cửa, người phụ trách phân phối công việc cho các cô, công việc cũng nhàn rồi, bởi vì dạy ban cơ sở, phần lớn là con nít, mặc dù hơi om sòm nhưng cũng ít áp lực.

Bình thường cô cũng không hay chơi với con nít, quan trọng là tính kiên nhẫn, tiết thứ nhất vô cùng thú vị, thời gian nghỉ ngơi còn cùng Phùng Thơ Dư ngồi nói chuyện phiếm.

Trải qua hơn một giờ tiếp xúc, Nhan Tiêu rút ra kết luận về Phùng Thơ Dư như sau: Nữ thần.

Không kể là lúc nói chuyện hay lúc dạy học, cô ấy đặc biệt ôn nhu, Nhan Tiêu có rất ít bạn giống cô ấy, phần lớn đều hoạt bát, lanh lợi giống Nhiếp Sơ Sơ, cho nên lúc ở chung với Phùng Thơ Dư có cảm giác rất khác biệt.

"Sao cậu không đi học múa ba lê đi, tớ thấy khí chất của cậu rất hợp với môn đó." Nhan Tiêu vừa uống nước trái cây vừa nói.

Trong ấn tượng của Nhan Tiêu, những cô gái học múa ba lê đều có khí chất nữ thần, rất trong lành.

"Từ nhỏ tớ đã học dân vũ rồi, chưa từng nghĩ tới sẽ học múa ba lê." Phùng Thơ Dư cười giầy ra, "Cậu thì sao? Tại sao lại học múa dân vũ?"

"Cũng phải ha, khi còn bé chưa biết gì đã bị mẹ kéo đi học cái này, còn không hỏi qua ý kiến của tớ nữa." Nhan Tiêu đang muốn thay quần áo, Phùng Thơ Dư cười xoay người, "Duyên phận chính là như vậy."

Nhan Tiêu thay quần áo xong còn đi nhìn lên Phùng Thơ Dư, cô ấy bị dọa sợ hét chói tai, cầm quần áo che lại, "Cậu làm gì thế?"

Nhan Tiêu vui vẻ cười ra tiếng, hành động này mà diễn ra với Nhiếp Sơ Sơ thì cô ấy sẽ tuyệt đối đứng im, còn nói nhìn nữa thì đưa tiền.

So sánh, Phùng Thơ Dư quả nhiên khiến người ta muốn ghẹo.

Nhan Tiêu cười hai tiếng, "Thơ Dư cậu thâm tàng bất khả lộ nha."

Phùng Thơ Dư thay quần áo xong đi ra mặt đỏ rần, trừng Nhan Tiêu một cái.

Hai người đi xuống dưới lầu, Nhan Tiêu suy nghĩ nếu sờ ngực cô ấy thì cô ấy sẽ có phản ứng gì, đi ngoài hành lang không kìm chế được tính thử nghiệm, Phùng Thơ Dư kinh ngạc nhìn cô, Nhan Tiêu còn nghĩ không biết Phùng Thơ Dư có bản khoản liệu cô có phải là con trai giả gái không nữa a.

Nhan Tiêu nhìn phản ứng của cô ấy, cảm thấy mình không khác gì lưu manh, cô ấy không biết chuyện nữ sinh sờ ngực nữ sinh là chuyện bình thường sao? Lại phản ứng lớn như vậy...

"Thơ Dư tay cậu có vẻ không tệ nha!" Nhan Tiêu làm bộ coi thường biểu tình kinh ngạc của cô ấy, tiếp tục lưu manh đùa giỡn.

"Nhan Tiêu cậu..."

Bên cạnh có người đi tới, Phùng Thơ Dư dừng lời nói lại, Nhan Tiêu cướp lời trước: "Cậu đừng hiểu lầm, tớ chỉ hơi đùa xiu thôi, sao cậu phản ứng lớn vậy? Tớ cũng không phải đàn ông đâu."

"Tớ không thích người khác sờ loạn!" Phùng Thơ Dư hạ thấp giọng.

Nhan Tiêu cười hai tiếng, "Vậy sau này chồng cậu phải làm sao đây?"

"Nhan Tiêu cậu không đứng đắn xiu nào!" Phùng Thơ Dư cau gợn.

Cái này là không đứng đắn?

Nhan Tiêu nhớ tới đồng bọn trong kí túc xá, muốn nói Phùng Thơ Dư cậu vẫn còn ngây thơ lắm.

Xuống lầu cô đã thấy xe của Hoắc Trạch Tích, quay đầu nhìn Phùng Thơ Dư nói: "Vậy tớ đi trước nha."

"Cậu về nhà thế nào?"

Nhan Tiêu nhếch cằm lên, tỏ ý chỉ chiếc xe: "Bạn trai hôm nay tốt bụng tới đón tớ!"

Lúc trước không nghe Nhan Tiêu nhắc tới bạn trai nên Phùng Thor Dư hơi kinh ngạc, lại nói rất mau: "A, vậy được cậu đi trước đi."

Nhìn Nhan Tiêu lên xe, Phùng Thor Dư nhớ tới hành động vừa rồi của nhò bạn, không nhịn được lắc đầu cười, vừa quay đầu tò mò nhìn chiếc xe.

Mở cửa xe, cô nhìn thấy Hoắc Trạch Tích đưa cùi chỏ ra ngoài cửa xe, một tay khác gõ nhẹ tay lái, giống như đợi lâu rồi, lên tiếng hỏi: "Anh chờ em lâu chưa?"

"Chỉ mười phút đồng hồ", vừa nói anh vừa nhìn nụ cười còn đọng trên môi cô, "Em đang vui hả?"

Nhan Tiêu lại nói về chuyện Phùng Thor Dư: "Hồi này em ghẹo bạn nữ khác xấu hổ, chọc cô ấy vui lắm."

Xe chạy, Hoắc Trạch Tích mất nhìn phía trước nhân nhậ mở miệng: "Em đi đùa giỡn người khác?"

"Ý anh là sao?" Sao mình lại không thể đi ghẹo người khác?

Bác sĩ Hoắc dùng ngón trỏ gõ nhẹ huyệt Thái Dương, ý là đầu óc Nhan Tiêu có vấn đề, lại cất giọng giáo dục: "Cẩn thận ngược lại là mình bị người khác đùa giỡn đó."

...

Đây quả là làm nhục ý chí của người ta!

Nhan Tiêu nổi đóa, "Tại anh không biết, bình thường em chỉ trêu con gái đảng hoàng thôi."

Hoắc Trạch Tích cười ra tiếng.

Xem ra là không tin...

Nhan Tiêu quyết định nghiêm túc cho bác sĩ Hoắc một ít kiến thức, ví dụ như có một phần rất lớn con gái còn am hiểu nhiều hơn con trai...

Vì vậy cô nghiêm túc nói: "Bác sĩ Hoắc, anh không hiểu con gái tụi em rồi, tụi em không có đơn thuần như con trai các anh nghĩ đâu, còn có con gái mà thuần khiết gì đó, mười phần có tám chín phần là giả bộ đó."

Nhan Tiêu nói xong, Hoắc Trạch Tích dường như gật đầu, lại hỏi: "Em có trong sáng không? Anh cũng muốn biết một chút."

Cái này? Cái này làm sao nói cho anh biết được?

Nhớ lại ngày thường hay cùng bạn trong phòng chơi huân đoạn tử*, Nhan Tiêu sờ trán suy nghĩ một hồi, nói: "Chúng ta so tài huân đoạn tử đi."

*Nó đề cập đến một hỗn hợp của khiêu dâm và trí tuệ ngôn ngữ (bao gồm các bài báo, truyện cười) với một mức độ khiêu dâm nhất định. Ví dụ: Một giáo viên mẫu giáo dẫn học sinh đi bơi, vô tình để lộ một sợi lông mu. Một học sinh hỏi: Cô giáo, đó là cái gì? Cô giáo đã tháo nó ra và nói: sợi chỉ!

Hoắc Trạch Tích còn chưa lên tiếng, Nhan Tiêu tự mình bắt đầu trước, háng giọng: "Công chúa Bạch Tuyết cởi quần, khui đồ uống --- 7UP."

Hoắc Trạch Tích: "..."

Nói xong, cô ngoẹo đầu nhìn phản ứng của anh, một bên cười: "Có phải rất nội hàm phải không? Có phải cảm thấy em rất không thuần khiết không?"

Cái này thì không thuần khiết?

Anh cười cười, ho khan một cái, cũng phối hợp đáp lại: "Ừ, quá không thuần khiết."

Nghe ra giọng anh trả lời hơi qua loa lấy lệ, Nhan Tiêu không nhịn được khiêu khích: "Đến lượt anh."

"Vừa rồi anh có đồng ý là sẽ chơi à?"

Nhan Tiêu không chịu: "Bây giờ chơi đi, bác sĩ Hoắc, hãy thể hiện kiến thức sâu rộng của anh đi!"

Bác sĩ Hoắc cũng không từ chối, lái xe vào ngõ hẻm, suy nghĩ mấy giây sau lại nói: "Anh cũng nói về công chúa Bạch Tuyết."

Không ngờ đáp ứng nhanh như vậy, Nhan Tiêu vạn phần mong đợi: "Ừ!"

Thanh âm quen thuộc, Nhan Tiêu lại có cảm giác như bây giờ là buổi tối nghe radio trước khi ngủ.

Hoắc Trạch Tích bắt đầu nói: "Có một ngày công chúa Bạch Tuyết đi tìm Pinocchio chơi..."

Thái độ và giọng điệu bình tĩnh, mở đầu như kể chuyện cổ tích cho trẻ em, Nhan Tiêu bắt đầu hoài nghi có phải anh hiểu sai "huân đoạn tử" là gì không, nhưng vẫn yên lặng nghe anh nói tiếp:

"Công chúa Bạch Tuyết liền nhìn Pinocchio nói, nói thật, nói láo, nói thật, nói láo..."

...

"Hết rồi?"

"Hết rồi."

Kết thúc quá vội vàng, Nhan Tiêu bình tĩnh nghe anh kể xong, sau đó mặt thộn ra: Câu chuyện này vui chỗ nào?

"Vẫn lặp lại nói thật nói láo?" Nhan Tiêu mờ mịt.

Hoắc Trạch Tích giọng hơi nghiến răng: "Không trong sáng tới vậy mà em cũng không hiểu?"

Không cam lòng nhận thua, Nhan Tiêu tỉ mỉ phân tích trong đầu:

Pinocchio nói láo thì mũi sẽ dài ra, nói thật thì không dài, nói thật nói láo = không dài thành dài, công chúa Bạch Tuyết một mực lặp lại... [không biết ý mình hiểu có đúng không ta *cười nham hiểm*]

"A! Trời ạ!" Nhan Tiêu kinh hô một tiếng, rốt cuộc hiểu rồi!

Cái này cũng quá dơ bẩn rồi?!

Không ngờ bác sĩ Hoắc lại kể chuyện dơ như vậy?

Nhìn anh như không có chuyện gì diễn ra, tiếp tục lái xe, đáng vẻ thản nhiên.

Dùng vẻ ngoài thuần khiết cảm phục che đậy mọi người, không ngờ nội tâm lại bá đạo vậy...

Mấy ngày nay Nhan Tiêu đều không ngừng thay đổi suy nghĩ và hiểu biết về anh.

Rất hiển nhiên Nhan Tiêu bị trò chơi "Không so sánh không đau thương" này đánh bại, cô không khỏi giận dữ: "Sao anh lại kể chuyện như thế này cho em nghe?"

Hoắc Trạch Tích nhìn cô, vô tội: "Là ai muốn anh chơi?"

Được rồi, Nhan Tiêu phản bác không có hiệu quả, không thể làm gì khác hơn là bắt đầu công kích tâm lý: "Có phải bình thường anh hay xem mấy trang web bậy bạ như vậy phải không?"

Hoắc Trạch Tích: "... Em vu oan anh."

Nhan Tiêu cất cao giọng: "Vậy sao anh biết mà kể cái này?"

"Mấy chuyện này nghe kể lâu rồi, mấy năm trước lận."

Nhan Tiêu lại bắt điểm chính: "Câu chuyện từ mấy năm trước mà bây giờ anh còn nhớ?"

Thái độ Nhan Tiêu không phục, điển hình là chơi thua thì lật mặt, Hoắc Trạch Tích ngừng xe ven đường, sau đó quay đầu nghiêm trang nhìn cô.

Nhan Tiêu bị anh nhìn có hơi sợ, "Anh dừng xe làm gì?"

Hoắc Trạch Tích đến gần một chút, giáo dục: "Sao em hỏi nhiều như vậy? Thua thì phải nhận, quy tắc này có hiểu không?"

Nhìn qua bộ dạng cũng nghiêm túc lắm...

Nhan Tiêu noi theo câu "không chịu được cái nhỏ sẽ không làm được việc lớn", nhấn nhọc gật đầu: "Hiểu."

Hoắc Trạch Tích lúc này mới đánh tay lái trở lại đường chính.

Nhan Tiêu liếc nhìn anh một cái, yên lặng tự sỉ vả mình đòi chơi làm gì, đàn ông già đứng đắn thật đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Nghiện Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Tiramisu (3)

Trong lúc Nhan Tiêu dạy học trên lớp, Hoắc Trạch Tích đã ở nhà thu âm xong rồi, cho nên sau khi về nhà cả hai người đều ở không.

Nhan Tiêu tìm có đề tham quan phòng thu âm của anh, thật ra thì cũng đơn giản, không phức tạp giống trong suy nghĩ, có máy vi tính, nguồn điện, card thu âm, headphone, microphone.

Cộng thêm sách giấy bút gọn gàng trên bàn, tất cả đều là màu trắng mộc mạc.

Cô nhớ tới nơi này là chỗ mỗi ngày anh chúc ngủ ngon, vẫn cảm thấy tò mò, nhìn cái này sờ cái kia một chút, nghe có tiếng ho khan, quay đầu thấy Hoắc Trạch Tích đang dựa vào khung cửa nhìn mình, vẻ mặt cười lười biếng.

Nhan Tiêu cũng cười, không biết anh đã nhìn bao lâu rồi, đi tới: "Em đói."

Anh cúi đầu nhìn cô: "Em muốn ăn gì?"

"Cái gì cũng muốn ăn, tôm đất, đồ nướng, bánh bao, mực cay nướng..." Nhan Tiêu càng nói càng không dừng được, kéo Hoắc Trạch Tích đi ra ngoài: "Đi xuống lầu xem thử."

Không thể kéo người đi được, ngược lại mình bị anh kéo trở lại, "Bên ngoài trời gió, em mặc ít quá."

Nhan Tiêu nhìn nhìn bản thân, đâu có ít đâu, mới này đi ngoài cũng không thấy lạnh, cô lười đi thay: "Như vậy được rồi, em không lạnh."

Kết quả lúc xuống lầu, Nhan Tiêu bắt đầu hối hận, sâu sắc cảm nhận cái gì gọi là "Không nghe lời người già, thua thiệt ở trước mắt."

Mùa này là mùa mưa, nhiệt độ chênh lệch lớn, gió thổi khiến tà áo bay bay, cô kéo áo chui vào cho đỡ lạnh.

Hồi này còn nói không mặc thêm áo, giờ phút này không còn mặt mũi nào mà than lạnh với anh, cô đi trong gió lạnh một lúc, không nhận được đem tay chui vào tay anh.

Tay cô lạnh như băng, Hoắc Trạch Tích hỏi: "Có phải em lạnh không?"

Nhan Tiêu do dự một chút, nội tâm cân nhắc, mặt mũi tuy quan trọng nhưng sự thành thật lại cao hơn, cô gật đầu: "Có hơi lạnh chút."

Hoắc Trạch Tích liếc cô một cái: "Kêu em mặc dày thêm một chút mà không chịu nghe."

"Em sai rồi..."

"Tìm chỗ ngồi trước đi."

Nhan Tiêu nhìn thấy bên cạnh là tiệm bán tôm đất, kéo Hoắc Trạch Tích đi vào.

Bên trung tâm thành phố này thật đông người, Nhan Tiêu vừa mới tìm được chỗ ngồi thì đã nghe có người kêu tên bác sĩ Hoắc.

Tìm được nơi phát ra âm thanh, là một đám người, có nam có nữ đang nhìn chăm chăm hai người họ.

Hiển nhiên là quen với Hoắc Trạch Tích.

Cô mờ mịt ngẩng đầu nhìn anh, anh cười với đám người kia, sau đó cúi đầu nói với cô: "Là bạn học hồi cấp 3."

"Ài, Hoắc Hoắc hai người qua đây ngồi đi!" Một người đàn ông nhuộm tóc vàng đứng lên nói.

Không có lý do từ chối, hai người đi tới, ánh mắt mọi người đổ dồn nhìn Nhan Tiêu, "Đây là?"

Hoắc Trạch Tích kéo cô ngồi xuống, "Bạn gái, Nhan Tiêu."

Một bàn này có ít nhất bảy tám người, không biết có phải đều là bạn học hay không, Nhan Tiêu nghe anh giới thiệu mình như vậy thì trong lòng vui vẻ, nhìn bọn họ gật đầu một cái, lễ phép mỉm cười.

Ngồi xuống, Đầu Vàng vỗ Hoắc Trạch Tích một cái, cười: "Tháng trước gặp cậu còn nói chưa có bạn gái, nhanh như vậy đã có rồi?"

Hoắc Trạch Tích cười không nói tiếng nào, lại nói sang chuyện khác: "Hôm nay mọi người hẹn nhau à?"

"Mấy người bạn hồi phổ thông tụ tập nói chuyện một chút, sao vậy, nhà cậu ở gần đây à?"

"Cũng gần."

Bọn họ vô tư hàn huyên, Nhan Tiêu không biết làm gì, lấy điện thoại ra chơi, trong đầu nghĩ không phải Hoắc Trạch Tích sẽ bỏ mình cô đơn mà đi nói chuyện với bạn cũ chứ?

Nhan Tiêu sợ lúng túng, yên lặng chơi điện thoại, cô gái ngồi bên cạnh không nhịn được lên tiếng hỏi: "Em là bạn gái Hoắc Hoắc à?"

Cô gái hơi mập, đáng vẻ nhìn thân thiện, Nhan Tiêu cười một cái: "Dạ."

"Thì ra học phách* thích kiểu bạn gái có đáng vẻ nữ sinh như thế này a!" Cô gái kia xúc động chỉ Nhan Tiêu với hai người nữ sinh khác.

* người học giỏi

Nghe cô ấy gọi Hoắc Trạch Tích là "học phách", Nhan Tiêu tò mò: "Bác sĩ Hoắc hồi cấp ba học rất giỏi à?"

"Đúng vậy, nếu không làm sao có thể kêu học phách chứ? Thành tích học cấp một cấp hai rất ổn định, đúng không Mai Từ?" Cô gái hơi mập cười nói.

Nữ sinh được gọi là "Mai Từ" gật đầu, nhìn cô: "Tên em là Nhan Tiêu hả?"

Nhan Tiêu gật đầu, cô ấy còn nói: "Nhan Tiêu chắc chắn em không biết rồi, Hoắc Trạch Tích năm đó ở trường tại chị nổi tiếng biết bao nhiêu."

Nhan Tiêu nghe được cười thầm, lại hỏi: "Vậy sao các chị lại gọi anh ấy là Hoắc Hoắc?"

Tên này thật dễ thương, nữ sinh kêu cũng được, vừa rồi cô còn nghe Đầu Vàng gọi anh bằng tên đó.

Mai Từ cười giải thích: "Lúc ấy mẹ của Hoắc Trạch Tích được mời tới trường học diễn giảng, toàn bộ bài phát biểu di ấy đều gọi con trai mình là 'Hoắc Hoắc', đặc biệt là câu cuối cùng "'Hoắc Hoắc con là giỏi nhất" còn trở thành câu cửa miệng trong lớp bọn chị, các bạn thường dùng 'Hoắc Hoắc' để trêu chọc cậu ấy, từ đấy nó trở thành cái tên mà mọi người dùng để gọi cậu ấy luôn."

Không nghĩ là di còn có liên quan, Nhan Tiêu tưởng tượng hình ảnh lúc ấy, Bác sĩ Hoắc học cấp 3, ở trước mặt toàn trường bị gọi như vậy, cộng với giọng điệu cưng chiều của di, chỉ tưởng tượng thôi mà đã vui rồi.

Hoắc Hoắc con là giỏi nhất...

Chính là giọng của di Hoắc rồi.

Đáng vẻ nghiêm chỉnh của bác sĩ Hoắc vậy mà rất hợp với cái tên, lại còn nghe tương đối dễ thương, Nhan Tiêu lại hỏi: "Bác sĩ Hoắc không có ý kiến gì à?"

Cô gái kia nhớ lại thì cười: "Cậu ấy cũng phản ứng lớn, đặc biệt ngay cả thầy giáo cũng đi theo gọi cậu ấy như vậy, Hoắc Trạch Tích bối rối, nhưng lúc sau này có vẻ đã thành thói quen rồi."

Nhan Tiêu cười không ngừng, chủ nhân đề tài tựa hồ như hơi nhột, nhìn về đám con gái, lại chuyển hướng cô: "Mọi người nói gì vậy?"

Nhan Tiêu vội vàng xua tay: "Không có gì."

Hoắc Trạch Tích nửa tin nửa ngờ quay lại, Đầu Vàng đưa thực đơn: "Hai người gọi thêm gì đi, mọi người ăn đông mới vui."

Vừa nói vừa gọi Nhan Tiêu: "Muội muội..."

Hoắc Trạch Tích ở bên cạnh nhắc nhở: "Nhan Tiêu."

"A, cô em Nhan Tiêu, đừng khách khí nha, muốn ăn cái gì thì cứ gọi."

Nhan Tiêu nhìn một bàn lớn thức ăn, khoát tay: "Không cần ạ, nhiều quá ăn không hết."

"Nhìn tuổi tác cũng còn nhỏ, em bao lớn rồi?" Đầu Vàng hỏi.

Cô đối với những câu hỏi này cũng đã miễn dịch, thành thật trả lời: "Hai mươi."

"Học đại học?"

"Dạ."

Đầu Vàng cười, nhìn Hoắc Trạch Tích, thanh âm thoáng đề thấp: "Tìm học muội đâu ra đó?"

"Khi còn bé có quen biết." Hoắc Trạch Tích tùy ý trả lời.

Thời học sinh Hoắc Trạch Tích là một tấm gương, thành tích tốt tướng mạo tốt, các phương diện cũng không có gì cần chê, nhiều nữ sinh theo đuổi, nam sinh ganh tị, nhưng anh lại lơ đãng tất cả, một người bạn gái cũng không có, năm đó làm tổn thương không biết bao nhiêu trái tim của thiếu nữ.

Bây giờ rốt cuộc nhìn thấy con người thanh tâm quả dục này mang bạn gái ra ngoài đi dạo, đề tài câu chuyện tự động chuyển lên người Hoắc Trạch Tích và bạn gái nhỏ.

Một nữ sinh bên cạnh hỏi: "Là ai theo đuổi ai?"

Nhan Tiêu cười: "Là em chủ động."

"Chà, thỉnh giáo em làm sao theo đuổi được vậy?"

Mai Tử trừng mắt nhìn cô gái kia "Cậu dùng từ thỉnh giáo có vẻ không đúng rồi."

"A đúng, xin hỏi một chút."

Nhan Tiêu nhìn Hoắc Trạch Tích, anh đang uống trà, không nhìn cô.

Loại vấn đề này không biết nên trả lời thế nào, suy nghĩ: "Em... cũng không biết làm sao theo đuổi, thật ra thì cần phải thật lòng, rồi thì nước chảy thành sông."

Vừa nói cô vừa cúi đầu ăn thịt thỏ rán, trên mặt nóng lên.

Kêu cô trả lời vấn đề này? Bác sĩ Hoắc đang ở bên cạnh, làm sao mà nói ra miệng được!

Đám nữ sinh kia nghe Nhan Tiêu nói hàm hồ, cũng không hỏi nữa, trong đầu nghĩ cô em gái này chắc có ít thủ đoạn, nữ sinh trong trường trước kia có cái gì mà chưa thử, nào là thư tình, sau khi tan học thì theo dõi, làm bộ vô tình gặp được, chờ ở cửa phòng học các loại mà có được đâu.

Suy nghĩ, có mấy nữ sinh bắt đầu lấy điện thoại ra muốn ghi lại lịch sử:

Nam thần thời học sinh rốt cuộc đã thành hoa có chủ rồi.

Đáng tiếc bị Hoắc Trạch Tích ngăn cản: "Bỏ điện thoại của mọi người xuống."

"Bác sĩ Hoắc cậu có chút tinh thần giải trí được không? Cậu nói coi cậu khó khăn lắm mới có bạn gái, còn không để tụi tớ chia sẻ niềm vui cùng nữa?" Mai Tử khuyên.

Hoắc Trạch Tích còn chưa lên tiếng, Nhan Tiêu mở miệng cười trước: "Câu này nghe lạ quá. Chẳng lẽ trước giờ bác sĩ Hoắc đều có bạn trai à?"

Bỏ qua ánh mắt của anh nhìn tới, cô mạo hiểm nói ra những lời này.

Vốn chỉ là một lời trêu chọc, không ngờ lại trở thành đề tài cho mọi người tám chuyện.

Đại biểu nữ sinh lên tiếng: "Nghe tớ nói nè, lúc cấp 3, bất kể là trai hay gái, Hoắc Trạch Tích không có hứng thú gì cả, sống mà như tu."

Đại biểu nam sinh phản bác: "Cậu nói gì thế, khi đó tớ và Hoắc Hoắc chung phòng ngủ, cậu ấy còn nói cậu ấy thích thực nữ."

Thực nữ?

Cô đột nhiên nhớ tới một chuyện không đứng đắn.

Hoắc Trạch Tích nghe xong muốn ôm đầu, không kiên nhẫn gõ xuống bàn, phản bác: "Tớ nhớ nguyên văn là "tư tưởng thành thực chín chắn", cậu lại chế ra cái gì vậy?"

Hồi còn đi học, quả thật là Hoắc Trạch Tích thích những cô gái trưởng thành chín chắn, ít nhất mỗi ngày cũng không len lén gõ cửa nhà anh, hoặc là giống như vừa hết giờ học thì tới lớp nhìn anh như nhìn động vật quý hiếm.

"Thực nữ thì đương nhiên là chín chắn rồi. Ý cậu không phải vậy à?" Nam sinh kia cười không đứng đắn.

Nhan Tiêu nghe thấy thì cũng cười, nhìn Hoắc Trạch Tích, anh không chống đỡ nổi, dứt khoát không thêm cái lại.

Chưa dừng lại, một người khác lại đào lên lịch sử của Hoắc Trạch Tích.

Người nam kia lên tiếng: "Tớ chợt nhớ một chuyện, cách phòng ngủ của tụi mình không xa là phòng của hội trường, các cậu nhớ không?"

Chuyện vừa nói ra là Đầu Vàng nháy nháy mắt, sáng tỏ.

Hoắc Trạch Tích cũng nhớ, sững sốt chớp mắt, cau mày nhìn người con trai vừa lên tiếng, phóng tới ánh mắt uy hiếp, "Cậu uống say rồi phải không?"

Người kia tựa như không thèm hiểu ánh mắt của anh, nói tiếp: "Hội trưởng kia chỉ thích nam không thích nữ, có một khoảng thời gian mỗi ngày đều mua bữa sáng cho Hoắc Hoắc, buổi tối hay tới phòng chúng ta tám chuyện, có một lần còn tẩy máy tay chân, Hoắc Hoắc thiếu chút nữa là đánh anh ta rồi, may là còn chúng ta ngăn lại..."

Tin tức này đủ kích động, Nhan Tiêu chợt mở to hai mắt, hỏi: "Thiệt hay giả?"

Đám nữ sinh bên cạnh cũng mừng như điên.

"Thật, lúc ấy Hoắc Hoắc vừa tắm xong chưa có mặc áo, hội trưởng kia liền đến gần cậu ấy, như này này..."

Vừa nói vừa khoa trương bắt chước động tác cùng khuôn mặt của hội trưởng, ông ọ lấy tay sờ lên ngực Đầu Vàng, ngón tay treu đùa sờ xuống bụng.

Đầu Vàng vô tội bị lấy ra thí nghiệm, đánh vào tay nam sinh kia, nữ sinh ngồi quanh ha ha cười to, có thể hiểu bóng ma trong lòng Hoắc Trạch Tích khi ấy lớn tới bao nhiêu.

Nhan Tiêu nhin cười không được, nhìn về phía Hoắc Trạch Tích, gờ ngón tay cái: "Trai gái gì đều bị anh quyền rũ hết, anh thật lợi hại!"

Bạn đang đọc truyện *Ngịen Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Tiramisu (4)

Hoắc Trạch Tích lãnh đạm nhìn Nhan Tiêu một cái, cô chợt ý thức được, nếu mình mà nói thêm mấy câu nữa thì sau khi trở về kết quả có lẽ không ổn lắm.

Nhưng mà chuyện Hoắc Trạch Tích bị hội trưởng đụng chạm thật khiến cô thần phục không thôi, xem ra bác sĩ Hoắc chính là người "không vô lễ không cam tâm" trong truyền thuyết, vì vậy Nhan Tiêu thoáng cười, nhẹ nhàng kéo góc áo của anh, "Bác sĩ Hoắc..."

Hoắc Trạch Tích đang nghe Đầu Vàng nói nhảm quay lại nhìn cô.

"Em cảm thấy áp lực thật lớn..." Nhan Tiêu nhin không được nhoeo miệng cười, tận lực phơi bày đáng vẻ u buồn.

Hoắc Trạch Tích biết cô muốn nói gì, nhìn chỗ khác, không nói gì, một giây sau lại dỗi mắt trở lại: "Không phải em đói sao? Tập trung ăn đi."

"Em đâu phải heo mà lúc nào cũng ăn?" Nhan Tiêu phản đối lời nói đánh trống lảng của anh.

"Ai cha, Hoắc Hoắc cậu đối xử với bạn gái nhỏ phóng khoáng hơn chút đi." Lỗ tai của người con trai kia cũng thật nhọn.

Hoắc Trạch Tích nhìn anh ta, cau mày, dùng ánh mắt im lặng hỏi "Có liên quan gì tới cậu?"

Người con trai: "Hoắc Hoắc cậu nhìn tớ như vậy làm gì?"

"Đừng gọi tớ như vậy."

"Đã gọi bao nhiêu năm rồi sao nói đổi là đổi được?" Anh ta thờ ơ vung tay.

Nhan Tiêu lần này cũng bắt đầu hoài nghi, chỉ số thông minh của anh ta thấp như vậy làm sao sống tới bây giờ nhỉ?

Hoàn toàn là bởi vì đám bạn của bác sĩ Hoắc quá thiện lương

Hôm nay anh ta kể chuyện cho mọi người nghe đều thoải mái, trừ chuyện của bác sĩ Hoắc...

Chuyện đêm nay đúng là ngoài dự định, nhưng mà cô thấy rất vui vẻ, có thể thông qua bạn học mà hiểu anh thêm chút nữa, kéo khoảng cách gần thêm một bước, nhìn thấy một Hoắc Trạch Tích mà cô chưa biết tới, rất chân thật, thậm chí còn dễ thương nữa.

Nhan Tiêu cùng các chị gái thêm WeChat, Đầu Vàng còn hẹn lần sau lại tụ tập, đi ra khỏi quán cũng đã mười giờ tối.

Bên ngoài gió thổi lạnh lạnh, tâm tình Nhan Tiêu tốt hết sức, cũng không thấy lạnh nữa, đột nhiên ngừng đầu nhìn anh, nhớ tới cái gì buồn cười nên kêu

anh: "Hoắc Hoắc."

"..."

Anh chậm rãi cúi đầu, nhìn cô, không nói.

Nhan Tiêu cười mặt rạng rỡ, bắt chước mẹ Hoắc: "Hoắc Hoắc con là giỏi nhất."

"...Nhan Tiêu tôi nay em hí hửng quá đấy."

"Sau này em gọi anh như vậy nhé."

"Dám thì kêu đi."

Nhan Tiêu không phục: "Người khác có thể sao em lại không thể?"

"Em thì không thể."

Bị câu nói bá đạo ngang ngạnh này làm tức giận, nếu theo tính tình bình thường của cô thì giờ này đã trả lời lại, nhưng nhìn vẻ mặt của anh thì lẳng lặng nuốt trở về.

Nhưng càng nghĩ càng giận, đi một hồi cũng không nhịn được, không tự chủ được bĩu môi, người hay để ý là có thể nhận ra dáng vẻ không vui của cô.

Giữa hai người cách một khoảng, Hoắc Trạch Tích dặt tay cô, Nhan Tiêu nắm bàn tay lại, ngón tay lại bị Hoắc Trạch Tích dễ dàng cạy ra, nắm thật chắc.

Biết Nhan Tiêu tức giận, Hoắc Trạch Tích cũng không lên tiếng, chỉ yên lặng dặt tay cô suốt quãng đường.

Sau khi về nhà anh mới buông ra, trở tay đóng cửa lại, nói: "Người khác còn tưởng là anh đang dặt một con cá nóc đấy."

Cá nóc...

Lại còn so sánh mình với nó...

Nhan Tiêu chợt nhìn thấy mặt mình phản chiếu trong cửa, đúng là đầy tức giận.

Cô dừng một lúc, nhỏ giọng ngập ngừng: "Em đâu có giận."

Mới lạ.

Nhan Tiêu rũ ánh mắt, Hoắc Trạch Tích cúi đầu nhìn mặt cô, lại bóp bóp gò má đang phồng ra: "Trung ra bộ dạng này mà còn nói không tức giận?"

Nhan Tiêu bị anh bóp làm miệng mồm gì đều chu ra cả, đang muốn giùng giàng đẩy tay anh ra, Hoắc Trạch Tích đột nhiên khom người, một cánh tay kẹp gọn hai chân cô, cả người Nhan Tiêu bị nâng lên.

Nhan Tiêu bị dọa giật mình, tưởng là mình sẽ bị anh vác lên vai, nhưng anh chỉ giữ nguyên tư thế như vậy ôm vào phòng khách, Nhan Tiêu chống hai tay trên vai anh, "Em, em sợ độ cao!"

"Hai ba thước mà sợ độ cao gì?"

"Anh để em xuống trước đi!"

Khi còn bé cô thường xuyên bị ba ôm như vậy, nói cái gì mà ném xuống lầu, để lại bóng ma trong lòng.

Ôm cô đến gần ghế salon, buông tay để Nhan Tiêu đứng lên salon còn mình thì ngồi xuống: "Còn giày của em thì sao?"

Hoắc Trạch Tích ngồi bên cạnh cô, "Vừa rồi em có mang vào đâu."

"Em đang muốn bỏ xuống thì bị anh ôm! Vậy anh cầm giúp em đi!" Nhan Tiêu chỉ cửa.

"Anh ôm em lại đây còn bắt anh giúp em xách giày?" Nghe giọng nói của Hoắc Trạch Tích hiển nhiên không vui, đứng lên chắc là đi rửa tay.

Nói chuyện kiểu gì vậy nè? Rõ ràng nếu anh đừng ôm em thì bây giờ đâu cần xách giày?

Nhan Tiêu tròn mắt nhìn bóng lưng Hoắc Trạch Tích, lại hừ cười: "Vậy em cũng ngồi lì trên salon không thèm xuống đất."

Không được đáp lại, Nhan Tiêu bực mình mở ti vi, Hoắc Trạch Tích rửa tay xong trở lại, nhìn thấy cô nằm như nàng tiên cá chiếm đoạt hai phần ba cái ghế salon.

Hoắc Trạch Tích đẩy chân Nhan Tiêu sang một bên: "Đi qua kia ngồi."

Nhan Tiêu làm như không nghe, lại cố hết sức đưa chân dài ra.

Hoắc Trạch Tích: "..."

Hoắc Trạch Tích từ trên nhìn xuống Nhan Tiêu, dưới cái nhìn như thiêu như đốt cô chỉ có thể giả bộ bình tĩnh, nói: "Xin lỗi anh, tại chân em hơi dài."

Hai người đối mặt mấy giây, Hoắc Trạch Tích thư thái, còn mơ hồ lộ ra nụ cười.

Nhan Tiêu bị phản ứng của anh làm run nhưng cũng không chịu thu hồi chân lại, giây kế tiếp lập tức hối hận.

Hoắc Trạch Tích cầm cổ chân Nhan Tiêu, tách hai chân cô ra, từ dưới lấn người lên.

Cô phản ứng không kịp, chỉ nhìn thấy anh cúi người, gần trong gang tấc, nhìn Nhan Tiêu cười một tiếng, một nụ hôn liền rơi xuống.

Từ một loại ý nghĩ nào đó nói, cái này không tính là hôn, bởi vì nó còn mang theo sự trừng phạt, Nhan Tiêu bị đè nên giẫy giụa, ban đầu Hoắc Trạch Tích còn bình tĩnh hôn, sau đó khí lực tăng nhanh, môi Nhan Tiêu hơi đau, bị cắn rồi.

Quý hút máu à? Làm sao lại cắn người ta?

Nhan Tiêu muốn đẩy lại bị anh bấm lên tay, dưới tình huống cấp bách muốn cắn ngược lại nhưng sợ hậu quả lại thảm hại hơn, học theo câu "Quân tử có thể tốt có thể xấu", Nhan Tiêu buông tha ý tưởng nguy hiểm này.

Giữa răng môi, hô hấp cũng trở nên mỏng manh, cô sắp hít thở không thông anh mới dần tách ra, lại không rời khỏi người cô mà đưa mặt chôn vào tóc.

Nhan Tiêu có thể cảm giác được hơi thở ấm áp của anh, tiếng hít thở cũng không bình tĩnh lắm, nhận nhậ quanh quẩn bên tai cô...

Giống như là bị cái gì đó đánh trúng, toàn thân như bị quét qua, cảm giác mềm mại từ lồng ngực lan tràn, Nhan Tiêu không tự chủ hừ nhẹ, đầu anh nằm bên vai trái, né qua phải để tránh kích thích.

Cảm giác được Nhan Tiêu động động, Hoắc Trạch Tích chợt nhớ tới lần trước Nhan Tiêu nói tai phải của cô hơi nhạy cảm, đột nhiên cười nhẹ, cố ý đến gần bên tai phải của cô mà nói chuyện, thanh âm nhẹ nhàng: "Lần sau còn dám làm như vậy hay không?"

Đầu óc cô bây giờ trống rỗng, một bên tránh một bên tự hỏi dám cái gì.

Anh tiếp tục: "Cố ý chọc anh."

Chuyện vừa rồi quên mất, Nhan Tiêu bây giờ chỉ muốn mau chóng thoát khỏi sự cám dỗ này, vội lắc đầu: "Không dám..."

Hoắc Trạch Tích cúi đầu, khước nhẹ lên tai Nhan Tiêu, giọng nói rất nhẹ rất thấp, mang theo sự cưng chiều không che giấu: "Vậy nghe lời hay không?"

Nhan Tiêu cảm thấy mình tiêu rồi..

Vừa cảm thấy thoải mái, lại cảm thấy như bị hành hạ, Hoắc Trạch Tích nói ra khiến chút ý thức muốn giẫy giụa vừa rồi cũng biến mất, Nhan Tiêu theo bản năng đưa tay ôm cổ anh, vờn lên một xú: "Ừ, sẽ nghe lời mà..."

Nói xong, cô thấy mắt anh hơi trầm xuống, trong mắt có phần ưu tư nào đó, không giống bình thường, thanh tĩnh cực độ, lại như có vẻ nguy hiểm, sự xa lạ này khiến Nhan Tiêu hơi sợ.

Đầu óc cô thức tỉnh, hối hận sao vừa rồi lại nói như vậy, một đồng hồ hỗn độn kéo nhau tràn ra, theo bản năng mở miệng: "Không được..."

Hoắc Trạch Tích vui đầu ở cổ Nhan Tiêu, thanh âm hơi khàn khàn: "Sẽ không đâu..."

"Không phải... Tóm lại bây giờ không được..." Nhan Tiêu khó khăn nói ra, mặt và lỗ tai đều đỏ lên.

Hoắc Trạch Tích ngừng động tác, tròn mắt đen nhánh thâm thúy, nhìn cô: "Tại sao? Không tin anh?"

Nhan Tiêu không nói nổi nguyên nhân, không dám nói là do sợ, cũng không dám nói chưa chuẩn bị xong.

Cuối cùng khẽ cắn răng, giọng nói nhỏ như muỗi kêu, nói láo: "Em, đi cả của em tới..."

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Raindrop cake (1)

Sững sốt một lúc, Hoắc Trạch Tích dần dần ngồi dậy, Nhan Tiêu cũng ngồi dậy chỉnh chỉnh tóc, len lén nhìn anh.

Hoắc Trạch Tích ngồi trên ghế salon, cùi chỏ chống lên bắp đùi, làm cho hô hấp bình tĩnh lại, không nhìn Nhan Tiêu, một lúc sau đứng dậy ra khỏi phòng khách.

Nhan Tiêu vẫn còn sợ hãi, ngoái đầu nhìn theo anh, lại nhảy xuống ghế salon tìm dép, trong đầu nghĩ tại nó gây họa, nếu vừa rồi mình không kì kèo vụ giày dép thì chuyện này đâu có xảy ra.

Lúc Hoắc Trạch Tích đi ra đã đổi thành mặc áo sơ mi màu xám trắng, mới vừa tắm xong, tóc có hơi ướt, tùy ý vén lên.

Anh bung ly nước sôi để nguội, thần sắc đã khôi phục như bình thường, Nhan Tiêu dùng ánh mắt len dò xét, bị anh bắt gặp.

Cân nhắc trong lòng một hồi, hỏi: "Anh có thấy khá hơn xiu nào chưa?"

"Khá cái gì?"

"Chính là... em nghe nói, sau khi đàn ông làm cái đó, nếu không được cái đó, sẽ rất khó chịu?" Nhan Tiêu hỏi xong lại không nhận được đồ mặt.

Nghe cô cứ "cái đó cái đó", vừa nói vừa che giấu nghe còn kì hơn, chẳng bằng nói thẳng ra.

Hoắc Trạch Tích sờ trán, khóe miệng hơi cong lên, nhìn cô: "Em còn biết chuyện này?"

Lời này không biết ý gì, Nhan Tiêu cười khan hai tiếng: "Đây là kiến thức sinh lý bình thường thôi mà, nhưng mà tại bà dì của em đến nên..."

Cô đang muốn giải thích, Hoắc Trạch Tích thoáng nghiêm nghị, cắt đứt: "Tới bây giờ còn nói dối? Kỳ kinh nguyệt của em vừa hết."

Nhan Tiêu đột nhiên nhớ tới mấy ngày trước mình còn than phiền chuyện bị bà dì hành hạ với anh...

Anh nhớ rõ.

Vậy sao vừa rồi...

Lúc này Nhan Tiêu thấy thật phức tạp.

Nếu Hoắc Trạch Tích biết cô nói dối nghĩa là nhất định biết cô không tình nguyện, cho nên hồi nãy không vạch trần, cũng không miễn cưỡng vì tôn trọng cô...

Nhan Tiêu thấy mình thật có lỗi, hơi lo lắng, cân nhắc hồi lâu, mở miệng: "Em xin lỗi..."

Sau khi nói xong chỉ còn lại bầu không khí yên tĩnh, Hoắc Trạch Tích khẽ cau mày, yên lặng hồi lâu, mở miệng: "Chuyện này không cần xin lỗi."

"Vậy... em không được xin lỗi ư?"

Hoắc Trạch Tích nhìn vào mắt cô, giọng nói chậm lại: "Em không có gì cần phải xin lỗi cả."

"Vậy nếu sau này cần thì sao?"

Anh trầm ngâm mấy giây: "Ba chữ đó cũng không giải quyết được gì cả."

Nhan Tiêu mân mê khóe miệng, "Vậy em cũng không xin lỗi nữa."

Lúc sau khi cô về trường học được không ít bạn thăm hỏi, Nhan Tiêu cũng không dám nói mình ở nhà bạn trai, nếu không bên tai tuyệt đối không yên ổn.

Buổi trưa lúc ăn cơm, Nhan Tiêu vô tình lỡ miệng, nói ở trong trung tâm thành phố rất thuận tiện, kết quả bị Tiểu Giai chất vấn: "Cậu ở trung tâm thành phố nào?"

"Tớ nói là nếu như, nếu như ở trung tâm sẽ nhất định rất thuận tiện."

Nói xong Nhan Tiêu tự khen mình có khả năng ứng biến nhanh nhạy.

"Nhà cậu cách chỗ thực tập rất xa, vậy mà vẫn còn tiếp tục làm hả? Không có cậu ở đây phòng ngủ của tui mình rất trống vắng." Tráng Tráng xúc động.

Trong phòng ngủ cô được mọi người chiều cố rất nhiều, nghe như vậy trong lòng cũng mềm nhũn: "Thực tập một tháng mà, nếu người ta giữ tớ lại tớ nhất định sẽ từ chối, trở về với các cậu."

Lời này là nói thật, vốn Nhan Tiêu chỉ mượn cơ hội này để rèn luyện chút thôi, không có ý định xa hơn, hơn nữa thực tập một tháng, cô cũng chỉ ở nhà Hoắc Trạch Tích một tháng mà thôi.

Bận bịu, thời gian trôi qua như chạy, một ngày ngắn ngủi lại qua.

Sau khi hết buổi chiều, Nhan Tiêu và Phùng Thơ Dư cùng nhau ra khỏi tòa nhà, hai người nói chuyện phiếm, Phùng Thơ Dư nói mấy ngày trước có đi Thái một chuyến, lại nghe nói Nhan Tiêu thích sâu riêng nên có mua rất nhiều, đưa cô cho cô mang về nhà, Nhan Tiêu cũng không từ chối, vừa vặn hôm nay Hoắc Trạch Tích không rước cô, hai người liền cùng nhau về nhà Phùng Thơ Dư lấy đồ.

Phùng Thơ Dư ở cùng chị họ, chị của cô ấy là bác sĩ, lúc trước có đi du học, mới về nước gần đây, Nhan Tiêu nghỉ trong đầu nghề của chị Phùng Thơ Dư và bác sĩ Hoắc nhà mình cũng giống nhau, khác cái là chị ấy đang thực tập trong khoa chỉnh hình.

Nhà cô ấy không có thang máy, tận bảy lầu, Nhan Tiêu leo đến lầu ba đã thở hồng hộc, Phùng Thơ Dư đi phía trước kéo cô: "Sao mà mau mệt thế?"

"Bình thường nhà trọ có hai lầu, chỗ ở cũng đi thang máy, chưa khi nào leo bộ ba tầng như bây giờ." Nhan Tiêu vừa nói vừa nằm nửa người trên lan can, "Không được rồi, đi chậm chút nữa đi!"

Phùng Thơ Dư cười nhìn cô, Nhan Tiêu hỏi: "Chị cậu có ở nhà không?"

"Không biết, chị ấy không thích ru rú trong nhà, hễ rảnh rỗi là ra ngoài tìm bạn ăn cơm."

Nhan Tiêu nắm lan can từng bước đi lên, tán gẫu: "Chắc là chị ấy sợ ở nhà nhàm chán?"

"Không biết, chắc là muốn ra ngoài tìm bạn trai."

Nhan Tiêu cười hỏi: "Vậy sao cậu không tìm?"

Phùng Thơ Dư cúi đầu cười: "Còn tùy duyên phận nữa."

Rốt cuộc đến cửa nhà, Phùng Thơ Dư cầm chìa khóa mở cửa, Nhan Tiêu chống tay lên vách tường thở dốc.

Sau khi cửa mở, cô sững sốt, bên trong đơn giản nhưng sạch sẽ, phần lớn sơn màu nhạt, sàn gỗ không có hạt bụi nào.

Nhan Tiêu thán phục, lại nhớ tới chuyện chị cô ấy là bác sĩ, hỏi: "Bình thường là chị cậu quét dọn nhà phải không?"

Phùng Thơ Dư nhướn mày: "Sao cậu biết?"

Không ngờ đoán đúng rồi...

Nhan Tiêu không nhận được xúc động: "Có lẽ bác sĩ nào cũng bị nhiễm bệnh thích sạch sẽ?"

Bác sĩ Hoắc cũng giống như vậy, mỗi ngày đều rửa tay một trăm tám mươi lần, lúc nào về nhà cũng vội vàng thay quần áo...

Hôm nay chị họ không ở nhà, Nhan Tiêu không dự định ở lâu, Phùng Thơ Dư cầm hộp sâu riêng ra, cô định nói chuyện vài câu rồi đi về lại bị Phùng Thơ Dư gọi: "Nhan Tiêu, sao tay cậu chảy máu rồi?"

Cánh tay trái phía ngoài có hơi trầy, Nhan Tiêu nghĩ chắc vừa rồi đi cầu thang vừa đi vừa chà nên trầy, chỉ ruộm ruộm một chút máu, không quan tâm: "Không sao đâu, tớ về nhà sát trùng là được rồi."

"Cậu chờ một chút!" Vừa nói Phùng Thơ Dư liền chạy về phòng, cầm hộp thuốc ra, lấy bông gòn chùi vết thương, "Chỗ trầy nhàn lúc chưa kết vảy phải sát trùng cho tốt, nếu không dễ bị uốn ván lắm."

Nhan Tiêu ngồi trên ghế salon, Phùng Thơ Dư dùng bông gòn thấm cồn lau sạch vết máu cho cô, đáng vẻ rất chuyên tâm.

"Cậu ôn nhu dịu dàng như vậy làm tớ rất muốn đổi giới tính mà đi cưới cậu đấy!" Nhan Tiêu nói đùa.

Phùng Thơ Dư không lên tiếng, cười cười tiếp tục công việc.

Nhan Tiêu nhìn tới hộp thuốc, thuốc bên trong và thuốc ở nhà bác sĩ Hoắc y hệt, vốn không có gì tò mò, nhưng ngay cả thuốc trị dạ dày cũng giống hệt, là thuốc nhập, quá điển dạ dày tán. (tên thuốc thôi mình không dịch)

Bởi vì trong nước không có nên Nhan Tiêu rất ấn tượng, lần này ở nhà cô ấy cũng có nên hỏi: "Thuốc này công dụng tốt lắm hả?"

"Thuốc trong hộp đều là do chị họ mua, trước đây chị ấy có bệnh dạ dày, ở nước ngoài không quen đồ ăn nên hay bị đau, cho nên thường trữ sẵn." Phùng Thor Dư giải thích.

Nhan Tiêu ừ một tiếng, "Cậu và chị họ chắc quan hệ rất tốt?"

"Đúng vậy, hồi nhỏ đã chơi chung rồi, hai chị em đều do bà ngoại nuôi lớn, chị tớ giỏi lắm, lúc nhỏ ba mẹ chị ấy ly hôn, không có ai quan tâm nhưng đi học thành tích lúc nào cũng cao, được ra nước ngoài du học... Đáng đáp cũng rất đẹp."

Nghe Phùng Thor Dư nói vậy thì hẳn là cô ấy rất thích chị họ, Nhan Tiêu thấy được một chuyện gây hứng thú, nhiều chuyện hỏi: "Chị ấy còn đẹp hơn cậu hả?"

"Đẹp hơn tớ luôn."

Nhan Tiêu muốn ca ngợi Phùng Thor Dư, không ngờ cô ấy còn rất tôn sùng chị họ, cô rất tò mò: "Tớ muốn nhìn thử xem."

Phùng Thor Dư lấy điện thoại ra kiểm hình cho Nhan Tiêu xem, mặc dù trong lòng cũng tưởng tượng mà lúc nhìn thấy hình vẫn bị giật mình, người trong hình đang cười, khí chất thanh tao, cho người ta cảm giác giống như cô diễn viên Aoi Yu trong phim điện ảnh Nhật Bản vậy.

"Có phải so với diễn viên trên tivi nhìn còn đẹp hơn phải không?" Phùng Thor Dư không ngừng khen ngợi.

Nhan Tiêu cười: "Cậu chính là điển hình của mẫu người yêu chị gái như vàng nè."

Nhìn mấy lần nữa, Nhan Tiêu không nhận được nói: "Thật ra thì cậu và chị cậu nhìn cũng giống, đặc biệt là đôi mắt, cười lên là không thấy một kẻ hở nào."

"Cậu đang khen tớ hay chọc quê tớ vậy?"

"Đương nhiên là khen cậu rồi, vậy mới dễ thương!" Nhan Tiêu vừa nói vừa cười làm mẫu, Phùng Thor Dư nhéo nhéo cô, Nhan Tiêu cười đứng lên: "Thời tớ về đây, trời tối rồi."

Sau khi xuống lầu, Nhan Tiêu chuẩn bị ngồi xe điện ngầm về nhà, trên đường về nhận được tin nhắn WeChat của Phùng Thor Dư:

Một đường thẳng chỗ nào?

Đi kèm là tám hình cô ấy và chị họ, hai người đều cố ý trốn cho mắt to lên.

Nhan Tiêu bị chọc cười, lưu tám hình xuống, lại đăng lên vòng bạn bè, viết thêm vài chữ:

Người bạn ngoài hành tinh xinh đẹp [cười khóc]

Ngồi trên tàu điện, cô lại nhận được cuộc gọi của Hoắc Trạch Tích, hỏi cô trễ vậy sao vẫn chưa về nhà, cô nói mình đang ở trên tàu điện, lại nói cho anh biết hành tung hôm nay của mình, Hoắc Trạch Tích dặn dò mấy câu rồi cúp điện thoại.

Hoàn toàn là đối xử như với một đứa con nít mà...

Nhan Tiêu nhớ lúc trước ở nhà ba mẹ còn chưa lo cho cô kĩ càng như vậy.

Đang chuẩn bị xuống tàu, điện thoại đột nhiên rung lên, là Hoắc Bình Quả gọi tới.

Nơi này hơi đông nên không thuận tiện nghe điện thoại, Nhan Tiêu để cho nó reo, chờ xuống tàu gọi lại, không ngờ điện thoại ngừng rồi lại rung tiếp, vẫn là cô ấy.

Xem ra là có chuyện gấp.

Nhan Tiêu vừa ra khỏi tàu vừa nghe điện thoại: "Chị ở trạm xe, chỗ này hơi ồn..."

Cô còn chưa nói hết Hoắc Bình Quả đã vội vàng cắt đứt: "Chị mau xóa trạng thái mới đăng đi..."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Ngọt (Ngọt Ăn)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Raindrop cake (2)

Nhan Tiêu không hiểu ý Hoắc Bình Quả, cho là ở trạm tàu ồn quá nên nghe lầm, còn nói: "Em chờ một chút nha, chỗ này ồn quá!"

Vừa nói cô vừa bước nhanh ra khỏi đám người, lại lên tiếng: "A lô! Bây giờ chị nghe rõ rồi, em nói đi!"

Bên kia giọng nói cao lên: "Sao chị lại biết Ngụy Tâm Trúc vậy?"

Nghe giọng cô ấy có vẻ sốt ruột và kích động, Nhan Tiêu suy nghĩ một chút: "Ngụy Tâm Trúc là ai?"

"Cô gái mà vừa rồi chị vừa chia sẻ lên vòng bạn bè đó!"

Nhan Tiêu "A" một tiếng, lại nhớ Hoắc Bình Quả vừa rồi bảo mình xóa trạng thái đó đi, tò mò: "Cô ấy là chị họ của bạn chị, em biết cô ấy à?"

Hoắc Bình Quả yên tĩnh hai giây, sau đó thanh âm không bình thường: "Cho nên chị không biết đó là ai à?"

Cô đột nhiên buồn cười, "Không phải em vừa nói tên đó sao? Ngụy Tâm Trúc."

Đầu kia lại yên lặng, một lúc sau lên tiếng: "Chị mau xóa trạng thái đó đi."

Nhan Tiêu nghi ngờ: "Tại sao? Cô ấy có thù với em à?"

"Đừng hỏi nữa, chị mau xóa đi!" Giọng Hoắc Bình Quả có hơi nóng nảy.

Cô ấy càng nói như vậy làm Nhan Tiêu càng thêm tò mò: "Em không nói lí do thì tại sao chị phải xóa?"

Yên lặng hồi lâu Hoắc Bình Quả mới lên tiếng: "Cô ấy chính là bạn gái cũ của anh em!"

Nói xong, Hoắc Bình Quả thở dài, không nghe được Nhan Tiêu trả lời nên nói tiếp: "Chị biết rồi chứ, để cho anh em thấy là không ổn đâu."

Nhan Tiêu chỉ thấy lòng mình hỗn loạn, lặp đi lặp lại "làm sao có thể", làm sao mà trùng hợp như vậy?

Mới vừa rồi ở nhà Phùng Thơ Dư, cậu ấy có nói chị họ đi du học nước ngoài, học y, gần đây mới về nước...

Mọi thứ đều y hệt, căn bản không để cho cô phải nghi ngờ nữa.

Nhan Tiêu cảm di động đứng chôn chân tại cửa, lâu sau vẫn chưa hoàn hồn.

Cũng may Hoắc Bình Quả ở đầu bên kia chưa cúp điện thoại, hai người cùng nhau yên lặng.

Trong đầu có thật nhiều thứ muốn hỏi, nhưng đến cửa miệng thì lại biến thành "chị biết rồi".

Ngoài dự liệu bình tĩnh, cúp điện thoại, xóa bỏ trạng thái.

Trên đường về nhà, Nhan Tiêu cầm điện thoại di động, muốn khiến bản thân mình thoát khỏi nỗi phiền muộn này, nhưng phí công.

Đi tới dưới chung cư, cô dừng lại.

Đột nhiên không nghĩ tới nhanh như vậy mà sắp đối mặt với anh rồi, không muốn làm gì, không muốn biết phản ứng của anh ra sao, cũng không muốn giống những cô gái khác, chất vấn anh về chuyện bạn gái cũ.

Huống chi khi trước cô đã biết rồi.

Chần chừ một hồi, Nhan Tiêu ngồi trên ghế dưới lầu nghỉ ngơi, không nín nổi tò mò liền lấy di động lên WeChat hỏi Phùng Thơ Dư:

Chị họ của cậu như thế nào?

Vấn đề không đầu không đuôi, Nhan Tiêu cũng không dùng lí do gì, trực tiếp hỏi.

Phùng Thơ Dư hồi âm:

Cậu hỏi cái này để làm gì? Tò mò về chị họ tớ à?

Nhan Tiêu trả lời: Cứ coi là vậy đi.

Phùng Thơ Dư: Vậy cậu muốn thêm WeChat của chị ấy không?

Thêm WeChat...

Nhan Tiêu: Không cần. Thôi vậy.

Tắt điện thoại, cô tự chán ghét bản thân mình.

Mình không muốn trở thành loại người hay dò xét người khác như vậy.

Nhưng vẫn không nhịn được muốn biết, phải biết.

Cả một buổi tối mất hồn, cái gì cũng không dám nói, không dám hỏi, nằm trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được.

Cho nên bây giờ, bác sĩ Hoắc biết cô ấy về nước rồi phải không?

Tại sao anh phải để ở nhà loại thuốc dạ dày đó?

Tại sao cô ấy phải về nước?

...

Các loại vấn đề đồng loạt nảy sinh, đông dài, dây dưa, trong đầu Nhan Tiêu không ngừng suy nghĩ.

Người rơi vào trạng thái hoài nghi sẽ dễ phát triển thành bệnh thần kinh, những chi tiết kia từ nhẹ biến thành nặng, càng ngày càng nghiêm trọng.

Nguy Tâm Trúc...

Nhan Tiêu nhịn không được, mở điện thoại đi động lên BaiDu kiểm tra tên cô ấy.

Khi lục soát thì tìm được WeiBo.

Là dùng tên thật, số lượng người theo dõi không nhiều.

Trạng thái mới nhất là ở sân bay, viết vài dòng chữ: Tôi trở về rồi.

Xem WeiBo của thần tượng còn không kĩ như vậy, Nhan Tiêu kiểm tra từng cái.

Cô ấy không đăng nhiều cảm xúc cá nhân, phần lớn là chia sẻ trạng thái cuộc sống và cảm ngộ, hình cũng đều chụp chung với bạn bè hoặc do bạn chụp cho, rất tự nhiên, cười lên mí mắt cong cong, khí chất giống Phùng Thơ Dư, đến con gái nhìn còn mẩn.

Nhiều trạng thái như vậy mà chỉ với bạn bè, không biết có bạn trai hay không.

Nhan Tiêu đã coi từ mới nhất cho tới năm ngoái, lật qua từng cái, tiến vào cuộc sống của cô ấy, dần dần hiểu rõ.

Sau đó một trạng thái đã thu hút Nhan Tiêu: Tata sinh bảo bảo, anh ở đây thì tốt biết mấy.

Trong tấm hình có một mèo mẹ và hai mèo con.

Đó là vào hai năm trước, không lâu sau khi Hoắc Trạch Tích về nước.

Giống như đã tìm được, cô cố định ánh nhìn ở đó, trong lòng khổ sở không thôi.

Biết rõ ràng là mình tự đi tìm rắc rối, nhưng vẫn không nhịn được muốn nhìn, thấy rồi thì hối hận. Mình thật tầm thường.

Nhan Tiêu thả cho đi động tự rơi xuống, tắt máy.

Trong lòng cô không ghét Nguy Tâm Trúc chút nào, người ta sáng ngời ưu tú như vậy, nếu như mình là nam sinh chắc chắn sẽ thích cô ấy.

Nhưng tại sao lại chia tay?

Nếu vì cách xa không thuận tiện, vậy bây giờ cô ấy về nước rồi, có thể hay không?

Dừng lại!

Không thể nghĩ nữa, chỉ là mình nghĩ quá nhiều thôi..

Bởi vì tối nay ngủ muộn mà còn mất ngủ, sáng hôm sau vành mắt Nhan Tiêu đen có thể so được với quỷ rồi.

Sợ bị Hoắc Trạch Tích phát hiện, Nhan Tiêu trang điểm đậm, mấy tầng phấn mới che được.

Lúc ra cửa Hoắc Trạch Tích kêu cô mặc thêm áo, Nhan Tiêu nói không cần, anh nhấn mạnh lần nữa, giọng cương quyết.

Bình thường Nhan Tiêu sẽ ngoan ngoãn nghe lời, nhưng không biết tại sao giờ phút này lại chán chừ, vô ý thức bật thốt lên: "Anh cũng đối xử với bạn gái cũ như vậy phải không? Dùng giọng trượng bối, ra lệnh y như vậy?"

Những lời này có sức công phá lớn, cô tự nói ra cũng bị giật mình, yên lặng nắm chặt ngón tay nhưng vẫn bắt bản thân ngẩng đầu nhìn anh.

Hoắc Trạch Tích sững sốt, yên lặng một lúc rồi trầm giọng mở miệng: "Em nói vậy là ý gì?"

Nhan Tiêu cắn môi nói: "Em chẳng qua là không thích... không thích anh dùng thái độ như vậy chỉ bảo em."

Anh nhàn nhạt nhìn cô: "Thái độ của anh như thế nào?"

Nhan Tiêu không nói được, lỗ mũi chua xót.

Cô đứng tại chỗ, không giải thích nổi.

Không hiểu sao lại muốn nổi giận, không hiểu sao lại muốn khóc, tất cả tâm tư xô đẩy nhau trong đáy lòng, không ai hiểu được.

Hoắc Trạch Tích nhìn Nhan Tiêu một hồi, chán mảy cau lại: "Thế nào?"

Từ tối hôm qua sau khi về nhà, cô không tập trung chút nào, cứ trong trạng thái vô hồn.

Mình phải nói thế nào?

Nói có phải anh không thực sự thích em? Nói em không tự tin? Nói có phải anh còn tình cảm với bạn gái cũ?

Nhan Tiêu vô lực chống đỡ.

Trong nháy mắt cảm thấy, có phải từ lúc mình tỏ tình cho đến giờ, tất cả đều là giấc mộng phải không?

Cuối cùng Nhan Tiêu hít sâu một hơi, điều chỉnh tâm trạng: "Không có gì, đi thôi."

Cả một quãng đường không ai nói với nhau câu nào, khi đến trường học, Nhan Tiêu đang muốn cởi dây an toàn, Hoắc Trạch Tích đột ngột cầm cổ tay cô.

Nhan Tiêu ngẩng đầu nhìn anh, đối đầu với con ngươi đen nhánh, bên trong là bóng dáng nho nhỏ của cô.

"Nếu có chuyện gì cảm thấy khổ sở, có thể nói với anh."

Hoắc Trạch Tích nói chuyện rất bình tĩnh, giọng nói cũng nghiêm túc.

Nhan Tiêu không xác định được mình ở vị trí nào trong lòng anh, cũng không dám tùy tiện nhắc đến Ngụy Tâm Trúc.

Sợ tình cảm cho đi bấy lâu sau, chỉ cần bị cửa một vết nhỏ, liền vỡ ra trăm mảnh.

Cuối cùng cô gật đầu cười một cái, đẩy cửa xe bước ra.

Lúc nghỉ trưa Nhan Tiêu nhắn cho Hoắc Bình Quả, hỏi cô ấy có biết Ngụy Tâm Trúc đã về nước rồi hay chưa, Hoắc Bình Quả trả lời rất nhanh, nói mấy ngày trước mới biết.

Cô lại hỏi: Vậy Hoắc Trạch Tích biết không?

Hoắc Bình Quả lát sau gửi tin nhắn âm thanh cho cô, nói lúc trước Ngụy Tâm Trúc và Hoắc Trạch Tích là bạn thời đại học, có bạn chung, anh biết là rất bình thường, nói cô không cần lo lắng.

Lúc xế chiều, Nhan Tiêu không có tinh thần, học xong chạy tới trung tâm, thấy cả người mỏi mệt.

Phùng Thor Dư thấy được Nhan Tiêu khác thường, hỏi cô có bệnh hay không, Nhan Tiêu trả lời lấy lệ, Phùng Thor Dư cũng không hỏi nhiều nữa, sau khi thực tập xong hai người cùng xuống lầu, lúc này Nhan Tiêu mới phát hiện túi xách không có trên tay.

Trên lầu không có, dùng điện thoại của Phùng Thor Dư gọi tới thì không có tắt máy, vậy không phải bị lấy trộm.

Nhan Tiêu nhớ lại, nói: "Chắc là để ở trường học rồi, cậu về trước đi, tớ ghé qua trường học một lát."

Phùng Thor Dư đáp ứng, dặn dò đôi câu rồi lên taxi rời đi.

Đã là tám giờ tối, Nhan Tiêu không liên lạc được với Hoắc Trạch Tích, về trường học chạy tới phòng ngủ, quả nhiên là lúc trưa rơi ở đây.

Tiểu Giai nhìn dáng vẻ vội vàng của cô, cắn trái táo nói: "Mới vừa rồi bạn trai cậu gọi tới, tớ nhận nhầm, nói là cậu để quên ở trường học, anh ấy nói sẽ tới

đây lấy, chắc bây giờ đang trên đường đi, cậu gọi lại đi..."

Nhan Tiêu đáp một tiếng, đang chuẩn bị mở điện thoại lên thì có số gọi tới, chuông đột ngột vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Ăn)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Raindrop cake (3)

"Em đã lấy được điện thoại rồi, anh ở đâu?" Nhan Tiêu bắt điện thoại hỏi.

Nghe đầu bên kia có tiếng xe cộ, giọng nói anh hơi nhỏ, nhấn giọng nói, "Sắp đến trường em rồi, em đi ra đi."

"Vậy anh chờ em chút."

Cúp điện thoại, Tiểu Giai nhìn về mặt mệt mỏi của cô, có chút bận tâm: "Có phải cậu mệt không? Vừa đi học vừa phải đi làm."

Nhan Tiêu lắc đầu, không biết nói thế nào, qua loa lấy lệ: "Không sao cả, tớ đi trước đây, mai gặp."

Ngay cả Tiểu Giai cũng nhận ra mình không bình thường, khẳng định tránh không thoát ánh mắt của Hoắc Trạch Tích, Nhan Tiêu hít sâu một hơi, đi vào cửa tiệm mua ly nước chanh, vô tình gặp người quen.

Là xã trưởng tràn đầy năng lượng, một trai tơ có thâm niên.

Xã trưởng cũng thấy cô, đi tới: "Ai, Nhan Tiêu? Lâu rồi không thấy em!"

"Gần đây tương đối bận ạ." Nhan Tiêu cười nhận lấy ly nước chanh từ nhân viên.

Xã trưởng nhìn thấy cô chuẩn bị lấy di động ra quét, quay đầu nói với nhân viên tiệm, "Tính tiền chung."

Nhan Tiêu cũng không từ chối, cười một tiếng: "Cảm ơn xã trưởng."

"Cảm ơn cái gì? Em nói coi anh xuống lầu vắt vớ lại gặp được em, cái này người ta gọi là duyên phận đó." Xã trưởng cười nói.

Nói thêm mấy câu nữa, Nhan Tiêu nhìn thời gian, chắc là bác sĩ Hoắc đã tới cửa, muốn cáo từ: "Xã trưởng, em có chút việc, vậy em đi trước."

"Ừ... ày em đi đâu vậy?" Xã trưởng đột nhiên gọi lại.

Nhan Tiêu nói: "Mấy ngày nay em ở bên ngoài, bây giờ về nhà."

"Anh cũng ra ngoài tìm bạn ăn cơm, cùng đi đi." Xã trưởng vừa nói vừa đứng lên, tạm biệt ông chủ tiệm.

Xã trưởng nhắc tới tình trạng đoàn hội gần đây, Nhan Tiêu thỉnh thoảng nói cười vài câu, nói qua thời gian sau rảnh hơn sẽ giúp anh tuyên truyền.

Mới vừa đi ra cửa trường học đột nhiên có một chiếc xe máy xông vào, cửa rất hẹp, xe máy cũng không đi chậm lại, Nhan Tiêu đang cúi đầu nhìn điện thoại không để ý, chiếc xe máy kia từ bên người cô lao qua.

Xã trưởng nắm bả vai cô, sau đó mở miệng mắng to chủ xe: "Đi đường không đem mắt theo à?" Lại cúi đầu hỏi Nhan Tiêu: "Em có sao không?"

Tay xã trưởng còn khoác lên vai cô, Nhan Tiêu không được tự nhiên, cười một tiếng: "Cảm ơn xã trưởng em không sao."

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy xe Hoắc Trạch Tích đã đậu ven đường, cửa kiếng xe chậm rãi đóng lại.

"Xã trưởng, vậy em đi trước!" Nhan Tiêu vừa nói vừa phát tay, băng qua đường.

Sau khi lên xe Nhan Tiêu giải thích chuyện điện thoại, Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt nghe, đột nhiên mở miệng: "Người mới cùng em đi ra là bạn học à?"

Nhan Tiêu bối rối hai giây, "Là xã trưởng trong trường, tính tình tốt lắm."

"Đối với em rất tốt?" Anh nhìn thẳng phía trước, lái xe không nhanh không chậm.

Có ý gì?

Không biết có phải mình đa nghi không nhưng nghe trong giọng anh có hàm ý khác, có phải vừa rồi anh thấy xã trưởng kéo tay mình hay không, nóng lòng nói: "Anh đừng nghĩ bậy bạ được không? Vừa rồi là xã trưởng sợ em bị xe đụng nên mới kéo tay em."

Cái gì cũng chưa hỏi vậy mà cô lại bày ra đáng về cuống cuống, Hoắc Trạch Tích nhìn Nhan Tiêu một cái, nửa là nhạo báng: "Em chột dạ à?"

Không nhịn được nữa, cả ngày cô đè nén tâm trạng lo lắng, bây giờ không kìm được nữa, Nhan Tiêu đột nhiên kích động, giọng nói cao lên: "Anh dựa vào cái gì mà hoài nghi em? Em có nói gì sai sao?"

Anh dần dần mất bình tĩnh: "Làm gì mà đột nhiên em nổi nóng như vậy?"

Rất lâu rồi chưa bao giờ phải ưu tư như vậy, Nhan Tiêu chỉ thấy trái tim sụp đổ, phát tiết nói: "Đúng, cái gì cũng đều là em nháo lên đó, em nói ra lời nào cũng sai, anh nói ra thì là chân lý, anh là đại nhân em là con nít, có phải anh muốn nghe như vậy đúng không?"

Queo cua thắng xe gấp, xe đậu sát lề đường, Hoắc Trạch Tích cau mày nhìn, "Hôm nay rốt cuộc em làm sao vậy?"

Nhan Tiêu chỉ cảm thấy từ đáy lòng trào lên một con sóng tức giận, cô không báo trước mở miệng: "Có phải anh biết Ngụy Tâm Trúc trở về rồi không?"

Ven đường chỉ còn lại ánh đèn mờ vàng, an tĩnh, triền miên.

Không khí cũng đọng lại, qua một lúc lâu, chân mày Hoắc Trạch Tích từ nhíu chặt cũng hơi giãn ra, biến thành vẻ mặt không cảm xúc, giọng nói thấp: "Tại sao lại nhắc tới cô ấy?"

"Em không thể nhắc tới?"

"Em tranh cãi thật vô lý!"

Nhan Tiêu rốt cuộc không nhịn được, tất cả hoài nghi trong lòng đều bật thốt ra, cô chất vấn: "Vậy tại sao anh phải để loại thuốc dạ dày mà cô ấy hay dùng trong nhà?"

Anh dùng ánh mắt bất chấp lý lẽ nhìn Nhan Tiêu, cười một tiếng: "Chỉ vì cái này mà em nổi giận?"

"Còn có lần trước lúc em tỏ tình, tại sao vừa nhắc tới bạn gái cũ thì anh ngắt lời em? Tại sao em không thể so sánh? Có phải anh cảm thấy em không thể nào mà sánh được đúng không?"

Nhan Tiêu liên tục chất vấn, nói xong câu cuối cùng thì nghẹn ngào.

Hoắc Trạch Tích nghe một loạt câu hỏi, ngồi dựa vào ghế, mặt mày thờ dãi một cái.

Nhan Tiêu nắm chặt ngón tay, cảm thấy đầu hỗn loạn như đang nằm mơ, lại cảm thấy rất tỉnh táo, nhưng khi nhìn về mặt mặt mày của anh, cô cảm thấy vô cùng thất bại.

Từ ngoài một trận gió cuốn vào xe, gào thét, qua thật lâu anh mới khởi động xe, mi mắt yên lặng, đáng về không muốn nói chuyện.

Không có sự đáp lại, Nhan Tiêu cũng không nói thêm gì nữa, dọc đường đi chỉ có âm thanh của gió, ở bên cửa sổ tàn phá.

Thẳng đến khi về nhà anh hai người vẫn không nói câu nào.

Nhan Tiêu tắm xong muốn về phòng thì thấy Hoắc Trạch Tích đang đứng ở cuối hành lang.

Không mở đèn, anh đứng trong bóng tối, mơ hồ nhìn thấy hình dáng, dựa lưng vào vách tường, lẳng lặng nhìn cô.

Nhan Tiêu không dừng bước, muốn lách qua anh đi vào phòng lại bị anh kéo lại: "Chúng ta nói chuyện một chút."

Nhan Tiêu sững sốt, chậm rãi gạt đầu.

Đi vào phòng khách, ngồi trên ghế salon, cảnh tượng giống như mỗi buổi tối cùng nhau xem tivi.

Nhan Tiêu lòng trống rỗng, ngồi cạnh anh, chờ anh mở miệng.

"Nghe em nói nhiều như vậy, anh mới phát hiện em suy nghĩ rất nhiều, anh muốn biết cái gì ảnh hưởng đến em mà hôm nay em thất thường như vậy?" Thanh âm trầm ổn, anh nghiêm túc nhìn cô.

Nhan Tiêu hơi thấp mi mắt, không trả lời được.

"Bởi vì chuyện trước cửa trường khi nãy..."

"Không phải." Nhan Tiêu cắt đứt.

Cô cắn môi, không tự chủ âm thanh thấp dần: "Có phải anh vẫn chưa quên được Ngụy Tâm Trúc?"

Đề tài vòng tới vòng lui vẫn quay về vấn đề này, Hoắc Trạch Tích dừng một giây, hỏi: "Cho nên bởi vì cô ấy?"

Nhan Tiêu nói: "Lúc trước Hoắc Bình Quà nói lâu như vậy anh không yêu ai là vì cô ấy."

"Nếu như anh nói không phải thì em tin anh hay tin em ấy?"

"Vậy anh có thật lòng thích em không?" Nhan Tiêu không đáp mà hỏi ngược lại.

Hoắc Trạch Tích nhìn cô, thần sắc mệt mỏi.

Anh thở dài, chậm rãi nói: "Em một mực hỏi là tại sao anh thích em, thật ra lý do cũng không phức tạp gì, ở cùng em anh thấy mình thấy thanh thản, rất đơn giản, rất lâu rồi chưa từng có cảm giác như vậy..."

Anh nói tới chỗ này đột nhiên dừng lại, bụng Nhan Tiêu động động, sợ anh muốn nói lại thôi.

Hoắc Trạch Tích cúi đầu trầm ngâm lại tiếp tục nói: "Anh cho là anh đã qua cái tuổi oanh liệt, nhưng nếu em cứ nghĩ là anh không thích em, thì anh cũng không lấy gì chứng minh được."

Nhan Tiêu nhất định nhìn anh: "Vậy ý anh là bây giờ em khiến anh cảm thấy mệt mỏi?"

"Nếu như em một mực cho là vậy, thì anh rất mệt mỏi." Anh trầm giọng trả lời.

Nhan Tiêu ngẩng đầu, hít mũi nói: "Em nhớ lúc trước, anh nói "Vậy thì thử một chút", bây giờ thử rồi có phải rất thất vọng không?"

Cô vừa nói, không đợi Hoắc Trạch Tích lại bổ sung: "Thật ra em chưa từng tưởng tượng em và anh sẽ đi tới khi nào, nếu bây giờ kết thúc, em cũng thấy rất hạnh phúc."

Chưa từng nghĩ đi tới khi nào...

Ánh mắt Hoắc Trạch Tích dần lạnh xuống, "Ý em là em đã sớm nghĩ chia tay?"

Nhan Tiêu không chịu nổi gánh nặng, "Có lẽ vậy."

Anh vừa nói vừa đứng dậy, từ trên cao lạnh lùng nhìn cô, nhớ tới cái gì, đột nhiên cười: "Cho nên em đâu nghiêm túc phải không, thích ba năm cũng là giả?"

Nhan Tiêu tay chống trán, không nói lời nào.

Sự trầm mặc của cô đã hoàn toàn chọc giận anh, trong giọng nói có khắc chế tức giận: "Vậy em chơi đùa đủ rồi phải không?"

Hốc mắt cô nóng lên, liều mạng nhịn nước mắt: "Đủ rồi! Vậy thì chia tay đi!"

Nước mắt theo những lời này tràn ra, Nhan Tiêu nói xong cho mắt, không nhịn được nữa.

Gây gở tại sao lại khiến bản thân mất lý trí, miệng càng nói càng tự tổn thương bản thân mình, đau nhói đôi phương, thắng thì còn ý nghĩa gì.

Hoắc Trạch Tích nghe sững sốt một hồi, tựa như không thể hiểu, chân mày nhíu chặt: "Em nói gì?"

Nhan Tiêu lau sạch nước mắt: "Nếu anh đã mệt mỏi, vậy thì chia tay!"

Thời tiết oi bức, thành phố dần ấm lên, Nhan Tiêu nghe bên ngoài có một tiếng sấm vừa vang lên.

Trong không khí chỉ có âm thanh của cô, giống như qua một thế kỉ, Hoắc Trạch Tích chua chát, mở miệng: "Anh biết rồi..."

Hoắc Trạch Tích đi vào phòng ngủ, đóng cửa, trong phòng khách chỉ còn Nhan Tiêu, nước mắt như vỡ òa, không làm sao thu vào được.

Không biết làm sao để hình dung loại cảm giác đó, giống như bị toàn thế giới vứt bỏ, lựa chọn để bản thân sa vào vùng lầy, chính là mình.

Lý trí bị ưu tư chiếm đoạt, giây phút Nhan Tiêu nghe anh đóng cửa, đột nhiên khổ sở muốn rời đi, ý nghĩ vừa dâng lên là cô đã bước tới huyền quan, chưa kịp đổi giày, vội vã chạy ra cửa nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Raindrop cake (4)

Nhiệt độ bên ngoài có vẻ cao nhưng so với không khí bên trong thì dễ thở hơn nhiều, Nhan Tiêu thấy bên ngoài mát mẻ hơn.

Bây giờ còn chưa trễ lắm, mới mười giờ.

Nhan Tiêu ra khỏi tiểu khu, muốn đi xa chút, không thể nói là tại sao, có lẽ chỉ vì để cách xa nơi mình thương tâm, cũng có thể là muốn khiến anh hối hận.

Cái suy nghĩ thứ hai ngay lập tức bị bác bỏ, nếu như anh không ra khỏi phòng thì đương nhiên không biết cô đã ra ngoài, không còn có hiệu quả nữa.

Cô lắc đầu một cái, muốn đuổi đi nỗi phiền lòng.

Không muốn nghĩ nhiều nữa, Nhan Tiêu chỉ muốn quên đi cảm giác vừa rồi.

Đi thật lâu, Nhan Tiêu không ngờ tiếng sấm vừa rồi nghe được ở nhà không phải là ảo giác, bầu trời xa xăm đột nhiên đánh xuống một tia chớp.

Ông trời có thể công bằng hơn xíu nữa không, tại sao mỗi lần mình đi ra khỏi nhà anh thì đều mưa vậy?

Nhan Tiêu đột nhiên hối hận, trước khi đi đáng lẽ không nên xúc động như vậy, ít nhất nên cầm di động, bây giờ lục lọi từ trên xuống dưới chỉ còn năm đồng cộng thêm hai tờ tiền Mao Chủ Tịch.

Ngay cả cây dù cũng không mua nổi...

Hiện giờ rơi vào tình huống túng quẫn, Nhan Tiêu không ngờ tâm tình mình cũng chẳng tệ hại lắm. Tự mình diễn phim cầu huyết...

Trước bão táp quả nhiên thật bình yên, mưa lớn rất nhanh đã đổ xuống.

Căn cứ vào kinh nghiệm thì mưa sẽ rất lớn, mưa như thác đổ, hai ba phút thì ùng ùng nện xuống, nhưng mà chắc sẽ rất mau ngừng thôi.

Cô quẹo vào siêu thị 771 gần đó, mới vừa đi vào bên ngoài liền mưa như lũ, hạt mưa lớn đập xuống, thời tiết chợt lạnh.

Đây là siêu thị 24 giờ, lúc Nhan Tiêu đi vào nhân viên đang nghỉ ngơi, nghe tiếng vang thì nhìn cô nói câu hoan nghênh quý khách.

Nhan Tiêu khi nghe thấy câu "hoan nghênh quý khách" thì đột nhiên cảm động, giống như mình mới bị vứt bỏ, trong lòng thùng lổ thì xuất hiện một người xa lạ, không nghĩ ngờ không so đo, như một người thân thiết an ủi mình.

Bình thường cô sẽ lờ đi câu chào nhưng hôm nay gật đầu cười lại: "Xin chào."

Nhan Tiêu không biết rằng ánh mắt mình bây giờ rất hồng, rõ ràng là do khóc nhiều nên sưng lên.

Nhân viên tiệm không nghĩ sẽ được chào lại, sững sốt rồi sau đó cười cười.

Làm việc ở siêu thị suốt ngày tiếp xúc không biết bao nhiêu loại người, anh ta nhìn cô gái này có vẻ ăn mặc đơn giản tùy ý, mắt cũng sưng lên, không đoán cũng biết vừa cãi nhau với bạn trai hoặc người nhà rồi bỏ nhà đi...

Hắn không quan tâm nữa, tiếp tục việc của mình, ăn mấy miếng ruột nướng và lẩu Quan Đông.

Nhan Tiêu chú ý tới mấy xiên trong lẩu Quan Đông, đột nhiên lên tiếng: "Món đó, tôi cũng muốn."

Dù sao tiền mang theo cũng chỉ mua được mấy cái này, không muốn lãng phí.

Tiểu ca nhân viên cũng sững sốt, nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô đang lấy tiền, vì vậy cười giúp cô đem mấy xiên bỏ vào ly.

Ngồi trong cửa hàng, Nhan Tiêu vừa ăn vừa nhìn xuyên qua cửa kính thủy tinh mưa bên ngoài.

Có xe hơi lái qua, đèn pha chiếu lại, hạt mưa rất rõ ràng, dày đặc, có hình dáng.

Lẩu Quan Đông nấu lâu rồi, có hơi cứng nhưng rất thấm vị, cô lại cảm thấy ăn ngon hơn bình thường, vậy mà trước giờ không phát hiện.

Giống như Vương Gia Vệ trong bộ phim kia vậy, thích ăn thơm đống hộp sắp hết hạn, vậy thì cũng có người thích ăn lẩu Quan Đông nấu lâu.

Trong màn mưa đêm không ngờ rất bình tĩnh.

Nhan Tiêu ngồi ở trong, nhìn thấy vợ chồng bán thức ăn vừa tan làm về, ngồi trên xe ba bánh, người đàn ông đạp xe, người vợ ở phía sau che dù, cả cái dù hướng về phía chồng không để bị ướt, còn mình thì ướt nhẹp sau lưng.

Nhan Tiêu nhìn đến khi ánh mắt chưa xót.

Cô đột nhiên cảm thấy chỉ có mình nghĩ tình cảm trước giờ rất nồng nàn, vậy mà còn không sánh bằng người ta.

Người trong cuộc thì đã thành thói quen, người đứng xem lại thấy xúc động.

Nhan Tiêu đột nhiên nghĩ tới Hoắc Trạch Tích.

Nãy giờ không chế mình không nghĩ đến chuyện tối nay nữa, bây giờ nhớ lại thì có lẽ mưa cũng đã làm loãng bớt ủy khuất rồi.

Nhan Tiêu thích lúc này, có thể vì một chuyện nhỏ mà cảm động, có thể yên tĩnh nhìn một trận mưa.

Không cần không chế hoài nghi và ghen tị, không tự chán ghét bản thân mình.

Tĩnh táo lại tìm nguyên nhân, Nhan Tiêu biết ngọn nguồn gây gổ là tại bản thân mình gần đây nhạy cảm thiếu tự tin, chất chứa những chuyện kia trong lòng, cuối cùng bùng nổ, không phải hôm nay thì cũng sẽ là một ngày nào đó, Nhan Tiêu không phải là người vì bảo vệ đoạn tình cảm này mà chịu đựng tất cả.

Hôm nay gây gổ cô có thể nhìn ra anh rất tức giận, thậm chí còn không thèm trấn định tĩnh táo, mà cho đến cùng cô vẫn luôn so đo, lúc nói câu chia tay anh không giữ lại.

Ai cũng không chịu nhượng bộ.

Nhan Tiêu ăn xong đã là mười một giờ, mưa không có dấu hiệu dừng lại.

Nhan Tiêu ngán người một trận, đã là mười một giờ rưỡi, mưa không có dấu hiệu dừng lại.

Nhan Tiêu hết sức lực, đã đến gần mười hai giờ, mưa không có dấu hiệu dừng lại.

...

Tính sai rồi!

Cái này chắc muốn mưa cả đêm.

Sớm biết vừa rồi mượn dù nhân viên đi về cho rồi.

Rốt cuộc cô hết kiên nhẫn, đứng lên xoay người nhưng nhìn thấy nhân viên đang ngủ, tay chân bỗng dưng luống cuống, nếu bây giờ đánh thức anh ta mượn dù thì có vô duyên quá không?

Nhưng mà lâu quá rồi, thời gian càng ngày càng trễ, trong lòng Nhan Tiêu cũng hoảng theo...

Nhan Tiêu dè dặt đi tới, đang định nhẹ nhàng kêu nhân viên, ánh mắt nhìn thấy cửa tiệm đột nhiên mở ra.

Hoắc Trạch Tích đứng cạnh cửa, không đi tới, ánh sáng gần anh có vẻ hơi u ám, nửa bên mặt chôn trong bóng tối, mờ mờ phác họa khuôn mặt, không nhìn ra biểu cảm.

Bóng người thon dài cao ngất, yên lặng lại chắc chắn, tựa như chống cả bầu trời đêm.

Rõ ràng mới chỉ có hai giờ không gặp nhưng Nhan Tiêu lại thấy lâu thật lâu, lâu đến nỗi cô không biết làm sao để mở miệng, làm sao đổi mặt.

Trong mắt vô cùng ưu tư, Hoắc Trạch Tích dời mắt đi chỗ khác, "Còn không đi?"

Thanh âm lạnh lẽo không có độ ấm, Nhan Tiêu đột nhiên muốn khóc, là anh đến tìm mình.

Cô không lên tiếng, đi tới, Hoắc Trạch Tích một mực không nhìn, một cây dù khác đưa tới.

Nhan Tiêu chú ý tới rõ ràng anh mang dù vậy mà toàn thân ướt mèm.

Nơi này cách chung cư ít nhất hai trạm xe buýt, cô vừa không mang điện thoại vừa không hay tới đây, làm sao anh tìm được?

Nhan Tiêu muốn ngắt đầu hỏi anh, nhưng mặt anh rất lạnh, lộ ra mấy phần mệt mỏi, cái gì cũng không nói ra được.

Mỗi người cầm một cây dù, khoảng cách bị kéo dài.

Không khí yên lặng, bên tai chỉ còn tiếng mưa rơi.

Đi chưa lâu mà ống quần cô đã bị ướt rồi, Nhan Tiêu sưng sốt, nổi chua xót trào lên.

Anh cả người ướt đầm như vậy thì đã đi tìm mình bao lâu?

Sau khi về nhà không ai nói lời nào, Hoắc Trạch Tích từ đầu tới cuối không nhìn cô, tắm xong đóng cửa lại vào phòng ngủ.

Nhan Tiêu ngủ ở trên giường, mặt chôn vào gối, trong lòng khó chịu.

Cảm thấy áy náy, mà nhiều hơn chính là sợ, cô không hiểu chuyện, bây giờ lại nói chia tay, có phải anh sẽ không để ý mình nữa, có phải sẽ thật sự bỏ đi không?

Không nhận được nữa, Nhan Tiêu nâng khuôn mặt ướt nhẹp từ trong gối lên, xuống giường đi ra khỏi phòng.

Đẩy cửa phòng Hoắc Trạch Tích ra, anh đã ngủ, bên trong có ánh đèn mờ nhạt yếu ớt. Có đèn mà vẫn hết sức tối tăm, không thấy rõ phòng, Nhan Tiêu đứng cạnh cửa, còn chưa lên tiếng đã bắt đầu nghẹn ngào khóc.

Vẫn chưa ngủ, Hoắc Trạch Tích nghe tiếng Nhan Tiêu mở cửa, lại nghe tiếng khóc thút thít, anh yên lặng chốc lát rồi hỏi: "Em khóc cái gì?"

Nhan Tiêu nói không ra chữ, nửa ngày mới hỏi: "Anh, anh có phải không cần em nữa?"

Bên trong căn phòng rất yên tĩnh, âm thanh ê ê a a của cô rất rõ ràng, trong bóng tối anh không lên tiếng.

Không được đáp lại, Nhan Tiêu dè dặt đứng đó, không dám đến gần một bước, cũng không bỏ đi được, Nhan Tiêu làm thế nào cũng không nín khóc được.

Hoắc Trạch Tích ngồi dậy, Nhan Tiêu chỉ thấy bóng lưng của anh phản chiếu dưới ánh đèn.

Giọng nói anh kìm nén, chậm rãi: "Người đi không phải là em à?"

Nhan Tiêu bị nói trúng không nói lại được, lại nhớ tới cái gì, đổi ý: "Vậy anh tha thứ cho em có được không?"

Tay Hoắc Trạch Tích chống trán, hồi lâu mới lên tiếng, giọng nói mệt mỏi: "Bây giờ trễ lắm rồi, anh rất mệt, muốn đi ngủ."

Từ đầu tới cuối, anh không nhìn vào mắt cô một lần.

Nhan Tiêu trong lòng hốt hoảng, nếu hôm nay không nói rõ sẽ không còn cơ hội nữa.

Cô hít sâu một hơi bình phục tâm tình, dùng hết sự bình tĩnh nói:

"Gần đây mỗi ngày em đều không chống chế được mà nghi ngờ, biết rõ chỉ là phỏng đoán, em không muốn mình phải nghĩ nhiều, nhưng càng cảm thì càng nhớ, em không dám nói cho bất kì ai, nhưng mà..."

Nhan Tiêu đang nói đột nhiên nghẹn ngào, giọng nói nức nở: "Nhưng em thật sự rất mệt mỏi, em cảm thấy em không như bình thường nữa... Em không muốn như vậy chút nào, anh nói, có phải em bị bệnh đúng không?"

Nhan Tiêu nói xong, dùng hai cánh tay che mặt.

Không thể nào không chế nghi ngờ, lo được lo mất, từ trước tới giờ chưa bao giờ lâm vào tình trạng như vậy, cô cho rằng, mình bị bệnh rồi.

Nghe Nhan Tiêu nói xong, qua thật lâu bóng lưng Hoắc Trạch Tích mới khẽ nhúc nhích, nghiêng đầu nhìn, giọng nói chậm chậm: "Lại đây."

Nhan Tiêu đi tới ngồi bên cạnh anh, cả khuôn mặt đều là nước mắt, Hoắc Trạch Tích giơ tay muốn giúp cô lau nước mắt, lại thu hồi đi, nhìn cô, "Tại sao em lại không nói cho anh biết?"

"Em sợ..."

"Sợ cái gì?"

Sợ anh cảm thấy em phiền toái, sợ anh sẽ quay lại với Ngụy Tâm Trúc, sợ...

Nhan Tiêu cuối cùng vẫn không nói ra, lắc đầu: "Anh dẫn em đi gặp bác sĩ tâm lý có được không?"

Hoắc Trạch Tích không biết Nhan Tiêu tự hoài nghi mình có bệnh tâm lý, giấu mọi chuyện ở trong lòng, rốt cuộc khổ sở biết bao nhiêu...

Ánh mắt anh yên tĩnh, nghe Nhan Tiêu nói xong thì thở dài một cái, cuối cùng vẫn ôm cô vào ngực, "Không được nghĩ bậy bạ, em rất ổn..."

Nhan Tiêu cũng không nhận nữa, ôm anh khóc lớn, bị Hoắc Trạch Tích ôm đặt lên giường, nằm trong ngực anh.

Trên mặt ướt nhẹp, Hoắc Trạch Tích vén tóc bị dính trên mặt cô ra: "Hồi nãy em chạy ra ngoài có biết anh lo lắng không? Đã trễ thế này, trời còn đổ mưa to, anh không biết đi chỗ nào tìm em..."

Nhan Tiêu ngẩng đầu lên nhìn anh, hai chân mày anh hơi nhíu lại, cô hỏi: "Anh tìm em rất lâu?"

"Rất lâu."

Cô áy náy không nói ra lời, Hoắc Trạch Tích giúp cô lau nước mắt trên mặt, trong mắt không giấu được yêu thương: "Sau này không cho phép em làm như vậy nữa."

Trong phòng ánh đèn nhạt nhợt, Nhan Tiêu nhìn anh, nửa mặt anh dần dần không nhìn thấy, lông mi chớp chớp, đáng vẻ ôn nhu chân thật.

Cô yên lặng một lúc rồi lên tiếng: "Em có rất nhiều khuyết điểm, nói chuyện thường không suy nghĩ, làm việc cũng không cẩn thận, sẽ khiến anh dễ dàng ghét bỏ em, nhưng em sẽ từ từ sửa chữa."

Hoắc Trạch Tích dừng một hồi, nói: "Đó là tính cách của em, không phải khuyết điểm."

"Em còn rất hay nghi ngờ." Âm thanh từ từ nhỏ dần.

"Nhan Tiêu..." Hoắc Trạch Tích đột nhiên kêu cô một tiếng, Nhan Tiêu giương mắt, "Dạ?"

"Em phải biết, anh hay đối xử với em như con nít, không phải bởi vì anh cảm thấy em non nớt, ấu trĩ..."

Hoắc Trạch Tích ôn hòa trầm tĩnh nhìn Nhan Tiêu, nói chuyện từng câu từng chữ hết sức nghiêm túc.

Nhan Tiêu nằm trong khuỷu tay của anh, yên lặng nghe.

Anh nói: "Đây là cách thể hiện tình cảm của anh."

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Rouge (1) *

*Rouge là một món tráng miệng tự làm. Thành phần chính là thanh long đỏ, nước cốt dừa, thạch trắng và dừa.

Nhan Tiêu đột nhiên sững sờ, ngay sau đó vùi đầu vào trong ngực Hoắc Trạch Tích: "Em biết rồi."

Hoắc Trạch Tích nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô, "Tối hôm nay lúc anh ra ngoài tìm em, anh cũng đang suy nghĩ, tại sao em chưa hoàn toàn tin tưởng anh, có phải anh chưa đối tốt với em..."

"Không phải đâu." Nhan Tiêu lắc đầu, anh đối xử với cô như vậy là tốt lắm rồi.

Đồng hồ tích tắc từng tiếng một như đang nhắc nhở.

Nhan Tiêu còn ôm anh, từ từ nhắm mắt lại, đột nhiên mở miệng: "Bác sĩ Hoắc, hôm nay em không có nghe anh phát radio, sẽ không ngủ được."

Hoắc Trạch Tích cười, Nhan Tiêu lại mở mắt nhìn anh: "Em muốn nghe chính miệng anh nói."

"Nói gì?"

"Mấy câu chuyện trước khi ngủ đó, cái này rất đáng yêu, câu chuyện ngắn thôi cũng được."

Anh hơi hí hửng suy nghĩ một hồi, Nhan Tiêu vạn phần mong đợi nhìn anh, rốt cuộc cũng nghe: "Em đi kiểm tra trong máy vi tính đi, bên trong còn một cái anh chưa phát."

Nhan Tiêu: "...Em có thể nghe chính miệng anh nói sao phải nghe máy tính?"

"Tối nay em ngủ với anh à?"

"A." Thốt ra một tiếng

Trong mắt anh lộ ánh cười, nhìn cô: "Không sợ?"

"Sợ... sợ cái gì?" Giọng nói có hơi chột dạ, lại ho khan một cái, "Giường anh rất mềm, ngủ bên đây thoải mái hơn."

Anh đáp một tiếng: "Có muốn đổi không?"

"Đổi làm gì? Sau này mỗi ngày em đều ngủ bên đây."

Nhan Tiêu chứng minh mình không sợ.

Hoắc Trạch Tích cười, cô lại ngẩng đầu nhìn anh, bổ sung một câu: "Ngủ ngon."

Anh cười: "Ngủ với anh?"

"Đúng vậy, ngủ với anh." Nhan Tiêu ở bên tai anh nhẹ giọng nói.

"Em là Diệp Công thích rồng" *. Hoắc Trạch Tích không để ý trêu đùa cô, vén toàn bộ tóc cô ra ngoài sau, "Mau ngủ đi, mai còn đi học."

* Là một câu thành ngữ, chỉ vẻ yêu thích bên ngoài nhưng thực sự sợ. Nguồn gốc từ câu chuyện Diệp Công rất thích rồng, đồ vật trong nhà đều khắc, vẽ hình rồng. Rồng thật biết được, đến thờ đầu vào cửa sổ. Diệp Công nhìn thấy sợ hãi vắt giò lên cổ bỏ chạy.

Diệp Công thích rồng?

Nhan Tiêu đột nhiên không cam lòng: "Em đâu có, không phải người ta nói lúc phụ nữ làm chuyện đó rất sung sướng sao?"

Hoắc Trạch Tích bị lời cô nói ra làm ghen, nhử mồi, trong lúc nhất thời không biết nên đứng đắn dạy dỗ hay...

Cuối cùng anh buông cô ra, "Em đừng nói nữa, lo ngủ đi."

Nhan Tiêu không nhịn cười được, mấy ngày nay ngủ không ngon, quả thật rất buồn ngủ, nhẹ giọng nói: "Bác sĩ Hoắc ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

"Hoắc ca ca ngủ ngon."

"... Ngủ ngon."

"Hoắc Hoắc ngủ ngon."

"..."

Nhan Tiêu mở mắt: "Sao anh không nói ngủ ngon nữa?"

"Nói nữa là trời sáng đó."

Cô nháy nháy mắt, mặt đầy mong đợi nhìn anh: "Em thích nghe anh nói 'ngủ ngon', anh nói thì em mới buồn ngủ."

Hoắc Trạch Tích không biết làm sao, nhìn cô, lại thỏa hiệp: "Ngủ ngon."

"Ừ, vậy mới được."

"Ngủ ngon, ngủ ngon, ngủ ngon..." Anh vừa nói vừa thả chậm chữ, càng ngày càng nhỏ, lúc ngừng lại Nhan Tiêu đã nhàn nhạt tiến vào giấc ngủ.

Mượn ánh đèn vàng, Hoắc Trạch Tích nhìn thấy Nhan Tiêu ngủ thật ngon, mọi thứ hiện lên thật rõ ràng, làn da nhẵn nhụi nõn nà, Hoắc Trạch Tích chống cánh tay nhìn cô, dùng ánh mắt chiêm lam của riêng, cảm nhận được xung quanh cô tỏa ra mùi thơm nhẹ nhàng, sạch sẽ.

Cuối cùng nhàn nhạt hôn trán cô, nụ hôn trong sáng không nhiễm dục vọng.

...

Ngủ quá ngon, lúc bị kêu dậy Nhan Tiêu không tỉnh nguyện, bị bác sĩ Hoắc kéo dậy, lại ngã xuống tiếp, bị kéo xuống giường, một giây sau lại nhảy về: "Cho em nằm thêm chút nữa đi! Nằm nì anh đó..."

Hoắc Trạch Tích cầm tay cô không kéo được, nhìn cô một lúc lại đem Nhan Tiêu ôm ngang hông làm cô sợ hết hồn, "Anh làm gì vậy?"

"Đi đánh răng rửa mặt."

Bị ôm ngồi lên bồn rửa tay, Nhan Tiêu mắt buồn ngủ nhìn mờ mờ, Hoắc Trạch Tích giúp cô nặn kem đánh răng, cô chỉ cần phụ trách há miệng, giống như một đứa nhỏ để Hoắc Trạch Tích đánh răng giùm, đang ngủ gật thì tỉnh, tròn tròn mắt nhìn anh: "Bác sĩ Hoắc, anh nhẹ chút!"

"Đừng nói chuyện, kem phun đầy mặt anh." Hoắc Trạch Tích cau mày.

Anh nói còn chưa xong, Nhan Tiêu cẩn thận nhìn mặt anh, không nhận được: "Phốc...ha ha ha"

Hoắc Trạch Tích: "..."

Nhan Tiêu vội vàng hốt hoảng xé khăn giấy, giúp anh lau kem đánh răng trên mặt: "Thật xin lỗi, em không cố ý đâu..."

Nhìn thấy trạng thái chết máy của anh, Nhan Tiêu càng không nhận được, vừa cười vừa run run lau mặt giúp anh.

Hoắc Trạch Tích không kìm nén nữa, cầm cổ tay cô: "Đừng lau nữa."

Sau đó đem Nhan Tiêu đặt xuống đất, tức giận rửa mặt lần nữa.

Cho đến khi lên xe anh vẫn còn nghiêm trang thế sẽ không bao giờ làm lại hành động ngu xuẩn vừa rồi, Nhan Tiêu ở cạnh bên lên cười.

Ngoài cửa sổ là ánh sáng mặt trời, xuyên qua tán cây rơi vào kính xe, Nhan Tiêu kéo cửa xuống hóng gió: "Tối qua mưa, hôm nay không khí thật mát!"

Nhớ tới chuyện tối qua, Nhan Tiêu nhận không được quay qua nhìn Hoắc Trạch Tích, anh chuyển tâm lái xe, sợi tóc dưới ánh sáng mặt trời biến thành màu nâu, khuôn mặt tự nhiên ôn nhu, trong lòng Nhan Tiêu tung hô đẹp biết bao nhiêu.

Chiếc xe chạy qua công viên nhỏ, Nhan Tiêu nhìn thấy trên sân cỏ có hai mẹ con đi tản bộ, còn có mấy cặp đôi ngồi trên ghế.

Phong cảnh thoáng qua rồi biến mất, nụ cười vô ý hiện lên, giọng nói Hoắc Trạch Tích phát ra: "Em cười ngu ngốc gì vậy?"

"Em đang cười?" Nhan Tiêu sờ mặt, vừa nhìn gương chiếu hậu, quả nhiên nhìn thấy khóe miệng mình còn giương giương.

Cô nói: "Thời tiết tốt nên em rất vui."

Rất nhanh đã tới trường học, Nhan Tiêu cời dây an toàn, suy nghĩ rồi nói: "Có anh ở bên cạnh, thời tiết có tốt hay xấu em cũng vui."

Nói xong liền đẩy cửa ra, đột nhiên thấy nói lời ngọt ngào có hơi khó, mím môi cười: "Vậy em đi đây!"

Hoắc Trạch Tích khẽ vuốt cằm, Nhan Tiêu xoay người quay đầu vừa đi vừa vẫy tay, cho đến khi cô hoàn toàn vào cổng trường, Hoắc Trạch Tích mới xoay tay lái rời đi.

...

Trạng thái Nhan Tiêu hôm nay là đầy máu, theo lời của Tiểu Giai nói là "Một con yêu tinh vừa hút được máu người."

Nhan Tiêu xì một tiếng: "Hút máu người là con muỗi, yêu tinh thì hút tinh khí."

Không nghĩ Nhan Tiêu lại nói, Tiểu Giai cười ha ha, cô không thèm nhìn Tiểu Giai, Tiểu Giai cười xong chờ một lúc hết đau bụng, nói: "Được, tớ sửa lại, hôm nay cậu là một con yêu tinh hút tinh khí đàn ông."

Nhan Tiêu giận đá cô: "Có liên quan tới cậu đâu?"

Tiểu Giai mặt không đổi sắc: "Tớ chỉ nói vậy thôi."

Hai người hi hi ha ha đi xuống tiệm trà sữa dưới lầu, đột nhiên nghe có âm thanh cãi vã, một lát sau còn nghe tiếng người té ngã.

Tiểu Giai chen vào coi náo nhiệt, nhìn xong rồi bủi môi với Nhan Tiêu, nói: "Một nam một nữ đang gây gỗ, nữ bị té."

Nhan Tiêu không để ý, tiếp tục uống trà sữa, đột nhiên nghe tiếng đánh người, sau đó là tiếng khóc của con gái.

Nhan Tiêu và Tiểu Giai cùng nhìn nhau, nhanh chóng ra ngoài nhìn, quả nhiên đàn ông đang đánh đàn bà, chủ tiệm sợ hết hồn, đáng về muốn khuyên can nhưng nói mấy câu mà không làm gì được.

Mấy người bàn bên cạnh cũng đứng lên, có người lấy di động chụp hình.

Người đàn ông hung dữ: "Các người ai dám chụp hình tao đánh người đó."

Nhan Tiêu giờ phút này chỉ muốn hỏi thăm sức khỏe của mẹ người đàn ông, cầm điện thoại ra gọi 110, chưa ai bắt máy thì bảo vệ trường học đã tới, bắt người đàn ông kia đi.

Cô gái khôi phục dáng vẻ như không có chuyện gì, sửa tóc đứng lên, Nhan Tiêu nhận ra là bạn cùng lớp, người đàn ông kia hình như là bạn trai của cô ấy, là con nhà giàu dư tiền, thường hay thấy hai người ân ái đi chung với nhau.

Tiểu Giai kéo Nhan Tiều đi, Nhan Tiều không nhận được hỏi cô gái: "Cậu không sao chứ?"

Cô gái nhìn Nhan Tiều né tránh, nổi giận trừng cô: "Đồ nhiều chuyện... Cô nhìn cái gì?"

Nhan Tiều bị mắng sưng sốt, người kia vội vã bỏ đi, Tiểu Giai kéo cô: "Cậu nhiều chuyện hỏi thăm cô ấy làm gì vậy?"

"Tớ sợ cậu ấy bị thương nên hỏi, tớ làm gì sai à?" Nhan Tiều không giải thích được, chỉ chỉ mình.

"Người tốt không dễ làm đâu, cậu dùng đầu óc một chút đi." Tiểu Giai kéo cô ra khỏi tiệm trà sữa: "Được rồi, nhìn cậu hôm nay làm người tốt, tớ mời cậu một ly hồng trà được chưa?"

Sau khi trở về Nhan Tiều gửi tin nhắn cho Hoắc Trạch Tích nói chuyện này, hỏi mình có phải làm sai không.

Hoắc Trạch Tích sau khi tan làm mới nhắn cho cô một tin: Là người kia có vấn đề, em không sai.

Nhan Tiều lúc đó đang đi tới nơi thực tập, một bên trả lời: "Anh không cần an ủi em, bạn em nói tại em xen vào chuyện của người khác, bây giờ em cũng thấy vậy."

Hoắc Trạch Tích đang lái xe, một lát sau mới trả lời: Anh nói là em làm đúng thì em đúng.

Nhan Tiều nhìn điện thoại cười, đang muốn trả lời "vậy còn không phải là thiên vị" thì điện thoại di động rung lên, là anh đang trạng thái:

Coi như người tốt không được cảm kích thì hành động của người đó cũng không sai.

Nhìn thấy những chữ này Nhan Tiều ngồi trên xe điện ngẫm chật chội đầy người xa lạ vẫn vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Rouge (2)

Sau khi công việc ở chỗ thực tập kết thúc, Hoắc Trạch Tích cùng Nhan Tiều đi dạo siêu thị.

Hôm nay là thứ sáu, người đi siêu thị nhiều, Nhan Tiều cố ý muốn đẩy xe đồ, nói như vậy mới có không khí siêu thị, kết quả là cô chịu khó đẩy xe, Hoắc Trạch Tích phụ trách lựa hàng hóa.

Cô không cam lòng, đẩy tới khu quả vật liền bắt đầu oanh tạc, Hoắc Trạch Tích nhìn một núi đồ trong xe đẩy, nói, "Em ăn hết?"

Nhan Tiều nhìn ánh mắt khinh thường của anh, "Em còn chưa chê đồng nước khỉ trùng mà anh mua đâu, anh không được cấm em mua đồ ăn."

Hoắc Trạch Tích chớp mắt, cười gật đầu: "Được, anh không cấm em."

Đi tới khu đồ tươi, Nhan Tiều đột nhiên nghĩ tới mấy ngày nay toàn là ra ngoài ăn cơm, không nhận được hỏi Hoắc Trạch Tích: "Bác sĩ Hoắc, anh định làm món gì vậy?"

"Em muốn ăn cái gì?" Anh hỏi ngược lại cô.

Nhan Tiều bùi môi: "Em muốn ăn cái gì anh cũng làm hả?"

"Em nói đi, anh làm thử."

Nhan Tiều mở cờ trong bụng, "Ngày hôm qua em thấy có bạn học được bạn trai làm món tôm đất xào, anh có thể làm món đó không?"

Hoắc Trạch Tích cau mày: "Tại sao phải so với người khác?"

Được rồi, bác sĩ Hoắc kiêu ngạo lại thanh cao, khinh thường sự cầu thả...

Cô đổi món khác: "Cái đó, bò bít tết, anh làm được không?"

"Được."

Nhan Tiều tròn to hai mắt, vẻ mặt khoa trương: "Oa, thiệt hay giả vậy?"

"Em kìm nén biểu tình lại đi..."

"Vị tiền sinh này, anh không cần cậy mạnh đâu, nếu như anh nói không em cũng sẽ không chê anh đâu." Nhan Tiêu vỗ vỗ ngực mình.

Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt nhìn cô, theo thói quen hơi liếm môi, "Xin lỗi tiểu thư, anh làm được mà."

Nhan Tiêu bán tín bán nghi, nhưng khi nhìn anh chọn lựa nguyên liệu thì tin hơn phân nửa.

Sau đó cô bị vẻ mặt đẹp trai của anh khi cẩn thận chọn thức ăn, đàn ông đẹp trai thật tốt cho mắt...

Nhan Tiêu đi tới muốn diễn cảnh nam nữ ân ái đi dạo siêu thị, một bên giúp anh lựa hành tây, kết quả chọn củ nào cũng đều bị anh bỏ ra hết, lý do là: "Nhan Tiêu em có mùi hay không, củ này lớn như một cái hang, còn củ này nữa, nhỏ như vậy làm ăn được gì?"

Nhan Tiêu: "..."

Hoắc Trạch Tích anh không để em diễn tròn vai phụ nữ đảm đang được hả...

Không hiểu phong tình...

Anh và mấy củ hành tây xinh xắn kia có ngon thì cùng đi dạo siêu thị đi...

Kết quả lòng vòng siêu thị khi về đến nhà thì đã tám giờ tối.

Nhan Tiêu mệt mỏi nằm trên ghế salon, một bên liếc Hoắc Trạch Tích: "Hoắc Hoắc..."

Hoắc Trạch Tích đi ra phòng bếp, trừng cô, người kia được voi đòi tiên: "Hoắc Hoắc đầu bếp, em đói."

"Ừ." Anh lãnh đạm rót nước uống.

"Chết đói ~~~" Nhan Tiêu ôm bụng.

"Ừ."

"Em chết, em chết nha..." Nhan Tiêu tiếp tục.

"Chết mà còn nói nhiều dữ vậy."

Nhan Tiêu ngồi dậy, mỉm cười: "Anh nói người ta làm bò bít tết cho em đi."

Hoắc Trạch Tích chậm rãi hỏi: "Người ta là ai?"

Cô mỉm cười, giơ hai ngón trỏ và giữa chỉ chỉ ánh mắt: "Mắt em đã nhìn thấu rồi! Em quyết định xuống lầu mua mì ăn liền, mua vị thịt bò em thích nhất, nước mì cũng không cho anh uống."

Vừa nói xong đã trào xuống ghế đi ra cửa.

Hoắc Trạch Tích nắm tay che miệng, cười ho khan mấy tiếng, kêu cô ở lại: "Em quay lại đây."

Nhan Tiêu đứng lại, anh lại không vội vàng nói: "Thịt muốn ăn phải ướp thêm một lúc nữa mới ngon."

Vậy mà vừa rồi không nói sớm...

Cô xoay người lại, tóm lại lúc ở chung với anh luôn luôn làm theo câu "Quân tử có thể nhẫn nhịn", riết cũng thành thói quen.

Sau khi ướp thịt xong, Nhan Tiêu ở một bên nhìn anh cắt cà chua, mặc dù động tác không coi là thành thạo nhưng nhát cắt vững vàng, người mắc bệnh cường chế như cô cũng thấy thoải mái, không nhịn được dùng tay bốc một miếng bỏ vào miệng.

Hoắc Trạch Tích kinh ngạc, cảnh cáo nhìn cô: "Còn sống mà em ăn hả?"

Nhan Tiêu cười hắc hắc.

Cắt cà chua xong thì cắt hành tây, cô nhớ tới cái gì, đột nhiên ngăn anh lại: "Anh chờ một chút!"

Nói xong chạy ra khỏi bếp, lúc trở lại tay còn cầm kính bơi lội, làm bộ muốn đeo lên cho Hoắc Trạch Tích.

Hoắc Trạch Tích không biết làm sao để đẩy cánh tay cô ra: "Được rồi, có ai đeo cái này mà cắt thức ăn đâu?"

"Hành tây cay mắt lắm!"

"Mới vừa bị đông lạnh xong không còn cay nữa."

Được rồi, giả bộ người phụ nữ đức hạnh lại thất bại...

Nhìn anh cắt hành tây, Nhan Tiêu lại bỏ vào miệng ăn tiếp, không ngờ hành tây cay thật cay, cô không nhịn được kêu to.

Hoắc Trạch Tích chậm rãi giương mắt, không nói gì nhìn cô, lại tùy ý chỉ sau lưng: "Chỗ đó có thịt sống, anh lại cắt cho em một miếng nhé?"

"Em không ăn thịt bò, em muốn ăn... em muốn ăn anh." Vừa nói vừa làm bộ đi cắn tay anh.

Hoắc Trạch Tích lui một bước, cau mày: "Đừng làm rộn."

Giả bộ nghiêm trang, còn nhìn thấy điệu bộ muốn cười trên mặt anh kia.

Nhan Tiêu yên lặng le lưỡi nhìn anh, lại ngồi vào bàn ăn, chống tay nhìn bóng lưng anh.

Trong đầu nghĩ thế giới tại sao lại có người như vậy, ngay cả bóng lưng cũng nhìn không đủ.

Rốt cuộc cũng đến ngày này, bác sĩ Hoắc tự mình xuống bếp, làm món ăn mình thích...

Mãi suy nghĩ, cô cũng không biết khóa miệng mình cong lên từ khi nào.

Phòng bếp truyền tới mùi thịt bò, Nhan Tiêu bị mùi thơm hấp dẫn đi vào, trong chảo là miếng thịt bò chín hai phần ba, dầu chiên vang lên tí tách, cô ngẩng đầu cười, "Lợi hại nha."

"Có thể khen cái khác không?"

"Sống thật tốt?"

"...."

"Em nói là tài nấu nướng đồ sống."

Trêu đùa bác sĩ Hoắc, Nhan Tiêu hết sức vui mừng, rốt cuộc cảm nhận được cảm giác bọn Tiểu Giai vui vẻ sống hằng ngày.

"Chưa làm mà cũng biết tốt rồi à?" Hoắc Trạch Tích cầm kẹp lật thịt, cười nói.

Không ngờ bị trêu ngược lại, Nhan Tiêu kinh ngạc, lòng nói như vậy không phù hợp với vẻ cấm dục của anh đâu, Hoắc Trạch Tích lại cúi đầu nhìn biểu cảm kinh ngạc của cô, nói: "Anh nói là, thịt bò bít tết còn chưa làm xong, sao em biết anh nấu nướng giỏi?"

Nhan Tiêu: "..."

Anh vậy mà cũng biết cái này nữa [từ gốc là "thói quen": nghĩa là một từ phổ biến trên mạng, ý nói tới phương pháp trêu ghẹo và người sử dụng rất có kinh nghiệm]

Bác sĩ Hoắc thật lợi hại, cô cứ nghĩ là mình đã biết về anh rõ ràng rồi chứ...

Sau khi thịt bò bít tết làm xong, ý tưởng "Không cần biết có ngon hay không đều phải nói là ngon, như vậy sau này bác sĩ Hoắc mới thường xuyên xuống bếp" không có đất dụng võ, lúc cô nếm được mùi vị kia liền muốn khóc.

Trước giờ cô ăn bò bít tết rất quê mùa, bảy phần chín là không ăn, nhưng bây giờ miếng thịt chỉ có năm phần chín, hơi thấy máu, vậy mà rất tươi ngon, vị muối không nặng lắm, mùi thịt đậm đà.

Không biết có phải do tâm lý hay không mà cô cảm thấy đây là miếng bò bít tết ngon nhất từ trước tới giờ.

Trừ khen ra thì không còn lời nào khác, trong đầu nghĩ phải khai thác thật nhiều kỹ năng từ bác sĩ Hoắc.

Buổi tối sau khi ăn xong, Nhan Tiêu cứ theo thói quen thứ sáu thì xem tiết mục văn nghệ, Hoắc Trạch Tích xem cùng cô.

Tuy nói cùng bạn trai coi tivi rất lãng mạn nhưng Nhan Tiêu chỉ thấy rất ràng buộc thôi, ví dụ như trong tivi xuất hiện nam minh tinh nổi tiếng, cô cũng không dám cười trộm hoặc si mê bình luận.

Chỉ có thể thừa dịp Hoắc Trạch Tích đi tắm mới có thể kích động một chút.

Sau khi anh tắm xong thì quay lại nụ cười trong sáng bình thường.

Trên người anh có mùi thơm nhẹ nhàng khoan khoái, Nhan Tiêu ngửi ngửi, bị anh kéo vào ngực: "Em là chó à hay sao mà ngửi?"

Nhan Tiêu thuận thế ngồi trên đùi anh, "Anh dùng sữa tắm gì vậy, em cũng muốn dùng."

"Loại cho nam mà cũng dùng?"

Nhan Tiêu kinh ngạc: "Còn phân biệt nam nữ nữa à? Vậy nếu em dùng thì lông chân dài ra hả?"

Hoắc Trạch Tích: "Sẽ mọc cục xương ở cổ họng."

Câu nói của Hoắc Trạch Tích làm Nhan Tiêu cười mấy tiếng, lại hòa theo: "Vậy thì đặc trưng của phái nữ cũng không rõ ràng, còn dài hơn cục xương ở cổ họng..."

Nghe cô nói vậy, Hoắc Trạch Tích hứng thú hỏi lại: "Sao lại không rõ ràng?"

Nói nhảm thôi mà đi xa dữ vậy?

Nhan Tiêu cắn răng: "Thì phía trước lòi, phía sau vênh lên..."

Nói xong, cô thấy ánh mắt của anh quét tới trước ngực mình, Nhan Tiêu vội chấp tay trước ngực: "Anh nhìn gì vậy?"

"Không thể nhìn hả?" Hoắc Trạch Tích rõ ràng bị động tác của cô chọc nổi hứng.

Nhan Tiêu bái xích: "Anh nhìn trắng trợn."

Hoắc Trạch Tích bị cô làm bật cười, lại nói tiếp: "Vậy khi nào thì nhìn kín đáo?"

Cái vấn đề này...

Suy nghĩ kỹ chút, đúng là làm khó người ta.

Nhan Tiêu bỏ hai tay xuống, sợ anh nhìn nữa sẽ lúng túng nên khoát tay qua vai anh, dứt khoát đến gần ôm lấy Hoắc Trạch Tích: "Em biết anh không phải người như vậy mà, không phải là đàn ông trình độ học vấn thấp mới thích ngực lớn sao, anh có văn hóa như vậy nhất định chỉ thích loại nhỏ thôi."

"Ai nói em vậy?" Giọng Hoắc Trạch Tích như không đồng ý.

Nhan Tiêu nói: "Cho nên ý anh là sao?"

Cô chẳng qua là tìm bậc thang cho mình thôi, anh lại còn hào hứng tán gẫu?"

Anh tiếp tục: "Trình độ giáo dục cùng cái phương diện này có quan hệ gì đâu? Em nghe người ta nói vậy là nói bậy rồi."

Nhan Tiêu cũng muốn khóc, "Vậy anh có ý tưởng khác?"

Hoắc Trạch Tích mặt không đổi sắc, thân nhiên: "Trừ tiếp nhận ra thì anh có thể làm gì khác đâu."

A a a.

Dáng vẻ của anh còn bắt mắt dĩ nữa.

Lòng tự ái của cô bị tổn thương không nguôi, đẩy vai anh ra: "Anh nói chuyện quá tổn thương người!"

Hoắc Trạch Tích khó hiểu: "Anh nói đúng không?"

"Trừ tiếp nhận ra thì anh không thể làm gì khác? Ý là anh chấp nhận thì rất khó khăn hả?" Nhan Tiêu hết sức kích động, thân thể cũng phập phồng, quên mất bây giờ mình vẫn còn ngồi trên đùi anh.

"Em có thể ngồi yên được không?" Hoắc Trạch Tích nâng cô lên cao một chút.

"Anh nói cho rõ ràng đã!" Nhan Tiêu lại đẩy tay ngang hông anh ra, ngồi lại gần nói.

Đôi mắt Hoắc Trạch Tích đột nhiên trầm xuống, "Em thử lộn xộn nữa đi."

Nhan Tiêu bị biểu cảm đột nhiên thay đổi của anh hù, nhưng vẫn quật cường nghênh đầu: "Em cứ cử động nữa đó rồi sao?"

Hoắc Trạch Tích lại gần tai cô, thấp giọng: "Anh cứng."

.....

.....

Chương sau có H

Chương sau có H

Chương sau có H

Cảnh H sẽ không hiển thị với người đọc chùa

Bạn đang đọc truyện *Nghiện Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Rouge (3)

Những lời này trong nháy mắt đem Nhan Tiêu đang nổi lửa giận trở về, cô vô cùng thanh tỉnh biết được tư thế của mình bây giờ có biết bao nguy hiểm, sống lưng hơi cứng đờ, nhanh chóng bay đến xó xinh salon, tránh xa xa.

Bình thường hay trêu đùa, nhưng nếu làm thật, cô vẫn sợ hãi khó hiểu.

Loại này mà áp chế lâu quá có thể bùng nổ bất chợt...

Hoắc Trạch Tích hơi liếm môi, cánh tay vất trên thành salon, nhìn cô, giọng không nóng không lạnh: "Em tránh cái gì?"

"Em.."

Nhớ mấy ngày trước còn khẳng định chắc chắn ngủ với anh, bây giờ giống như tự đánh vào mặt, Nhan Tiêu lắp bắp nói: "Ai biết anh nhân lúc em chưa chuẩn bị xong hay không liền..."

Cô nói rồi dừng lại, Hoắc Trạch Tích truy hỏi: "Liền làm sao?"

"Liền, liền thú tính bộc phát!"

Nhan Tiêu hơi đỏ mặt, Hoắc Trạch Tích nghe xong dựa vào đệm ghế, một cánh tay che mặt, giống như đang cười, hoặc có lẽ là đang thờ dài.

Cô bị phản ứng của anh làm ngẩn người, "Anh, anh có sao không?"

Hoắc Trạch Tích không động tĩnh.

Nhan Tiêu do dự một hồi, vẫn cẩn thận nhích lại gần, dời cánh tay che mặt của anh đi: "Bác sĩ Hoắc... Hoắc Hoắc, anh sao vậy?"

Hoắc Trạch Tích chậm rãi mở mắt ra, trông mắt đen nhánh, nhìn cô, dùng một hồi mới nói: "Em nói vậy rất si nhục mặt mũi đàn ông."

Cái này...

Câu này...

Sao mà nghe ra mấy phần ủy khuất?

Nhan Tiêu không biết làm sao, quý đứng dậy, ôm đầu anh: "Đừng tức giận mà, vừa rồi em ăn nói không suy nghĩ, chỉ là đùa thôi, đùa thôi."

Hoắc Trạch Tích thoáng đẩy cô ra: "Muốn an ủi anh thì đổi phương pháp đi."

Nhan Tiêu: "..."

Sao lật mặt nhanh vậy?

Nhan Tiêu lui mười ngàn bước, nói: "Lỡ mà mang thai thì sao?"

"Anh không để cho em mang thai thì em còn băn khoăn gì nữa?"

Nhan Tiêu cắn môi, gò má bắt đầu nóng lên, thấy khó mở miệng, quần quít: "Anh, nếu anh không chế không được..."

Anh lưu loát cắt đứt: "Có biện pháp an toàn."

...

Nhan Tiêu từ từ nóng lên.

Cô tránh tầm mắt, cái tình thế bây giờ là tên đã lấp vào cung không thể không bắn...

Nhưng nội tâm lại thấy chưa chuẩn bị xong, có phải quá...

Nhan Tiêu còn chưa nghĩ xong thân thể đã nhẹ bẫng. Hoắc Trạch Tích ôm cô, đi về phòng ngủ.

Trời ạ...

Nhan Tiêu theo bản năng sợ hãi chống lại, cầu xin tha thứ, "Em không được, hôm nay thật không được..."

Anh nhàn nhạt: "Không có cái gì không được."

Cái này gọi là một lần sẩy chân sai lầm một đời...

Đã lĩnh ngộ rồi...

Bị ném lên giường, Nhan Tiêu nắm chặt quần áo, cảnh giác nhìn anh: "Em chưa tắm, anh đừng hành động!"

Trong mắt Hoắc Trạch Tích có chút do dự, lại hơi hí mắt nhìn cô: "Đừng có bịp bợm với anh."

Nhan Tiêu gấp đến độ nói năng không rõ ràng: "Em tắm liền, không có bịp bợm."

"Anh giúp em tắm."

Cô cảm thấy độ xấu hổ đã lên tới maximum, liều mạng lắc đầu: "Không! Em... em muốn tự mình tắm."

"Tắm trong bao lâu?"

"Năm phút!" Nhan Tiêu rất sợ anh thật sự tắm giúp mình.

"... Đi đi."

Cô vội vàng như một làn khói chạy đến phòng tắm, khóa cửa, thở mạnh.

Quá nguy hiểm...

Nhan Tiêu do dự, hay là mở vòi tắm nhanh xối, chờ Hoắc Trạch Tích yên tĩnh rồi hãy thăm dò tình huống.

Không ngờ cô vừa mới tắm xong chốt cửa liền bị đè xuống, nhưng cửa khóa rồi, không mở được.

Cô lâm vào trạng thái không biết làm sao, không biết giải thích thế nào về việc tại sao lâu rồi mà còn chưa đi ra.

Nhưng ngoài cửa không có tiếng vang, Nhan Tiêu nhanh chóng mặc xong đồ lót, đang muốn mặc áo sơ mi thì bên ngoài lại truyền tiếng lũng lảng của chìa khóa, cửa mở ra.

Nhan Tiêu còn duy trì động tác gài nút áo, biểu tình của Hoắc Trạch Tích cũng không tốt, hiển nhiên do bị chọc giận, ánh mắt chìm sâu không lường được nhìn cô, nhưng không nói lời nào, tiến gần lại ôm lấy cô.

Lại còn có chìa khóa nhà tắm...

Đây cũng quá vi diệu rồi?

Nhan Tiêu còn chưa hồi phục đầu óc đã bị anh vác lên, trời đất quay cuồng lần nữa bị ném lên giường.

Lần này không giống nhau, áo sơ mi vẫn còn chưa gài xong, lộ ra một mảnh bụng trắng tuyết, phía dưới chỉ mặc một cái quần lót, lộ ra đôi chân trắng nõn.

Cảnh tượng này đủ khiến đàn ông mất trí, Nhan Tiêu cảm giác da thịt lộ ra của mình đang bị hun nóng, mắc cỡ không dám mở mắt, muốn kéo chăn mỏng lên nhưng Hoắc Trạch Tích đột nhiên quỳ sát bên người cô, đem hai tay cô giam trên đỉnh đầu, cúi đầu hôn.

Hai tay bị cầm khiến Nhan Tiêu không cầm được cái gì, không có cảm giác an toàn, không tránh thoát được.

Anh từ từ trượt xuống, lưu luyến ở xương quai xanh, một cái tay khác muốn cởi nút áo cô nhưng không thành công, dứt khoát xé rách, nút áo tí tách văng ra.

Nhan Tiêu hốt hoảng, thu hồi đầu gối muốn ngăn cản anh, ánh mắt anh chuyên chú, hơi lên tiếng, âm thanh cực khàn: "Tách chân ra."

Anh càng cường thế, cô càng sợ, sợ ánh mắt mãnh liệt muốn chiếm làm của riêng của anh, sợ anh tiếp tục bước tiếp theo.

Nhan Tiêu khép đầu gối lại, nhìn anh, không biết nên nói gì cho phải, cuối cùng lên tiếng cầu xin tha thứ: "Em sợ, Hoắc Trạch Tích em sợ..."

Ánh mắt anh hơi chần chừ, buông hai tay cô ra, đem tóc cô vén lên, ánh mắt trầm tĩnh ôn nhu, nhẹ giọng: "Sau này chúng ta sẽ kết hôn, sẽ có con cái, anh chính là chồng của em..."

Giống như lời thề, dùng giọng nói cứng chiều chậm rãi nói ra bên tai, sự phòng bị của Nhan Tiêu dần dần tiêu giảm, tay Hoắc Trạch Tích theo xuống, Nhan Tiêu như chạm phải điện, không kịp ngăn cản.

Cô theo bản năng kêu một tiếng, kịp phản ứng lại mím chặt môi, dùng chân né tay anh.

Là phòng vệ chống cự.

Hoắc Trạch Tích dừng động tác, sững sốt, rút cuộc từ người cô rời đi.

Trước người chợt lạnh, Nhan Tiêu mở to hai mắt nhìn anh, còn chưa kịp làm gì, anh cứ như vậy buông Nhan Tiêu ra.

Hoắc Trạch Tích yên lặng chốc lát lại nhìn cô, hơi thở còn chưa bình tĩnh, giữa chân mày có mấy phần bất đắc dĩ: "Phản ứng của em làm anh cảm thấy, anh rất cảm thú..."

.....

Lần này Nhan Tiêu thật không biết làm sao đáp lại.

Nội tâm biết chuyện này rất bình thường, nhưng chính mình lại không chịu buông ra, làm anh không biết làm sao để tiếp tục.

Nhưng...

"Em là lần đầu tiên, không biết phải làm sao..." Cuối cùng Nhan Tiêu ngập ngừng lên tiếng, trong lòng đột nhiên áy náy.

Lúc này giải thích đã không còn ý nghĩa gì, Nhan Tiêu khẽ cắn răng, rũ ánh mắt, sau một phen đấu tranh thì do dự cởi khuy cài áo lót, cởi ra rồi thì dùng tay che trước ngực, ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh mắt cô ôn thuận, nhìn thấy sự tĩnh táo luôn kìm nén bấy giờ của Hoắc Trạch Tích bỗng sụp đổ, lóe lên tia hủy diệt.

Động tác của anh hết sức ôn nhu, từng bước từng bước hòa tan cô, cho đến khi sự do dự cường bách phối hợp của Nhan Tiêu biến thành không tự chủ hứng thú mới dừng lại, ở bên tai cô nhẹ giọng: "Giúp anh cởi quần áo."

Đã không thể nào thanh tĩnh, Nhan Tiêu ngồi dậy, giúp anh cởi áo ra, lúc tay đụng phải eo anh, lại chần chừ thu tay: "Phía dưới anh tự cởi đi..."

Hoắc Trạch Tích đột nhiên cười nhẹ một tiếng, hôn gò má cô, chỉ chốc lát sau đã lần người lên.

Mặc dù biết nhất định sẽ đau, nhưng lúc hoàn toàn đi vào vẫn cảm thấy muốn ngất xỉu.

Hoắc Trạch Tích giúp Nhan Tiêu lau nước mắt, dùng một lúc rồi động mấy cái, cô không khống chế được rơi lệ, anh lại đau lòng, hết sức cố gắng kết thúc nhanh nhất, ôm cô đi tắm.

Nhan Tiêu chìm vào các giấc mơ kì quái, một lúc mơ thấy mình đang chạy nhanh xuống cầu thang, một lúc thì sắp chết chìm trên biển, kí ức hồi tuổi thơ cũng nhảy ra, mơ mơ màng màng tỉnh lại lúc trời chưa sáng.

Đầu choáng váng như đồ chì vào, Hoắc Trạch Tích còn ôm cô, cô thoáng cự ra, khát nước, lại sợ đánh thức anh, động tác dè dặt.

Mới vừa xuống giường sau lưng đã truyền tới âm thanh khàn khàn: "Em làm gì vậy?"

Đánh thức anh rồi?

Nhan Tiêu xoay người trả lời: "Em uống nước."

Không có tiếng đáp lại, anh chỉ trở mình rồi ngủ tiếp, Nhan Tiêu thở phào, trong đầu nghĩ chắc là anh chỉ nửa tỉnh nửa mê phản xạ có điều kiện.

Là rất để ý mới thăm cảnh giác ở trong mộng chú ý tới động tác của cô?

Nhan Tiêu uống nước xong trở lại, không nhận được nhìn kỹ đáng về khi ngủ của anh.

Khi ngủ chính là lúc không phòng bị nhất, đáng ngủ của anh hơi khả ái, thiếu niên yên tĩnh không tỳ vết, nguyên thủy tinh khiết.

Lần nữa ôm lấy cánh tay anh, Nhan Tiêu chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng đột nhiên cảm thấy dồi dào, lại thêm mấy phần thương cảm khó hiểu, thân thể từ từ thanh tĩnh, chìm vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh lại lần nữa đã là buổi trưa.

Nhưng không tốt đẹp, cô bị Hoắc Trạch Tích đánh thức...

Hôm nay là cuối tuần, Nhan Tiêu không hiểu tại sao anh lại không cho mình ngủ nhiều thêm chút nữa, cô dùng gối che lỗ tai, hành động thực tế cho thấy việc không muốn rời giường.

"Đã mười giờ rồi, ít nhất em cũng phải dậy ăn điểm tâm chứ?" Thái độ anh kiên nhẫn.

"Em không thoải mái."

"Khó chịu chỗ nào?"

"Chỗ đó không thoải mái."

"... Đừng giả bộ, em mau dậy đi!"

Nhan Tiêu bị giọng nghiêm túc của anh làm khản trương, trong đầu nghĩ thái độ tối qua và hôm nay thật khác biệt, quay đầu: "Cũng tại vì tối hôm qua nên em mới không thoải mái."

Cô nói thản nhiên, mặc dù biết bản thân cô đang kiểm cớ nhưng Hoắc Trạch Tích cũng không phản bác, thoáng cau mày: "Thôi nào!"

Nhan Tiêu than thở, mặc dù cái đau hôm qua đã vượt qua, nhưng là ----- cô vẫn muốn ngủ một hồi nữa...

Nhưng mà Hoắc Trạch Tích lại lạm dụng uy quyền, Nhan Tiêu cũng phải rời giường.

Trong đầu nghĩ cuộc sống sau này của mình cùng anh, sức khỏe hàng đầu lại phải bảo vệ môi trường, không ăn thực phẩm lê đường không ăn cay.... Nghĩ tới thôi đã khủng khiếp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Rouge (4)

Gần đây trên kênh radio của Hoắc Trạch Tích tổ chức một hoạt động do anh chủ bút phát động, để cho độc giả thông qua âm thanh mà tưởng tượng tướng mạo của anh, sau đó chấp bút vẽ xuống, gửi về cho chương trình.

Nhan Tiêu vừa đi học vừa chơi điện thoại nhìn thấy tin tức, thiếu chút nữa cười ra tiếng, cũng không biết tại sao anh lại chấp nhận làm hoạt động như thế này.

Nhưng mà có vẻ vui đó, Nhan Tiêu cũng muốn tham gia.

Thời gian nghỉ ngơi bắt tay vào làm ngay, mua giấy vẽ, là tả vẽ lên.

Kỹ năng vẽ của cô từ nhỏ đã bị mọi người chê cười, hồi tiểu học phổ biến nhất là vẽ thiếu nữ xinh đẹp, tác phẩm Nhan Tiêu vẽ ra nhìn lại thấy giống quái vật hơn. Sau đó mọi người lại thấy hứng thú, trong lớp bắt đầu phát triển trường phái vẽ tranh xấu xí.

Lần này cô vẽ rất chuyên tâm, mặc dù hơi khó coi nhưng dù gì cũng do chính mình vẽ nên cũng không cảm thấy xấu lắm, dứt khoát cầm đi hỏi bọn Tiểu Giai.

Nhan Tiêu chưa nói về ai, để cho các cô ấy đoán.

Tiểu Giai hí hóp mắt quan sát một hồi, "Nam hay nữ?"

Nhan Tiêu: "... Tóc ngắn như vậy cậu nói là nam hay nữ?"

"Không phải là Xuân Xuân* chứ?"

* Xuân Xuân tên thật là Lý Vũ Xuân, một ca sĩ Trung Quốc

"...."

Tráng Tráng: "Không cho phép cậu làm nhục Xuân Xuân, cậu vẽ có đeo tai nghe thì chắc chắn là Vương Bảo Cường*."

* diễn viên

"...."

Nhan Tiêu mệt mỏi, không hỏi lại cũng không giải thích.

Sau khi về đến nhà cô định cho bác sĩ Hoắc xem thành quả, lại cảm thấy chắc anh sẽ nói ra mấy câu hơi công kích tinh thần chiến sĩ, căn cứ vào câu "Để cho thể giới hòa bình thêm một chút" nên đành thôi.

Chỉ là lúc Hoắc Trạch Tích mở hộp thư máy tính ra vẫn bị fan hâm mộ kích thích đến mức nói không ra lời.

Nhan Tiêu đứng một bên gặm táo, nhìn máy vi tính, cười phun.

Cũng không biết người gửi là anti fan hay học sinh tiểu học, các bức hình thê thảm không nhìn nổi, dám gửi đi là rất có dũng khí, Nhan Tiêu nhất thời tìm lại được tự tin, cũng muốn đem bức vẽ của mình ra lấy lệ.

"Bác sĩ Hoắc, anh nhìn kĩ tấm thứ hai đi, rất có nghệ thuật, chắc là trường phái trừu tượng, người này rất có sáng tạo."

Nhan Tiêu nửa ngồi nửa đứng trên tay vịn ghế, vỗ vỗ bả vai Hoắc Trạch Tích an ủi.

"Còn có tờ này, vẽ cổ anh rất dài, chắc là trong lòng nghĩ anh giống như hươu cao cổ thuần khiết khả ái vậy."

Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt nhìn cô: ".... Em không cần giải thích."

Cuối cùng Nhan Tiêu tổng kết: "Thật ra thì mọi người đều rất cố gắng vẽ anh, nhưng mà chẳng qua là kỹ thuật không tốt thôi."

Cô vừa nói vừa xem mấy tấm khác, đột nhiên phát hiện một tấm có thể nói là hạc giữa bầy gà, vẽ nhìn như manga, mày kiếm, cặp mắt đào hoa, gò má nhon, nhưng mà cái này không quan trọng, quan trọng là.... không vẽ quần áo.

Mười tám cộng há?

Cắm trè em?

Mặc dù trong lòng bài xích nhưng ánh mắt Nhan Tiêu vẫn không dời đi.

Hoắc Trạch Tích nhìn ánh mắt không chớp một cái của cô, chọc ghẹo: "Rất hứng thú?"

Nhan Tiêu kịp phản ứng, tiếp tục lật tấm khác, "Không, chỉ hơi tò mò thôi."

"Tò mò cái gì?"

"Thân thể con người làm sao mà vẽ đẹp như vậy."

Ngay cả vẽ thiếu nữ xinh đẹp mà cô còn không vẽ được.

Bác sĩ Hoắc khích lệ nói: "Em muốn thì có thể học là vẽ được chứ gì."

Nhan Tiêu méo miệng: "Được rồi, em làm sao mà vẽ được, hơn nữa lại còn là cơ thể đàn ông."

"Vậy thì nghiêm túc quan sát."

"Quan sát cái gì?"

"Cơ thể đàn ông."

.....

Nhan Tiêu: "....Anh có vẻ hào hứng quá ha."

Hoắc Trạch Tích: "Hội họa đều là nhờ nghiêm túc quan sát."

Nhan Tiêu a a cười hai tiếng: "Em rất trong sáng nha, ngay cả mấy pho tượng lộ người trong trường học em còn xấu hổ không dám nhìn nha."

Nghe xong Hoắc Trạch Tích cười một tiếng, Nhan Tiêu tự nhiên hiểu anh đang cười gì, lòng nghĩ lần trước quả thật thấy anh không mặc quần áo, nhưng khi đó cô không dám mở mắt ra nói chỉ là nhìn kĩ.

Đột nhiên nghĩ tới cái gì, Nhan Tiêu cười đắc ý: "Nhưng mà em cũng nhìn qua hình trần truồng của anh rồi."

Hoắc Trạch Tích sững sốt, không thể tưởng tượng nổi: "Cái gì?"

"Chính là lần đầu em gặp anh đó, mẹ cho em xem tấm hình kia, khi anh còn bé không mặc quần."

Lúc ấy làm rơi ở phòng khám, bị anh phát hiện.

Hoắc Trạch Tích nhớ lại, buồn cười nhìn cô: "Cái đó cũng tính hả?"

"Đương nhiên là tính rồi."

"Chỉ có vậy?"

Nhan Tiêu không nói lời nào, cảm thấy nói tiếp chủ đề này cũng không ổn lắm, vội vàng đánh trống lảng, cho anh nhìn vào điện thoại mình, "Chúng ta đi chỗ nào đó chơi vài ngày đi, anh nhìn thử xem"

"Em chọn đi." Hoắc Trạch Tích hóp một hóp cà phê, tiếp tục nhìn hòm thư.

Nhan Tiêu suy tính một hồi, "Thật ra em muốn đi xa một chút, đi Nhật Bản, Đài Loan cũng được..."

Cô không suy nghĩ định nói tiếp, đột nhiên nhớ tới chuyện lúc trước anh ở Nhật Bản, lại đổi lời nói: "Xuất cảnh hơi phiền phức, đi trong nước cũng tốt."

Ly cà phê đặt xuống bàn vang lên một tiếng.

Có một số việc biết rõ nhưng vẫn giấu kín, không thể nói thẳng thừng, Hoắc Trạch Tích biết cô đang nghĩ gì, nhìn Nhan Tiêu: "Em muốn đi đâu cũng được."

"Có thể đi nơi nào có biển." Nhan Tiêu cười lên.

Hoắc Trạch Tích nhẹ nhàng vuốt tóc cô, "Được."

Thứ hai Nhan Tiêu và Nhiếp Sơ Sơ cùng đi dạo phố, cô đem hết những bức vẽ của người hâm mộ ra xem, hai người cười không ngừng.

Nhan Tiêu ở chung với bác sĩ Hoắc không dám tám nhảm về mấy bức hình này, muốn bộc lộ bản thân nên xem cùng với Nhiếp Sơ Sơ: "Cũng không biết hoạt động này muốn làm gì, còn phải đem lên mạng, bác sĩ Hoắc thật là thâm."

Nhiếp Sơ Sơ đề nghị: "Không bằng đem hình thật của Hoắc Trạch Tích ra cải chính tin đồn đi, rõ ràng có thể dựa vào mặt kiếm com vậy mà lại giấu sau màn hình..."

Suy nghĩ về tính tình của bác sĩ Hoắc, Nhan Tiêu lắc đầu: "Không đâu, anh ấy rất chú trọng, ở trên radio cũng ít nhắc tới bản thân."

"Cậu biết rõ anh ấy?" Nhiếp Sơ Sơ hỏi.

Nhan Tiêu nhìn thấy một cửa hiệu bán quần áo, kéo Nhiếp Sơ Sơ vào chọn váy, "Trước kia không biết, bây giờ cũng thấu được vài phần."

Anh đối xử với người khác rất tốt nhưng không dễ lại gần, sau khi thân thiết thì phát hiện anh không quá lạnh lùng xa cách, anh chỉ có một ít nguyên tắc, thậm chí rất cố chấp.

Sẽ không hay hứa nhưng lại để cho cô cảm thấy, sau lưng mình có một người bất luận thế nào cũng rõ ràng phân minh, làm nhiều hơn nói.

Cuộc sống có vô số phương thức, tình yêu cũng vậy, rất nhiều chuyện phải thật lòng thì mới hiểu rõ.

Thứ gần nửa ngày nhưng vẫn không tìm ra bộ váy thích hợp, Nhan Tiêu tính đổi phong cách thành thuần thực, lại cảm thấy cần phải nghiên cứu thêm.

Buổi tối cùng Nhiếp Sơ Sơ đi ăn thịt nướng, Nhan Tiêu nhớ tới chuyện mấy ngày trước mình vừa gây gổ với Hoắc Trạch Tích nên kể cho Nhiếp Sơ Sơ nghe, cô ấy đề nghị Nhan Tiêu nên đọc nhiều sách chút để trạng thái trong lòng được cân bằng, vì vậy cô đi mua một đồng sách, trong đó không thiếu các loại cháo gà*.

*Chicken Soup For The Soul

Đem một đồng sách về nhà, Nhan Tiêu để cho Hoắc Trạch Tích giúp mình sàng lọc, anh lật mấy quyển, cô ở bên cạnh giải thích: "Đây là sách do người chủ trì đài Hồ Nam viết, còn có quyển này, tác giả siêu cấp đẹp trai!"

"Em đọc sách hay xem mặt?"

"Ày da, em thuận miệng nói thôi... Anh xem tiếp đi." Nhan Tiêu bủi môi một cái.

Cuối cùng Hoắc Trạch Tích nhìn thấy mấy quyển sách tâm lý học, hỏi cô: "Em còn cảm thấy hứng thú với tâm lý học hả?"

Nhan Tiêu chần chừ, "Lần trước đã nói với anh rồi đó, em cảm thấy em cần điều chỉnh bản thân mình một chút."

Hoắc Trạch Tích hơi trầm xuống, lại giương mắt nhìn cô: "Em có chuyện gì cứ nói với anh, đừng tự mình nghĩ bậy."

"Nhưng mà em cảm thấy rất rối bời, có lúc khó chịu không biết nói thế nào, chỉ có thể tự mình điều chỉnh."

"Lúc bản thân lâm vào trạng thái tiêu cực, em không nhìn thấy rõ vấn đề thì làm sao có thể điều chỉnh?" Hoắc Trạch Tích nói xong nhìn biểu tình sững sờ của Nhan Tiêu, lại hơi than thở, chậm rãi kéo cô vào trong ngực, không tính nói vấn đề này nữa.

Trong phòng yên lặng, chỉ còn âm thanh của điều hòa.

Trong ngực anh có nhiệt độ ấm áp, mùi thơm bột giặt nhàn nhạt, Nhan Tiêu thấy buồn ngủ, không mở mắt ra nổi, không xác định có phải anh đang kêu bên tai mình không, giọng nói nhẹ nhàng như từ giấc mơ bay tới.

Cuối cùng Hoắc Trạch Tích ôm Nhan Tiêu lên giường, cời quần áo của cô.

Nhan Tiêu nửa tỉnh nửa mê, theo bản năng che che giấu giấu, nhưng anh chỉ giúp cô đắp kín chăn, yên tĩnh nằm bên cạnh.

Cảm giác được nhiệt độ cơ thể của Hoắc Trạch Tích, Nhan Tiêu giang tay ôm cánh tay anh, mơ mơ hồ hồ kêu một tiếng "Bác sĩ Hoắc."

Hoắc Trạch Tích hơi cúi đầu, cảm thấy nhẹ lên trán cô: "Lâu như vậy rồi mà vẫn chưa đổi cách xưng hô à?"

Đã rơi vào mộng mị, Nhan Tiêu căn bản không nghe Hoắc Trạch Tích nói gì, nhưng theo bản năng ừ một tiếng.

Hoắc Trạch Tích đột nhiên phản ứng ----- mình cũng theo thói quen, cô vẫn luôn gọi anh như vậy.

"Bác sĩ Hoắc..." Anh chậm rãi làm bầm lâu bầu đọc một lần, khóe miệng cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Bánh con sò (1)

Nhan Tiêu không ngờ đêm nay cô lại ngủ không ngon, nguyên nhân là đang ngủ thì bị muỗi cắn.

Nếu là bình thường Nhan Tiêu sẽ không bao giờ tỉnh dậy, bên ngoài khuya chiêng gõ trống cũng không tỉnh, đồng hồ phải báo ba lần, ở trong kí túc xá luôn là người dậy sau cùng..

Vậy mà lần này cô lại bị muỗi cắn tỉnh!

Có thể thấy lần tác chiến này không chỉ có một con.

Cũng không biết tại sao Hoắc Trạch Tích lại không dùng nhang chống muỗi..

Cô đẩy cánh tay Hoắc Trạch Tích đang khoác trên eo mình ra, tức giận nhảy xuống giường.

Mặc dù nội tâm hết sức tức giận quyết tự tay giết muỗi cho bằng được, nhưng vì lý trí nên cô nghĩ nên dùng vũ khí hóa học thì hơn, ngồi dậy đi tìm đồ đuổi muỗi.

Vì vậy rạng sáng lúc bốn giờ, Nhan Tiêu lục tung tìm đồ, từ phòng ngủ sang phòng khách rồi tới nhà vệ sinh, cái gì cũng có mà chỉ không có đồ đuổi muỗi.

Chắc là thời tiết không nóng lắm nên chưa mua?

Nhưng bây giờ đi ngủ chắc chắn sẽ bị cắn nữa! Cô trở về, nhìn Hoắc Trạch Tích đang ngủ say, không có dáng vẻ bị quấy rầy xú nào.

Nếu giờ mà không hỏi anh thì chắc chắn cả hai người đều không ngủ ngon!

Suy nghĩ xong Nhan Tiêu cắn răng, đẩy anh một cái, một bên nhỏ giọng: "Bác sĩ Hoắc, Hoắc Hoắc?"

Hoắc Trạch Tích cau mày, nghiêng người sang, Nhan Tiêu lại chọt anh: "Anh dậy đi, em bị muỗi cắn nè."

Lần này Hoắc Trạch Tích từ từ mở mắt, không thích ứng được ánh sáng, híp mắt nhìn: "Sao vậy?"

"Em bị muỗi cắn, nhà anh không có thuốc đuổi muỗi hả?"

Anh lại nằm xuống, giọng nói còn mơ màng: "Không có, anh bị dị ứng với cái đó."

What?

Cái này mà cũng dị ứng?

"Vậy muỗi cắn em anh định làm sao?"

"Thắp đèn đi, bên trong có hương hoa."

Nhan Tiêu tiến tới nhìn, chai nhỏ đã thấy đáy, lại chuyển hướng nhìn anh: "Hết rồi."

Hoắc Trạch Tích không đáp lại, Nhan Tiêu đành phải gọi lại, anh mới chậm rãi lên tiếng: "Vậy ngày mai anh mua, ngủ đi."

Cô thất vọng nói: "Muỗi cắn em không ngủ được."

"Sao nó không cắn anh?"

"Làm sao em biết được?"

Chắc là giữa Hoắc Trạch Tích và con muỗi có cái gì đó sâu xa, vừa dị ứng nhang muỗi mà muỗi lại không cắn anh...

Đang suy nghĩ, Hoắc Trạch Tích kéo cánh tay cô, qua loa lấy lệ nói: "Ngủ đi, anh ôm em thì bọn nó không cắn được em đâu."

Nhan Tiêu: "..."

Lời này đỡ không nổi.

Dù sao cũng không nghĩ ra biện pháp khác, Nhan Tiêu thỏa hiệp nằm xuống, Hoắc Trạch Tích còn nhích lên nhét cô vào ngực.

Nhan Tiêu nhin một hồi, nóng quá không chịu được, đẩy anh, không có động tĩnh.

Đẩy nữa, vẫn không cử động...

Tiếp tục đẩy...

"Em đẩy nữa đi!" Âm thanh của Hoắc Trạch Tích từ đỉnh đầu truyền đến, chắc động tác của cô đánh thức anh.

"Nóng quá!" Nhan Tiêu oán trách.

Vốn là bị con muỗi làm phiền não, bây giờ lại nóng không chịu được.

Hoắc Trạch Tích buông cô ra, Nhan Tiêu vẫn còn nhỏ giọng lầm bầm: "Quá bất công, con muỗi toàn cắn em."

Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt đáp: "Anh cũng muốn bọn nó cắn anh đừng cắn em, nếu không em thương lượng với tụi nó đi?"

Vào lúc này Nhan Tiêu nghe thấy chỉ toàn bức bối. Anh đang khoe khoang trả hình!

Một con muỗi đang bay ong ong bên tay, Nhan Tiêu tức giận đập, không chết.

Tiếp theo cô cứ liên tiếp đập muỗi làm Hoắc Trạch Tích không ngủ được, ngồi dậy, mượn ánh đèn yếu ớt nhìn cô: "Thôi được anh không ngủ nữa."

"Em cũng không cố ý đánh thức anh, anh nói vậy là ý gì!" Nhan Tiêu mắng lại.

Hoắc Trạch Tích sờ trán: "Không có ý gì, anh nói thật."

Nhìn đồng hồ, bây giờ mới năm giờ.

"Vây anh cho phép em ngủ dậy trưa xúu nha!" Nhan Tiêu lo sợ anh kêu mình dậy sớm nên vội hỏi trước, rõ ràng là cuối tuần mà vẫn không thể ngủ nướng.

"...Ừ."

Nhan Tiêu cao hứng lại kịp phản ứng, không lẽ cả hai người đều không ngủ, ngồi trên giường đập muỗi à?

Cô mở miệng hỏi: "Vây bây giờ không ngủ thì làm gì? Ngồi ngây ngốc trên giường à?"

"Ai nói ngồi không?" Hoắc Trạch Tích vừa nói vừa xoay mình áp cô xuống dưới giường, "Dĩ nhiên là phải vận động mới không bị muỗi cắn."

....

Nhan Tiêu: "Trong đầu anh chỉ nghĩ được vậy thôi hả?"

"Tại em đánh thức anh nên em phải bồi thường cho anh..." Hoắc Trạch Tích nhẹ giọng nói bên tai.

Cho nên, bồi thường thế nào?

Nhan Tiêu lại một lần nữa không chống đỡ nổi.

Chuyện phát sinh kế tiếp khiến đầu óc Nhan Tiêu dần trống rỗng.

Như có như không khiêu khích, cô mơ mơ hồ hồ choáng váng, càng về sau tay anh càng không kiêng kỵ nữa, Nhan Tiêu muốn bắt lại mà không được, vốn là động tác kháng cự lại bị đổi thành dẫn dắt.

Hoắc Trạch Tích giống như vô cùng kiên nhẫn, cho đến khi cô hoàn toàn phục tùng mới đưa ngón tay trượt vào cánh hoa mềm mại ở giữa, Nhan Tiêu thiếu chút nữa rên thành tiếng, lại cắn môi nhịn được, thờ hờ hững, ngực tê dại, bụng dưới rung động.

Nhưng chỉ là dò xét qua loa, Hoắc Trạch Tích rút ngón tay hơi ướt ra.

Cảm giác xa lạ lại khác thường nháy mắt xâm nhập vào đầu óc, cô mở mắt ra nhìn anh, tròn mắt trong suốt, có vẻ vô cùng sốt ruột mà chính cô cũng không biết.

Cũng không vội vàng, Hoắc Trạch Tích nghiêng người đến gần, Nhan Tiêu chủ động nghênh đón nụ hôn, cảm giác được anh từ từ mòn mỏi mình, len vào trong cạy ra, mút vào dây dưa, trao đổi hô hấp nóng bỏng.

Còn muốn chiếm làm của riêng.

Hoắc Trạch Tích cầm mất cả chân, tách hai chân ra đẩy lên trước người cô...

Cảm giác được vật cứng xâm nhập, Nhan Tiêu chợt căng thẳng, không nhịn được kêu thành tiếng.

Bởi vì ám ảnh lần trước nên thân thể cô hơi lùi về sau, biết rõ không có ích gì nhưng vẫn muốn né tránh, Hoắc Trạch Tích lại ung dung kéo về, giống như trừng phạt hành động né tránh của cô, lại đâm vào thật sâu.

Cảm giác vật cứng đã vào tận cùng bên trong, đột nhiên có chút sợ hãi, "Đi ra một chút, em khó chịu..."

Vây mà anh lại rút ra toàn bộ, cảm giác vừa được lấp đầy mà bây giờ lại trống không, Nhan Tiêu không biết nói gì cho phải, không biết có phải do anh cố ý hay không.

Trong ánh mắt của Nhan Tiêu có mấy phần khẩn cầu, Hoắc Trạch Tích sờ soạng chân cô, đã ướt đầm.

"Nhanh vậy mà đã có cảm giác rồi?" Trong mắt anh một mảnh đen, như cười như không nhìn cô.

Nhan Tiêu quay mặt chỗ khác, xấu hổ không biết làm sao đối mặt, nghe tiếng xé bao nylon, chỉ chốc lát sau anh lại tách chân cô tiến vào.

Tiết tấu rất chậm, theo ý nguyện của cô, không đâm vào nơi sâu nhất.

Nhan Tiêu cảm thấy càng ngày càng nóng, con đầu lúc bắt đầu đã được hóa giải, hô hấp tăng nhanh, thân thể bị động tác của anh chi phối, không thể làm gì khác hơn ngoài dậm gôi bên dưới, im lặng không lên tiếng.

Hơi thở của anh khàn khàn, thấp giọng: "Kêu lên."

Nhan Tiêu khó xử lắc đầu, Hoắc Trạch Tích đột nhiên tăng tốc, Nhan Tiêu không nhịn được rên lên, lại cắn môi, có lẽ nên nghe theo lời anh, tí mỉ mềm nhũn, phát ra tiếng thờ nhỏ.

Hoắc Trạch Tích cúi đầu hôn cô, hô hấp nóng bỏng, một lần nữa đi xuống, trần trụi trước ngực...

Mấy lần cao trào, Nhan Tiêu đã không còn thở nổi, trong đầu một mảnh trống không, buông lỏng nằm trên giường.

Hoắc Trạch Tích lật Nhan Tiêu qua, cô không phối hợp nằm lì xuống, mệt mỏi vô cùng, nhưng một cánh tay anh lại nâng eo cô lên, chờ cô quỳ xong rồi thì lần nữa chậm rãi đẩy vào.

Anh ở sau lưng cô đi sâu vào, trước ngực bị xoa loạn, Nhan Tiêu phát hiện thân thể lại không khống chế được nổi lên phản ứng.

.....

Sau khi kết thúc Nhan Tiêu hoàn toàn xụi lơ, khoe mắt còn sót lại vài giọt nước mắt, không muốn động dậy chút nào.

Chờ một hồi Hoắc Trạch Tích lại ôm cô đi tắm, ánh đèn ấm áp chói mắt.

Lúc bị đặt xuống Nhan Tiêu lại phát hiện mình đứng không vững, Hoắc Trạch Tích mở vòi sen cọ rửa từ trên xuống dưới, cọ đến thắt lưng thì bị Nhan Tiêu ngăn lại, "Đề tự em làm."

Hoắc Trạch Tích không chịu, đưa tay vào giữa hai chân cô giống như lơ đãng mon trón, Nhan Tiêu bị dọa giật mình, tuy lúc này mình đang hoàn toàn thanh tỉnh nhưng nếu như lại làm nữa, cô chắc chắn sẽ liều chết chống cự.

Nhan Tiêu mặt đầy nghi ngờ nhìn chằm chằm Hoắc Trạch Tích, anh chỉ khẽ cau mày: "Đề anh nhìn thử."

....

Nhìn cái đầu anh a, tới lúc lên giường mới phát hiện anh là người như vậy nha!

Nhan Tiêu kiên định: "Không!"

Anh cũng không lung lay: "Vậy tự em nhìn đi."

"Nhìn, nhìn cái gì?"

Anh hơi chần chừ, nói: "Giống như... hơi chảy máu."

"..."

Nhan Tiêu lúc này mới tuyệt vọng, anh còn ra vẻ kín đáo, cái gì mà "hơi", căn bản là rất nghiêm trọng đó! Không nói tới còn không sao, vừa nói đột nhiên cảm giác... đau muốn chết luôn.

Đau không nói nên lời.

Để lại cảm giác xấu hổ và tức giận cùng tồn tại.

"Anh còn có thể nhẹ nhàng hơn nữa được không?" Cô không nhịn được đem mũi dùi hướng vào người anh.

Hoắc Trạch Tích giương mắt, không nói lời nào, nhìn cô.

Nhan Tiêu suy nghĩ thật khó mở miệng, vậy mà anh lại ổn định cầm khăn tắm bọc kín cô lại, ôm ra khỏi nhà tắm.

Chưa hết giận, cô rất muốn đánh anh, lúc ra tay thì khí lực không biết đi đâu hết, biến thành cái đẩy nhẹ, tức giận nhưng mềm lòng, dứt khoát nổi lên cuồng phong xoa đầu anh rồi nủi.

Hoắc Trạch Tích lấy tốc độ nhanh nhất ném cô vào ghế salon, Nhan Tiêu nhìn đầu tóc anh, phát hiện, đầu người này bị vò rối đến vậy rồi mà sao vẫn không hiện lên vẻ chật vật xấu xí nhỉ?

Bị cảm giác thất bại tấn công, Nhan Tiêu tức giận nhìn, Hoắc Trạch Tích có chút bất đắc dĩ đối mặt với cô mấy giây, không nói gì, qua một bên tìm thuốc.

Chờ anh lấy bông gòn tới, muốn vén khăn tắm lên thì bị Nhan Tiêu không tình nguyện kéo lại, không để anh kéo lên được.

"Nghe lời!" Hoắc Trạch Tích cau mày nhìn cô, do dự một chút còn nói: "Còn không thì tự em làm đi!"

"Em không làm!" Nhan Tiêu trừng anh.

Không thương lượng nữa, Hoắc Trạch Tích tách đầu gối cô ra, Nhan Tiêu vừa gào thét vừa dùng chân đá anh: "Anh đi ra! Đi ra!"

Anh không nhin nữa đứng bật dậy, nghiêm nghị nhìn cô, cau mày: "Em đợi chút nữa rồi hẵng gây sự có được không?"

Nhan Tiêu không nghe tiếp tục gào thét: "Đi ra..."

Hoắc Trạch Tích không nhin được, bắt mắt cá chân của cô lại không cho đá lung tung.

Nhan Tiêu: "Biến thái! Buông em ra!"

Có lẽ là câu "biến thái" kia chọc giận Hoắc Trạch Tích, anh trừng ánh mắt uy hiếp nhìn cô, cả người tỏa ra một loại hơi thở hung dữ, dễ dàng chèn ép người khác.

Mặc dù hơi sợ nhưng vẫn không cam chịu, Nhan Tiêu tiếp tục nói, Hoắc Trạch Tích lạnh như băng thấp giọng cắt đứt: "Em thử kêu nữa đi!"

Lại uy hiếp! Nhan Tiêu như cũ không phục: "Em cứ kêu đó thì sao?"

Hoắc Trạch Tích rõ ràng khạc ra hai chữ: "Choi hồng."

...

Một lúc không thờ, Nhan Tiêu thiếu chút nữa bị bản thân mình làm nghẹn chết, không tưởng tượng nổi nhìn anh, nửa ngày nói không ra lời.

Anh lại nói ra những lời này?

Nhan Tiêu giận đến đỏ mặt tía tai: "Anh dám!"

"Em thử kêu nữa đi coi anh dám không."

Nhan Tiêu cảm thấy mình muốn tắt thở, miệng không chứa lại mắng: "Anh giỏi lắm!"

Buông chân cô ra, Hoắc Trạch Tích nghe câu này, lại nhìn thấy dáng vẻ bức tức của cô, tựa hồ muốn cười, không cau mày nữa: "Ngoan nào, xoa thuốc xong rồi đi ngủ."

"Anh tự ngủ đi, em không ngủ cùng anh nữa." Nhan Tiêu trừng anh.

Anh không muốn làm âm ỉ nữa, thỏa hiệp: "Cũng được, lát em cầm gối đi."

Không trả thù thành công, Nhan Tiêu tiếp tục: "Sau này không ngủ cùng anh nữa!"

Hoắc Trạch Tích thấy bộ dạng huyên náo không thuận theo của cô làm nhức đầu, trầm mặc một hồi, trở lại chủ đề, đem khăn tắm vứt ra, "Anh không cãi nhau với em nữa, nhưng nếu em đá nữa thì tự gánh hậu quả."

Khó chịu thì khó chịu, Nhan Tiêu cũng không dám mạo hiểm nữa, hừ hừ không chống cự.

Nhưng mà nhìn anh chuyên chú như vậy...

Nhan Tiêu nhắm mắt, trên mặt không nhin được bắt đầu nóng lên, trong đầu không nghĩ được gì cả...

Bạn đang đọc truyện *Ngịện Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Bánh con sò (2)

Không ngoài dự liệu, giữa trưa hôm sau Nhan Tiêu mới tỉnh, cả người như bị xe cán, eo mỗi đau lưng, trong đầu nghĩ bình thường tập luyện cường độ cao cũng không đau như vậy, không biết tại sao người vận động là anh mà người mệt như chó thì lại là mình.

Bởi vì dậy muộn nên Nhan Tiêu nói dứt khoát muốn xuống lầu ăn cơm, Hoắc Trạch Tích mặc quần áo tử tế đi ra, nói chờ lát nữa qua nhà ba mẹ anh rồi cùng nhau đi ăn cơm.

Mặc dù mỗi lần nhìn thấy ba mẹ anh cô đều khủng hoảng nhưng vẫn không từ chối, trả lời một tiếng.

Chẳng qua vì tối qua mệt quá nên bây giờ ra ngoài không có chút hưng phấn nào.

Rửa mặt xong, Nhan Tiêu đem mấy bộ quần áo của mình dọn tới tủ quần áo của Hoắc Trạch Tích, trong đó có mấy bộ lolita, còn có bộ đồ thủy thủ,

bình thường không hay mặc, chỉ dùng khi ra ngoài chụp hình nhưng bác sĩ Hoắc có vẻ rất hứng thú, nhìn thêm mấy lần, lại đột nhiên nghĩ tới cái gì nên quay đầu hỏi cô: "Sao em lại thích đóng vai nhân vật?"

Bình thường đều dùng từ "cosplay" để gọi, bây giờ đột nhiên dùng từ "đóng vai nhân vật" nghe sao có chút bất lương. Nhan Tiêu không biết giải thích thế nào, suy nghĩ hồi lâu: "Bởi vì mấy nhân vật đó là giả tưởng, thử nghiệm đóng vai có vẻ thú vị."

"Vậy lúc khiêu vũ tại sao phải mặc cái này?" Nói xong chỉ cái váy thủy thủ.

Thật ra thì cái vấn đề này Nhan Tiêu cũng không biết, thấy mọi người đều mặc nên mình cũng mặc, không suy nghĩ nhiều.

Cô hàm hồ trả lời: "Nhìn đẹp."

"Bởi vì đàn ông thích xem?" Giọng anh khi hỏi không lên xuống gì cả, vốn là câu hỏi nhưng lại nghe như đang uốn nắn dạy bảo cô.

Nhan Tiêu còn chưa phản ứng kịp, lại bắt đầu tức giận, thả quần áo xuống hỏi anh: "Anh nói như vậy là ý gì? Ý anh là em mặc quần áo như vậy là để cho đàn ông nhìn à?"

Đây vốn là vấn đề Hoắc Trạch Tích nghi ngờ trước giờ, nhưng là thứ Nhan Tiêu thích nên chưa từng can thiệp, nhưng cũng không phải là không để ý, lần này khơi mào nên dứt khoát nói thẳng:

"Em không biết mấy người đó thấy gì, nói như thế nào à?"

"Em không quan tâm họ nghĩ như thế nào, em thích là được!"

"Nhưng mà anh không thích."

Nhan Tiêu nói không ra lời, nhìn anh, "Tại sao anh không thích?"

"Anh tin không có bất kỳ người đàn ông nào hy vọng bạn gái mình bị người đàn ông khác công khai chỉ trích." Hoắc Trạch Tích vừa nói vừa nhún vai.

Bình thường quả thật trên mạng có nhiều bình luận không đứng đắn, nhưng Nhan Tiêu không muốn giải thích, tự cô cảm thấy không có gì, nhưng không ngờ Hoắc Trạch Tích lại để ý.

Cô tận lực muốn cho anh hiểu, nói: "Giống như anh cũng có rất nhiều fan nữ, có người kêu anh là "chồng", nói là bạn gái của anh, cái này cũng như vậy mà. Anh có hiểu không?"

Nghe cô nói như vậy, Hoắc Trạch Tích không nhịn được: "Có giống nhau sao?"

"Làm sao không giống nhau?"

"Nam và nữ có phương thức suy nghĩ khác nhau, bọn họ nhìn chân em, kêu em là vợ, không lẽ em không hiểu?"

Tâm tình anh có vẻ không tốt lắm, vừa nói vừa khò khè.

Lời nói đem Nhan Tiêu vào trạng thái xấu hổ, cô không biết nói gì cho đúng, muốn bảo vệ thứ mình yêu thích, lại thẹn quá hóa giận: "Vậy ý anh là bọn họ muốn lên giường với em? Vậy sao anh biết được người kêu anh là "chồng" có muốn lên giường với anh không? Anh dựa vào cái gì mà nói không giống nhau?"

Hoắc Trạch Tích thở dài nhìn chỗ khác, ánh mắt lại chuyển về, con ngươi đen nhánh, "Không biết có phải như vậy hay không, đối với anh không có chút ảnh hưởng, bởi vì anh là đàn ông, em hiểu không?"

Nghe anh nói xong, Nhan Tiêu vứt quần áo và móc treo đồ qua một bên, giọng cao lên: "Cho nên anh thấy là đàn ông thì không ảnh hưởng, có lên giường hay không cũng không quan tâm đúng không? Tự tưởng anh sai lệch! Anh kì thị giới tính!"

Nhan Tiêu quá kích động, Hoắc Trạch Tích dần sụp mắt, bình tĩnh nhìn cô: "Giống như việc xâm phạm tình dục, người yếu thế là nữ, điều này không thể chối, hơn nữa lời của anh không liên quan gì tới kì thị giới tính."

Anh nói xong thì dừng một chút, lại tiếp tục: "Nếu như em muốn nhấn mạnh nữ quyền thì trước tiên nên làm rõ người không tôn trọng em là những người nghị luận về tướng mạo vóc dáng của em ngoài kia, hay là anh."

Anh duy trì trấn tĩnh, chuyển chú nhìn cô.

Nhan Tiêu cảm thấy anh tỉnh táo nói chuyện, không có cách nào phản bác, chỉ có thể giận dữ: "Tại sao anh lại quan trọng hóa những câu đùa giỡn như vậy?"

Hoắc Trạch Tích nói: "Đùa giỡn? Anh không cảm thấy buồn cười chút nào."

Không đáp trả được, Nhan Tiêu cúi đầu gãi móng tay, mặc dù biết anh nói không sai nhưng cô vẫn cảm thấy không nghiêm trọng tới vậy, nghĩ tại anh là

người theo chủ nghĩa nam tử nên làm quá.

Bởi vì chuyện này nên hai người đều không vui, lúc lên xe cô không nói chuyện, Hoắc Trạch Tích cũng không mở miệng, mỗi người mang tâm sự riêng suốt cả quãng đường.

Đến nhà ba mẹ anh, Nhan Tiêu thoáng buông lỏng tâm tình, thấy mẹ Hoắc mặt mày vui vẻ, tiến lên ôm một cái.

"A Tiêu sao càng ngày càng đẹp ra?" Mẹ Hoắc kéo Nhan Tiêu nhìn kỹ, lại sờ sờ mặt cô.

Hoắc Bình Quả ở một bên cắn hạt hướng dương, nói một câu "Tình nồng ý đậm."

Nhan Tiêu nghe thấy thì nổi cả da gà, cố ý nhìn Hoắc Trạch Tích, anh giống như không nghe thấy, đang hỏi Hoắc Bình Quả Gia Gia đâu rồi.

"Gia Gia ở trên lầu, không biết đang làm gì nữa." Hoắc Bình Quả tiếp tục cắn hạt hướng dương xem phim Hàn.

Hoắc Trạch Tích nhìn lên lầu, "Sao em không trông con?"

"Tự nó chơi ở trên lầu, chơi mệt thì ngủ, ngoan lắm." Dáng vẻ cà lơ phất phơ.

Bên này Nhan Tiêu im lặng nghe hai người nói chuyện, trong đầu nghĩ lâu rồi không thấy Gia Gia, vì vậy mở miệng: "Vậy chị đi lên xem thử."

Nói xong cô đi lên lầu, nghe căn phòng nào đó có tiếng vang, đến gần cánh cửa, cố ý gõ một cái.

Nghe bên trong có tiếng bước chân tạch tạch của con nít, khoe miệng cong lên.

Lúc Gia Gia mở cửa nhìn thấy Nhan Tiêu thì sững sốt, cao hứng tiến lên ôm chặt chân cô: "Di Nhan Tiêu."

Tốc độ lớn của trẻ con nhanh kinh người, Nhan Tiêu phát hiện đứa nhỏ lại cao thêm một chút, sờ đầu nó: "Gia Gia còn nhớ di Nhan Tiêu, di vui lắm nha."

"Con dĩ nhiên là nhớ di Nhan Tiêu rồi... Vậy di chơi đùa xe cùng con có được không?" Gia Gia vừa nói vừa kéo tay Nhan Tiêu vào trong phòng.

Ngồi trên ghế, Gia Gia đưa cái hộp điều khiển từ xa cho cô, "Di là xe việt dã màu xanh lá cây, con là xe thể thao màu đỏ."

Nhan Tiêu không có lý do cự tuyệt, nhận lấy xe nhỏ, trong đầu nghĩ xe việt dã và xe thể thao thì có gì so tài, không phải hai xe đều cùng trọng lượng à?

Nhan Tiêu cầm xe việt dã xanh lá đặt ở vạch xuất phát, sau khi Gia Gia hô một tiếng thì hai xe cùng chạy, Nhan Tiêu cầm điều khiển không thành thạo, kỹ thuật rất kém cỏi, một lúc là đụng vào lan can, kết quả dĩ nhiên Gia Gia thắng.

Màn thứ hai Gia Gia nói để cho cô đi trước năm giây mình mới xuất phát, Nhan Tiêu hơi kinh ngạc, nhỏ như vậy mà đã rất phong độ rồi?

"Ai dạy con như vậy?" Nhan Tiêu hỏi.

"Mẹ dạy, bởi vì lúc trước con chơi với mẹ lúc nào mẹ cũng thua, mẹ nói cho con biết phải ưu tiên phái nữ."

Nhan Tiêu: "..."

Hoắc Bình Quả làm mẹ rồi mà vẫn bắt con trai nhường mình!

Có thể tưởng tượng được chồng và con trai em ấy bực bội cỡ nào...

Chơi mấy lần Nhan Tiêu mới để ý có một bóng người thật cao đứng ở cửa, ngẩng đầu nhìn qua là Hoắc Trạch Tích, cũng không biết anh đứng đó bao lâu rồi.

Ánh mắt giao nhau, Nhan Tiêu chợt nhớ hai người vẫn còn đang chiến tranh lạnh, lại cúi đầu tránh tầm mắt.

Gia Gia kích động đứng lên, ngay cả xe cũng không chơi nữa, nhào qua ôm cậu.

Hoắc Trạch Tích đón lấy nó, ung dung ôm lên đặt bên cánh tay, cười nhìn nó: "Chơi vui không?"

"Dạ vui."

Một cánh tay khác sờ soạng vào tóc Gia Gia, "Sao ướt vậy?"

"Mồ hôi."

"Ai mặc nhiều áo cho con như vậy? Cởi ra đi."

....

Trong mắt anh đều là nhu hòa, vẫn giống như lúc trước, lúc ôm con nít nhìn rất hấp dẫn. Nhan Tiêu nhớ, anh rất thích trẻ con.

Gia Gia ôm bả vai anh, ủy khuất vặn hỏi: "Sao mấy ngày trước cậu không tới chơi với con?"

Hoắc Trạch Tích vô tình nhìn cô, cô vội vàng nhìn chiếc xe mình đang cầm, anh chậm rãi nói: "Bởi vì cậu phải ở nhà chiều cổ một người bạn nhỏ khác."

Trong bụng Nhan Tiêu khẽ động đậy, Gia Gia tò mò truy hỏi: "Là bạn nhỏ của ai vậy cậu?"

Hoắc Trạch Tích im lặng bằng một cái chớp mắt, trả lời: "Của cậu."

Nhan Tiêu ở một bên yên lặng không nói, mặt đỏ rần, bị lời nói của anh làm rung động.

Không phải anh đang giận sao? Nói những lời này kêu cô phải phản ứng thế nào?

Chỉ có Gia Gia không nghe rõ: "Cậu nuôi con nít lúc nào?"

"Đi, chúng ta xuống lầu ăn kem." Hoắc Trạch Tích nói sang chuyện khác, ôm Gia Gia xoay người.

Gia Gia vẫn còn truy hỏi, Nhan Tiêu nhếch mép lên, thấy bóng lưng anh xa dần. Chờ anh biến mất ở cửa cầu thang rồi mới phát hiện... Tại sao mình bị bỏ lại rồi?

Ngoạ tào không phải anh tìm mình định làm lành à?

....

Nhan Tiêu cũng đi theo sau, cách Hoắc Trạch Tích hai bước xa, đi sau lưng anh, hơi cúi mặt, do dự không biết có nên bắt chuyện với anh hay không?

Không ngờ đang hạ quyết tâm thì lại bị mẹ Hoắc kéo ra chỗ khác làm bánh ngọt, cô bất đắc dĩ bỏ đi.

Bỏ lỡ một cơ hội tốt Nhan Tiêu không biết làm sao mở miệng nữa, trong đầu nghĩ mình hiểu ý muốn tốt cho mình của anh, nhưng mình cũng đâu có làm gì sai, nhiều lắm là lỡ nặng lời mấy câu, nghĩ vậy nhưng vẫn không có mặt mũi nói ra.

Hai người cả một buổi chiều không nói chuyện, ngay cả mẹ Hoắc và Hoắc Bình Quả cũng nhìn ra có gì đó không đúng, Hoắc Bình Quả không nhịn được kéo cô lên sân thượng hỏi: "Hai người hôm nay làm sao vậy?"

Nhan Tiêu: "Đâu có sao."

"Có phải anh em ức hiếp chị không?"

"Đâu có, sao em hỏi vậy?"

Hoắc Bình Quả trầm ngâm mấy giây, còn nói: "Nếu có chuyện gì thì em về cùng một phe với chị."

"Sáng sớm này có cãi nhau mấy câu, không có gì đâu." Chuyện của hai người cô không muốn kể cho người khác nghe.

Hoắc Bình Quả cũng không hỏi nữa, sau đó cả nhà cùng ra ngoài đi ăn tối, trên bàn cơm mẹ Hoắc nhắc tới chuyện của bà nội, nói bà bị suy tim, cần phải phẫu thuật, xuất viện liền lên núi tịnh dưỡng, sức khỏe đang dần khôi phục.

Hoắc Trạch Tích nghe vậy sững sờ, không biết bà nội ở trong núi, hỏi: "Bà nội xuất viện lúc nào? Sao không nói cho con biết?"

"Mấy ngày trước, bà nội không thích ở bệnh viện, nói không khí không tốt, mẹ và ba con liền đưa bà lên núi tịnh dưỡng mười ngày nửa tháng."

Nhan Tiêu chưa từng nghe Hoắc Trạch Tích kể về bà nội nên rất tò mò, cũng không biết có nên hỏi hay không, yên lặng vừa ăn cơm vừa nghe.

Hoắc Trạch Tích lại hỏi: "Núi nào?"

"Núi Cầu, không khí rất tốt." Mẹ Hoắc trả lời.

Anh khẽ gật đầu, gấp một miếng thịt lợn chua ngọt bỏ vào chén của cô, vừa nói chuyện: "Vậy ngày mai con đi thăm bà."

Nhan Tiêu nhìn chằm chằm miếng thịt sừng sờ, hoài nghi có phải vừa rồi anh quen tay nên bỏ vào cho mình hay không, quên mất hai người còn đang chiến tranh lạnh.

Nhưng Nhan Tiêu rất nhanh ngẩng đầu, nhìn anh: "Em đi cùng anh."

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Bánh con sò (3)

Tối nay mẹ Hoắc bảo Hoắc Trạch Tích và Nhan Tiêu ở lại, Hoắc Trạch Tích không từ chối, nhìn cô, cô cũng gật đầu đáp ứng.

Sau khi ăn xong Nhan Tiêu và Hoắc Bình Quả cùng đi tản bộ, cô nhớ lại chuyện hôm nay, mặc dù đã qua nhưng vẫn không nhin được mà đi hỏi Hoắc Bình Quả: "Em cảm thấy anh em là dạng người gì?"

"Anh em là người tốt mà." Hoắc Bình Quả qua loa lấy lệ trả lời.

Nhan Tiêu suy nghĩ, còn nói: "Không phải, thật ra thì chị muốn hỏi có phải có lúc anh em rất gia trưởng không?"

Hoắc Bình Quả nghe ra vấn đề, "Hôm nay chị và anh em bất hòa là vì vấn đề này hả?"

Nhan Tiêu do dự một chút, nói đại khái nguyên nhân, không ngờ Hoắc Bình Quả nghe xong thì rất bình tĩnh: "Anh ấy có lối nghĩ hơi cổ hủ, chắc là do từ nhỏ đã như vậy, có tật xấu là hơi cố chấp với ý kiến của bản thân, nhưng mà bởi vì quan tâm chị nên mới quản nhiều như vậy đó."

Cô không trả lời, Hoắc Bình Quả còn nói: "Nói là gia trưởng thì cũng không hẳn, chỉ là anh em hơi truyền thống, chuyện nào cũng có nguyên tắc, anh ấy rất quan tâm chị, huống chi chị còn là bạn gái của anh mà, loại chuyện này mà lấy ánh mắt của đàn ông xem xét thì sẽ nghĩ bạn gái mình bị xâm phạm, tóm lại đàn ông muốn chiếm lấy làm của riêng rất đáng sợ..."

Yên lặng nghe cô ấy nói, Nhan Tiêu bước chậm lại.

Khi về đến nhà nhìn thấy Hoắc Trạch Tích ôm Gia Gia đứng trong vườn hoa xem bể cá vàng, Nhan Tiêu chỉ mỉm cười im lặng bước tới sau lưng anh.

"Cậu, cậu có thích con cá lớn kia, toàn thân đều màu vàng không?"

"Cậu thích con cá Tiểu Hồng bên cạnh..."

Nghe được đoạn đối thoại của hai người khiến cô mỉm cười ra tiếng.

"Cá Tiểu Hồng là cá gì vậy?" Nhan Tiêu đột nhiên mở miệng.

Hoắc Trạch Tích xoay người, Gia Gia cũng xoay qua: "Di Nhan Tiêu tới rồi!"

Cô sờ mặt Gia Gia: "Đúng vậy, hai người đứng đây làm gì vậy?"

"Nhìn cá, có thật nhiều cá, con thích nhất con cá rô đen kia." Gia Gia vừa nói vừa kích động chỉ chỉ.

Nhan Tiêu học theo người bạn nhỏ ngây thơ hỏi: "Tại sao vậy?"

"Bởi vì nó rất lớn, thịt rất nhiều, ăn chắc ngon lắm."

"....."

Câu trả lời này thật không ngờ tới, Nhan Tiêu nghi ngờ nhìn Hoắc Trạch Tích, anh hiểu ánh mắt của cô, lên tiếng chối: "Không phải anh nói."

Nhan Tiêu không tin, cố ý lớn tiếng: "Hoắc Bình Quả mau đến đây xem anh em dạy con em nè, quá hung tàn!"

...

Đây là lần đầu tiên ở lại nhà ba mẹ anh, cô rất thông thả, như ở nhà mình, trong đầu nghĩ mình gặp nhà trai thân thiện như vậy thật là may mắn.

Mẹ Hoắc đi chuẩn bị phòng, mặc dù biết hai người họ ở chung nhưng vẫn không biết rõ lắm nên hỏi ý kiến Nhan Tiêu có muốn ngủ một mình một phòng hay không.

Nhan Tiêu không suy nghĩ nhiều lắm, chỉ sợ làm phiền mẹ Hoắc, "Không cần đâu ạ, con ở cùng phòng với Hoắc Trạch Tích là được rồi, không cần dọn dẹp nữa đâu ạ."

Mẹ Hoắc nghe xong cười đầy ẩn ý, ngược lại Gia Gia ở cạnh bên ồn ào hỏi bà ngoại: "Con có thể ngủ chung với dì Nhan Tiêu được không ạ?"

Nhìn thấy Gia Gia kéo vạt áo mẹ Hoắc khấn cầu, Nhan Tiêu có hơi bối rối, Hoắc Bình Quả vội ngăn lại, "Tại sao con phải ngủ với dì Nhan Tiêu? Con đã sớm ngủ một mình rồi, chẳng lẽ còn sợ?"

"Bởi vì con thích đi mà, con có thể chia sẻ bí mật nhỏ với đi." Gia Gia vừa nói vừa kéo tay cô, nói nhỏ bên tai.

Mình có nên từ chối hay không? Nhan Tiêu tiến thoái lưỡng nan.

Bác sĩ Hoắc bên cạnh không yên lặng nữa: "Giường con nhỏ như vậy hai người ngủ sao vừa?"

Gia Gia phản ứng: "Vậy cậu và đi cũng ngủ một cái giường làm sao mà vừa?"

Người bạn nhỏ à...

Nhan Tiêu muốn từ chối nhưng sợ Gia Gia thất vọng nên nhìn Hoắc Trạch Tích tìm kiếm cứu giúp.

Anh đặt sách trong tay xuống, đi tới, "Lục Tư Gia, tối hôm nay con ngủ một mình."

Cuối cùng bác sĩ Hoắc cũng đóng vai ác...

Gia Gia miệng mếu muốn khóc, Hoắc Bình Quả không yên lòng an ủi: "Gia Gia, chờ sau này con có vợ đi thì không cần ngủ một mình nữa."

Mọi người nghe thấy thì cười nhưng Gia Gia càng thương tâm: "Vậy con muốn đi Nhan Tiêu làm vợ con."

Lời vừa nói ra Hoắc Bình Quả vừa muốn mắng vừa buồn cười, Nhan Tiêu thì cười không nổi.

Đồng ngôn vô ky.*

*Đồng ngôn vô ky: Chỉ những việc trẻ nhỏ nói chuyện, không cần cố kị, kiêng dè do tâm tư còn khờ dại.

Bị cháu mình tuyên thệ chủ quyền, Hoắc Trạch Tích thu lại nụ cười, làm vẻ nghiêm túc: "Tối lúc đó đi Nhan Tiêu đã là vợ của cậu rồi."

Tựa như sấm sét giữa trời quang, Gia Gia không dám tin nhìn cậu mình, nấc một tiếng òa khóc.

Một lần nữa vào phòng Hoắc Trạch Tích, Nhan Tiêu nhớ lần trước mình vào đây còn đặc biệt lúng túng, lúc đó anh đang thay quần áo, mà bây giờ thì đã có thể quang minh chính đại nhìn rồi.

Nhan Tiêu vừa dùng kem dưỡng ẩm vừa nhìn anh cười ngây ngô suy nghĩ, Hoắc Trạch Tích nhìn thấy dáng vẻ của cô, sững sờ rồi cũng bật cười.

Lau mặt xong, Nhan Tiêu lại tú quần áo tìm đồ mặc, trông vào một cái áo sơ mi trắng, vạt áo che kín nửa bắp đùi xong rồi lại nhảy lên giường lục lọi đầu giường.

"Hoắc Hoắc, nhìn anh khi còn bé thật dễ thương quá, lớn lên rồi khác hoàn toàn." Nhan Tiêu nhìn thấy một tấm hình khi còn bé của anh kẹp vào quyển sách.

Hoắc Trạch Tích bụng ly sữa bò tới, đưa cho cô, "Anh bây giờ thì sao?"

Nhan Tiêu nhận lấy uống một hớp, lại quan sát anh: "Không dễ thương nữa."

Hoắc Trạch Tích cười không nói lời nào, cô lại bổ sung: "Rõ ràng chỉ mới hai năm tuổi mà đã tự biến mình thành ông lão có chấp! Không dễ thương chút nào!"

Hoắc Trạch Tích nghe xong cũng không đáp lại, chỉ hơi hí mắt nhìn cô.

Nhan Tiêu nói xong lại uống sữa, Hoắc Trạch Tích biết cô đang nói bóng nói gió chuyện cãi nhau sáng nay, yên lặng một hồi, hơi cúi đầu nói: "Thái độ hôm nay của anh không tốt lắm."

Nhan Tiêu không lên tiếng, chậm chậm uống hết ly sữa, anh lại tiếp tục: "Anh sẽ không can thiệp vào việc em yêu thích nữa, nhưng anh hy vọng em có thể tôn trọng ý kiến của anh."

Dùng mấy giây, Nhan Tiêu chậm rãi giãn khoe miệng, nói ra lời vừa chuẩn bị xong: "Vậy em hứa với anh, sau này lúc em khiêu vũ, quần áo qua đầu gối, không mặc đồng phục."

Mỗi người lùi một bước, trời cao biển rộng.

Hoắc Trạch Tích tựa vào đầu giường suy nghĩ, ừ một tiếng, cô lại dịch lại gần, ghé vào tai anh nói: "Chỉ cho một mình anh nhìn."

Anh bật cười, giờ tay nhẹ nhàng xoa tóc cô, Nhan Tiêu thuận thế nằm trong ngực anh, lại nghĩ tới: "Bộ lolita có phải cũng không nên mặc không..."

"Đừng suy nghĩ, anh không có nhiều quy tắc vậy đâu." Hoắc Trạch Tích khoác tay lên bả vai Nhan Tiêu, nhẹ nhàng vuốt ve.

Ở trong ngực anh cả một cái, Nhan Tiêu lại ngẩng đầu, "Anh muốn thấy em mặc cái gì?"

Chống lại ánh mắt chớp chớp của cô, Hoắc Trạch Tích không biết nói gì, cái câu hỏi này...

Anh tránh nặng tìm nhẹ: "Mặc đồ bình thường là được rồi, sáng sủa một chút."

"Không phải lúc bình thường, là lúc chỉ có hai chúng ta." Nhan Tiêu đưa hai ngón tay ra, bắt chước hai cái chân, đi tới đi lui ở ngực anh.

Hoắc Trạch Tích dứt khoát trả lời: "Mặc gì cũng được, không mặc cũng được."

Không mặc...

Ngón tay cô dừng lại, đánh anh một cái: "Có phải là người nguyên thủy đâu!"

Hoắc Trạch Tích cũng cười, cô ngồi dậy: "Có nhiều đàn ông thích xem hóa trang thành mèo, anh thấy có được không?"

Khác với lúc trước trốn trốn tránh tránh, hôm nay cô có vẻ thấy hứng thú với phương diện này, Hoắc Trạch Tích có chút nghi ngờ nhưng không hỏi, cười trả lời: "Có thể thử một chút."

"Có phải kêu meo meo, gọi anh là "Chủ nhân" không?" Nhan Tiêu thăm dò.

"...."

Anh không đáp lại, cô hồ nghi: "Anh cảm thấy hơi trẻ con hả?"

"Cái này hơi khó."

"Sao vậy?"

Anh hí mắt nhìn: "Em muốn chơi S.M hả?"

Nhan Tiêu có nhìn thấy cái này trong manga Nhật Bản rồi, cảm thấy cũng được, bây giờ nghe anh nói vậy thì hơi không thích: "Vậy thì đều là cầm roi đánh phải không?"

Hoắc Trạch Tích không giải thích thêm, ôm Nhan Tiêu nằm xuống, "Ngày mai phải lên đường sớm, mau ngủ đi."

"Ngủ ngay bây giờ?"

Hoắc Trạch Tích hỏi: "Chứ em còn muốn làm gì?"

"Bác sĩ Hoắc, cái đó... em muốn..." Nhan Tiêu không biết mở miệng thế nào, sợ anh từ chối.

Hoắc Trạch Tích nhìn dáng vẻ của cô, đoán ra gì đó, cười cười "Ừ?"

Vận phần quần quít, cuối cùng cũng nói ra nội tâm khát vọng: "Anh... anh kể chuyện cho em nghe đi."

Nói xong mặt đầy khao khát nhìn anh.

Hoắc Trạch Tích: "..."

"Kể một chuyện thôi, một thôi cũng được!" Nhan Tiêu hoàn toàn không chú ý tới biểu tình hơi gồng của Hoắc Trạch Tích, tiếp tục ôm cánh tay anh uốn tới ẹo lui.

Nhăn nhó nửa ngày chính là muốn nghe kể chuyện?

Vừa rồi quả nhiên đánh giá cao cô rồi...

Thanh âm lãnh đạm: "Kể em nghe chuyện [ba con Nhan Tiêu]."

"Cái gì vậy? Anh mới là heo đó!" Nhan Tiêu không biết sao bác sĩ Hoắc lại kiêu ngạo như vậy. [có câu chuyện ba con heo, anh đổi thành tên cô nên cô mới nói như vậy.]

Bác sĩ Hoắc không ngừng công kích: "Vậy thì [công chúa Bạch Tuyết và bảy Nhan Tiêu]."

Nhan Tiêu phản kích: "Vậy em cũng có thể kể anh nghe [người đẹp và Hoắc Trạch Tích]."

"Được, em kể đi."

Nhan Tiêu háng giọng: "Trước đó có một cô gái đẹp tên là Nhan Tiêu, có con dã thú gọi là Hoắc Trạch Tích..."

Nghe khúc bắt đầu Hoắc Trạch Tích liền bật cười, Nhan Tiêu đánh anh: "Cười cái gì? Hồi này anh kêu em là cái gì của anh?"

"Được, em kể tiếp đi." Hoắc Trạch Tích nhin cười.

"Anh mau trả lời, hôm nay anh nói với Gia Gia em là cái gì?"

"... Vợ."

"Còn gì nữa không?"

"Còn cái gì nữa đâu?"

"Anh còn nói em là đứa trẻ!" Nhan Tiêu giận dữ.

Giờ phút này cảm thấy xung hô này thật ngứa ngáy, anh hỏi: "Sao anh không nhớ?"

"Gia Gia hỏi anh chăm sóc đứa nhỏ nào, anh nói 'của anh'."

Hoắc Trạch Tích thỏa hiệp: "Được rồi..."

"Vậy anh lặp lại lần nữa." Nhan Tiêu ôm cánh tay anh, một cái chân khác đề lên người anh."

Hoắc Trạch Tích tắt đèn, "Ngày mai nói sau."

"Không! Nói ngay bây giờ!" Nhan Tiêu cóc tin ngày mai anh chịu nói.

Anh đẩy chân cô xuống, yên lặng mấy giây đột nhiên né người hôn cô, Nhan Tiêu đầu tiên sững sốt rồi sau đó chủ động đáp lại, rằng môi ướt át.

Cho đến khi cô sắp nghẹt thở anh mới thờ dốc kêu một tiếng cục cụng, âm thanh hàm hồ không rõ, vùi lấp giữa răng môi hai người.

Bạn đang đọc truyện *Nghiện Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Hoa quế khoai môn (1)

Rạng sáng hôm sau đã phải xuất phát đi ngoại thành, Hoắc Trạch Tích lái xe, Nhan Tiêu ngồi ở ghế phụ mơ màng ngủ.

Đoạn đường ra khỏi thành phố đi núi Cầu tất cả đều là đường cao tốc, lái xe dễ bị mệt, Nhan Tiêu cố gắng giữ tâm thanh tĩnh cùng Hoắc Trạch Tích nói chuyện phiếm, tránh cho anh buồn ngủ.

Lần này là đi thăm bà nội, cô cảm thấy cần phải hỏi rõ tình huống trước nên lên tiếng: "Bà nội năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Bảy mươi ba."

"Tim không khỏe?" Tối qua nghe mẹ anh nói còn làm phẫu thuật tim.

Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt nhìn phía trước nói: "Suy tim, năm trước mới cấy máy tăng nhịp tim, mới không lâu đây có phẫu thuật đặt stent động mạch vành mới phát hiện nhịp tim không đập nữa."

Những từ ngữ y học này cô không hiểu nhưng nghe hiểu câu cuối cùng, sững sốt nói không ra lời.

Hoắc Trạch Tích nhìn cô, giọng nhẹ đi: "May là lúc trước có đặt máy nên không nguy hiểm tính mạng."

Cô không nhin được hỏi: "Máy tăng nhịp tim giúp tim đập hả anh?"

"Là máy điện tử trợ giúp hoạt động co cơ tim làm máu được tuần hoàn."

Vậy thì tương đương với việc tim không đập, hoàn toàn nhờ máy để duy trì sự sống?

Nhan Tiêu chỉ cảm thấy hơi bức bối trong lòng, có chút khổ sở, không biết nói gì liền đổi đề tài: "Bà nội và anh rất yêu thương nhau phải không?"

Anh yên tĩnh một giây rồi ừ một tiếng, lại có điều gì suy nghĩ mở miệng: "Là người rất đặc biệt."

Nhan Tiêu tò mò: "Đặc biệt?". Suy nghĩ một chút lại hỏi: "Vậy anh cảm thấy bà có thích em không?"

"Nhất định sẽ."

Nhan Tiêu dựa vào ghế ngồi cười, trên xa lộ xe không nhiều, anh chạy rất nhanh, cảnh sắc bên cạnh rất nhanh biến mất, Nhan Tiêu thấy trong lòng bình tĩnh lạ thường.

Đến núi Cầu đã là buổi trưa, xe không thể lên núi nên dừng ở khu đậu xe, hai người đi bộ lên núi.

Cảnh trên núi rất đẹp, có thể ngồi thấy thoáng thoảng mùi lá cây, trên đỉnh đầu chim hót líu lo, không khí ẩm ướt, trong lành.

Có một đoạn đường rất dốc, đi lên quanh co, chỉ có lan can cao nửa thước che chở, Nhan Tiêu đi phía trước, Hoắc Trạch Tích đi sau đỡ eo cô, đi qua đoạn đó Nhan Tiêu đã thở hồng hộc, nắm cánh tay anh hỗn hển: "Lâu rồi không leo núi, mệt quá..."

"Thiếu rèn luyện, sau này lúc rảnh anh sẽ dẫn em đi leo núi." Hoắc Trạch Tích nhìn tóc mai ướt nham của cô, hỏi: "Đi nổi không?"

"Không sao đâu, em nghỉ xíu là được." Nhan Tiêu lấy khăn giấy ra lau mồ hôi, lại giúp anh lau.

"Anh công em." Hoắc Trạch Tích nói.

Nhan Tiêu hơi kinh ngạc lắc đầu: "Không cần..."

Hoắc Trạch Tích nửa cười nhìn cô, "Cơ hội hiếm có bỏ lỡ là không có cơ hội khác đâu."

"Được! Vậy anh công em!" Nhan Tiêu sáng khoái đáp ứng.

Được công lên cô không kìm được nụ cười, tay khoác lên bả vai anh nhẹ giọng hỏi: "Có phải em nhẹ lắm đúng không?"

"...Rất nặng."

"Xạo quá, lần trước chỉ cần một tay là ôm được em rồi."

Anh không trả lời, cười một tiếng.

Nắm bả vai anh một hồi, Nhan Tiêu đưa tay nắm lấy cành cây bên đường, lực rất mạnh làm cây lung lay, chim bị dọa sợ bay đi hết, líu ríu ồn ào.

Cô vội vỗ bả vai anh: "Hoắc Hoắc đi mau!"

"Sao vậy?"

"Mấy con chim kia định thả phân xuống báo thù em!"

"... Em nghĩ xấu cho tụi nó rồi."

Nhan Tiêu còn nghi ngờ quay đầu nhìn, đám chim kia vẫn còn ồn ào.

Nhan Tiêu vươn người lên ôm lấy đầu anh: "Đi mau đi mau!"

Hoắc Trạch Tích giận: "...Tay em che mắt anh rồi!"

"Em sợ bọn nó thả phân lên đầu anh!"

"..."

Nhan Tiêu không nhịn được: "Mau thả em xuống!"

Hoắc Trạch Tích không buông ra, cô lại vỗ vỗ bả vai anh: "Mau!"

Anh không biết làm sao, ngồi xổm xuống để cô xuống, Nhan Tiêu vội vàng kéo tay anh bắt đầu chạy.

Hoắc Trạch Tích ban đầu còn bị cô kéo chạy mấy bước, sau đó Nhan Tiêu lại kéo mạnh hơn, anh không nhịn cười được, cũng chạy chậm theo cô.

Quay đầu nhìn anh cô mới từ từ nhớ lại chuyện vừa rồi, cười ra tiếng, vừa chạy vừa cười, nước mắt tuôn ra, thả chậm bước chân.

Hô hấp không đều, Nhan Tiêu níu anh lại, đầu tựa vào ngực anh, cúi đầu điều chỉnh nhịp thở.

Hoắc Trạch Tích kéo cô vào ngực mình, xoa xoa đầu cô, cười hỏi: "Em có bị ngốc không vậy?"

Nhan Tiêu lắc đầu: "Không ngốc."

Đi ra khỏi rừng cây mới phát hiện hai người đã đến lưng chừng núi, kế bên là vách núi, có thể nhìn thấy tầng sương mù bao phủ cây cối bên dưới cùng dòng suối phía xa.

Rất cuộc nhìn thấy căn nhà không xa, Nhan Tiêu kích động: "Có phải chỗ đó không?"

Hoắc Trạch Tích cũng nhìn sang, "Hình như vậy."

Đi tới mới thấy dưới tàng cây có một bà cụ ngồi trên xe lăn, Nhan Tiêu hơi nghi ngờ nhìn Hoắc Trạch Tích, anh hơi cúi đầu: "Là bà nội."

Đến gần mới thấy rõ bà đang nhắm mắt nghỉ ngơi, tóc ngắn ngắn, hết sức gầy gò.

Hoắc Trạch Tích khẽ gọi bà mới từ từ mở mắt, thấy rõ hai người thì hơi ngạc nhiên, từ từ phản ứng, cười: "Trạch Tích à?"

Hoắc Trạch Tích nhìn bà cũng cười.

Nhan Tiêu thấy hơi xúc động, anh cười lên rất ôn nhu.

Anh lại kéo Nhan Tiêu qua, "Bà nội, đây là bạn gái con, tên Nhan Tiêu."

Quan tâm đến thính lực của người già, anh nâng cao âm thanh lên, nói chậm từng từ.

Nhan Tiêu tiến lên, cười sáng rỡ: "Con chào bà nội!"

Bà nội hơi kinh ngạc, quan sát cô, vừa cười vừa gật đầu.

Thời tiết oi bức, âm trầm giống như muốn mưa, Nhan Tiêu đi tới đẩy xe lăn, cúi đầu nói: "Bà nội, trời muốn mưa rồi, con đẩy nội vào nhà được không ạ?"

Bà nội cười đáp ứng, Nhan Tiêu chậm rãi đẩy xe lăn, Hoắc Trạch Tích đi phía sau.

Trong phòng có một thim nuôi rót nước cho hai người.

Phòng khách có cửa sổ sát đất, tầm mắt rộng rãi, có thể nhìn thấy phong cảnh bên ngoài, núi non trùng điệp.

Bên cửa sổ có cái bàn nhỏ bày một bộ ấm trà gốm màu xanh nhạt, hết sức tinh xảo.

Bà nội Hoắc tìm cô nói chuyện nhưng lại không hỏi vấn đề gì, chỉ nói cảnh trong núi, hai bà cháu đang nói chuyện thì cô phát hiện Hoắc Trạch Tích đứng lên đang đi tới bàn trà.

Bình nước nóng, lọc lá trà, tráng sơ chén trà...

Động tác anh chậm rãi, yên lặng chuyên chú.

Giống như một thói quen, rất thành thạo.

Nhan Tiêu nhìn theo bị ánh mắt bà nội bắt gặp, cười một tiếng: "Mỗi lần nó tới đây đều pha một bình trà."

Nhìn bác sĩ Hoắc như vậy rất có cảm giác phong nhã, Nhan Tiêu yên lặng cười nhìn bà nội, phát hiện bà nội cho cô rất nhiều cảm xúc phức tạp, không tiếp xúc nhiều nhưng thấy bà rất có khí chất, có thể nhìn ra lúc còn trẻ từng là mỹ nhân.

Làm xong, Hoắc Trạch Tích đẩy chén trà sang cho bà, ôm bà từ xe lăn ra ngoài để bà ngồi lên ghế gỗ nhỏ chạm hoa.

Chắc là thói quen, bà nội nâng chung trà lên hớp một chút, ngẩng đầu nhìn anh: "Sao không châm trà cho bạn gái con?"

Nhan Tiêu lúc này mới phản ứng, vội vàng nói: "Để em cầm chén."

Trong đầu nghĩ để bác sĩ Hoắc bung trà rót nước cho mình sao thấy bất an quá.

Hoắc Trạch Tích bung ấm lên, một tay đè nắp, nước trà màu hổ phách chảy vào trong chén, anh lại nhìn cô.

Nhan Tiêu bung lên uống một hớp, tuy không biết thưởng thức nhưng vẫn cảm thấy trà rất thơm, đọng trong miệng lâu dài.

Cô không nhịn được hỏi: "Đây là trà gì?"

Hoắc Trạch Tích trả lời: "Phổ Nhị."

"Em có thể nếm thấy mùi hoa lài." Nhan Tiêu lại uống một hớp nữa.

Anh giải thích: "Có thêm hoa lài khô nên hai vị trà hòa quyện vào nhau."

Nhan Tiêu cười nhìn anh, bác sĩ Hoắc thật giỏi...

Ba người ngồi một chỗ không nói chuyện nhiều, Hoắc Trạch Tích nói bà nội nấu ăn rất ngon, hai người liền đứng dậy vào bếp làm bánh táo đỏ, để Hoắc Trạch Tích ở bên ngoài.

Cô học cách đổ vào khuôn rồi cho vào lò, sau đó đẩy bà nội ra ngoài.

Hoắc Trạch Tích đứng ở cửa sổ nhìn ra ngoài, hai tay cho vào túi quần, Nhan Tiêu nhìn bóng lưng thon dài kia có vẻ đang thất thần nên kêu một tiếng, anh xoay người.

Bà nội khen ngợi cô: "Bà gái con học rất nhanh, rất thông minh."

Hoắc Trạch Tích cúi đầu cười nói: "Bà nội cô ấy không có thông minh đâu."

Nhan Tiêu trừng anh nhưng không tự chủ cong khóe miệng.

"Vậy con thông minh à?" Bà nội bênh vực cô.

Nhan Tiêu cũng hòa theo: "Anh thông minh à?"

Lấy nhiều địch ít, bác sĩ Hoắc bại trận.

Bên ngoài đột nhiên nổi gió, Nhan Tiêu nhìn cách đó không xa có một cây đào có trái đã chín đỏ, nếu như mưa xuống chắc rụng mất.

Cô hỏi: "Bà nội, cây đào bên ngoài là của ai vậy ạ?"

"Chắc là của chủ nhà."

Nhan Tiêu nói: "Vậy con có thể hái xuống được không ạ? Nếu không thì tội nó hư hết."

"Không có ai ăn cả, con cứ hái đi." Bà nội cười nói.

Hoắc Trạch Tích từ sân thượng đi vào thì nhìn thấy cô đi ra cửa, hỏi: "Bên ngoài trời sắp mưa em đi ra làm gì?"

"Em đi hái đào." Nhan Tiêu chỉ chỉ cái cây.

Cây lớn lên ở trên đường núi, cao thật cao.

Hoắc Trạch Tích ngăn lại: "Nguy hiểm lắm, đừng ra ngoài."

Nhan Tiêu không chịu: "Không hái thì hư đó, uống lắm!"

"Bên ngoài trời mưa, đất trơn trượt, em té xuống thì làm sao?"

Té xuống...

Bác sĩ Hoắc tưởng cô là con nít à?

"Bà nội đồng ý rồi, hơn nữa cái cây cực khổ mọc ra trái mà không có người hái, nó buồn lắm đó!" Nhan Tiêu trưng ra biểu tình thê thảm nhìn anh.

Bà nội cười, nhìn anh: "Con quá nghiêm khắc rồi đó! Nhan Tiêu đâu phải là con nít đâu!"

Nghe câu này cô hơi chột dạ, sợ Hoắc Trạch Tích buông ra câu "Cô ấy chính là con nít."

Cũng may là không nói, anh yên lặng mấy giây: "Vậy để anh hái."

Trời đã bắt đầu mưa rồi, Nhan Tiêu sống chết muốn ra ngoài cùng anh, Hoắc Trạch Tích kêu cô đứng dưới tàng cây, anh hái cô chụp.

Mưa lớn dần, Hoắc Trạch Tích nắm tay Nhan Tiêu trở lại.

Nhan Tiêu rửa đào xong thì ăn, còn hơi chát nhưng ăn rất ngon, Hoắc Trạch Tích nhìn đáng vẻ thì thấy buồn cười, y như con nít.

Mới vừa rồi cô đứng dưới tàng cây không có dầm mưa, nhưng áo anh ướt.

Nhan Tiêu sờ thử: "Quần áo anh ướt rồi mặc vào bị cảm lạnh đó!"

Bà nội cũng nhìn thấy, kêu anh cầm máy sấy tóc sấy cho khô đi, vì vậy hai người đi vào phòng sấy đồ.

Hoắc Trạch Tích ngồi lên ghế, Nhan Tiêu cắm điện vào, nhiệt độ vừa đủ để không làm nóng da.

Tay cô thò vào trong quần áo anh, từ bụng tới ngực, quần áo bị kéo lên, lộ ra một đoạn eo bụng rắn chắc, Hoắc Trạch Tích nhìn cô: "Tính lưu manh với anh à?"

Vốn không nghĩ nhiều như vậy, bây giờ nghe Hoắc Trạch Tích nói Nhan Tiêu lập tức đưa tay sờ soạng vài cái, hừ lạnh: "Đại gia ta còn muốn lưu manh thêm chút nữa đấy!"

Hoắc Trạch Tích đưa một ngón tay ra, hời hợt nói: "Sờ một lần đưa một trăm."

Nhan Tiêu: "... " Anh có đầu óc buôn bán quá nhỉ!

Cô sấy rất chậm, từng chỗ từng chỗ, động tác nhẹ nhàng ôn nhu, Hoắc Trạch Tích đang nằm cũng buồn ngủ, nhắm mắt lại.

Nhan Tiêu nghĩ là anh chỉ nhắm mắt một chút, ai ngờ khi sấy xong cô nhẹ kêu anh mà anh không trả lời.

Ngủ rồi...

Chắc là lái xe từ sáng tới trưa rất mệt.

Nhan Tiêu không lay anh dậy, rón rén ra khỏi phòng, trước khi ra còn cài cửa lại.

Bánh táo đỏ vừa rồi làm đã được rồi, bày trên bàn, mùi thơm lan tỏa tứ phía.

Trong phòng không thấy bà nội, Nhan Tiêu hỏi đi ở bên cạnh: "Bà nội đâu rồi ạ?"

"Bà về phòng ngủ trưa rồi."

Nhan Tiêu cắt một miếng bánh ăn thử, mùi vị cũng được lắm, còn nóng, vừa thổi vừa ăn, Nhan Tiêu ngồi một hồi lại thấy chán quá nên đi vào phòng của Hoắc Trạch Tích đợi.

Anh ngủ có vẻ rất thoải mái, cô ở bên cạnh chơi điện thoại rồi lại đứng cạnh cửa sổ nhìn mưa, trong đầu nghĩ sao thời tiết oi bức thế.

Bình thường đâu có khi nào ngủ trưa, cộng thêm chỗ này hoàn cảnh xa lạ, Nhan Tiêu đợi nửa ngày cũng không buồn ngủ nên ngồi nhìn Hoắc Trạch Tích ngủ say.

Nhưng mà nhìn kỹ... trán anh ra mồ hôi nhiều quá.

Nóng dữ lắm hả?

Nhan Tiêu cầm khăn ướt lau mồ hôi cho anh, anh khẽ nhui mày, không biết là nằm mơ thấy cái gì.

Cạnh chỗ nằm có cái quạt lá, Nhan Tiêu kéo ghế lại ngồi cạnh quạt giúp anh, cô quạt nhẹ nhẹ, mát mát.

Chân mày anh dần giãn ra, Nhan Tiêu cười, ngón tay lướt qua chân mày.

Đột nhiên Hoắc Trạch Tích lại cử động, miệng lẩm bẩm: "Bà nội..."

Giọng nói nhỏ đến mơ hồ, Nhan Tiêu còn nghe anh nói một câu "Thật xin lỗi."

Nghĩa là sao? Tưởng cô là bà nội hả?

Nhan Tiêu hơi buồn cười, đúng là loại hành động cầm quạt lá quạt như thế này chỉ có bà nội bà ngoại thường hay làm.

Cô chống cằm nhìn anh, muốn hôn anh một cái, nghĩ là làm, cô sát lại hôn vào gò má anh một cái xong lại tiếp tục ngồi chống cằm.

Nhưng không ngờ tới giây tiếp theo anh đã mở mắt ra rồi.

Nhan Tiêu không kịp phản ứng, trên mặt vẫn còn hơi ngu si.

Hoắc Trạch Tích khẽ cau mày, nhìn qua nhìn lại, âm thanh trầm thấp hỏi: "Anh ngủ quên hả?"

Vỗ vỗ mặt mình, Nhan Tiêu ho khan: "Đúng vậy... anh ngủ gần một tiếng rồi."

Chắc là anh không biết chuyện mình mới vừa lên hôn anh đâu...

Anh chuyển tầm mắt trở về, hí mắt nhìn cô: "Em vừa hôn trộm anh à?"

Vậy mà cũng biết nữa?

Nhan Tiêu: "... Gì mà hôn trộm, làm như em dè xòm lăm vậy!"

Chưa thích ứng với ánh sáng quá chói, anh lại nhắm mắt lại.

Nhan Tiêu nhớ tới lời anh vừa nói trong giấc mơ, hỏi: "Vừa rồi anh nằm mơ thấy gì vậy?"

Hoắc Trạch Tích không lên tiếng, một lát sau mở mắt ra: "Rót cho anh ly nước."

Ừ một tiếng, cô ra cửa rót nước rồi trở lại đưa cho anh, nói: "Bà nội cũng đi ngủ trưa rồi."

"Ừ."

Nhìn anh uống hết ly nước, cô nhận lấy cái ly, "Anh uống nữa không?"

"Không cần, em ngồi đi."

Hai người trầm mặc một hồi, chỉ còn có tiếng mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ.

Nhan Tiêu nhìn tóc mai của anh còn ướt, lại hỏi lần nữa: "Vừa rồi anh gặp ác mộng hả?"

Anh không chối, qua một lúc sau mới nói: "Mơ thấy chuyện khi còn bé..."

Nhan Tiêu nhìn anh, "Ừ, chuyện gì?"

Anh khẽ cau mày, anh mất mộng lung như đang nhớ lại, "Lúc mười tuổi, anh cùng ông bà nội đi leo núi, còn có Hoắc Bình Quả nữa..."

Âm thanh chìm xuống, không nói nữa.

Phía sau chắc còn có câu chuyện dài, cô tò mò truy hỏi: "Sau đó thì sau?"

Hoắc Trạch Tích đảo trông mắt, giọng nói bình tĩnh: "Bà nội và hai người tụi anh đi dạo, trời mưa, trên núi có đất đá rơi xuống, ông nội đi tìm kêu mọi người đi xuống, không đợi ông đi lên đón anh đã ôm em gái đi lên trước sau đó được bà nội tìm được, ông nội anh không trở lại nữa."

"Về sau thì sao?" Nhan Tiêu nắm chặt ngón tay, chần chừ hỏi.

"Không tìm được thi thể."

Anh không có biểu tình gì nhưng cô lại thấy khổ sở, vừa rồi anh mơ thấy chuyện này?

Nhan Tiêu nhớ lúc anh ngủ có nói "Thật xin lỗi."

Có phải sâu trong nội tâm anh vẫn đang tự trách mình?

Nhưng anh không nói, cô cũng không hỏi, yên tĩnh một hồi đột nhiên cô đứng lên ôm lấy anh.

Nhan Tiêu đứng giữa hai chân anh, ngón tay luồn vào tóc anh, ấn anh vào ngực mình.

Hoắc Trạch Tích sững sốt, sau đó nhàn nhạt lên tiếng, "Không cần an ủi anh đâu."

Nhan Tiêu nói: "Em chỉ muốn ôm anh một cái thôi."

Sau một lát, hai tay anh vòng qua eo cô, kéo gần lại.

Nhìn anh áp vào ngực mình, nhẹ nhàng sờ tóc anh, mềm mại khô ráo, sờ vào gáy hơi tê dại nhưng thoải mái.

Lần đầu tiên cảm giác được anh cũng có mặt giống trẻ con.

Thỉnh thoảng cũng cần người ôm một lát.

Thời gian dài như một thế kỷ, mưa đã hết, cửa sổ thủy tinh được gạt rửa sạch sẽ, trong không khí hơi đất bốc lên.

Anh đột nhiên kêu tên cô đánh vỡ yên lặng.

Nhan Tiêu khẽ ừ một tiếng, anh không báo trước mở miệng: "Hay là chúng ta kết hôn đi."

Giọng nói như thường lệ, không ngập ngừng chút nào.

Hoàn toàn phản ứng không kịp, Nhan Tiêu cứ tưởng là mình nghe nhầm, hồi lâu mới lên tiếng, nói ra mà không dám tin tưởng: "Anh nói gì?"

"Anh muốn kết hôn."

Giờ phút này thật không chân thật, Nhan Tiêu thậm chí còn không nghe rõ giọng mình, trong đầu loạn hết lên, chần chờ hỏi: "Bây giờ?"

Hoắc Trạch Tích đột nhiên cười, cũng giống như bùng tỉnh, buông cô ra, ngẩng đầu nhìn cô: "Em đủ hai mươi tuổi chưa?"

"Đủ rồi."

Ánh mắt long lanh như mưa ngoài trời, Nhan Tiêu không dời mắt đi đâu được.

Anh chậm chạp thấp giọng hỏi, "Vậy em đồng ý gả cho anh không?"

Bạn đang đọc truyện *Nghiện Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Hoa quả khoai môn (2)

Chuyện kết hôn này đối với người có quá khứ hai mươi năm kinh nghiệm cuộc đời như Nhan Tiêu là số không, tự nhận xa không với tới, mà câu này của Hoắc Trạch Tích gần như là lời cầu hôn, làm chuyện ở tí chân trời kéo lại ngay trước mặt, Nhan Tiêu ứng phó không kịp.

Nhan Tiêu thất thố không nói ra lời, không tưởng tượng nổi nhìn anh, nhú mày nhưng cười, bối rối không thôi.

Cô cũng từng ảo tưởng chuyện này, cho là giống như trong phim ảnh, được đối phương ẵm lên xoay vòng vòng, không ngờ xảy ra rồi thì đầu óc trống rỗng, ngờ ngác nói ra một câu: "Em còn chưa tốt nghiệp."

Hoắc Trạch Tích hơi ngần ra, yên lặng nhìn cô, hồi lâu thu hồi ánh mắt: "Có phải tại anh nóng lòng quá không?"

Làm anh hơi mất hứng, có phải anh sẽ nghĩ là mình cự tuyệt không.

Nhan Tiêu nhìn anh, lắc đầu: "Ý em là... chẳng qua là hơi..."

Nói xong cũng không biết nên nói tiếp thế nào, biết anh rất nghiêm túc nhưng lại sợ anh cho rằng mình không nghiêm túc.

Nhìn đáng vẻ mâu thuẫn của cô, Hoắc Trạch Tích chần chờ: "Nếu như em chưa nghĩ tới thì không cần trả lời ngay."

Nhan Tiêu đảo tròn mắt, cắn môi: "Xin lỗi..."

Anh gờ tay mon tron gò má cô, cười cười: "Tại anh vội vàng quá."

Hoắc Trạch Tích nói thản nhiên, Nhan Tiêu thở phào nhẹ nhõm cười theo.

Lúc xuống núi đã chạng vạng tối, bà nội cứ đưa mắt nhìn theo, Nhan Tiêu ba bước đi quay đầu một lần, liên tục vẫy tay.

Đáp ứng yêu cầu của cô, sau khi xuống núi Hoắc Trạch Tích dẫn Nhan Tiêu dừng lại ven đường ăn bánh flan, Nhan Tiêu còn ăn thêm một phần bánh rán*, bác sĩ Hoắc chỉ đứng cạnh bên nhìn.

*là một món ăn đường phố truyền thống của Trung Quốc tương tự như crepes. Nó là một loại bánh thường được ăn cho bữa sáng và được ca ngợi là "một trong những bữa sáng đường phố phổ biến nhất của Trung Quốc". Các thành phần chính của nó là một bột mì và bột ngũ cốc, trứng và nước sốt.

Nhan Tiêu biết người này không hứng thú với mấy món này chút nào, không bao giờ cho cô ăn đồ ăn ven đường và thức ăn nhanh, bây giờ không cấm cô cũng coi như anh đang nhượng bộ.

Nhưng cô giờ lên một miếng bánh rán, khuyên anh: "Anh ăn một miếng thôi! Không ăn làm sao biết không ngon chứ?"

Hoắc Trạch Tích như cũ lắc đầu.

Nhan Tiêu giờ đến bên miệng anh: "Ông chủ đang nhìn đó, như vậy là anh không cho người ta mặt mũi rồi!"

Hoắc Trạch Tích cau mày, liếc thấy ông chủ cũng đang nhìn về phía này đành phải cắn một miếng.

Mặt không biểu tình, Nhan Tiêu hớn hờ hỏi mùi vị, anh gật đầu.

"Thấy chưa em nói ngon mà!" Mặt cô đắc ý.

Hoắc Trạch Tích giúp cô lau đi hạt mè bên khóe môi, "Quên nói với em, hai ngày nữa anh sẽ đi thành phố H tham gia một hội nghị y học.

"Vậy anh đi bao lâu?"

"Một tuần, phải đi tham quan học tập ở các bệnh viện."

Một tuần...

Nhan Tiêu tròn to hai mắt: "Lâu dữ vậy?"

"Một mình em thấy cô đơn thì về trường học ở với các bạn đi."

Đương nhiên là về trường rồi, nếu không một mình ở căn nhà lớn như vậy chắc chắn cô đơn và sợ rồi.

Biết được tin này Nhan Tiêu ăn cũng chẳng hứng thú nữa, ngồi trong xe cứ nhấc đi nhấc lại, một lúc thì lo lắng thành phố hải cảng thì có nóng quá không, một lúc thì không biết trong nhóm người anh đi cùng có bác sĩ nào xinh đẹp không...

Hoắc Trạch Tích chỉ cười, yên lặng nghe cô om sòm, nói một rồi thì Nhan Tiêu dừng lại, đường về nhà cũng dài hơn.

Trước mắt chỉ có cảnh hai bên xa lộ, Nhan Tiêu thấy mệt mỏi, cơn buồn ngủ kéo tới, quay đầu nhìn anh: "Bác sĩ Hoắc nếu em ngủ thì anh có thấy buồn ngủ theo không?"

Giọng nói của anh ôn hòa: "Em ngủ đi."

Nhan Tiêu dặn dò: "Vậy nếu anh lái một thì nghỉ ngơi chút nha, lái xe mà ngủ rất nguy hiểm."

"Yên tâm"

Chờ cô điều chỉnh ghế ngồi thấp xuống rồi ngủ, lúc này Hoắc Trạch Tích mới chậm rãi quay đầu nhìn.

Còn lo lắng anh sẽ mệt nữa, cô không biết chỉ cần cô còn ngồi ở đây cũng đủ khiến anh không dám lơ là một giây nào rồi.

....

Chờ sau khi bác sĩ Hoắc đi thành phố H, Nhan Tiêu trở về kí túc xá khôi phục lại cuộc sống gió êm biển lặng.

Buổi chiều đầu tiên trở về, Nhan Tiêu và bạn học nói chuyện rất lâu, nói tới rạng sáng. Bạn chân chính là cho dù một thời gian không tiếp xúc, không cần lo lắng tình bạn phai nhạt, cũng không cần thời gian lâu, rất nhanh đã khôi phục trạng thái như trước.

Mấy ngày này radio cũng không phát, Nhan Tiêu không biết ban ngày bác sĩ Hoắc có thời gian không nên không dám làm phiền anh, đến trước khi đi ngủ hai người mới nói chuyện.

Nội dung nói chuyện cũng đơn giản, cô kể về những chuyện lông gà vò tỏi ở trên trường.

Học sinh năm nhất gây gỗ trong căn tin, món gà cay trong căn tin cực ngon, bạn học nam đi đứng không cẩn thận té cầu thang, kết quả làm gãy luôn "công cụ"...

Chắc là Hoắc Trạch Tích đeo tai nghe khi gọi điện nói chuyện với cô, có lúc nghe bên kia có âm thanh anh đang uống nước, có lúc lại nghe thấy anh xuống lầu mua đồ, xung quanh có tiếng xe, cứ tưởng là anh không tập trung nghe nhưng cứ nói đến phần thú vị là lại nghe tiếng cười thấp của anh.

Nhưng mà bác sĩ Hoắc không bao giờ nấu cháo điện thoại, chỉ cần Nhan Tiêu vừa kể xong là cúp máy, còn ít nói hơn bình thường.

Một người nói một người nghe, phản công rất hài hòa.

Mấy lần cô hoài nghi có phải trong phòng anh có người khác không, lúc hỏi xong đương nhiên là bị Hoắc Trạch Tích nhạo báng: "Em cứ tới xem thử phòng anh có người khác hay không."

Nhan Tiêu đứng cạnh bệ cửa sổ, móc móc sơn trắng trên vách tường, một bên hừ cười: "A, em biết có rất nhiều quán rượu quán trọ thường thích nhét

địa chỉ vào cửa, cái gì mà thiếu phụ tịch tịch, học sinh thanh thuần, chỉ cần gọi điện là có người tới."

Hoắc Trạch Tích nghiêm túc hỏi ngược lại: "Máy quán rượu đang hoàng không có vụ này."

"Anh chối gấp như vậy làm gì?"

Đưa vấn đề ra để lấy lại được câu trả lời chắc chắn, bỏ đi hoài nghi hoàn toàn là tâm tư của thiếu nữ thông thường.

Hoắc Trạch Tích dừng hai giây, rốt cuộc biết "đàn bà thật khó dỗ": "Không phủ nhận chẳng lẽ anh phải thừa nhận?"

Nghe giọng anh không tốt, Nhan Tiêu "hắc" một tiếng, hù dọa đùa giỡn: "Câu này của anh có nghĩa khác nha, bác sĩ Hoắc em nói cho anh biết anh mà lên phén là em không cần anh nữa."

Đầu kia bật cười: "Bị em chấm dứt anh cũng không còn trong sạch nữa rồi."

Nhan Tiêu sưng sốt một hồi mới phản ứng được mình bị Hoắc Trạch Tích đùa ngược lại, đùa con người ta mà còn dùng giọng nói dễ nghe như vậy nữa, Nhan Tiêu vừa tức vừa cười: "Anh chờ đó!"

Hoắc Trạch Tích chỉ cười, giục cô đi ngủ sớm, Nhan Tiêu không nhin được, nằm trên giường lăn qua lăn lại không ngủ, anh đã đi ngày thứ tư rồi mà vẫn không có nói bao lâu nữa về.

Trong đầu thoáng qua một dự định, không cần suy nghĩ lâu Nhan Tiêu đã móc điện thoại ra đặt một tấm vé máy bay, thứ sáu này bay đi thành phố H.

Kích động không ngủ được, cô không nói cho bác sĩ Hoắc biết chuyện này, mấy ngày trước trong lúc nói chuyện đã thăm dò được anh ở chỗ nào, xuống máy bay là có thể chạy thẳng đi tìm anh rồi.

Đơn giản thô bạo trực tiếp.

Ngày tiếp theo tám giờ tối bay đi, ở trên máy bay một giờ hơn là Nhan Tiêu đã bị tiếp viên hàng không đánh thức, tỉnh lại đi xuống.

Sân bay lớn như vậy mà lại trống không, bên ngoài bầu trời đen thui, vị gió mẫn mẫn đập vào mặt, là mùi vị của thành phố.

Nhan Tiêu rất nhanh tỉnh táo, lần đầu tiên ngồi xe buýt vào đêm khuya ở một thành phố xa lạ, cảm giác rất đặc biệt, nhìn thấy máy bay đang lên cao xa xa, lóe ra ánh sáng đỏ đỏ, trong lòng vô cùng yên tĩnh.

Lần đầu tiên ngồi máy bay đến thành phố xa lạ chỉ vì muốn thấy một người.

Đã là chín giờ rồi, thành phố lên đèn, đèn đủ màu, xe chạy như nước chảy, người đến người đi huyên náo.

Đón được một chiếc taxi, sau khi lên xe thì nhìn phong cảnh, Nhan Tiêu lấy điện ra chụp vài tấm hình.

Tài xế nhìn cô không mang hành lý, nói chuyện hay hành động giống như lần đầu tới đây thì hỏi chuyện phiếm: "Cô gái nhỏ tới đây tìm người hả?"

Tài xế là một người đàn ông trung niên, dáng dấp thuộc hàng vai vế chú, kêu cô bằng "cô gái nhỏ" khiến cô cảm thấy rất thân thiết, kinh ngạc hỏi: "Sao chú biết ạ?"

Tài xế cười, không trả lời mà hỏi ngược lại: "Đến tìm bạn trai hả?"

Chú tài xế này liệu sự như thần, Nhan Tiêu thán phục muốn đưa ngón tay cái ra: "Làm sao chú biết được ạ?"

"Chú lái xe lâu rồi, lên xe là người như thế nào, muốn làm gì, chú nhìn một cái là biết liền."

Nghe chú nói vậy trong đầu Nhan Tiêu liền hiện ra một chữ "Lão tài xế."

Một đường đi rất nhanh, nhìn GPS trong điện thoại là đoạn đường ngắn nhất.

Biết mình không phải là người địa phương nhưng lại không dặt mình đi vòng vòng, Nhan Tiêu rất có hảo cảm với chú tài xế, cũng có hảo cảm với thành phố này.

Lúc xuống xe còn kín đáo đưa cho chú một thanh socola.

Quán rượu chắc là do bệnh viện sắp xếp, đãi ngộ cũng không tệ, quán rượu bốn sao, Nhan Tiêu ngồi ở đại sảnh, lúc này mới nhớ từ lúc xuống máy bay mình vẫn chưa mở nguồn điện thoại lên.

Mở lên thấy mấy cuộc gọi nhờ, quả nhiên là bác sĩ Hoắc gọi.

Cô gọi lại, đầu kia bắt máy rất nhanh, nghe bên kia có vẻ ồn ào.

Anh đi thẳng vào vấn đề: "Sao vừa rồi gọi cho em không được?"

"Vừa rồi điện thoại em hết pin... Anh ở bên ngoài hả?"

"Ừ, cùng đi ăn cơm với mấy người bác sĩ, còn em?"

Nhan Tiêu cười, đảo mắt một vòng quán rượu: "Em hả, em ở quán rượu chờ người."

Đầu kia yên lặng một lúc, Nhan Tiêu cười trộm, anh quả nhiên hỏi: "Quán rượu? Chờ ai?"

Suýt nữa là phá lên cười, giọng nói cô vui sướng: "Chờ anh gọi em tới gõ cửa phòng anh đó."

Cô nói lấp lửng, cố ý cho anh phải đoán.

Âm thanh ồn ào bên kia dần giảm xuống, chắc là anh đã đi ra chỗ yên tĩnh hơn, nửa ngày không nghe anh trả lời nên cô "alo" một tiếng, anh đã nói tiếp: "Nói rõ, bây giờ em ở đâu?"

Chắc là anh đoán ra được mấy phần rồi..

Cũng không cần giấu diếm nữa, Nhan Tiêu nói tên quán rượu, trầm mặc một lúc lâu, anh không nói gì nhiều: "Anh sẽ tới liền."

"Không sao đâu, anh ăn cơm cùng mọi người đi, em đi dạo một chút."

Anh không tỏ thái độ, chỉ nói: "Đừng đi xa, anh tới liền."

Cúp điện thoại Nhan Tiêu đi ra ngoài, ghé tiệm nước gần đó mua một ly nước ép bưởi, chậm rãi đi dạo, nhìn những cửa tiệm đều có vẻ mới, bảng chỉ đường chỉ biển cách không xa.

Đi trở về quán rượu, Nhan Tiêu còn chưa đi vào đã thấy một bóng lưng quen thuộc.

Cô lặng lẽ đi tới, giống như ở trường học lần trước, vỗ bả vai bên trái nhưng lại đứng bên phải.

Chẳng qua mới chỉ có năm ngày không gặp nhau mà cô lại có cảm giác thật lâu, lúc Hoắc Trạch Tích cúi đầu nhìn cô, ánh mắt rất sâu.

Nhan Tiêu cười, anh không nói gì, môi mông nhễ động, đang kiểm chế gì đó.

Cảm thấy có gì đó sai sai, Nhan Tiêu sợ mình đột nhiên đến mà không báo trước làm anh mất hứng nên không dám sáp lại ôm anh, chỉ ngoan ngoãn theo anh lên lầu, không dám nói gì.

Cà phê phòng vào, cửa títt mở ra, Nhan Tiêu đang định bước vào cánh tay đột nhiên bị anh giữ lại, cửa phòng đóng lại, Nhan Tiêu bị anh đè vào vách tường, anh cúi đầu xuống hôn môi, hô hấp dồn dập nóng bỏng.

Sau lưng là vách tường lạnh băng, Nhan Tiêu cảm giác được tay anh đang cời ra bộ đồ trên người mình, động tác không nhẹ nhàng chút nào.

Nhan Tiêu nhẹ hừ một tiếng, trong đầu nghĩ cái gì đang diễn ra vậy? Còn chưa nói câu nào mà?

...Hơn nữa vách tường cạ vào xương cô rất đau a!

Không cho cô nghĩ nhiều, tay anh dần đi xuống.

Cởi đôi vớ màu trắng ra, nâng chân cô lên...

...

Nhan Tiêu rất vui mừng vì kiến thức cơ bản của mình cũng không ít, nhưng bả vai cần vào tường đau quá, lên tiếng đề anh đổi chỗ vì vậy bị ôm cứng.

Anh ở bên trong, không biết có phải cố ý hay không mà cứ đi một bước lại đẩy vào một cái, Nhan Tiêu chịu không nổi, lộn xộn, bị anh vỗ mông chính đốn.

Không nhẹ không nặng, như đang trừng phạt.

Nhan Tiêu ủy khuất nhìn anh lại bị anh hôn sâu, đặt lên giường.

....

Sau khi kết thúc, Nhan Tiêu nằm hỗn loạn trên drap trải giường, nhìn đèn treo trên đỉnh đầu, hai mắt thất thần, "Trước khi làm chúng ta không thể trao đổi trước hả?"

Hoắc Trạch Tích nằm bên cạnh cô, giọng nói hơi khàn khàn: "Trao đổi trên thân thể vẫn chưa đủ à?"

"...."

Cô muốn ngồi dậy xem giờ, cánh tay vừa chống lên đã bị anh cầm lấy, kéo một cái, cả người cô mất lực, té ở trên người anh.

Nhan Tiêu muốn động dậy nhưng anh không buông ra, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, dứt khoát nằm im luôn.

Âm thanh xe chạy ngoài cửa sổ ồn ào, yên lặng thật lâu Nhan Tiêu mới gõ gõ ngực anh, "Không nghĩ em sẽ tới hả?"

Anh tùy ý đáp một tiếng, Nhan Tiêu có thể nghe thấy âm thanh trong lồng ngực anh.

Nghe rất thoải mái, Nhan Tiêu tiến tới, môi suýt qua xương quai xanh của anh, nhẹ giọng như đang tự lẩm bẩm: "Nhưng em tới tìm anh rồi nè."

Hoắc Trạch Tích vuốt ve cái lưng đang trần trụi của cô, mỉm cười.

Hai người yên lặng một lúc, từng giây từng phút trôi qua chân thật.

Môi chạm đến da thịt, Nhan Tiêu nhẹ nhàng cắn mút, một lát sau hài lòng nhìn dấu ấn mình lưu lại trên xương quai xanh của anh.

"Cho anh con dấu nè."

Nụ cười của Hoắc Trạch Tích càng sâu, một tay gối sau ót, một tay khác bóp bóp mặt cô: "Tới một mình hả?"

"Đúng vậy?"

"Không mang cái gì cả?"

Anh hỏi tới Nhan Tiêu mới nhớ ngay cả đồ sạc pin điện thoại cũng không mang.

Quan trọng nhất là trừ cái váy đang mặc trên người thì không mang gì cả, mà hồi nãy anh cũng không cởi ra đàng hoàng, Nhan Tiêu nhớ mình có nghe thấy tiếng vải vóc bị xé...

Nhan Tiêu trở mình ngồi dậy, đưa tay sờ mép giường, cảm lên nhìn, quả nhiên là tả toí rồi...

Mặt cô đầy kinh hoàng: "Váy em mặc cái gì?"

Hoắc Trạch Tích nhìn cái váy trên tay cô vài giây, sờ chân váy, khó hiểu: "Bây giờ đi mua?"

Sắp đến mười một giờ rồi, chắc là phần lớn tiệm quần áo hoặc siêu thị đều đóng cửa rồi.

Nhan Tiêu kéo chăn che trước ngực, "Bây giờ có mua được không?"

"Anh không biết."

"Váy em đâu có ra ngoài được!" Nhan Tiêu khóc không ra nước mắt, kéo anh: "Bác sĩ Hoắc anh giúp em ra ngoài coi thử đi..."

Bởi vì lần này anh cũng có trách nhiệm, không nói gì mà đồng ý ngay. Chờ khi anh đi rồi Nhan Tiêu đoán chừng tìm cửa hàng và lựa quần áo chắc mất tầm một tiếng, không ngờ mười lăm phút sau Hoắc Trạch Tích đã xuất hiện ở cửa.

Nhan Tiêu đang nằm trên giường chơi điện thoại kinh ngạc nhìn anh xách theo một cái hộp.

Sự thật rõ ràng, đây là bộ trang phục có điểm kì lạ, kiểu cổ, tinh xảo mà lại đẹp đẽ, không giống mấy bộ đồ bình thường.

Khi nhìn thấy nhãn mác, Nhan Tiêu kinh sợ.

Điều kinh sợ thứ nhất là trên nhãn mác ghi ViNhan Tiêuage, xuất xứ Châu Âu và tem chống hàng giả.

Điều kinh sợ thứ hai là giá cả.

"Tiệm bên cạnh vẫn còn bán đồ." Hoắc Trạch Tích rót ly nước, giải thích tại sao lại mua bộ quần áo kì lạ này.

Gi?

Xài biết bao nhiêu tiền mua một món đồ cổ như vậy? Bác sĩ Hoắc có phải anh tạm thời bị động kinh rồi không?

"Em không mặc cái này đâu! Anh đem nó đi đi nhé?" Nhan Tiêu cự tuyệt bộ quần áo này.

"Đã trễ thế này rồi em lại còn bắt anh đi ra ngoài mua bộ khác cho em hả?"

"Em tình nguyện mặc đồ của anh!"

"...Vậy em lấy mặc đi." Hoắc Trạch Tích không còn kiên nhẫn.

Suy nghĩ lại, Nhan Tiêu đổi phương thức từ chối: "Em nghe nói mặc bộ đồ có lịch sử nhiều năm sẽ bị chủ nhân cũ của nó đi theo đó!"

Hoắc Trạch Tích: "..."

Giọng nói ngày càng thấp: "Cho nên sau khi em mặc nó người ngồi đây cùng anh không phải là em đâu, con quỷ chết đi rồi sẽ theo anh lên giường, kết hôn sinh con..."

Hoắc Trạch Tích đang chuẩn bị uống nước, tay đang cầm run lên một cái, ly nước rơi xuống đất vỡ tan tành.

Anh nhìn chăm chăm cô: "..."

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Hoa quế khoai môn (3)

Ngồi máy bay từ thành phố H về, Nhan Tiêu nằm mơ.

Trong mơ là một thế giới tối đen, bầu trời trút xuống những hạt mưa, cuồng phong nổi lên, tia chớp vạch ra rõ ràng trên nền trời đen giống như ngày tận thế.

Nhan Tiêu đứng ở nơi không có gì che chắn, tóc ướt nhẹp dán vào khuôn mặt, cả người ướt đầm.

Không nhớ ra mình định làm gì, tóm lại chỉ đi thẳng, người xa lạ mang dù đen đi qua đi lại cứ như không nhìn thấy cô đứng đó, xa xa không thấy rõ mặt người, tất cả mọi thứ như bị đổ mực lên, cao ốc thành phố cũng màu đen, ánh sáng như không tồn tại.

Nhan Tiêu chân trần băng qua đường đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc bên kia đường, là ba.

Cô chạy tới kêu ông nhưng ông vẫn đi thẳng, tựa như không nghe thấy.

Dần dần, người đi chung với ba nhiều lên, đều là người thân của cô, mẹ, Nhiếp Sơ Sơ, Tiểu Giai...

Mọi người đều cầm dù đen, đi cùng một hướng.

Nhưng trong đám người không có Hoắc Trạch Tích.

Cô rất sợ vội kêu tên từng người một, nhưng không một ai có thể nhìn thấy cô, nghe cô nói, hình như cô cũng không tồn tại.

Nhan Tiêu đi theo phía sau cùng mọi người đi vào một khu vườn có hoa trắng, còn có tiếng nhạc nặng nề...

Cô theo bản năng muốn trốn tránh, vòng qua đại sảnh, đi về phía căn phòng nhỏ yên tĩnh bên cạnh.

Bên trong nhà chỉ nhìn thấy cái bóng mờ, có một tia sáng duy nhất từ cửa sổ, Nhan Tiêu mơ hồ nhìn thấy có một bóng lưng lẳng lặng đứng đó.

Bóng lưng cao ngất quen thuộc, người mặc đồ đen, Nhan Tiêu có thể phân biệt được.

Cô muốn kêu tên anh nhưng phút chốc nhìn thấy trong phòng còn một người đang nằm, người đắp lên vải trắng, gió nhẹ thổi qua, cô nhìn thấy rõ gương mặt người đó.

Nhan Tiêu biết rõ hơn ai hết, đó chính là cô, hay nói cho đúng là thi thể của cô.

Hoắc Trạch Tích đứng nơi đó cùng thi thể, trầm mặc, kiểm chế mà thâm trầm.

Kêu anh như thế nào anh cũng không nghe được, Nhan Tiêu lần đầu tiên cảm thấy sâu sắc sự bất lực và tuyệt vọng, khóc khàn cả giọng, cho tới lúc cuối cùng thì tỉnh dậy.

Mở mắt ra đã nhìn thấy ánh sáng, bên trong buồng máy bay hết sức yên tĩnh, chỉ có tiếng gió nhỏ và tiếng người ngáy xa xa, trên người cô không biết từ

khi nào đã được phủ lên tấm chăn mỏng.

Giấc mộng vừa rồi quá chân thật, tâm trạng của Nhan Tiêu còn chưa bình tĩnh được, quay đầu nhìn Hoắc Trạch Tích ngồi bên trái, anh đang dựa vào ghế ngủ.

Chân thật, ngay cạnh bên mình, dưới bầu trời đêm cách mặt đất ba chục ngàn thước.

Chưa bao giờ vui mừng đến vậy, vạn nhất trải nghiệm được câu "sợ bóng sợ gió".

Không cách nào kìm chế được tâm tình khi sống lại, Nhan Tiêu đột nhiên ôm chặt cánh tay anh.

Hoắc Trạch Tích bị làm thức tỉnh, theo thói quen sờ sờ mặt cô, bất ngờ đụng phải nước mắt ẩm ướt.

Anh ngồi dậy nhìn, quả nhiên nhìn thấy khóe mắt long lanh của cô.

Không đợi Hoắc Trạch Tích hỏi Nhan Tiêu đã mở miệng trước: "Em vừa mơ thấy em chết..."

Anh trầm ngâm chốc lát hỏi: "Bị dọa sợ?"

"Mọi người đều không thấy em, anh đứng cạnh xác của em, bộ dạng rất bi thương, nhưng em kêu anh cách nào anh cũng không nghe thấy..."

Máy bay gặp vùng khí lưu, hơi lắc lư.

Hoắc Trạch Tích lại nhắm mắt lại, giọng nói nhàn nhạt: "Chẳng qua chỉ là mơ mà thôi."

Đúng vậy, may là chỉ là mơ mà thôi.

Nhan Tiêu nhìn bên ngoài cửa sổ, khung cảnh sâu không lường được, đen nhánh như có vô số quái vật đang ẩn nấp.

Con người sợ nhất là màu đen, sợ không biết, sợ chết.

Nhan Tiêu hỏi: "Anh có biết lúc trong giấc mơ em biết mình chết suy nghĩ đầu tiên là gì không?"

"Là gì?"

Một lát sau Nhan Tiêu mới nói: "Là hối hận, tiếc nuối... khi chưa kết hôn với anh."

Hoắc Trạch Tích sững sốt không lên tiếng.

"Nếu như em chết em chỉ là bạn gái trước của anh, mà khi kết hôn rồi nghĩa là ít nhất có thể chứng minh anh thích em, còn muốn cả đời sống chung với em..."

Cô nói xong dừng lại, giọng nói nhỏ dần: "Thật ra thì em cũng quá ích kỷ."

Dùng mấy giây Hoắc Trạch Tích mới chậm rãi nói: "Không cần biết chúng ta có kết hôn hay không, anh cũng sẽ ở bên cạnh em."

"Em nói là trong mơ kia, giả sử em qua đời..."

Cô còn chưa nói hết Hoắc Trạch Tích đã cắt đứt, "Tại sao không phải là anh qua đời trước?"

Nói tới việc sinh tử, Nhan Tiêu thấy mình cũng thân nhiên, nhưng bây giờ lại không nghe nổi.

Nhan Tiêu chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này, bất chợt luống cuống, chớp mũi đau xót, nước mắt rớt xuống, "Anh đừng nói như vậy..."

Hoắc Trạch Tích thở nhẹ, lau đi nước mắt đang rơi trên gò má của cô, "Vậy khi em nói em chết lại không suy nghĩ cho cảm giác của anh hả?"

Nhan Tiêu ngừng thút thít, không nói.

Đề tài này quá nặng nề, không biết làm sao để lảng qua chuyện khác, Nhan Tiêu mở ptv, đeo tai nghe lên nghe nhạc.

Còn nửa giờ máy bay mới đáp xuống, Nhan Tiêu nhắm mắt lại, cái chết quá nặng nề, không nên nghĩ nữa.

Không buồn ngủ, rất nhiều khoảnh khắc lướt trong đầu.

Nhan Tiêu đột nhiên phát hiện, lúc thích anh ba năm cô chưa bao giờ nghĩ tới có ngày hôm nay, mà khi đã chạm được rồi thì lại lo được lo mất, sợ có phải yêu nhau không đủ nhiều, sợ bao lâu sẽ chia lìa...

Cũng may, những suy nghĩ kia có như nước lũ hay thú dữ thì vẫn còn có người giúp cô trấn an; những thứ đáng giá đã có người giúp cô gìn giữ; đoạn

đường dài đằng đẵng còn lại sẽ có người sát cánh bên cô.

Nhan Tiêu không nhận được quay đầu nhìn Hoắc Trạch Tích đang nhắm mắt nghỉ ngơi, đuôi mắt dài nhọn, dáng ngủ yên tĩnh ôn nhu.

Có câu nói một người đẹp nhất khi anh ta không biết về vẻ đẹp của mình. Tương tự như vậy, khi một người không biết anh ta tốt như thế nào, thì đó là điều tốt nhất.

Cô thích người này, không hoàn mỹ, nhưng tốt nhất.

Trên máy bay, tai nghe đang phát bài hát của nữ ca sĩ Mỹ Lana Del Rey:

Will you still love me when I'm no longer young and beautiful?

Will you still love me when I got nothing but my aching soul?

I know you will, I know you will

I know that you will

.....

* Bài Young and Beautiful

Nhan Tiêu lên tiếng: "Hoắc tiên sinh..."

Xung hô khó hiểu, Hoắc Trạch Tích nghi ngờ mở mắt, "Hà?"

"Anh sẽ không ngại nếu em thành Hoắc phu nhân chứ?"

HOÀN CHÍNH VĂN.

[Vây là chỉ còn 3 chương ngoại truyện nữa thôi, nhanh thật T.T]

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Ngoại truyện 1

Rạng sáng hôm nay là lần đầu tiên Nhan Tiêu vào phòng cấp cứu.

Nguyên nhân phải kể đến từ tối hôm qua.

Hôm qua là ngày cuối cùng của kì nghỉ hè, Tiểu Giai đòi dẫn cả bọn đi tới quán bar high.

Không dám giấu giếm, từ bé đến giờ Nhan Tiêu chưa bao giờ đi vào mấy nơi này, bởi vì ba mẹ cô cho rằng trong quán bar không có lưu manh này thì cũng có lưu manh khác, mặc dù khi trưởng thành rồi muốn bước vào nhưng vẫn không dám vượt ranh giới, lý do là: cô sợ bị ba mẹ đánh chết.

Cho nên hôm qua mọi người cùng thương lượng, quyết định vượt rào, đến quây rượu chơi một lúc. Không nghĩ rằng khi vừa đến cửa đột nhiên có một người anh em lao ra từ trong, nắm lấy Tráng Tráng.

Lúc này nội tâm Nhan Tiêu hơi phức tạp, bởi vì gần đây trên mạng hay có mấy bài báo "lưu manh quấy rối", người đàn ông kia có vẻ say lắm rồi. Liếc mắt nhìn thấy người kia cao chưa tới 1m7 mà lại kéo người cao 1m78 là Tráng Tráng, Nhan Tiêu cũng không lo nữa.

Cho nên Nhan Tiêu và Tiểu Giai đứng nhìn, Tráng Tráng mặt muốn chửi thề, bầu không khí vô cùng vi diệu.

Tiếp đó người đàn ông đột nhiên vỗ vai Tráng Tráng.

Cuộc chiến tiến vào giai đoạn ác liệt, nếp nhăn trên mặt Tráng Tráng đã cong lên rồi, nếu như người đàn ông kia muốn động thủ trước, cô khẳng định anh ta sẽ bị một cánh tay Tráng Tráng bóp chết.

Nhưng ngoài dự đoán, người kia chụp vai Tráng Tráng xong thì nhanh như chớp... ới tề le.

Không sai, người đàn ông xa lạ say rượu, không nói một tiếng ới đầy trên người Tráng Tráng.

....

Kết quả là cả bọn không đi quẩy rượu mà đi siêu thị. Tráng Tráng ở trong nhà vệ sinh cởi áo dính đầy vết bẩn, Nhan Tiêu và Tiểu Giai đi mua cái áo sơ mi 49 đồng, trên áo có chữ "Fuck The life" thật to.

Thiệt cmn cuộc sống!

Vì vậy Tráng Tráng mặc cái áo phù hợp với tâm trạng vứt bỏ quẩy rượu, vui vẻ đi vào hàng quán ven đường.

Khi Nhan Tiêu đang cho một thìa lẩu cay vào miệng thì Hoắc Trạch Tích gọi tới, Nhan Tiêu vội vàng uống một hớp nước lớn, mặc dù giả bộ bình tĩnh nhưng Hoắc Trạch Tích là người thế nào chứ, trong nháy mắt biết ngay cô đang ăn cay, còn từ tiếng ồn xung quanh mà biết ngay cô đang ăn vỉa hè.

Về điểm này thì Nhan Tiêu bội phục sát đất, thậm chí bác sĩ Hoắc thần tiên trà trộn giữa bách tính, thật là bực bội.

Hứa hẹn sẽ về nhà thật sớm, không đi bộ trên đường tối, xong anh mới cúp điện thoại.

Tối nay, Nhan Tiêu ăn cay thật là sáng khoái, cả tháng ở cùng anh không được ăn cay bây giờ đã được ăn thoải mái rồi.

Sau đó, Nhan Tiêu vinh quang chảy máu mũi.

Hơn nữa còn là lúc nửa đêm đang ngủ, máu mũi yên lặng không một tiếng động chảy xuống.

Nhan Tiêu thích nghiêng người ngủ, máu mũi chảy ra mà không đau chút nào, cộng thêm khi ngủ luôn ngủ rất say, không biết máu đã chảy bao lâu, cho đến khi cô tựa vào gối thấy ướt đầm thì mới sờ soạng thử.

Cảm giác ướt át và mùi máu tanh làm Nhan Tiêu thức dậy, kịp phản ứng là máu chảy thì vội xuống giường chạy vào nhà vệ sinh.

Trong kính là khuôn mặt đầy máu, lúc ban đêm nhìn thấy hết sức dọa người, cô hét hoảng vội dùng khăn giấy nhét kín lỗ mũi nhưng máu rất nhanh thấm qua khăn giấy, lại chảy xuống cổ, không ngừng được.

Nhan Tiêu gấp rút không biết phải làm sao, ngẩng đầu đi gọi Hoắc Trạch Tích, anh mông lung mở mắt ra đã thấy mặt đầy máu, cũng bị dọa sợ không nhẹ. Sau đó mới kịp phản ứng, đi ra từ lạnh lấy đá chườm vào cổ và trán, thay cục giấy sần sùi bằng miếng vải bông.

Bác sĩ Hoắc ở bên cạnh Nhan Tiêu liền có chỗ dựa, nhưng mà bây giờ anh vừa tỉnh dậy nên không mặc áo, cô không nhận được nói: "Anh đi mặc áo đi, nếu không máu mũi của em chảy hoài không ngừng được."

Anh nói: "Giờ này mà em còn có tâm tình nói giỡn hả?"

Cô nói: "Em nói thật."

Lúc Hoắc Trạch Tích đi mặc quần áo, máu có vẻ đã ngừng chảy, Nhan Tiêu nhể nhàng kéo bông vải trong mũi ra, không ngờ máu lại ồ ạt chảy ra kịch liệt hơn khi này, giống như phun ra ngoài, Nhan Tiêu gào khóc kêu bác sĩ Hoắc, vừa kêu vừa gào: "Không được rồi! Không cầm máu được rồi..."

Máu chảy liên tục, dù sao cũng ăn mấy chục bữa cơm mới được nhiều đầy máu mà nữ lòng nào chảy hết rồi a!

Nhan Tiêu nhìn thấy đáng về luống cuống của Hoắc Trạch Tích, anh đi tới cau mày nhìn, do dự mấy giây, dùng khăn ướt giúp cô lau máu trên mặt, cầm chìa khóa xe nói đi bệnh viện.

Nhan Tiêu cầm cái ly trên bàn lên, đến hầm đậu xe anh mới chú ý tới cái ly, hỏi cô cầm ly để làm gì, cô nói nếu trên đường không ngăn nổi máu chảy thì lấy ly hứng lại.

....

Anh không tưởng tượng nổi nhìn cô: "Máu chảy ra rồi mà em còn định uống lại?"

"Em đâu có ngốc như vậy? Em sợ máu chảy ra ngoài."

Nhan Tiêu nói chuyện hơi kích động, Hoắc Trạch Tích giúp cô mở cửa xe, "Em đừng nói chuyện nữa."

Lần chảy máu mũi này không cần dùng đầu óc Nhan Tiêu vẫn biết là do lúc tối đi ăn đồ cay quá nhiều, cô biết Hoắc Trạch Tích bây giờ không nói cũng không có nghĩa là sau này sẽ không mắng cô, trước hết ngoan ngoãn nhận sai: "Sau này em sẽ không ăn đồ cay như vậy nữa."

Hoắc Trạch Tích không mắng cũng không nói gì khác, chuyên tâm lái xe.

Không biết tại sao bây giờ đã rạng sáng mà vẫn còn rất nhiều người trên đường, qua ngã tư đột nhiên có một chiếc xe vượt đèn đỏ chạy cắt ngang qua, bác sĩ Hoắc kịp phản ứng, khẩn cấp thắng xe sau đó chửi một câu.

Quen biết lâu như vậy đây là lần đầu tiên Nhan Tiêu nghe anh chửi thề, có thể thấy tâm trạng của anh bây giờ hơi cáu, lái xe cũng gấp rút hơn bình thường.

Máu tràn ra từ lỗ mũi đã làm cô sợ lắm rồi, nhưng Nhan Tiêu sợ làm anh hoảng nên cố tỏ ra ung dung: "Anh nói xem máu chảy lần này có giống mỗi lúc bà đi ghé thăm không, đều là máu trong cơ thể cần tổng ra?"

Anh không để ý tới vấn đề ngu dốt này, hỏi: "Có phải em thường xuyên chảy máu mũi không?"

Cô nói: "Khi còn bé thì cũng hay bị, nhưng lớn lên thì hết rồi, khi nào mùa hè mới chảy nữa."

Anh đáp một tiếng, nhìn ra cửa sổ, gió lạnh từ bên ngoài ào vào trong xe, Nhan Tiêu thấy hơi lạnh, giờ phút này mới ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng

- ---- Cô không mặc áo ngực!!!

Quần áo ngủ rất mỏng, không mặc áo ngực là nhận ra liền....

Vào bệnh viện có biết bao nhiêu người nhìn thấy a!

Nhan Tiêu vội vàng nói ra vấn đề này, không ngờ Hoắc Trạch Tích vẫn bình thản, anh nói ở trong bệnh viện không ai để ý đâu.

Nhớ chuyện gây gổ lần trước vì cô mặc quần ngắn, Nhan Tiêu đột nhiên kịp phản ứng, Hoắc Trạch Tích không để ý việc cô mặc đồ ngắn, chẳng qua là không thích người đàn ông khác có ý đồ thôi.

Nhưng lúc xuống xe đối mặt với mọi người, đặc biệt là đàn ông, Nhan Tiêu cả người mất tự nhiên, cô lại còn che mũi càng hấp dẫn ánh mắt người khác, muốn dùng cánh tay che ngực nhưng như thế thì lộ quá.

Bác sĩ Hoắc nhìn thấy cô xấu hổ nên hỏi cô có cần anh ôm vào không, Nhan Tiêu từ chối, như vậy thì càng nhiều người nhìn hơn đó.

Lấy sổ, đi lên khoa tai mũi họng lần hai, Nhan Tiêu cảm thấy máu không chảy nữa nhưng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Người trực đêm là bác sĩ nam, họ Hoàng, không công tác cùng bệnh viện nhưng là người quen của bác sĩ Hoắc.

Hoắc Trạch Tích nói rõ tình huống của cô, Nhan Tiêu yên lặng nghe, mỗi lần nghe anh giới thiệu cô là bạn gái của anh thì trong lòng thâm thoát mái, cảm thấy thân phận này rất nặng kì.

Bác sĩ Hoàng cầm máu cho Nhan Tiêu trước, nhét miếng giấy thuốc vào mũi, đụng phải thì máu lại chảy ra, nhưng Nhan Tiêu ổn định, vừa lau máu vừa nhìn bác sĩ Hoắc, anh lo âu cau mày, hỏi có phải mạch máu vỡ ra rồi không.

Bác sĩ Hoàng nói Nhan Tiêu sợ nên run rẩy, vỡ mạch máu gì, nói ra làm hết hồn....

Nhan Tiêu không mang thẻ căn cước, bác sĩ Hoắc ra ngoài làm thủ tục, bên cạnh có một cô bé, nghe nói là bị vật cứng đâm vào lỗ tai.

Trong phòng khám chỉ có Nhan Tiêu và cô bé, cùng mẹ của nó.

Đứa nhỏ bị khuôn mặt đầy máu của Nhan Tiêu dọa sợ, lén lút nhìn cô, sau đó đến bà mẹ cũng lén lút nhìn.

Không mặc áo ngực không tự tin, bị hai người nhìn nên hoài nghi: Đáng vẻ bây giờ của mình ghê lắm sao?

Bác sĩ Hoàng rất nhanh lại tới đổi thuốc, chích thuốc tê, lúc Hoắc Trạch Tích trở lại Nhan Tiêu thấy nói chuyện với anh có hơi khó khăn, vì môi không có cảm giác, Nhan Tiêu sờ miệng mình mà thấy như đang sờ miệng người khác, đột nhiên tò mò nếu hôn môi thì có cảm giác gì không.

"Chờ chút nữa chữa trị bằng laser, sau này sẽ không chảy máu nữa." Hoắc Trạch Tích vừa giúp cô lau máu trên cằm vừa nói.

Nhan Tiêu ừ một tiếng, anh tiếp tục lau tới cổ tay dính máu.

Cô hỏi: "Có phải em mặc quần áo ngủ ra ngoài rất kì phải không?"

Anh lắc đầu: "Không có."

Cô nói: "Em nhìn thấy trên đường có nhiều người nhìn em chăm chăm."

Hoắc Trạch Tích nói: "Bởi vì em đẹp gái."

Được anh khen, mặc dù biết chỉ là an ủi thôi nhưng vẫn thấy lâng lâng trong người, bởi vì tỷ lệ anh mở miệng khen cô vô cùng thấp.

Chưa nói được mấy câu Nhan Tiêu đã bị kêu vào làm trị liệu, không cho phép người nhà bên cạnh nên bác sĩ Hoắc không vào.

Nhan Tiêu thấp thỏm hỏi bác sĩ: "Có đau không ạ?"

Bác sĩ Hoàng: "Không đau, yên tâm."

Trong lúc bị laser làm phỏng.

Nhan Tiêu: "A a a a...."

"Cô đừng cử động!"

Bị phỏng đau hết sức, kích thích nước mắt chảy ra, làm cho tới khi xong hết thì đầu Nhan Tiêu choáng váng.

Cái thuốc tê vô dụng!

Lúc đi ra khỏi phòng nhìn thấy Hoắc Trạch Tích, Nhan Tiêu muốn òa lên, anh nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của cô: "Sao em khóc?"

"Không phải em khóc, đau quá nước mắt tự chảy ra..."

Hoắc Trạch Tích ôm lưng vỗ vỗ, hôn trán cô: "Không sao, về nhà thôi."

Lúc này cũng hơn hai giờ sáng, ngày mai anh còn phải đi làm, Nhan Tiêu đau lòng nhìn anh, đêm hôm khuya khoắc đưa cô tới phòng cấp cứu, trở về cũng ngủ không ngon nữa.

Nhan Tiêu nói: "Hay em về nhà ba mẹ nhé?"

Anh nhìn cô, suy nghĩ một chút rồi nói: "Cũng được, lúc anh đi làm còn có người nói chuyện với em."

Trong lòng quẩn quít, Nhan Tiêu chần chừ nói: "Không phải, em sợ lại gây phiền phức cho anh như hôm nay."

Nói ra lời này xong cô tự biết mình sai rồi, quả nhiên anh trầm mặc hẳn.

Nhan Tiêu cúi đầu nhìn ngón tay, không biết nói gì.

Trong tâm biết anh sẽ vì những lời này mà tức giận, không biết làm sao, nói: "Dù sao một tuần anh chỉ đi trực ba ngày, em ở lại nấu cơm cho anh nhé."

"Không cần", Hoắc Trạch Tích nhàn nhạt nói, "Như vậy thì gây phiền cho em."

Khi nói không nhìn cô cái nào.

Quả nhiên....

Nhan Tiêu cúi đầu nghịch ngón tay.

Mắt liếc thấy anh nhìn mình, vì vậy cô tiếp tục mân mê ngón tay, rốt cuộc tới chỗ đèn đỏ anh mới để ý tới cô.

Một tay chống lên vô lăng, Hoắc Trạch Tích nhìn cô: "Nhan Tiêu rốt cuộc em đang nghĩ gì vậy?"

Nhan Tiêu hơi mơ màng, ngáy ngô nhìn anh, "Không, em có nghĩ gì đâu."

"Vậy sao em lại thấy em làm phiền anh?"

"Vì em thật sự gây phiền phức cho anh mà."

Đoạn đối thoại không có ý nghĩa làm Nhan Tiêu hơi hoảng, bác sĩ Hoắc liếm môi, động tác vô ý thức này đã xuất hiện trong lúc Nhan Tiêu tỏ tình bị từ chối, lưu lại bóng ma trong lòng cô, cho nên chỉ cần anh liếm môi Nhan Tiêu cũng thấy căng thẳng, cảm thấy anh sẽ lập tức nói ra lời khiến cô khổ sở.

Song lần này anh nói ra với giọng thành khẩn: "Đây không phải là phiền toái, đây là trách nhiệm."

Cho đến khi anh tiếp tục lái xe rồi mà Nhan Tiêu vẫn còn ngây ngốc nhìn anh.

Nhan Tiêu đột nhiên nhớ tới ngày đó lúc lĩnh chứng anh hỏi cô, em có biết ý nghĩa của việc kết hôn?

Lúc ấy cô nói hiểu, bây giờ nghĩ lại thì thấy thật ra chưa hiểu lắm, tiềm thức còn cảm thấy việc hai người bên nhau hơi mơ hồ.

Cô nói chờ cô tốt nghiệp rồi làm hôn lễ, nhưng lúc nhận giấy hôn thú cô đã là vợ hợp pháp của anh.

Chắc là Nhan Tiêu nghĩ ngợi quá chú tâm, biểu hiện cả trên mặt, bác sĩ Hoắc cũng biết lãng sang đề tài khác, nói: "Ngày mai đi bốc mấy thang thuốc Bắc đi, người em thể chất nhiệt, dễ dàng bốc hỏa."

Anh luôn có biện pháp để người ở gần anh thấy thoải mái, luôn sử dụng cách tự nhiên để giải vây cho người khác.

Người khác thì không biết nhưng cô biết.

Nhan Tiêu đột nhiên thấy tủi thân, nếu như không có anh tối nay cô phải làm sao?

Nếu như không có anh đời này của cô phải làm sao?

Nhan Tiêu cố ý kéo dài giọng nói: "Không muốn uống thuốc Bắc đâu, đáng lắm."

Kết quả mấy ngày tiếp theo Nhan Tiêu đều ăn đồ bổ máu, mặt mũi hồng hào, còn đi xem Đông y, mỗi ngày bị buộc uống thuốc Bắc, không có đường sống.

Cô chịu, ai kêu người nhà mình là Hoắc Hoắc làm chi.

Dẫu sao đã là chồng mình, tương lai là ba của con mình, cả đời này ở chung với nhau.

Cô biết rõ người này lai lịch rất lớn, không thể trêu chọc.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Ngoại truyện 2

Mùa mưa năm nay rất dài, giống như là đem toàn bộ cái oi bức của mùa hè thành hơi nước, sau khi mưa xong trong không khí cũng có mấy phần ẩm ướt, không nóng nhưng vẫn khiến người khác khó chịu.

Nhan Tiêu đang chạy trên máy chạy bộ, đầu đầy mồ hôi, mới chạy có một chút mà thân vẫn không dưới năm lần.

Đại khái là: "Anh nhìn cái ọt đầy mồ hôi của em nè, em không chạy nữa nhé?"

"Ngày khác lại tới phòng tập nha?"

"Trong phòng tập toàn là đàn ông bắp thịt, anh không sợ em bị bọn họ dụ dỗ hả?"

.....

Biểu đạt suy nghĩ mình không phải là lười biếng vận động.

Hoắc Trạch Tích thấy buồn cười.

Chưa bao giờ thấy cô không thẳng thắn cả, trong lòng muốn nói cái gì thì lượn quanh một vòng rồi nói ra; cũng chưa từng thấy cô thẳng thắn như vậy, không che giấu suy nghĩ gì, đơn giản trong veo như nước.

Ra khỏi phòng tập, thề theo yêu cầu mè nheo nửa ngày của cô, đi ăn kem ly.

Nhan Tiêu thích phần lớn nhất, có đủ thứ loại trong một ly, nhưng cô không phải là người mất to hơn bụng, kêu thứ gì cũng cố ăn cho hết dù dạ dày khó chịu, nếu Hoắc Trạch Tích cưỡng chế ngăn lại thì Nhan Tiêu mới dừng.

Rất nhiều lần về nhà phải uống thuốc dạ dày, luôn thề là sẽ không như vậy nữa mà lần sau lại tái diễn.

Nghĩ tới đây Hoắc Trạch Tích không nhịn cười được.

Sau khi hai người bên nhau anh rất dễ dàng bật cười.

Nhan Tiêu nói bởi vì cô ở chung với người ít cười, tiếng cười cũng giảm đi. Hoắc Trạch Tích chỉ nhàn nhạt trả lời, anh đang ở chung với một bộ phim hài.

Nhan Tiêu giận tới mức nhéo anh.

Lúc trước không dám nhìn lâu vào mắt anh, bây giờ lại dám đánh anh.

Nói đến khi trước Nhan Tiêu mặt đầy ủy khuất, nói lần đầu tiên nấu cơm cho người khác, lần đầu tiên tỏ tình, vậy mà lại bị anh hủy diệt hết cả.

Hoắc Trạch Tích hỏi hủy diệt cái gì, dù sao biểu hiện lúc đó của anh cũng đâu có quá nhẫn tâm. Nhan Tiêu trả lời, nói cảm giác lúc ấy sụp đổ, cảm thấy cả đời mình vậy là xong rồi.

Về sau sẽ không tìm được ai tốt hơn anh.

Nhan Tiêu nói không một chút sợ hãi, nhưng anh nghe vào lại đau lòng.

Về sau Hoắc Trạch Tích vô tình nhìn vào quyển nhật ký của cô, vào ngày đó chỉ có một hàng chữ:

Vừa gặp quân tử lỡ cả đời.

Không phù hợp với tính cách của cô, câu văn chua chát, anh cũng không thấy có gì vui.

Bởi vì mỗi chữ viết xuống đều rất dùng sức.

Nếu như hai người không bên nhau, anh không biết liệu có như lời cô nói không, không tìm được người tốt hơn, lỡ cả đời.

Trong suy nghĩ của anh, Nhan Tiêu là một người đơn giản, người đơn giản thì dễ dàng hạnh phúc, bất luận là lấy ai thì đều tự tìm hạnh phúc cho mình.

May mắn là ông trời thương anh, cho Nhan Tiêu đến bên anh, chia cho anh một nửa sự đơn giản, để cho anh thấy cái thế giới này bởi vì cô mà ngậy thơ một chút, thú vị một chút.

Từ nhỏ Hoắc Trạch Tích đã không phải là người thú vị.

Khi còn bé không hiểu học tập có ích lợi gì mà vẫn vui đầu vào học; không thưởng thức được tài nghệ Beethoven Mozart mà vẫn học dương cầm; cũng không phải vì ý nghĩ "muốn cứu người" mà đi học y, cho nên từ đầu đến cuối Hoắc Trạch Tích đều cố gắng lựa tiêu chuẩn, yêu cầu cao.

Hoắc Trạch Tích cũng không phải người không yêu đương, từng có mấy đoạn tình yêu, cuối cùng không bệnh tật mà vẫn chết, dần dần cảm thấy thất vọng.

Muốn tránh đi loại thất vọng này thì chỉ có thể cẩn thận lựa chọn.

Cho nên rất lâu anh chỉ làm người ngoài cuộc, người khác thích là chuyện của người khác, anh lạnh nhạt, không cần kéo xa khoảng cách, cũng không cần đáp lại.

Có sống ung dung nhưng bất tri bất giác thành người cô đơn.

Việc ngoài ý liệu chính là làm kênh radio, nhận được rất nhiều ủng hộ; một việc khác chính là sống chung với Nhan Tiêu.

Cô khiến quỹ đạo cuộc sống của anh trôi xa, không khống chế được.

Nhan Tiêu thường ngọt ngào nói cô tích góp mấy đời vận khí mới có thể ở chung với anh.

Nhưng Hoắc Trạch Tích thấy, gặp cô mới là sự may mắn của anh.

Trên đường về nhà Nhan Tiêu ghé vào siêu thị mua một đồng sữa chua bánh trái, chấp hai tay trước ngực mặt đầy thành khẩn nhìn anh.

Anh hiểu rất nhanh, đáp lại: "Muốn ăn khoai tây chiên? Không có cửa."

"Không phải..."

"Chân gà?"

"Không phải..."

"Em nói mau đi."

"Em muốn ăn kem ly."

"....Em vừa ăn rồi mà?"

"Em mua bò tũ lạnh."

Lúc ra khỏi siêu thị Nhan Tiêu còn lo sợ lắm bảm: "Mỗi ngày em chỉ ăn một ly, anh không tin có thể kiểm tra!"

Về nhà, Nhan Tiêu nằm trên ghế salon chơi ipad lại đột nhiên đưa chân đụng Hoắc Trạch Tích một cái.

Anh đang xem phim, cảm giác được quay đầu nhìn cô.

"Hoắc Hoắc, anh thích bé trai hay bé gái?"

"Bé gái."

"Bé gái?!"

"Sao vậy?" Anh hơi nghi ngờ nhìn cô.

Nhan Tiêu cau mày: "Nhưng em thích bé trai."

"Vậy phải chờ em mang thai thì mới biết được."

Nhan Tiêu chưa buông tha: "Nếu như là bé gái thì em không cần nữa."

"...."

Cô tiếp tục dùng chân khều anh: "Tại sao anh không nói nữa?"

Hoắc Trạch Tích mặc kệ bộ phim, nhìn cô: "Tại sao không thích bé gái?"

Sắc mặt anh không tốt, Nhan Tiêu cũng thấy thì nói câu kia hơi quá đáng, trong lòng rối rắm, suy nghĩ kĩ nói: "Bởi vì lần đầu Nhiếp Sơ Sơ gặp anh, cô ấy nói anh đối xử với em như bé gái vậy, nếu như em sinh con gái có khi nào anh không đối tốt với em nữa không?"

Cô sợ sinh con gái sẽ mất đi một nửa yêu thương.

Hoắc Trạch Tích kịp phản ứng, vừa cười vừa giận.

Nghĩ như vậy là bởi vì cô chưa bao giờ làm mẹ, nếu không thì sẽ không ích kỉ như vậy.

Nhìn thấy vẻ mặt ưu sầu thấp thỏm của cô, lòng anh dịu lại, ngoắc tay bảo cô tiến lại gần ngồi lên salon, nhìn cô nói: "Sao anh lại không tốt với em nữa chứ?"

Nhan Tiêu lắc đầu: "Không phải không tốt, là không tốt như lúc trước."

"Em là vợ anh sao có thể so sánh với con gái được chứ?"

"Bình thường anh dạy vợ cũng có khác với dạy dỗ con gái mấy đâu?"

Hoắc Trạch Tích: "Em cảm thấy anh không coi em là phụ nữ à?"

"...Cũng không phải."

Dù sao lúc ở trên giường..

Nhan Tiêu mặt đỏ rần, tự mình làm mình rối loạn, dứt khoát nói: "Dù sao thì em thích bé trai."

Hoắc Trạch Tích thỏa hiệp: "Vậy thì con trai."

Nhan Tiêu lúc này mới hài lòng chui vào ngực anh.

Ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, Hoắc Trạch Tích lúc này dần bị một loại cảm giác dịu dàng lấp đầy.

Rõ ràng đang ôm mà vẫn thấy chưa đủ, không biết làm sao để cô không hoài nghi nữa.

Kết quả là đang ở trên salon mà Nhan Tiêu cũng bị anh làm cho một trận, chưa thấy qua bộ dạng kiên nhẫn ôn nhu của anh như vậy bao giờ, càng chơi càng nghiện, nghe anh ở bên tai thủ thỉ một câu "Anh rất yêu em."

Hoắc Trạch Tích rất ít khi thẳng thừng nói "anh yêu em", cô thiếu chút nữa muốn khóc.

Người này lúc ở trên giường mới biết điều.

Về sau Nhan Tiêu lật nhật ký, đột nhiên phát hiện một trang nào đó bị người khác động tay động chân, là ngày cô tỏ tình bị từ chối.

Nhan Tiêu thấy dòng chữ xiêu vẹo "Vừa thấy quân tử lỡ cả đời", bên cạnh lại xuất hiện một hàng chữ ngay ngắn đẹp đẽ:

Không thấy quân tử lỡ cả đời.

Nhan Tiêu từng sốt hồi lâu, không nhịn cười được.

Bạn đang đọc truyện *Nghịên Ngọt (Ngọt Ăn)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Ngoại truyện 3

(I)

Cực kỳ lâu sau này tư tưởng của bác sĩ Hoắc mới được khai sáng, bắt đầu hiểu văn hóa trên mạng và cosplay là gì.

Trải qua một khoảng thời gian bị giam cầm trong "tư tưởng Hoắc Trạch Tích", Nhan Tiêu và đồng bọn chơi lớn một ván: chụp ảnh mùa hè "dưới hồ bơi".

Địa điểm nào đó bên ngoài hồ bơi.

Nhan Tiêu chuẩn bị rất nhiều công cụ đi bơi của thiếu nữ, kính bơi màu xanh da trời, quần đùi, trên người chỉ lộ ra xương quai xanh và nửa lưng, kết quả là bị nhiếp ảnh gia thay đổi, lộ ngực lộ eo lộ toàn bộ.

Nhìn thấy người mẫu làm theo, Nhan Tiêu sợ ngây người, hô to quá xấu hổ.

Nhiếp ảnh gia là nữ, quan sát Nhan Tiêu một lúc, bình thản nói: "Yên tâm, người mẫu này còn hấp dẫn sexy, người ta ít nhất là C, còn cô nhiều lắm là A thôi."

"Gì mà nhiều lắm là A? Nhỏ nhất là A đó được không?"

Nhan Tiêu nói xong mới phát giác là không đúng, chỉnh lại: "Tôi rõ ràng là B".

Nhiếp ảnh gia: "..."

Hậu cần: "...."

Người trang điểm: "...."

Bộ đồ này hở nhiều chỗ, Nhan Tiêu tốn nhiều thời gian mới mặc vào được, thấp thỏm đi ra ngoài, nhiếp ảnh gia đánh giá khách quan: "Mặc dù cô mặc vào cũng không hấp dẫn lắm nhưng cũng có nét giống trẻ con. Tạm được."

Trẻ con...

Mấy chữ này chọt trúng Nhan Tiêu.

Kể từ khi lãnh giấy chứng nhận xong, bên người cô lúc nào cũng vây quanh mấy chữ "phụ nữ", "vợ", "phụ nữ có chồng", ban đầu còn cảm thấy chỉ là đùa thôi, nghe nhiều thì sinh ra cảm giác phản nghịch, luôn thấy người ta đang nhắc nhở mình là "bà vợ".

Cho đến khi nhiếp ảnh gia nói vậy Nhan Tiêu lập tức có cảm giác "người ta vẫn còn non nớt", được an ủi phần nào.

Lần này chụp rất thành công, qua mấy ngày chỉnh sửa thì nhiếp ảnh gia đăng lên mạng, Nhan Tiêu định chia sẻ lại thì do dự.

Cô và Hoắc Trạch Tích là bạn bè trên mạng, nếu cô chia sẻ chắc chắn anh sẽ thấy rồi.

Mặc dù miệng Hoắc Trạch Tích nói là không để ý, nhưng rốt cuộc anh có để ý hay không thì chưa biết được.

Tự thôi miên mình nhiều lần, trong đầu nghĩ chuyện như vậy cũng không lớn lắm, cuối cùng vẫn cắn răng chia sẻ.

Tối hôm đó Hoắc Trạch Tích quả nhiên nhìn thấy cái tin kia, chỉ là anh không nói gì, sau khi ăn cơm xong lại gọt trái cây cho cô, thái độ so với khi bình thường không có gì khác biệt lại khiến Nhan Tiêu nom nớp lo sợ, cuối cùng cô vẫn tự mình lên tiếng trước, hỏi anh có ngại không.

Nhưng anh lại bày tỏ không sao, còn thân thiết hỏi ai chụp, phản ứng hết sức bình thản.

Lúc sau cũng không nhắc tới chuyện này nữa, cùng nhau xem ti vi, đi tắm, ngủ.

Nhan Tiêu nghe radio một hồi, chuẩn bị ngủ, Hoắc Trạch Tích ôm cô, đến khi Nhan Tiêu sắp chìm vào mộng đẹp thì Hoắc Trạch Tích đột nhiên mở miệng nói chuyện: "Có phải anh rất rộng lượng không?"

Nhan Tiêu mơ hồ: "Rộng lượng chuyện gì?"

"Cho em chụp ảnh đó."

Nhan Tiêu: "..."

Hóa ra ngài vẫn còn để ý hả?

Hóa ra là bác sĩ Hoắc nghĩ mình rộng lượng nên mới không nói gì về chuyện đó hả? Xem ra muốn được khen ngợi nên mới hỏi phải không?

Nhan Tiêu thấy có chút buồn cười, để cho anh toại nguyện, vỗ vỗ đầu anh giống như khen ngợi một đứa con nít: "Ừ, anh rất rộng lượng, giỏi quá!"

Hoắc Trạch Tích không lên tiếng, Nhan Tiêu lần nữa sắp đi gặp Chu Công không ngờ anh lại lên tiếng: "Bộ quần áo kia của em hả?"

Nhan Tiêu vừa ngủ lại tỉnh, ừ một tiếng, Hoắc Trạch Tích giật giật cánh tay, đổi sang tư thế khác thoải mái hơn, hỏi: "Em mua lúc nào vậy?"

Cô uể oải: "Lúc chụp hình."

Anh suy nghĩ một chút lại hỏi: "Sao không thấy em mặc nữa?"

Sao cứ vây quanh vấn đề quần áo mà hỏi vậy nè?

Nhan Tiêu: "Đó là đồ bơi mà!"

"Lúc đi bơi cũng không thấy em mặc."

Nhan Tiêu vô lực: "Mới mua."

"À..."

Nhan Tiêu thờ dãi nhắm mắt lại, đúng như dự đoán, qua mấy giây anh lại lên tiếng, "Sao em lại mua loại này?"

"..."

Bác sĩ Hoắc, có việc gì anh cứ nói thẳng đi, quanh quẩn nửa ngày trời, anh khó chịu mà em cũng không ngủ được đó!

Nhan Tiêu hít sâu một hơi: "Sau này em không mặc đồ như vậy chụp hình nữa, chúng ta ngủ được chưa?"

Hoắc Trạch Tích yên lặng một giây rồi nói: "Em nói vậy cứ như là anh đang độc tài cấm em ăn mặc vậy."

Nhan Tiêu muốn quỳ, con buồn ngủ cũng bay mất, vội vàng ôm cánh tay anh, chân chó nói: "Ai nói anh độc tài (anh rõ ràng là Phát Xít), anh là chồng em, để ý cũng là chuyện bình thường mà (anh nhỏ nhen như vậy để ý cũng là chuyện bình thường mà). [Nhan Tiêu nói không phải editor nói]

Bác sĩ Hoắc hiển nhiên bị chữ "chồng" kia lấy lòng, Hoắc Trạch Tích hài lòng ôm Nhan Tiêu hôn một cái, lúc này mới ôn nhu nói "ngủ ngon".

Cuối cùng Nhan Tiêu thành công chìm vào giấc ngủ...

Tóm lại đàn ông là loại động vật hẹp hòi, nhưng mà cũng được, vị này nhà cô tương đối dễ dỗ.

(II)

Nhan Tiêu có một sở thích đặc biệt ---- đặc biệt thích xem dáng vẻ bác sĩ đeo kính của bác sĩ Hoắc.

Nhưng ngoài giờ làm việc ra những lúc khác cô không có cơ hội chiêm ngưỡng. Nhan Tiêu cũng uyển chuyển đề cập tới vấn đề này nhưng bác sĩ Hoắc hoàn toàn không để trong lòng.

Ngày đó ở trên đường Nhan Tiêu nhìn thấy một cửa hàng bán quần áo nam, bên trong có kiểu quần áo rất đặc biệt, áo khoác mỏng rộng thùng thình, màu trắng, nhìn qua một cái hết sức giống áo bác sĩ.

Nhan Tiêu nháy mắt bị bộ quần áo kia quyến rũ, không nói hai lời mua một bộ.

Bác sĩ Hoắc đương nhiên là bài xích bộ quần áo này, nhưng hôm sau không hiểu sao lại đồng ý với cô mặc nó vào.

Đi ở trên đường bị hơi thở nồng đậm của bác sĩ đập vào mặt, cảm giác hết sức yomost!

"Nếu anh mang mắt kiếng gong vàng vào nữa thì tuyệt!" Nhan Tiêu nhớ tới bộ dạng của diễn viên nào đó, không nhịn được nói.

Bác sĩ Hoắc cười nhạo: "Bây giờ còn có người trẻ tuổi nào mang mắt kiếng gọng vàng nữa à?"

Anh thì hiểu gì!

Mắt kiếng gọng vàng mới đem lại cảm giác cầm dục đó!

Nhưng mà Nhan Tiêu không dám nói như vậy, chỉ dám yên lặng khinh bỉ trong lòng.

Kết quả một lát sau anh không nhận được hỏi: "Tại sao em lại kêu anh đeo mắt kiếng?"

Nhìn mặt đầy tò mò của bác sĩ Hoắc, Nhan Tiêu bật thốt lên: "Bởi vì như vậy mới có cảm giác!"

"Cảm giác gì?"

"Cảm giác cầm dục á!"

"Cầm dục là cảm giác gì?"

....

Nhan Tiêu cảm thấy giải thích chuyện này vô cùng khó khăn.

Một hồi, cô mặc kệ nói: "Chính là cái cảm giác bác sĩ biến thái đó!"

"...."

Sau khi về nhà Nhan Tiêu đi vào phòng rót nước uống, đột nhiên bị níu lại, cô nghi ngờ xoay người liền bị người nào đó ôm lấy.

Nhan Tiêu sợ hết hồn, trừng anh: "Anh làm gì vậy?"

Hoắc Trạch Tích không lên tiếng, Nhan Tiêu mơ hồ có dự cảm xấu, đầu óc xoay vòng, lục soát xem có gì có thể tự cứu mình không, chợt nhớ tới: "Anh chờ một chút, em mua kem còn chưa bỏ vào tủ lạnh!"

Anh nghe vậy dừng bước chân, cuối cùng cũng buông cô ra, đi theo vào nhà bếp.

Đem kem cho vào tủ lạnh, Nhan Tiêu phát hiện bác sĩ Hoắc đang dựa vào cửa bếp nhìn, cười cười, biểu tình không đoán được.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, liên tưởng tới phản ứng vừa rồi, có chút lo lắng, bây giờ là ban ngày, ý anh muốn...

Hơn nữa anh đứng ở cửa cũng không muốn Nhan Tiêu đi qua...

Nhan Tiêu chống ánh mắt nhìn anh, cười khan hai tiếng, Hoắc Trạch Tích cũng cười hai tiếng.

Anh cười làm cô càng lo hơn, muốn yên lặng chui qua khe hở, chui được nửa người thì bị túm trở lại.

Nhan Tiêu bị ôm đặt lên bàn dài trong nhà bếp, Hoắc Trạch Tích đứng giữa hai chân cô, hơi cúi người, hôn môi Nhan Tiêu

Nhan Tiêu ngã về phía sau, có đĩa trái cây ở đó, tay cô chống lên để vào một chùm nho, trong không khí nháy mắt tràn ra hương vị ngọt ngào của nho chín.

Hoắc Trạch Tích ôm lưng cô, vô tình đụng phải chất lỏng ẩm ướt, kéo tay Nhan Tiêu đến trước ngực, đầu ngón tay có dính nước màu tím, mùi thơm trong veo.

Không chờ Nhan Tiêu kịp phản ứng, Hoắc Trạch Tích cầm tay cô đặt ở bên môi, đột nhiên cắn ngón trỏ, đầu lưỡi quét qua, chiếm lấy mật ngọt.

Xúc cảm mềm mại, Nhan Tiêu đối mặt với con người đen nhánh của anh, đột nhiên đỏ mặt rút tay về, "Chỗ này là nhà bếp..."

"Làm ở đây."

Cô còn chưa kịp nói thì quần áo đã bị đẩy lên thật cao, từ góc độ này tầm mắt của anh và ngực cô ở ngang hàng, có thể thấy rõ ràng.

"Anh giúp em kiểm tra."

Anh nói xong đưa tay sờ sau lưng cô, từ xương trên cùng lần mò xuống dưới, xoa hết một lần xương cốt của Nhan Tiêu, khoảng cách gần lại, hô hấp của anh ngay bên tai cô.

Nhan Tiêu bị nhột, không nhận được cười ra tiếng, lại đánh anh: "Anh sờ xương em làm gì? Biến thái..."

Giọng nói anh gần bên tai, nhẹ nhàng: "Không phải em chỉ thích bác sĩ biến thái à?"

Lên giọng bốn chữ "bác sĩ biến thái".

"Em cái gì..." Nhan Tiêu vừa muốn giải thích, đột nhiên nhớ tới hồi nãy mình chỉ qua loa lấy lệ khi chỉ cho anh hiểu cảm dục là gì.

Nguyên nhân chắc là vậy....

Quả nhiên có mấy lời không thể nói bậy.

[O tác giả sao không kể tiếp, đang hot mà]

(III)

Nhan Tiêu có người bạn, lẫn lộn trong giới ASMR*, âm thanh mềm mại, thôi miên biết bao phái nam, làm người ta say mê.

*Autonomous sensory meridian response, nói bằng giọng thì thầm với khán giả, gõ nhịp vào các vật dụng gia đình. Những tiếng động nhẹ nhàng đó chính là yếu tố kích hoạt cảm giác ASMR. Và những người tạo ra các video này được gọi là nghệ sĩ ASMR.

Cô ấy gần đây đang đóng vai lolita nhưng khổ nỗi không tìm được giọng nam thích hợp để hòa âm, trì hoãn đã lâu.

Nhan Tiêu nghe nói chuyện này nên chủ động hỏi thăm, nói có thể giúp một tay. Dù gì Hoắc Hoắc có giọng nói dễ nghe như vậy, hơn nữa cũng tiếp xúc với ASMR, nhà có dụng cụ, giúp đỡ người khác một chút cũng không sao.

Đồng ý xong, lúc thấy kịch bản Nhan Tiêu liền hỏi hặn.

Nội dung nói về cô nàng lolita muốn báo thù bạn trai cũ, đem anh ta nhốt trong tù, phần lớn là lời kịch của lolita, chỉ có một phần nhỏ là giọng nam, hơn nữa lời kịch hết sức thâm thiết, tất cả đều là thờ dốt, kêu rên, gào nhẹ...

Nhan Tiêu sợ hết hồn hết vía, nhưng hỏi hặn cũng muộn, đã đồng ý với người ta rồi, Nhan Tiêu không thể làm gì khác hơn ngoài về nhà hỏi bác sĩ Hoắc.

Hoắc Trạch Tích đang xem laptop, Nhan Tiêu lặng yên không tiếng động đi tới bóp vai cho anh, xong rồi lại bung nước trái cây, hết sức ân cần.

Nhìn là thấy khác thường, Hoắc Trạch Tích miễn cưỡng hỏi: "Em có chuyện gì muốn nói à?"

Nhan Tiêu do dự: "Thật ra thì cũng không có gì lớn..."

"Em nói đi."

"Chuyện là vậy, em có người bạn, làm ASMR, muốn nhờ anh giúp một chuyện."

"Giúp cái gì?"

Nhan Tiêu rót cuộc vào chủ đề: "Anh có thể giúp cô ấy thu âm mấy thứ không?"

Sợ Hoắc Trạch Tích không đồng ý, Nhan Tiêu lại bổ sung: "Anh đừng từ chối, em lỡ đồng ý với người ta rồi!"

Hoắc Trạch Tích hơi hí mắt, cười nhìn cô: "Chưa thương lượng với anh mà đã đem anh đi bán rồi?"

Càng nói tiếp cô càng thấy khó khăn, tận lực bình thân nói: "Bởi vì là việc rất đơn giản."

"Có lời thoại?"

"Có, có."

"Đưa anh nhìn thử."

Nhìn...

Nhan Tiêu quả thật không dám cho anh xem, cái này nhìn là biết không ổn rồi, cái gì mà nhốt, trói, chặt tay chặt chân, tóm lại đem nam chính ngược chết, hòa âm dơ lại tàn bạo.

Nhìn đáng về áp ứng của cô, Hoắc Trạch Tích đoán: "Là boy love?"

"A không không! Không phải boy love!" Nhan Tiêu vội vàng phủ nhận, cắn răng nói nhỏ: "Anh phụ trách gào nhẹ hoặc thờ dốt, rất, rất đơn giản..."

Hoắc Trạch Tích: "..."

Nhan Tiêu chấp hai tay: "Hoắc Hoắc anh giúp em đi mà!"

Hoắc Trạch Tích quả quyết cự tuyệt: "Anh không thu âm nhân vật 18+."

"Không 18+! Chẳng qua nhân vật này bị giày vò thôi, Bị ngược rất thảm!"

Nhan Tiêu vừa nói vừa thút thút hồi lâu, mặc dù Hoắc Trạch Tích không tình nguyện nhưng cuối cùng vẫn không chịu nổi, đồng ý với cô, mấy lần cảnh cáo Nhan Tiêu lần sau không được làm như vậy nữa.

Qua mấy ngày sau bản gốc được đăng tải, không biết tại sao rõ ràng tình tiết rất thảm thiết, vậy mà giọng nói anh lại vô cùng thu hút, người nghe rối rít thảo luận vấn đề này.

Lúc Nhan Tiêu thấy bình luận thì không ngừng cười được, trong đầu nghĩ hên là Hoắc Trạch Tích không có để lại bút kí, nếu không bác sĩ Hoắc khó có thể giữ danh tiết được.

Buổi tối lúc ngủ Nhan Tiêu nằm trên giường nhìn Hoắc Trạch Tích cởi quần áo thay cái áo khác, cô đột nhiên khạc ra một câu: "Bác sĩ Hoắc, anh có biết anh rất tao* hay không?"

*tao: theo nghĩa mình hiểu là một người cố ý làm hành động câu dẫn, lời chửi này lộ chỗ kia để quyến rũ người khác, nghĩa gốc chắc có hơi thâm thâm, ở Việt Nam mình thì giống mấy bé "ngân 2k2" gì đó, ý chị Nhan Tiêu có thể hiểu theo nghĩa tích cực hơn, chồng bà bà muốn nói gì thì nói ^^

Hoắc Trạch Tích sững sốt, liếc nhìn cô, Nhan Tiêu chống đầu, cười nhìn anh.

Anh trừng một cái: "Nói chuyện cẩn thận chút."

Nhan Tiêu nói tiếp: "Không phải nói anh bán tao, là vô tình có cảm giác vậy thôi."

Hoắc Trạch Tích buồn cười, mặc quần áo tử tế, ngồi ở mép giường nhìn cô: "Em dùng từ "tao" để hình dung anh?"

Nhan Tiêu suy nghĩ một chút: "Vậy đổi từ văn nhã hơn... mê người?"

".... Không mê người gì cả, mau ngủ đi." Hoắc Trạch Tích lười nói với cô, kéo chăn lên chui vào.

Chắc là hôm nay anh buồn ngủ thật, nằm một hồi cũng không có động tĩnh gì, nhưng Nhan Tiêu thì không buồn ngủ chút nào, chột chột Hoắc Trạch Tích, không cử động, đưa chân đề lên người anh, vẫn không cử động.

Nhan Tiêu nổi lòng xấu xa, vén áo anh lên, sờ đông sờ tây lại gặm loạn, Hoắc Trạch Tích rốt cuộc không chịu nổi, bóp mặt cô, "Ngủ mau đi!"

"Em phát hiện em ghiền anh rồi."

"...." Hơn nữa đêm rồi còn nói câu ám muội quá...

Nhan Tiêu còn nói: "Nghe giọng anh ghiền, cùng anh thân thiết cũng ghiền, anh nói xem sao em thích anh dữ vậy nè?"

Hoắc Trạch Tích yên lặng hai giây, xoay mình ôm cô, "Cho nên cái số em là phải gả cho anh rồi."

(IV)

Nhan Tiêu tốt nghiệp đại học năm thứ hai không cẩn thận mang thai.

Ngày cô biết được mình mang thai không hưng phấn mà ngược lại khóc một trận, không phải vì cảm động, không biết tại sao mà lại khóc, tâm trạng rất phức tạp.

Hoắc Trạch Tích thông cảm, nói cái này kêu là trầm cảm trước khi sinh, chỉ là chưa thích ứng thôi, vấn đề nhỏ.

Ngộ cái là người khác trầm cảm trước khi sinh, còn Nhan Tiêu là trầm cảm trước khi phơi thai hình thành....

Cuộc sống của cô bình thường rất thoải mái, bây giờ còn thoải mái hơn, thể hiện ở việc ăn uống.

Nhan Tiêu mỗi ngày ăn năm bữa cộng thêm trái cây các loại, không tới hai tuần lễ đã tăng năm sáu cân. (khoảng 3kg)

Cô còn đang buồn không biết mình có phải sẽ mập ra mãi không, dáng vóc không đẹp nữa thì tới lúc mang thai được ba tháng lại bắt đầu ói, mỗi ngày ói còn nhiều hơn ăn, gầy trở lại.

Mẹ bày tỏ nói muốn tới chăm sóc cô bị Nhan Tiêu từ chối, nói không cần mẹ phải tới chăm đâu, vì vậy Hoắc Trạch Tích thuê một dì bảo mẫu tới quán xuyến việc ăn uống và lo việc nhà giúp cô.

Sau khi Nhan Tiêu mang thai tính khí trở nên quái lạ, động một chút là ghét, hay nháo lên.

Nhìn thấy con Husky dưới lầu thì ghét, ăn móng heo cũng thấy ghét, ăn socola thấy ghét, ăn việt quất cũng thấy ghét, chỉ có uống nước chanh mới không ghét nữa.

Bởi vì Hoắc Trạch Tích và bạn tụ họp rạng sáng mới về nhà, Nhan Tiêu khóc lớn một trận, nháo nhào lên, Hoắc Trạch Tích đã quen với hi nộ ái ố thất thường gần đây của cô, yên lặng nhìn Nhan Tiêu khóc xong, giúp cô lau nước mắt, ôm cô đi ngủ.

Thời kì mang thai Hoắc Trạch Tích và cô không thể nào ngủ chung, nhưng khi Nhan Tiêu tỉnh dậy lúc nửa đêm thì hay đi tìm anh, theo thói quen ôm chặt anh làm Hoắc Trạch Tích lúng túng, ngủ không dám động tay chân nhiều sợ đụng phải cô.

Tóm lại lúc Nhan Tiêu mang thai mọi người đều khâm trọng, không có nhiều hình ảnh ám áp như trong tưởng tượng.

Lúc trước Nhan Tiêu nói không thích bé gái, kết quả sinh ra một bé trai.

Việc đặt tên cho đứa nhỏ hai người lại có suy nghĩ khác nhau, Nhan Tiêu muốn đặt cho đứa nhỏ một cái tên khả ái lại mới mẻ, ví dụ như Hoắc Manh, tên ở nhà liền kêu là Manh Manh.

Hoắc Trạch Tích cảm thấy cái tên này quá tùy ý, chọn mấy cái tên bình thường lại nho nhã, cuối cùng bị Nhan Tiêu cho qua hết, mỗi ngày Hoắc Trạch Tích bị tẩy não, cuối cùng thấy cái tên này cũng thuận miệng, đồng ý.

Người bạn nhỏ Manh Manh sinh vào mùa thu, lúc mới sinh ra mặt nhăn nhúm làm Nhan Tiêu sợ muốn chết, sợ con mình xấu xí, sau ba tháng thì đáng đáp như nước trong veo, Nhan Tiêu thở phào nhẹ nhõm.

Nhan Tiêu sinh con xong sợ mất đáng liền vội vàng tiến hành tập thể dục. Ngược lại Hoắc Trạch Tích rất nhanh vào vai người bố, bình thường sau khi tan làm câu đầu tiên nói ra sau khi về nhà đó là "con bố đâu rồi", sau đó có thể nhìn Hoắc Manh một đêm mà cũng không chán, y như một người ngốc.

Nhan Tiêu cảm thấy hơi tức giận, lúc cùng bác sĩ Hoắc ân ái cũng chưa từng thấy vẻ mặt như vậy của anh.

Vì vậy Nhan Tiêu lập ra một kế hoạch báo thù: Mỗi ngày cô cùng Manh Manh ở nhà, không ngừng dạy đứa nhỏ nói chuyện, nhưng cô chỉ lặp lại ba chữ: "Ba ba thúi", muốn len lén cho anh "ngạc nhiên mừng rỡ."

Đúng như dự đoán, Hoắc Manh Manh sáu tháng tuổi rồi cuộc nói ra từ đầu tiên trong đời, mặc dù phát âm không chuẩn nhưng Nhan Tiêu vẫn nghe ra đúng là ba chữ kia.

Nhan Tiêu gọi điện thoại cho Hoắc Trạch Tích trước, anh đang ở bên ngoài ăn cơm cùng đồng nghiệp, nghe vậy trở về nhà.

Chỉ là Hoắc Trạch Tích chưa bao giờ tưởng tượng nổi, trước chữ "ba" còn có.... "Thúi"?

Nhan Tiêu nhìn thấy trên đầu Hoắc Trạch Tích hiện ra ba dấu hỏi, Nhan Tiêu không nhịn được cười đau bụng.

....

Lúc Hoắc Manh chín tháng tuổi, Nhan Tiêu đào tạo cho con mình có tài năng âm nhạc, kêu Hoắc Trạch Tích đàn cho con nghe, thật ra thì nguyên nhân sâu xa hơn là lúc anh đàn đặc biệt đẹp mắt, hoàn toàn thỏa mãn tâm tình thiếu nữ của cô.

Nhưng mà Hoắc Trạch Tích chỉ đàn nhạc của Mozart và Strauss, Nhan Tiêu tự nhận mình là tục nhân không biết thưởng thức, không thích loại vũ khúc giao hưởng này, mơ màng buồn ngủ, người bạn nhỏ Hoắc Manh cũng giống mẹ mình, nghe không hứng thú lắm, nắm ngón tay mút mút kêu ba ba, phân tâm chơi một mình, hoàn toàn không có đáng về yêu âm nhạc.

Hoắc Trạch Tích nhìn một lớn một nhỏ, gõ bàn nói: "Mười năm rồi anh không đàn dương cầm lại, hôm nay ngồi đàn hơn một tiếng, hai người có thể cho anh chút mặt mũi được không?"

Nhan Tiêu tỉnh ngủ, đem mũi dùi chỉ Hoắc Manh Manh, cố tỏ vẻ đứng đắn: "Sao con không cho ba mình mặt mũi vậy?"

Hoắc Manh giương đôi mắt to nhìn cô, trên cằm còn có nước miếng, mềm nhũn kêu một câu: "Mò, đói..." [em nó kêu mẹ đó, là "ma" mà nói không rành kêu thành "má", thành từ khác.]

Nhan Tiêu:...

Hoắc Trạch Tích:...

Hoắc Trạch Tích đỡ trán: "Xem ra con tương đối giống em."

...

Lúc Hoắc Manh Manh một tuổi lộ ra tài năng ăn vượt trội, đáng người hết sức mừng mà, ôm ra ngoài là mọi người đều sắp lại gần, khen người bạn nhỏ mập mập đồ đồ thật đáng yêu.

Nhưng Nhan Tiêu lại lo lắng, cô hy vọng con trai mình sau này giống ba, cao gầy có khí chất nam thần, đừng mập mạp như bây giờ.

Vì vậy người mẹ thiếu đầu óc lại giảm bớt phần ăn của con trai, người bạn nhỏ nhiều lần đòi bụng khóc lớn, Nhan Tiêu mặc kệ không để ý tới, dạy con "Không khổng chế cân nặng của mình làm sao khổng chế được đòi người."

Kết quả chuyện này rất nhanh bị Hoắc Holmes tiên sinh phát hiện, tức hộc máu, nghiêm túc đem Nhan Tiêu vào phòng tối giáo dục nửa giờ.

Người bạn nhỏ thấy được đồ ăn hai mắt rực sáng, không ngừng nhét đồ ăn vào miệng, Bác sĩ Hoắc đau lòng không thôi.

Nhan Tiêu yên lặng lướt qua: "Anh đem con trai nuôi thành heo đi..."

Kết quả Hoắc Mạnh Mạnh sau này đi bộ được, không ngờ lại gầy xuống, trang nghiêm từ tiểu tử mắt to mập mạp thành tiểu chính thái.

Nhưng mà bác sĩ Hoắc không cung chiều con nữa, nói con trai không thể cung chiều.

Bình thường Hoắc Mạnh Mạnh muốn ngủ cùng Nhan Tiêu, cô mềm lòng, nằm ngủ ngay trên giường của con, kết quả nửa đêm lại bị Hoắc Trạch Tích ôm về phòng, cô ngủ quá ngon, anh không đành lòng đánh thức, ôm trở về cũng chỉ ngủ.

Sau đó bác sĩ Hoắc rất bất mãn, lúc Hoắc Mạnh Mạnh lần nữa đòi ngủ cùng mẹ, Hoắc Trạch Tích nhanh nhẹn cự tuyệt: "Con bao lớn rồi? Ngủ một mình đi!"

"Ba bao lớn rồi mà còn phải ngủ cùng mẹ?" Người bạn nhỏ mạnh miệng.

Ba Hoắc tức giận, hậu quả nghiêm trọng.

Hoắc Mạnh Mạnh rung rung nước mắt ngủ một mình, ở trong chăn đếm cừu, cảm giác chăn được kéo ra, nhìn một cái, lại là ba.

Ba nói đừng khóc nữa, còn kể chuyện cho Hoắc Mạnh nghe.

Nói đến "Ba mẹ sau này sẽ rời đi, con phải học tự lập", Hoắc Mạnh Mạnh kéo quần áo anh, lại khóc, nước mắt vừa chảy vừa nói ba đừng đi.

Hoắc Trạch Tích ôm con nhẹ nhàng an ủi, ngoài cửa bất chợt truyền tới tiếng thút thít, người nghe lén bên ngoài đi tới, khóc còn thảm hơn Hoắc Mạnh Mạnh.

"Em cũng không muốn anh rời đi..." Nhan Tiêu thút thít nói.

Hoắc Mạnh Mạnh dừng khóc, ngược lại bắt đầu an ủi cô: "Mẹ, mẹ đừng khóc nữa..."

Nhìn nước mắt cứ chảy của cô, Hoắc Trạch Tích đột nhiên không nhịn cười được, kéo Nhan Tiêu qua, lau nước mắt cho cô, "Em lớn như vậy rồi mà còn khóc hả?"

Cô thút thít: "Anh đừng nói như vậy nữa."

Hoắc Trạch Tích cười gật đầu, kéo cô vào ngực, "Không nói, anh không nói nữa."

Không cần biết đã trôi qua bao nhiêu năm, Nhan Tiêu ở trước mặt anh, vẫn là đứa con nít ngày nào.

Không lo lắng về sinh lý tử biệt, trong giây phút này, nguyện ý tin tưởng vĩnh viễn, một khoảnh khắc kia, chính là vĩnh viễn.

HOÀN.

12/08/2018 – 30/01/2019

Bạn đang đọc truyện *Nghiện Ngọt (Ngọt Án)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.